

ARZULADIGIMIZ KAN

❖ KISIM I ❖

SAPLANTI OLMADAN
AŞK NEDİR?

MONTY JAY

Thatcher Alexander Pierson.
Kurnazdı, bıçak gibi keskindi ve yakışıklıydı...

Bir seri katilin tohumundan büyümüş bir adamdı.
Adeta miras, para ve *Dolce&Gabbana*'nın birleşimi gibiydi.

Benim en güçlü saplantımdı. En tatlı, en koyu
bağımlılığım. Ve ben onun hayaletiydim.

Hayatım boyunca ona dadanmıştım ve artık
beni olduğum halimle görüyordu.

Bir katil olarak.

Ponderosa Springs'in ağaçları arasında dolaşan taklitçi bir
katilin varlığıyla sadakatimiz test edilmişti. İntikamımızın
karşılıksız kalacağına inanmaları budalalıktı.

Yaptığımız bunca şeyden sonra kasabanın misilleme
yapmayacağını düşünmek de öyleydi. Hayatlarımız
tehlikedeyken Thatcher ile bir arada yaşamaktan
başka bir seçeneğimiz yoktu.

Yıkık dökük kulübelerin ve perili kütüphane kulelerinin
karanlığında sırlarım açığa çıkmış, Thatcher'ın
arzuları da su yüzeyine yükselmişti.

Fakat asıl soru şuydu:
Saplantı olmadan aşk neydi?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

ARZULADIĞIMIZ KAN, KISIM BİR

Özgün Adı: The Blood We Crave, Part One
Monty Jay

Çeviren : Barış Sever
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Elif Çınar
Son Okuma : Öznur İlter
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Aslıhan Kopuz
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü : Yetişkin - Romantik
Kitap No : 2805

1. Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-366-245-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2022 by Monty Jay

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Weaver Literary Agency aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic.*AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37* - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43087

HOLLOW ERKEKLERİ SERİSİ-3

ARZULADIĞIMIZ KAN

❖ KISIM I ❖

*Düzenleme
Ny.özlem*

MONTY JAY

Çeviren: Barış Sever

Ninova

İÇERİK UYARISI

Okurların olay örgüsünün keyfini çıkarmaları için körlemesine gitmelerini seviyorum ancak bu kitabın karanlık romantizm türünde olduğunu önceden belirtmem gerektiğini hissettim. Bu kitap cinsel saldırı, insan ticareti, şiddet tasviri, detaylı cinsel sahneler, kan ve vahşet, işkence/işkence tasvirleri gibi bazılarımızın tetikleyici bulabileceği hassas konular içermektedir. Bunlardan herhangi biriyle ilgili bir sorunuz varsa, lütfen buradan sonrasına devam etmeyin.

*Benim gibi Queen of the Damned'i izleyip kan tutkusu
duyan herkese. Bu kitap sizin için.
Ve bu kitapla mücadelemde yanımdan ayrılmayan -bir
hayli fazla sayıdaki- dostlarıma... Sizlere minnet borçluyum.*

*“Birbirimize kan bağıyla bağlıyızdır ve kan,
dilsiz hafızadır.”*
Joyce Carol Oates

Calma Listesi

Paper Love - Allie X
Killing Me Softly - Fugees
Vampires - Godsmack
Teacher's Pet - Melanie Martinez
Serial Killer - Lana Del Rey
Serial Killer - Moncrieff, JUDGE
Mr. Sandman - SYML
Let it Bleed - Unlike Pluto (feat. Cristina Gatti)
The Hearse - Matt Maeson
Once Upon a Dream - Lana Del Rey
A Girl Like You - Edwyn Collins
Ghost - Natasha
Blume Fantasies - Llynks
National Anthem - Lana Del Rey
Brother - Matt Corby
Family - Badflower
Kill of the Night - Gin
Wigmore Obsessed - Mariah Carey
See you Bleed - Ramsey
Tear You Apart - She Wants Revenge
Summertime Sadness - Music Box Mania
Paparazzi - Kim Dracula
Angel of Death - Manchester Orchestra
The Devil Wears a Suit and Tie - Colter Wall
Limbo - Freddie Dredd

BAŞLANGIÇ

On üç yıl önce...

“Scarlett, uyan.”

Annemin sesi tam tersini talep etmesine rağmen, uykunun pusundan arınmaya çalışan zihnime karşı koydum. Battaniyesine daha sıkı sarıldım, kahve ve sabun karışımı kokusunu içime çekip o rahatlatıcı aromanın beni rüyalarımın geri götürmesine izin verdim.

Rüyamda şekerlemeden yapılmış bir diyardaydım. Tam bir *Willy Wonka** şaheseri idi. Meyankökünden çimler, sakızdan oturaklar, çikolatadan yapılmış ahşap evler ve sert şekerden yapıma yollar her yerdeydi.

Midem açlıkla kıvrılırken tanıdık bir arzu içimi yakıyordu. Annemin sonsuz uyarılarının olmadığı, istediğim kadar şekerleme yiyebileceğim rüyama geri dönmek istiyordum.

Haklı olduğunu, şekerlemelerin bir gün dişlerimi çürüteceğini biliyordum. Zaten o her zaman haklıydı. Yine de kendimi

* İngiliz yazar *Roald Dahl*'ın *Charlie'nin Çikolata Fabrikası* isimli kitabında ve aynı isimle beyazperdeye uyarlanan filmde yer alan kurgusal karakterdir. (ç.n.)

tutamıyordum. Özellikle bir şeyi benim şekerlemeleri sevdiğim kadar seviyorsanız, bu çok zordu.

Aslında daha birçok şeyde böyleydim.

“Scarlett Lyra Abbott!”

Buz gibi parmaklarını kolumda hissettiğimde iliklerime kadar ürperdim. Ancak tüylerimi diken diken eden tek şey dokunuşu değildi, ses tonu da aynı etkiyi yaratmıştı. Adımı tam haliyle hiçbir zaman söylemezdi. *Asla*.

Sesinde telaş, korku ve panik vardı.

Gözlerimi araladığımda bir şeylerin ters gittiğini içten içe anlamıştım. Yataktan hiç kalkmak istemediğim zamanlarda beni okula gitmem için uyandırırken ya da dağılmış saçlarımı taramayı reddettiğimde takındığı sert, tavizsiz ses tonu değildi. Bu defa farklı hissettirmişti.

Yüksek sesle esneyerek doğruldum ve gözlerimi ovuşturup uykudan sersemlemiş zihnimi temizlemeye çalıştım. Güneş henüz doğmamıştı ama aydan yansıyan beyaz ışık, yatak odası penceresinden içeri sızıyordu. Daha güneş ortaya çıkmadan ayaklanan, laboratuvarına bir hayvan barınağından getirilen piton yılanları Swirl ve Mocha’yı besleyen annem için bile erken bir saatti. Artık üzerlerinde çalışılamayacak kadar kötü beslenmiş ve istismara uğradıklarından dolayı annem onları eve getirmişti.

Ne yazık ki onlarla oynamam yasaktı. Yine de bazen annemin gözü üzerimizde olmadığında parmaklarımı Swirl’ün pullarında gezdiriyor, elmas biçimindeki kafasını okşuyordum. Swirl, kafesine parmağımı daldırdığım ilk ve son seferde bana saldıran Mocha’ya göre oldukça nazikti.

“Neler oluyor, anne?” diye fısıldayarak sordum. Gözlerim açık olduğu halde sesim uykulu çıkmıştı.

“Sanırım orada bir...”

Tıkırtı.

Birilerinin adımlarının ağırlığı, koridordaki döşemeleri gıcırdatırken sözleri yarım kalmıştı. Annem, doğduğumdan beri yaşadığım ve kasabanın kuruluşundan beri var olan Viktorya klasiği bu evin yalnızca gerçekten gereken yerlerini yenilemişti. Evin tarihini aynı şekilde muhafaza etmeyi seviyordu. Diğer yandan ben esen her rüzgârda inlemesinden, suyun ısınmasının sonsuzluk kadar uzun sürmesinden nefret ediyordum.

Kaşlarım çatılırken yatak odasının kapısına bir bakış attım. “Anne?”

Sesimdeki korku beni bile endişelendirmesine rağmen annemden yayılan korku kadar güçlü değildi. Ellerini uzatarak beni yataktan çekip çıkardı. Odanın dışında olup bitenlere bakmak için beni de yanında götüreceğini düşünüyordum, oysa beni dolaba doğru çekiştirmişti.

“Saklanman gerek, Scar. Tamam mı?” Benimle tıpatıp aynı yeşil gözleri beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama endişesini görebiliyordum. “Dolabın içinde kal ve gelip seni alana kadar çıkma, oldu mu? Her şey yolunda mı emin olmak istiyorum. Belki de içeri bir hayvan falan girmiştir.”

Beni dolabın karanlık dibine doğru iterken giysi kumaşlarının sırtıma sürtündüğünü hissediyordum. Gözlerim akmayan yaşlarla yanmaya başlamıştı. Bulanıklaşan bakışlarımla anne-me döndüm.

“Ama anne peki ya...”

“Bir şey olmayacak, Scarlett. Söz veriyorum. Sen sadece burada kal. Bir dakika içinde geri dönerim.”

Nedenini söyleyemesem de bunun yalan olduğunu hissediyordum. O sesin köpek kapısından giren bir rakun ya da sincap olduğuna kendisi inanıyorsa bile ben inanmıyordum. Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Sanki bana geri dönmeyecekmiş gibi hissediyor, kendi kendime ne söylersem söyleyeyim teselli bulamıyordum.

Kalbim ağrımaya başlamıştı. Üzerine durmadan bir tokmakla vuruyorlarmış gibi donuk, ısrarcı bir acı hissediyordum. Annem şu dünyada sahip olduğum tek şeydi. Bu düşünce bile onun eline yapışıp gitmesini engellememe yetmişti.

Gitmesine izin verirsem geri dönmeyecekti. Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken dudaklarımın kenarından tuzlu tadım alabiliyordum.

“Anne.” Çatlak çıkan sesimden korkmuştum. Hislerimi ona nasıl açıklayacağımdan emin değildim. “Korkuyorum.” Duygular boğazımda tıkanmıştı. “Beni bırakma.”

Soğuk elleriyle yanağımı nazikçe kavradı, bakışları yumuşamıştı. Ona yakın olmanın rahatlığını hissetme arzusuyla kendimi dokunuşuna bıraktım. Bütün küçük kızların annelerinden almaya ihtiyaç duydukları o huzurun peşindeydim.

Eğilip alnımdan öperek, “Korkma, Scar. Her şey yoluna girecek,” diye mırıldandı. “Seni seviyorum, tatlı kızım.”

Ona kalmasını söylemek, hislerimi ve aslında neyden korktuğumu anlatmak için fırsatım olmadı. Dolabın içinden geri çekilip kapağını kapattı, sadece görebileceğim kadar bir aralık bırakmıştı.

Elimi göğsüme yerleştirdim, göğüs kafesimi ovalayarak acımı dindirmeye çalışsam da işe yaramıyordu. Minik ellerim yukarı uzandı, annemin üzerimde sallanan kıyafetlerini hissettiğimde kazaklarından birini umutsuzca kendime çektim. Yumuşak kumaşa bir battaniye gibi sarınarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Kolunu burnuma bastırıp o tanıdık kokuyu derin derin içime çektim. İçimdeki bu duygudan kurtulmak için her şeyi denemeye hazırdım.

Aralıktan baktığımda uzun bedenine bir sabahlık geçirdiğini, kapıya yaklaşmadan önce kuşağını bağladığını gördüm. Koyu renkli zeminden yansıyan ay ışığı da onu takip ediyordu. Kendimi, annemin koridora dalıp gözden kaybolacağına hazır-

larken nefesimi tutmuştum. Ancak bu kadarını yapmaya bile fırsatı olmadı.

Kapı sanki rüzgâr çarpmış gibi kendiliğinden açılmıştı.

Oysa rüzgâr yoktu.

Evimize davetsiz giren şey bir hayvan falan da değildi.

Parkelerin gıcırdamasının sebebi tamamen insan kaynaklıydı. Talepkâr görünen, uzun boylu birinin varlığı kapı aralığını doldurmuştu. Ay ışığı bu defa o davetsiz misafirin yüzüne, taşlaşmış çenesine vuruyordu. Belki de ben küçük olduğum için bana öyle gelmiş olabilirdi ama odaya girebilmek için başım eğmek zorunda kalmıştı.

Karnımın ortasında hissettiklerim, basit bir duygu değildi. *Oydu*. Onu iliklerime kadar hissediyordum.

Varlığının tüm odayı kaplayarak dolabın aralık duran kapağından bana doğru sızdığını hissedebiliyordum. Benliğinden uğursuz ve puslu bir sis taşıyor, yere yayılıp tüm odayı korkuyla dolduruyordu.

Sekiz yaşına girmesine birkaç ay kalmış küçük bir çocuk olmama rağmen iyi bir gözlemciydim. Buraya iyi bir amaçla gelmediğini biliyordum. Aralıktan onu gözlerken iyilik kelimesini onunla aynı cümlede yan yana koymak, ağzımda ekşi bir tat bırakmıştı. Sanki sözcük bile onunla yan yana gelmek istemiyordu.

O kişiyle ilgili iyi hiçbir şey yoktu.

“N... Ne...” Annemin normalde otoriter olan sesi, onu güçlü kılan cazibesinden yoksun kalmış gibi güçlülükle çıkmıştı.

Adam koyu renk kaşlarından birini kaldırdı, annemi süzerken yüzü son derece sakindi. Daha önce hiç bu kadar boş bakan bir ifadeyle karşılaşmamıştım. Sanki evimize zorla girmemişti de marketin önünden geçen anneme öylesine bakıyormuş gibi rahat görünüyordu.

“Burada ne mi yapıyorum?” diye sordu. “İşler ciddileştğine

göre küçük Scarlett ile tanışma vaktimizin gelmiş olabileceğini düşündüm. Ne de olsa artık sırrımı biliyorsun. Değil mi, Phoebe?”

Kafam karışmış, zihnimde beliren bir sürü soru başımı döndürmeye başlamıştı. Daha önce bu adamla ne tanışmış ne de yüzünü görmüştüm. Okul yerine evde eğitim aldığımdan dolayı zamanımın çoğu burada geçiyordu. Ara sıra annemle birlikte şehre indiğim zamanlarda da onu hiç görmemiştim. Fakat o annemin adını biliyor, onu tanıyordu.

“Scarlett burada değil. Sen de burada olmamalısın, Henry. Neyden bahsettiğini bilmiyorum. Ne sırrı?” Geriye doğru bir adım atarak adamdan uzaklaşırken sesi hafifçe toparlanmıştı. “Sana geçen gün bu işin bittiğini söyledim. Biz çok farklıyız. Ailenin beklentileri var ve ben bu beklentilerin bir parçası olmak istemiyorum.”

Bu adam da kimdi? Annem neden orada olmadığını söylemişti? Birlikte mi çalışıyorlardı? Arkadaşlar mıydı? Oysa bütün dostlarını ve iş arkadaşlarını tanıdığımı sanıyordum. Annemle ilgili her şeyi bildiğimi düşünüyordum ama anlaşılan onun da sırları vardı.

Adam dilini şaklattığında çıkan ses, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Tüylerim diken diken olurken etrafıma sardığım kazağa iyice gömüldüm.

“İlk tanıştığımızda sana söylediklerimi hatırlıyor musun, Phoebe?” Anneme doğru biraz daha yaklaştı. “Yalancılardan nefret ettiğimi söylemiştim. Sen de o kocaman yeşil gözleriyle yüzüme bakmış, bunun bana yapacağın en son şey olacağını söylemiştin.”

“Ben...”

“Ayrıca dostlarımın olduğunu, ailemin de dostlarının olduğunu biliyorsun. Yani eğer karakola gidip benimle ilgili, yaptığımı gördüğün bir şeyle ilgili rapor hazırlatırsan hemen habirim olur. Tabii sen böyle bir şey yapmazsın. Değil mi, Phoebe?”

Başını eğiş şekli, annemin irkilmesine neden oldu. Sanki annemin her hareketini, aldığı her nefesi gözlüyordu.

“Hayır.”

“Yapmazsın, değil mi? Üstelik yapıp bana yapmadım diye yalan da söylemezsin.”

Sırtı bana dönük olduğu için annemin yüz ifadesini göremiyordum ama uzaklaşmaya çalışırken omuzlarının nasıl gerildiğini fark etmiştim.

“Ne yapmamı bekliyordun, Henry? Gördüklerimden sonra ne yapacaktım?” diye fısıldadı. Sesi, Swirl ve Mocha’nın yemeden önce köşeye sıkıştırdığı fareler gibi çıkmıştı. Adamın her adımında kalp atışlarım da hızlanıyordu. Her an anneme saldırabilirdi.

“Sana yardım edebiliriz, tamam mı? Kendini ihbar edebilirsin ve sana yardım edebiliriz.”

Annemin sözlerini tamamen duymazdan geldi, adeta bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. Adamın içinde tuhaf bir sakinlik, sözlerinde sarsılmaz bir keskinlik vardı. Ne bağırmaya ne de tartışmaya niyetli görünüyordu. Onun için sadece durgun, sağlam kelimeler vardı.

“Sana güvendim, Phoebe. Senin için daha iyi bir adam oldum. Hiçbir şeyin, başa çıkamayacağın kadar karanlık olamayacağını söyledin ve sana en çok ihtiyacım olduğu anda bana yüz çevirdin. Benden kaçtın, öyle mi?” İnanılmaz büyüklükteki iri ellerinden biri ileri atıldı, annem ondan kaçabilecek kadar hızlı davranamamıştı.

Adam onu sertçe kendine çektiğinde annemin kesik nefeslerini duydum. Acımasız tutuşunun arasında kapana kısılmıştı, kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

Ve ben...

Korkudan donup kalmıştım, elimden olanları izlemekten başka bir şey gelmiyordu.

“Sana güvenmiştim, Phoebe. Ama sen bana başka bir seçenek bırakmadın.” Boştaki elini annemin yüzüne götürüp bir parmağıyla yanağını okşadı. Bedenleri zahmetsiz bir uyum sergiliyordu, sanki daha önce de birbirlerinin kollarında olmuşlardı. Annemi o kadar nazikçe okşuyordu ki, uzaktan bakıldığında hayranlık ifade eden tatlı bir hareket olduğu düşünülürdü. Oysa rıza dışı ve iğrençti. “Bunu bana sen yaptın. Kendine, bize. Sana bunu yapmayı hiç istemediğimi bilmelisin. Bunu bana yaptıran sensin, aşkım.”

Annem olduğu yerde çırpınıyor, adamın tutuşundan kurtulmaya çalışıyordu. Fakat saklandığım yerden bile adamın ne kadar güçlü olduğunu görebiliyordum.

Annem, onun kollarında savunmasız ve zayıf gözüküyordu. Yine de mücadeleyi bırakmaya niyeti yoktu. Hayır, benim annem öyle biri değildi. Her şey olabilirdi ama asla zayıf değildi.

“Hayır, Henry.” Titreyen sesine rağmen başını dik tuttu. “Bunu yapmana gerek yok. Git buradan ve bütün bunlar olmamış gibi davranalım.”

Adamın yüzünü rahatça görebiliyordum, kaşları V şeklini alana kadar çatılmıştı. “Bunu nasıl unutabilirim? Paylaştıklarımızı nasıl unutabilirim, Phoebe? Bizi, senin de söylediğin gibi aramızdaki bu tüketici şeyi nasıl unutabilirim? Ya da bana söylediğin yalanları? Seni tükettiğimi söyledin. Tüm varlığımla seni sardığımda... güvende hissettiğini söylemiştin. Benimleyen hâlâ kendini güvende hissediyor musun, aşkım?”

Sözcükleri üzgün, kalbi kırık birini ifade etmeye çabalıyordu. Ancak vücudu ya da ses tonu hiçbir şey belli etmiyordu. En yüzeysel duygularından bile iz yoktu. O, annemi yutan bir karanlık ve uğursuz bir boşluktan başka bir şey değildi.

Yaklaşıp kulağına benim duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Annemin ona doğru eğildiğini fark ettiğinde, yüzünde şeytani niyetlerini tamamen açık eden parlak bir gülümseme belirdi.

Ta ki annem, onu bir anlığına gafil avlayıp dizini sertçe karnına geçirene ve elinden kurtulana kadar...

Adamın varlığından uzaklaşma arzusuyla kapıya doğru koşmasını izlerken içimde sessiz ama coşkulu bir cesaret dalgası kabardı.

Bir saniyeliğine annemin şansı olduğunu düşündüm. İçimdeki kötücül his yanılıyor olabilirdi. O iyi olacaktı. Belki yardım çağırabilir ya da eline silah olarak kullanabileceği bir şey alabilirdi. O zaman her şey yoluna girerdi.

Fakat gördüklerim, yatmadan önce okuduğum ya da annemin bana anlattığı peri masallarına benzemiyordu. Bir varmış bir yokmuş diye başlayan ve sonu mutlulukla biten bir masal değildi. Bu bambaşka, karanlık ve kasvetle örülü bir hikâyeydi. Bu hikâyede yakışıklı prens şeytani bir büyücüye dönüşüyor, başı dertte olan güzel genç kız ise av oluyordu.

Kurbana dönüşüyordu.

Bütün bunları tatlı öpücükleriyle düzeltecek bir kurbağa veya onu kurtaracak sihirli bir peri yoktu. Adeta tüm geleceğim gözlerimin önünde baştan yazılıyordu. Yeni hikâyemin başlangıcını izliyordum. Ruhumda kalıcı izler bırakacaktı. Zihnimde silinmesi imkânsız, acımasız bir leke kalacaktı.

Hayatımın sayfalarında kaderin kaleminin gezindiğini ve daha önce bildiğim her şeyi silip beni bambaşka birisine dönüştürdüğünü hissedebiliyordum. Beni bilmediğim, tanımadığım birine çeviriyordu.

Annemin Henry diye seslendiği adam büyük bir hızla toparlandı. Onu gördüğüm andan beri ilk kez yüzünde gerçek bir duygu belirdi.

Öfke.

Yüzünün tamamına yayılıyor, hareketlerini gerginlikle dol-

duruyordu. Annemi saçlarından yakalayışında, parmaklarını yumuşak tellerine dolayarak kendine doğru çekişinde öfkesi kendini belli ediyordu.

Annemi az önce durduğu yere getirdi ancak bu sefer ayaklarının üzerinde değildi, yere fırlatılmıştı.

Ahşap zemine çarpan gövdesinin sesini duyunca dişlerim zonkladı. Ağzıma dolan acı tadı hissettiğimde dilimi ısırığımı anladım.

Susuzluğumu gidermek istercesine kendi kanımı yuttum ve sessiz kalabilmek için durmadan yutkundum. O kadar çok kan yutmuştum ki, acı tat giderek tatlı gelmeye başlamıştı.

Tıpkı şekerlemeye benziyordu.

Annem o anda bana, daha doğrusu dolap kapısının aralığına doğru bakıyordu. Orada sessizce durduğumu bilen tek kişiydi. Dizlerinin üstüne çöktü ve farkında olmadan benimle göz teması kurdu.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Çok korkmuştu.

Paramparça haldeydi.

Daima güçlü ve yalnız annelerin en iyi örneklerinden biri olmuştu. Tam zamanlı çalışan bir biyolog olarak kadın olmasının başarısına engel olmasına müsaade etmemişti. Kendisinden ve kimi zaman benden de hep en mükemmeliyi beklerdi. Yine de sınırları nasıl çizeceğini bilirdi. Şefkatli, anaç ve besleyici olurken diğer yandan da beni elimden gelenin en iyisi olmam için nasıl zorlayacağını bilirdi.

O olmadan kendimin en iyi haline nasıl ulaşacaktım?

Ağzıma kadar tırmanan hıçkırığı acıyla bastırdım ve göz yaşlarım durmadan akarken minik ellerimle ağzımı kapattım. O ise orada öylece oturmuş bana bakıyor, kıpırdayan dudaklarıyla sessizce bir şeyler söylüyordu.

“Seni seviyorum, Scar. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.”

Aynı cümleyi sessiz bir yemin gibi durmadan söylüyordu. Onun tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu asla unutmamamı ümit edercesine tekrarlıyordu. Bu kadarının ömrüm boyunca yeteceğini umuyormuş gibiydi. Sanki böyle yaptığında, onsuz olsam bile onun sevgisinden mahrum kalmayacaktım.

Beni göremediğini, duyamadığımı bilmeme rağmen yine de elimi ona doğru uzattım. Korkumu yutup onu koruyabilecek kadar büyük ve güçlü olabilmeyi diledim. Fakat yerimden bile kıpırdayamıyordum.

Yapamıyordum.

“Bu kadar cesur olman hep hoşuma gitmişti, Phoebe,” diye homurdandı yabancı adam. Ayakkabılarını yere vururken çıkardığı boğuk sesler irkilmeme neden oluyordu. Sanki bulanık gözlerim ay ışığında parlayan bir şey görmüştü ancak ne olduğunu anlamakta geç kalmıştım.

İri bir el uzanıp bir kez daha annemin saçlarına indi. Fakat bu defa annemi yere fırlatmadı, kaldırıp göğsüne çekti. Annem belirgin bir gümbürtüyle adamın bedenine çarptı.

Onun etkisiyle çığlık atmaya başladığında hemen ellerimle kulaklarımı kapattım. Yine de dehşetin tiz yankıları küçük parmaklarımın arasından sızmayı başardı. Kafamın içinde çınıyor, damarlarıma sızarak ruhuma işliyordu. Sanki bundan sonra gözlerimi her kapattığımda sadece annemin çığlıklarını, korkusunu ve acısını duyacaktım.

Gözlerimi kapattığımın farkında bile değildim. Belki de karanlık, önümde yaşananlardan daha sakin hissettiriyordu. Bilinmeyen daha güvenli geliyordu.

İçimde, kendimi korumak isteyen bir yanımda Henry’nin yapacaklarından sağ çıkamayacağımı biliyordu. Daha şimdiden

kendime dair bir şeyleri kaybetmiştim. Annemin yüzündeki saf acıyı izlemek beni içten içe parçalıyordu. Bu dolaptan asla çıkamayacaktım.

Başımı ellerimin arasında sıkıştırıp acıma katlandım. Kulaklarım hissettiği basınç yüzünden zonklamasına rağmen onları hâlâ duyabiliyordum. O adamı, ciğerlerinden patlar gibi çıkan nefeslerini, annemle savaşılan bedeninin sesini ve çıkan hışırtıları duyuyordum. Ne kadar uğraşsam da annemin gördüğü eziyetin tutsağı olmuşum.

Annem farkında olmadan hayatın sonunu izlemem için bana en ön koltuğu vermişti.

Annemin her haykırışında benim de ruhumdan bir parça koptuğuna yemin edebilirdim. Önceden bir rafın üstünde dokunulmadan duran cam bir bibloydum. Şimdi o raf, beni düşmekle tehdit ediyordu. Her yüksek sesli çığlık üzerimde yeni bir çatlak açıyordu. Yere düşüp paramparça olmam an meselesiydi.

Saatler geçmiş olmalıydı ya da sadece birkaç dakika olmuştu. Bildiğim tek şey, pijamam terden sıırıslıksam kesilmişti. En sonunda sesleri susturmayı başarmıştım. Kendi kalp atışlarım o kadar güçlüydü ki, zihnimde çınlarken bağırırları bile bastırıyordu.

Kulaklarımdaki basıncı azalttım. Hassas kulak zarlarım önce kükrer gibi çınladı, ardından en ufak sesleri bile duyar hale geldi. Ağrıdıklarını hissediyordum. Başka bir çığlık duymaya hazırlanırken irkildim.

Fakat hiç ses gelmedi.

Çığlıklar kesilmiş, üstümdeki güçleri azalmıştı. Boğuk bir inilti ya da rahatsız edici bir homurtu dahi yoktu. Durmuşlardı. Tamamen yok olmuşlardı.

Daha önce hiç deneyimlemediğim bir sessizlik havada asılı kalmıştı, ağırlığını göğsümde hissediyordum. Omuzlarıma, bütün gövdeme çökmüştü. Mezar taşlarına yapışan, sabahın erken saatlerinde çöken sisle birlikte nefes almaya başlayan türde bir sessizlikti.

Evimizin yakınındaki ormanda ya da yılanları beslerken karşılaştığım o sessizliğe benzemiyordu. Hayır, o zamanlarda huzurlu bir sessizlik olurdu. Zümrüt yeşili çam ağaçlarının gölgesinde dinginlikten başka bir şey hissetmezdim. Ormanın sessizliği, çoğunun duyamadığı minik uğultularla dolu bir sessizlik olurdu.

Gerçekten öyleydi.

İnsanları bu yüzden suçlayamazdım. Kulağınızı nemli toprağa dayayıp birkaç saniye beklemeden bunu fark etmezsiniz. Rüzgâr sırlarını fısıldarken iğneler kıkırdardı. Cırcır böcekleri ve kurbağaların cıyıklamaları etrafta yankılanırdı. Dallar şakırdar, kuşlar çığlıklar atardı. Ağaç gövdeleri bile kendi dilince titreşirdi.

Şu anki sessizlik, ormandakine benzemiyordu.

Duyduğum mutlak bir sessizlikti. Bütün sesler sanki kara bir deliğe düşmüş gibi emilmişti.

Ölümün sessizliğiydi.

Nefes alamıyordum. Dolabın içinde beni tüketen bunaltıcı sıcaklık cehennem gibiydi. Sanki görünmez bir el boğazımı sıkıyordu, ben de rahatlayabilmek için çaresizce çırpınıyordum.

Lütfen, lütfen, lütfen... Birine, herhangi birine yalvarıyordum.

Çığlıkların geri gelmesi için yalvarıyordum.

Daha birkaç saniye önce her şeyin durmasını dilediğimi biliyordum ama kastettiğim bu değildi. Asla bu değildi. Evren bana bir ders mi veriyordu? Dilediğim şeylerin bir sonucu olduğunu zor yoldan mı öğretiyordu?

Lütfen, kim olursa, çığlıkları geri getirsin.

Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum. Yakarışımı dünyaya duyurmak istiyordum. Belki sesim yeterince yüksek çıkarsa, yukarıdakileri sarsabilirdim ve bana bir lütufta bulunabilirdi.

Fakat bunu, çaresiz yakarışlarımın gerçekliğini düşündükçe daha da sessizleştim. Göğsümdeki boşluk gittikçe büyüyordu.

Annem bağırıyorsa, ona karşı koymadığı anlamına geliyordu.

Nefes almadığı anlamına geliyordu.

Artık hayatta değildi.

Asıl dileğim çılgınlık değildi. Annemin yaşayanların diyarına dönmesini istiyordum. Ancak tıpkı yağmurun yağışını bildiğim gibi onun ruhunun gittiğini ve beni geride kalan boş bedeniyle baş başa bıraktığını biliyordum.

Her gece göğsünün düzenli olarak inip kalkarken çıkardığı sesleri dinlerdim. Neredeyse her gece bu sesler sayesinde uykuya daldım. Oysa şimdi... Şimdi geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Sadece sessizlik vardı.

Boşluk.

Kalbinin durduğu anı içimde hissetmişim. Belki bedenindeki acı verici durgunluktandı ya da belki...

İçimde hissettiğim kırıklık sayesinde anlamışım.

Sanki ikiye bölünmüştüm. Zihnimde bir ışık sönmüştü. Hep yanımda olan, bana daima rehberlik eden ışığım gitmişti. Varlığından habersiz olduğum bir düğmeye basılıp kapatılmıştı. Artık tek hissedebildiğim... buz gibi bir kayıtsızlıktı.

Hiçbir şey hissedemiyordum. Etrafta olup bitenlere karşı beklenmedik şekilde uyuşmuştum. O andan sonra başıma gelecekler umurumda değildi. O dolaptan hiç çıkmasam, kimse beni bulmasa ve sarıldığım o kazakla ölsem bile umurumda olmazdı. O adam -Henry denilen canavar- korkunç dişlerini gösterip ellerini bana uzatsa bile umursamazdım.

Gözlerimi açmamı sağlayan da bu soğukluktu.

Saldırgan hâlâ annemin üstünde duruyordu. Hareketsiz, fazla hareketsiz bedeninin üstündeydi. Adamın saçları dağılmıştı, omuzlarında ise rahatlamaya benzer bir his vardı.

“Anne,” diye dudaklarımı kıpırdattım. Ancak ciğerlerimden ufacık bir hava bile gelmedi.

Antredeki ayaklı saat, yüksek ve ağırbaşlı bir sesle çaldı. Sessizlik sarsılarak yabancıyı trans halinden sıyırdı. Sanki çan sesi adamı zihninin içinden, annemin altında cansız yatıyor olmasından duyduğu keyiften çekip çıkarmıştı.

Adam gövdesini yerden kaldırırken altdudağım titredi. Altındaki sıvının şapırtısı midemi bulandırmıştı. Ne kadar zorlasam da kusma hissi boğazımdaki yerinde rahat görünüyordu.

Doğrusu ölümü ya da birinin canını almayı çok düşünmezdim. Çoğunlukla da mutlu bir hayatım olduğundan dolayıldı. İyi bir hayatım vardı, böyle karanlık düşüncelere dalmak için bir nedenim yoktu. Yine de bazen rasgele de olsa içimden geçtiğinde, bu kadar şiddetli bir şeyin böyle sükûnet içinde olacağını hiç düşünmemiştim.

Annemin bedeninin etrafında yapışkan ve karanlık bir çember oluşmaya başlamıştı. Ay ışığı kayganlaşan zeminden yansıyor, gecenin gizlemeye çalıştığı kırmızı tonu açığa çıkarıyordu. Saklandığım yerden sabahlığına bulaşan sayısız kan lekesini görebiliyordum. Yumuşak bedenindeki yaraların sorumlusu, adamın elindeki bıçaktı.

Tüm heybetiyle ayaklanışını, bıçağını kıyafetlerine sürterek üzerindeki kanı temizleyişini izledim. Ellerindeki deri eldivenleri ve koyu renkli giysilerini ancak o zaman fark etmiştim. Bu yaptığı anlık gelişen bir eylem değildi. Üstelik cesedin yanından kayıtsızca geçmesinden, bunu ilk defa yapmadığını da anlamıştım.

Hayır, belli ki annemden başka kişilerin de hayatını sonlandırmıştı. Annem gitgide uzayan listesine eklediği başka bir cesetti. Konuşmalarından anladığım kadarıyla, adam için aşılması gereken bir başka engelden ibaretti.

Ayakları kapı girişine ulaştığında karşısında boş bir koridor değil, odanın dışında beliren bir başka figür bulmuştu.

“İşte buradasın,” dedi Henry sakince. Annem son nefesini verdiğiinden beri ilk kez konuşmuştu. “Onu bulabildin mi?”

Kalbim tekledi.

O.

Beni kastediyordu.

O ve ortağı benim peşimdeydiler. O gece kendi odamda uyusaydım, muhtemelen annemle aynı kaderi paylaşacaktım. Sadece sonum başka ellerden olacaktı, hâlâ da olabilirdi. Görebildiğim tek şey, Henry’nin suç ortağının uzun bacaklarıydı. Geriye kalan kısmını görmemi, Henry’nin korkunç bedeni engelliyordu.

Ancak...

“Hayır.”

Tek bir kelimeydi, basit bir cevaptı. Oysa kemiklerimde bile hissetmişim. Dolabın içine dolan serin bir rüzgâra benziyordu.

“Yatak odalarının birindeki yılanlar haricinde ev boş,” dedi diğer ses. Karanlığıyla ne kadar örtmeye çalışsa da genç birisi olduğunu sesinden anlayabiliyordum.

“Burada kal, oğlum. Etrafa hızlıca bir göz atacağım, sonra gideriz. Sakın hiçbir şeye dokunma...”

“Tabii elimde eldiven yoksa,” diye tamamlamıştı ortağı. Sesinde yaşından beklenmeyen bir zarafet vardı. “Kurallarını biliyorum.”

Oğlum mu?

Bu adam birilerini öldürmek için yanında oğlunu mu getirmişti? Nasıl bir baba, nasıl bir insan böyle bir şey yapardı?

Beynim edindiği bu yeni bilgiyle gözümün önünde olanları bir araya getirmeye artık hazırdı. Ancak buna vaktim yoktu çünkü Henry karanlık koridora dalarken beni, kapı aralığından gördüğüm oğluyla baş başa bırakmıştı.

Tüylerim ürperdi, ayak tabanlarıma kadar elektrik ile yüklendiğimi hissederek titredim. Sanki yağan kar evin içine kadar

girmişti ve çocuk her bir adımıyla yaklaştığı yeri donduruyordu. Adeta kışın dondurucu soğuğu ete kemiğe bürünmüştü. Çocuğun ikinci bir deri gibi taşıdığı sakinliğinin beni boğduğunu hissediyordum.

Onu izlerken nefesim kesiliyordu.

Güzel, karanlık bir ayaza benziyordu.

Onu daha önce hiç görmemiştim. Benden çok da büyük olmamasına rağmen yaşının çok daha ilerisinde bir tavrı vardı. Sanki ruhu, genç bedeninden çok daha uzun bir süredir bu dünyadaydı. Kesimi güzel bir kot pantolon bacaklarını sarıyor, kasvetli görünümlü bir kazak üst gövdesini örtüyordu.

Başı dik şekilde parkelerin üzerinde süzülerek ilerlerken muhteşem bir duruşu vardı. Ay ışığı, porselen beyazı saçlarını aydınlatığında parmaklarım seğirdi. Her ne kadar gerçek dışı bir varlığa benzese de odadaki tek gerçek şey o çocuktü.

Hiç kusuru yoktu.

Kusursuz ve lekesizdi.

Annemin cesedinin yanına diz çöktüğünde, o acımasız farkındalıkla gerçeğe dönmüş ve hayallerimden uzaklaşmışım. Ellerindeki sis kayboldukça görüntü netleşmeye başlıyordu.

Henry'nin oğlu, beni öldürmek üzere oraya gelmişti.

Gelmesinin sebebi buydu, değil mi? Engelleri ortadan kaldırması için babasına yardım edecekti ve ben de o engellerden biriydim.

Oysa onu izlerken onun böyle bir şey yapabileceğine kendimi inandıramıyordum. O babasının yaptıklarını yapamazdı. Bir an için üzerime çullandığını, en sonunda ölüme teslim olana kadar bıçağı derimin altına defalarca sapladığını hayal ettim. İşi bittiğinde özenle taradığı saçlarının bozulduğunu, tertemiz bedeninin kanla kaplandığını düşündüm.

Hayır, gözümde canlandıramıyordum.

O kadar temiz bir görüntüsü varken bunu yapamıyordum.

Çok düzenli ve bakımlıydı. Kendimi onunla kıyasladığımda kirli hissediyordum. Sanki sırtıma yapışan terime iğrenerek bakacak ya da akşam aldığım duştan sonra rasgele kurumaya bıraktığım saçlarıma burun kıvrıracaktı.

Babasının aksine, çocuk yerdeki cesedin aldığı hasarı inceliyordu. Annemden geriye kalanların yanına diz çökmüştü. Aklından geçenleri bilmeyi çok isterdim çünkü her nedense, duygusuz görünüşü haricinde babasıyla ortak bir özelliği olmadığı hissine kapılmıştım.

Vurdumduymaz, soğuk ve duygusuz bir hali vardı.

Zihninin içine girebilmeyi istiyordum. Akıldan neler geçiyordu? Neler hissediyordu? Onu dünyaya getiren o adam kadar zalim miydi? Kendisi için babası gibi bir gelecek mi hayal ediyordu?

Elini cebine atıp çıkardığı bir nesneyle annemin yüzüne doğru yaklaştığını görünce içimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Vahşice öldürülmesi yetmezmiş gibi bir de cesedine mi işkence edeceklerdi?

Artık kendi hayatımdan hiçbir şekilde endişe etmiyordum. Dolaptan çıkıp varlığımı hissettirdiğimde olacakları umursayacak gücüm bile kalmamıştı.

Dolabın kapağını ayağımla itmeden önce annemin topuklu ayakkabılarından birini sıkıca kavradım. Kapı onun bedenini tamamen açıkta bırakacak kadar açıldığında aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Ayakkabıyı doğruca çocuğun kafasına fırlattım.

Kafasını vurmak istemiştim ancak kapağın açılması dikkatini çekmiş olmalıydı. Ayakkabının topuğu dudağına tok bir sesle çarpmadan hemen önce bana dönmüştü.

Vakit kaybetmeden ayaklarımın üzerinde doğrulduğumda yerdeki kıyafetlere takıldım. Hızlı hareketlerim yüzünden başım ve tüm oda dönüyordu ama umurumda değildi.

Bu kâbusun artık bitmesini istiyordum.

Öyle ya da böyle.

“Senin burada olma...”

“Dokunma ona.” İçimdeki en derin noktaya uzanarak güç kazanmaya çalışsam da sesim kırık bir fısıltı şeklinde çıkmıştı. Titreyen ayaklarım beni annemin bedenine götürdü. İkisinden de kurtulabileceğimden emin değildim ama zaten benim için mesele bu değildi.

Amacım, ölümünden sonra cesedini korumak değildi.

En azından tam olarak öyle değildi.

Onlar hâlâ o evdeyken gizlendiğim karanlıktan çıkmanın hayatımın sona ermesi anlamına geldiğinin farkındaydım. Öyle olursa, annemsiz bir hayatın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek zorunda kalmayacaktım. O belirsizlik için endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

Mesele onsuz bir dünyada yaşamayı istememek değildi.

“Beni kanattın.” Sesi tenimin üstünde ateş gibi kaymıştı. Sanki birinin onu incitmesi fikri onu şok etmişti.

“Sen ne...” Annemin solgunlaşmış, cansız yüzü güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. Ancak gözlerini göremiyordum. O çok iyi tanıdığım yeşil gözleri -benim gözlerim- birbiriyle uyumlu iki madeni parayla kapatılmıştı. “Ona ne yaptın?”

“Beni kanattın,” diye bir kere daha tekrar etti. Kendini dokunulmaz falan mı zannediyordu? Babası onu, başkalarını öldürme hakkına sahip kutsal varlıklar olduklarına ikna etmiş olabilir miydi?

Birkaç metre ötemde yere öylece oturmuş, ay ışığının vurduğu parmağındaki kan izine sertçe bakıyordu. Dudağından sı-zan kan çenesinden damlayıp kazağına bulaşmıştı.

“Ona ne yaptın?” dedim bu defa daha yüksek sesle. Sabrımı kaybediyordum ve artık babası duyacak olsa da umurumda değildi.

Saniyeler içinde tepki verdi, geri çekilecek vakti bulamamıştım. Eli uzanıp bileğime yapıştı ve beni kendine doğru çekti. Gözlerimi kapatıp yere çarpmanın acısıyla kemiklerimin zonklamasını bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Vücuduma dolanan kolunun soğukluğunu sırtımda hissediyordum. Beni yavaşça yere yatırdı, ağırlığının tamamını vermeden üzerime çıktı.

Bir elini susmam için ağzıma bastırduğunda gözlerim kocaman açılmıştı. Karanlık, yoğun ve odunsu kokusu beni ele geçirmişti. Yağmur sonrası ormanı anımsatıyordu.

Bir şekilde beni rahatlatmış, uzun ağaçlarla kaplı ormanda yaşadığım huzuru hatırlatmıştı. Huzurlu son zamanlarımdı. Buraya gelme sebebi beni öldürmektir. Ölüm sarkacı, orada bulunduğum her an bana daha fazla yaklaşıyordu.

Geri dönen gözyaşlarımın yüzümün kenarından süzüldüğünü hissediyordum. Zihnim bu odadan annemin yanında ölü olarak çıkma kararını kabul etse de kalbim etmemişti.

Karşı çıkan kalbim o kadar sert atıyordu ki, beni öldürmek üzere gönderilen çocuğun titreşimleri hissettiğini biliyordum. Hissetmek zorundaydı.

Başımı eğip anneme döndüm. Ruhuma dolan acıyla orada yatıp ona bakarken bıçak yaralarını kendi bedenimde hissettim. Onun da başını bana çevirmesini, gözlerimizin buluşmasını ümit ediyordum. Keşke bir kere daha gülümsediğini görebilseydim veya ismimi söylediğini duyabilseydim. Bedenim gözyaşlarımın şiddetiyle titriyordu, boğuk çığlıklarımı duyabiliyordum.

Nefes alamıyordum.

“Ona bakma.”

Dediğini duymazdan gelip bakmaya devam ettiğimde dikkatimi üzerine çekmek için ağzıma daha fazla bastırdı.

“Ona bakma.” Tekrar fısıldadığında soğuk nefesini sıcak

tenimde hissettim. Burnundan aldığı her nefesi duyabileceğim kadar yakınımıdaydı. “Bana bak.”

Ona mı bakacaktım?

“Scarlett.” İsmim ağzından bir çağlayan gibi dökülmüştü. Akışkan ve pürüzsüzdü. “Bana bak.”

Onun kontrolündeki görünmez iplerin beni çekiştirdiğini hissettim. Bir şekilde ruhuma sızmıştı. Çekiyor, çekiyor ve çekiyordu. En sonunda gözlerimi annemin bedeninden ayırana kadar çekiştirmeye devam etti.

Onunla göz göze gelmek, Alaska mavisi saf bir buz tabakasına bakmaya benziyordu. Naneli bir sakız çiğnemek, derin nefesler almak kadar ferahlatıcıydı. Göğsünüzdeki bütün havayı dışarı çekecek kadar soğuktu.

Bakışlarını bir saniye bile üzerimden ayırmadan elini ağızımdan çektiğinde konuşmaya başladım.

“Beni öldürecek misin?” dedim aynı ayazı ciğerlerimde hissederken. “Öldüreceksin, değil mi? Neden öldürmüyorsun? Yap gitsin...”

“Demir para,” dedi mırıldanmalarımı bölerek. Başıyla annemi işaret etti. “Gözlerinin üzerini demir parayla kapattım.”

“Ne?”

“Ona ne yaptığımı sordun, söyledim.”

Boş bir ifadeyle yüzüne bakarken bunun beni öldürmesiyle ne alakası olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bunu bana söylemesinin kaçınılmaz olarak gerçekleştireceği eylemiyle ilgisi neydi?

“Neden?” dedim soluk soluğa. Kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. Göğsümdeki ağırlık dağılıyor, beni boğulma hissinden kurtarıyordu.

“Onlar...” dedi kekeleyerek. Bu çok tuhaf gelmişti, sanki kekelemek ondan beklenecek bir şey değildi. “O sikkeler ölüleri bir sonraki hayatlarına götürmek için kullanılır. Styx Neh-

ri'nden güvenli bir şekilde geçmelerinin garantisi olur ve ruhun öbür dünyaya güven içinde ulaşmasını sağlar.”

Beni sarmalayan soğukluğa rağmen bir sıcaklık hissiyle kaplanmıştım. Gümüş kıvılcıklar aramızda kıvrılırken bakışlarım yumuşadı, kaşlarım havalandı.

Neden böyle... güzel bir şey yapmıştı ki?

Görevi canavar babasının izini takip etmekse, neden ölüyü rahatlatmaya zahmet etmişti?

“Ben...”

Parkeler gıcırdadı ve adım sesleri koridor duvarlarında yankılandı. Bir kere daha panikledim, içimde beliren huzur yok oldu.

“Beni öldürecek misin?” Babasımın ayak seslerini duyduğum için aceleyle bir kez daha sordum. Eğer öleceksem, beni babası yerine onun öldürmesini tercih ederdim.

Beni, annem için bizi bekleyen öbür dünyaya güvenli bir geçiş dileyen o isimsiz çocuk öldürmeliydi. Nasıl uygun görürse, o şekilde son nefesimi vermeye razıydım. O gece beni öldürmeyi hak eden biri varsa o da bu çocuktü.

Bana baktığında gözlerinde tanımlayamadığım bir şeyler gördüm. Fakat adım sesleri yaklaşırken o duygu yok olmuştu.

“Hayır,” dedi ama cevaptan hoşlanmadığını anlamıştım. Sanki evet demek, beni öldürmek istiyormuş gibi çıkmıştı. “Ama o dolaba geri dönmezsen babam öldürecek.”

Başımı hızla sallayarak reddettim. “Hayır, oraya geri dönmek istemiyorum. Saklanmak istemiyorum.”

Burun deliklerinin geniş bir şekilde açılıp kapanmasından sinirlendiğini anlamıştım.

“Önemi yok...” Yüzüme doğru nefesini vererek konuşuyordu. “Saklanmak zorundasın. Dolaba geri dön. Sessiz ol, sakın ses çıkarma. Nefes bile alma. Hayalet gibi ol. Eminim bu şekilde ölmek istemezsin.”

Hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yerden kolayca kaldırdı. Bir an durup göz göze gelene dek bana baktı.

“Bir hayalet ol, Scarlett. Seni görmesine asla izin verme.”

Ağzımdan fırlayan soruya ve içime hücum eden duygulara engel olamamıştım.

“Hayalet olursam, sen beni nasıl göreceksin?”

Onda korkutucu bir şeyler vardı. Tehlikeli, öngörülmez bir şeyler. Yine de o korkunç durumda bile ona bakıp ağzındaki kanı aceleyle silmesini izlemek kendimi güvende hissettirmişti.

Onda yüzeyde görüldüğünden çok daha fazlası vardı. Kısa bir an bile olsa gördüğüm o ifade ve bakışı, beni hayata bağlayan tek şey gibi gelmişti.

“Görmeyeceğim.”

Kendime silah yaptığım ayakkabıyı kollarıma bastırıp beni odanın diğer tarafına, saklandığım yere itmeden önce son sözleri bu olmuştu.

O gece olanlar zihnimde durmaksızın dönüp duruyordu. Adrenalinim azaldıkça yakında yalnız kalacağımı, beni dört gözle bekleyen göz kamaştırıcı çöküşümle yüzleşmek zorunda olacağımı biliyordum.

Çünkü durum buydu.

Artık yapayalnızdım.

Yine de o anda hayatımda beni seven tek kişiyi kaybetme rağmen, bu çocuk kendimi o kadar da yalnız hissetmememi sağlamıştı. Şimdiyse daha tanımadan onu da kaybedecektim.

Yalnızdım.

Dolaba geri döndüm ve hayalet oldum.

O ise... sözünü tuttu.

Beni bir daha asla görmedi.

BÖLÜM BİR

Hayalet

Lyra

“Lyra, karmaşık olabileceğini söylediğinde bunu kastettiğini düşünmemiştim.”

Sesten irkildim.

Gölgelerin arasından insanlara sinsice yaklaşıp onları korkutan kişi olmaya alışkındım. Bir başkasının varlığı yüzünden nadiren irkilirdim.

Beni görebilen birkaç seçkin kişiyi de kendime yakın tutardım.

Bir silah gibi kavradığım cımbızı bırakıp gözlüğümü başımın üstüne doğru kaydurdum ve sınıf kapısına bir bakış attım. Ağustos ortasıydık, öğretmenler birkaç haftadır kampüstelerdi. Öğrenciler ise ağır ağır yurtlarına yerleşiyorlardı.

Hollow Heights'ta yazlar huzurlu geçerdi, etrafta koşuşturan telaşlı öğrenciler olmazdı. Eski kapılar esen rüzgârla birlikte gıcırdardı. Kennedy Bölgesi'nin hemen altındaki kayalıklara çarpan dalgaların sesi duyulurdu. Her şey insana biraz daha tekinsiz gelirdi.

Dolambaçlı basamaklar ayaklarınızın altında gıcırdardı, ıssız koridorlarda yankılarını duymamak imkânsızdı. Boş olduğu zamanlar kütüphanenin insanı delirtecek bir yere dönüştüğü söylenirdi. Kitaplar birbirleriyle fısıldaşmaya başlar, insanlara ait olmayan sesler boşluğu doldururdu.

Elbette bunların hepsi dedikoduydu.

Yine de hoşuma gidiyorlardı.

Yalnız kalmaktan, buranın sadece bana ait olmasından haz alıyordum. Laboratuvarın anahtarını almak için Dekan Sinclair'i görmek zorunda kalmıyordum. Onun etrafında bulunmak, kendinizi zehirli erkeklikle boğmakla aynı şeydi. Ondan aşağıda olduğunuzu size hissettirmeyi mutlaka başarıyor, bir şekilde odadaki en zeki kişinin kendisi olduğunu kanıtlayacak bir yol buluyordu.

Ataerkil tarafını bir kenara bırakırsak, Hollow Heights'ın ürkütücü karakterini sahiplenmesini çok seviyordum.

"Gümüş güveleri içeri almam o kadar uzun sürdü ki." Yağlı kâğıt üzerinde boylu boyunca serilmiş soluk renkli böceği işaret ettim. "Zamanında gelselerdi, bir hafta önce bitirmiş olurdum."

Conner Godfrey içeri girdi. Kot gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmış, kum sarısı saçlarını özenle taramıştı. Yaz başından beri bu yakışıklının arkadaşlığına alışmışım ve önümüzdeki dönem bu sınıfta ders verecekti.

Geçen yıl korkunç bir cinayete kurban giden, önceki organik kimya hocası Greg West artık ders veremeyeceğinden dolayı üniversitenin onun yerine geçecek birine ihtiyacı vardı. Bay Godfrey, daha doğrusu Profesör Godfrey okulun rehberlik danışmanıydı. Ancak sahip olduğu birtakım diplomalar sayesinde, Bay West'in yerini almak için gönüllü olmuştu.

Greg West'in ölümünün uyuşturucu ile ilgisi olduğu açıklandığında herkes -şey, neredeyse herkes- şok olmuştu.

Bunu bir yanlış anlaşılma, mutsuz bir müşteri ya da terk

edilmiş bir dağıtıcı meselesi olarak değerlendirmişlerdi. Bu kadarı Ponderosa Springs sakinleri için yeterli olmuştu. Burada hakikat dışında her şey kabul görürdü.

Bu konuda beni neyin bu kadar kızdırdığından emin değilim.

Kendilerine yutturulan saçmalıkları yemeye hazır aptallar olmaları mı daha sinir bozucuydu; yoksa Greg West'in usta kesiklerle parçalanmış uzuvsuz bedenini görüp ölümünden bir sanatçı yerine, başka birinin sorumlu olabileceğini düşünmeleri mi daha kötüydü bilemiyordum.

Kanı tamamen boşalan ceset bembeyaz kesilmişti ve o kadar mükemmel bir şekilde parçalarına ayrılmıştı ki, bu işin arkasında hoşnutsuz bir alacaklının olması mümkün değildi. Onlarda böyle bir iş çıkaracak sabırla yetenek yoktu.

"Sabır bir erdemdir, Lyra. Beklediğimize değdi, değil mi? Şu renklere bir baksana!" Conner'in coşkulu sesi, düşüncelerimi her zaman sürüklenip gittiği yere kayma arzusundan uzaklaştırmıştı.

Kapağı açık antik cam fanusa baktım. Bir tahnitçide bulduğum sahte bir insan kafatasının üstüne altı farklı güve türü dağılmış durumdaydı.

Atlas, Isabella kaplanı, kara cadı, bahçe kaplam ve pembe akçaağaç türleri vardı. Favori güvelerimden oluşan bir koleksiyondu, kafatasının üst ve yan kısımlarına dikkatle yerleştirilmişti. Göz çukurunun üstündeki yeri gümüş güve için özellikle ayırmıştım. Soluk yeşil anatomisinin birleştirici bir rol üstleneceğini biliyordum.

Onları özenle yerleştirmiştım. Fanusun cam kapağını tabana yerleştirdiğimde, nefes kesici görünecek bir kanatlı canlılar sürüsü yaratmıştım. Projenin bitmiş halini düşündükçe yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Briar buna bayılacaktı. Ah, Silas da öyle!

Belki kaldığı tesis, bir dahaki ziyaretimde ona birkaç resim götürmeme izin verirdi. Silas'ı görmek üzere Washington'a gittiğimde vaktimiz çoğunlukla onun bana satranç oynamayı öğretmeye çalışması ve benim acması bir şekilde başarısız olmamla geçiyordu. Çok fazla konuşarak aramızdaki sessizliği doldurmaya çalışıyordum. Yine de bence tahnitçilik ile ilgili anlattıklarımı dinlemeyi seviyordu. Gözlerinin etrafı hafifçe seğiriyordu. Hatta bazen gülümsemek üzereymiş gibi görünüyordu ama bu henüz gerçekleşmemiştir. Bu nedenle sessizlikle yetiniyor, ona eşlik etmemin yeterli olacağını düşünüyordum.

Yaşananlardan önce Silas Hawthorne ile yakın olduğumuzu söyleyemezdim. Geçen yıla kadar varlığımdan bile haberi yoktu ama ben onunla ilgili bilmem gereken her şeyi biliyordum. Geçen yıl ise tanışmıştık. Değer verdiğimiz insanların arasındaki bağ, bizi de birbirimize bağlamıştı.

Ayrıca diğer yandan ölümcül sırlarla iç içe geçmiş iki insan dık. Mezara kadar taşıyacağımı bildiğim sırlardı. O ve arkadaşları; intikam adına yaptıklarını öğrenmemden, Silas'ın birini öldürdüğüne tanık olmamdan sonra bana bir süre eziyet etmişlerdi.

O da benim birini öldürdüğümü görmüştü.

Yine de Silas psikiyatri koğuşuna yatırılana kadar tam anlamıyla arkadaş olduğumuzu söyleyemezdim.

“Geçenlerde bahsettiğin pembe akçaağaç bu mu?” diye sordu Conner. Yanıma geldiğinde parfümünün kokusu burnuma doldu.

Konuşmalarımızı anımsadığını fark etmek, içimde bir sıcaklık yarattı. Tezgâha yaslandığında esneyen kollarını hayranlıkla izledim. Güvelere yakından bakmak için eğildi ama dokunmadı. Kuralları çok iyi biliyordu, dokunmak yoktu.

Onun gibi birinin hâlâ bekâr olması beni şaşırtıyor, aynı zamanda meraklandırıyor. Ticari açıdan başarılıydı, çekici ve nazik biriydi.

“Evet, doğal hallerinde bu renklerde olduklarına inanabiliyor musunuz? Parlak sarı ve pembe oluşlarının onları hedef haline getireceğini düşünürsünüz. Ama hayır! Bu bir tür kamuflaj aslında. Üstelik ağızları bile yok. Sadece larva olarak besleniyorlar ve ulaştıkları bu noktada tek amaçları üremek oluyor. Çılgınca, değil mi?” Konuştukça heyecandan karnıma sancılar giriyordu. Ona döndüğümde gülümseyerek beni izlediğini gördüm.

Yanaklarımın kızardığını hissedince başımı hemen çevirdim.

“Pardon, çok fazla gereksiz bilgi oldu,” dedim endişeyle gülererek.

“Bunu yapma,” dedi Conner. “Bir şeylere tutkuyla bağlı olduğun için özür dileme.”

Kaşlarımı çatarken ona doğru tekrar bakış atma riskini aldım. Çikolata kahvesi gözleri adeta içime işliyordu. Bakışlarının etkisiyle oturduğum yerde neredeyse kıvranacaktım ancak her türlü göz temasının beni huzursuz ettiğini hatırlayarak kendime engel oldum.

Profesör Godfrey’den o şekilde hoşlanmıyordum. Tüm varlığımı tüketecek kadar arzuladığım tek bir kişi vardı, hiç kimse onun yerini alamazdı. Yine de böceklerle ilgili heyecanlı konuşmalarımı dinleyecek birilerinin olması güzeldi.

Bir arkadaşına sahip olmak güzeldi.

Yaz benim için böyle geçmişti. Yalnızlar Topluluğu’ndan Ponderosa Springs’te kalan tek kişi bendim. Okul bittiğinde bile Hollow Heights’a gitmeye devam etmiştim.

Arkadaşlarımın birkaç aylığına da olsa buranın dışına çıkmaya ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Hepsi bu yerden ve onca kötü anıdan uzaklaşmaya hazırlardı. Ancak bunu bir türlü yapamamışlardı.

En azından şimdilik durum buydu. İçlerinden birisi buradayken ve ayrılması mümkün değilken gidemezlerdi.

“Dünya bunu yapmak için uğraşacak, Lyra. Sevdiğin, duygusal bağ kurduğun şeyler için seninle alay edip kötü hissettirmeye çalışacaklar. Buna izin verme. Sevdiğin şeyi mahvetmelerine müsaade etme,” diye devam etti Conner güven verici bir gülümsemeyle.

“Bu tam da annemin bana söyleyeceği türden bir söz olurdu,” dedim düşünmeden.

“Anlaşılan akıllı bir kadınmış. Bu yanının nereden geldiğini şimdi anlıyorum.”

“Öyleydi,” diye mırıldandım. Onu düşünmek için kendime her izin verdiğimde göğsüme yayılan acı yine oradaydı.

Konunun benim açımdan hassas olduğunu fark ederek hemen toparlandı.

“Eee? Son parçayı ekleyecek misin? Yoksa sen dâhiyane projeni bitirirken başımı çevirmem mi gerekiyor?”

Konuyu değiştirdiğine minnettardım. Dikkatimi yeniden masanın üstündeki parlak renkli güveye verdim. Mesele annem hakkında konuşmayı sevmemem gibi bir şey değildi. Sadece o geceyi anımsamadan onu düşünmek kolay olmuyordu. O geceden sonra içimde canlanan şeyi, dönüştüğüm kişiyi düşünmeden edemiyordum.

Annemin ölümünden sonra bana travma sonrası stres bozukluğu teşhisi konmuştu. Gördüğüm kâbusları, yaşananları tekrar tekrar hatırlamamı ve karanlık korkumu buna bağlamışlardı. Travmatik bir olay yaşamıştım. Böyle şeyler yaşayıp zihinsel bir mücadele geliştirmem normaldi.

Fakat kimsenin bana açıklamadığı, bilmediği ve bilseler de anlamayacakları bir şey vardı.

Kimse bana ölümün neden içimde dolaştığını anlatamazdı.

İskeletimin çatlaklarına sürünüyor, bir organ gibi içimde varlığını sürdürüyordu. Damarlarıma derinlemesine enjekte edilmiş o kara sıvı, temizlenip gitmeyi reddediyordu. Daha

önce olduğum kişi, kurduğum hayaller silik birer hatıradan ibaretti.

Artık annemi ve o geceyi, doğurduğu bu hastalıklı dürtüyü düşünmeden hatırlayamıyordum. İçimden yükseldiğinde dilime batıp ağzımı sulandırıyor, gözlerimi yakıyordu.

O dürtüyü uzunca bir süre bastırabilmişim. Bir dolaba tıkıştırılmış, saklamışım. Birkaç ay önce birinin boğazına bıçak dayayıp annemin ölümünden bu yana elimde kan hissedene kadar da başarılı olmuşum.

Ancak artık birini öldürmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum ve bu kadar kolay oluşu beni korkutuyordu. Tekrarlaması ne kadar da kolay olurdu?

Annemi öldürdüklerinde yeni bir insan olarak tekrar doğmuşum. Scarlett de tıpkı Phoebe gibi o gece ölmüş, Lyra onun yerine geçmişti. Böcek kraliçesine dönüşmüştüm. Tahnitçilik, entomoloji ve ölüleri iyileştirme sürecine ilgi duyan o garip kız olmuşum.

Bir hayalet olmuşum.

Tıpkı benden istediği gibi.

Tanıdık metalik bir tat dilime dolanırken boğazım düğümlendi ama o tadı hızla yutup elimdeki işe odaklandım.

Yağlı kâğıdı güvelerin kanatlarına tutturan küçük iğneleri dikkatlice çıkarmaya başladım. Bu güveyi yetiştiren ben olmadığımı üzülmişim. Tüm sürecin bir parçası olmak daima daha fazla tatmin ediyordu. Büyümelerini, tavırlarını, nasıl uyum sağladıklarını ve en sonunda nasıl öldüklerini izlemekten büyük keyif alıyordum.

İğnelemeyi daha ilginç, samimi kılan da buydu. Eğer büyümelerini, yaşamalarını ve var olmalarını izlersem; kaçınılmaz ölümleri geldiğinde onlarla ilgilenmek daha doğru hissettiriyordu.

İğneleri çıkardıktan sonra kâğıdı çekip cımbızla böceği na-

zikçe yukarı, orta direğin üzerine doğru kaldırdım. Güvenin göğüs kafesini süper yapıştırıcıyla kaplanmış kafatasının üstüne yerleştirdim.

“Mahvetme,” dedi Conner gülerek. Yerleştikten emin olmak adına birkaç saniye sabit tutarken ben de hafifçe sııttım.

İyice yerleştğine ikna olduğumda tamamlanan projeye bakmak üzere geri çekildim.

“Sizce çok mu fazla oldu?” diye sordum altdudağımı dişle-yerek. “Belki de tek bir güve türüne bağlı kalmalıydım. Böylece renk düzeni benzer olurdu, değil mi? Belki de yeniden...”

“Lyra,” diye uyardı Conner. “Kendinden şüphe duymaktan vazgeç. Harika olmuş. Neredeyse şöminenin üzerinde sergilemek için senden satın almayı düşünüyorum.”

Ona döndüğümde gözlerinin takdirle parladığını gördüm. Keşke ben de Briar ya da Sage gibi olabilseydim, kendime güvenmek için başkalarının sözlerine ihtiyaç duymasaydım. Fakat ben sessizlik içinde büyümüşüm. Tek başımaydım. İltifat duymak bir yana, nadiren konuşulan birisi olmuşum.

İçimdeki insan yanımda onaylanmak istiyordu.

“O zaman benim dairemi süsleyecek olması çok kötü.”

Bakışlarım kapı aralığına kaydığında dönem sonunda gidişinden beri görmeyi hevesle beklediğim o yüzle karşılaştım.

“Briar!” dedim nefesim hafifçe kesilirken. Sandalyemden fırlayarak hızla ona yaklaştım. Bir an bile tereddüt etmeden kollarımı omuzlarına dolayıp kendime çektim.

“Sage ve çocukların Bay Godfrey’den nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?” Briar sarılmama karşılık verirken boynuma doğru fısıldamıştı.

Bunun farkındaydım, utançla büzülmekten kendimi alamadım.

“Bunu sonra konuşuruz,” diye mırıldandım. “Gelecek haftaya kadar gelmeyeceğini sanıyordum!” Sanki sürpriz dönüşüne kızmışım gibi arkadaşımı şakayla ittim.

“Seni özlediğiyle ilgili yakınıp durmasından bıktığım için onu erken getirdim.”

Briar ortaparmağını kaldırdı ve omzunun üzerinden doğruca kapı pervazına yaslanmış iri, karanlık figüre gösterdi. Alistair Caldwell’in varlığını hissetmek zordu. Görmediğiniz ama geldiğini hissettiğiniz bir sise benziyordu. Ancak onu bir kez gördüğünüzde, bir daha görmezden gelemezdiniz.

Briar’ın omzunun üzerinden yumruğumu uzattım. Başıyla selam verirken yumruğunu benimkiyle tokuşturdu.

“Teksas nasıldı?” diye sordum Alistair’a.

Homurdandı. “Cehennem gibi sıcaktı. Peki burası hâlâ aynı bok çukuru mu, böcek kraliçesi?”

Uzun bir süre hakaret amaçlı kullanılan bu lakap, artık en sevdiğim sevgi sözcüklerinden birine dönüşmüştü. Beni aşağılamak için böyle söylemediğinin farkındaydım. Onun arkadaşı olduğumu bu şekilde ifade ediyordu. Yani sanırım öyleydi. En azından artık kafamın kazığa geçirilmesini falan istemiyordu.

Hollow Erkekleri’nin kendilerinden başka arkadaşı yoktu. Dört parçalı bir yapboz gibiydiler. Biri neredeyse diğerleri de orada olurdu. Hiç böyle bir bağ görmemiş, bu kadar sağlamıyla karşılaşmamıştım.

Uzun bir süre aralarındaki bu bağı kıskanmıştım. Şimdiyse sadece hayranlık duyuyordum.

“Gününe bağlı,” diye yanıtladım hafifçe omuz silkerek.

Bunu Briar ya da herhangi birisine itiraf etmemiştim ama Ponderosa Springs’i seviyordum. En azından bir kısmını çünkü annem burada büyümüştü.

Yolsuzluklar, skandallar, seks ticareti ve cinayetleri olmasaydı iyi olurdu. Yine de ne kadar kendimi zorlasam da nefret edemediğim bazı yanları vardı.

Ancak onlar için durumun farklı olduğunu biliyordum.

Bu kasaba onların canını yakmaktan başka bir şey yapma-

mıştı. Onları mahvetmişti. Bambaşka versiyonlarına dönüşmelerine neden olmuştu. Bazen onların bile kendilerinden korktuğunu düşünüyordum.

Burada arkadaşlarım için hiçbir şey kalmamıştı. Ponderosa Springs hepsini yok etmişti.

“Seni arkadaşlarınla sohbet etmen için rahat bırakayım, Lyra. Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır,” dedi Conner yanıma gelerek. Kapıdan çıkmadan önce bana hafifçe gülümsedi, arkadaşlarımı nazikçe selamladı. “Bayan Lowell, Bay Caldwell.”

Boş koridorda gözden kayboluşunu izledim. Dikkatimi yeniden Briar’a verebilmek için görünmeyecek kadar uzaklaşmasına ihtiyacım vardı.

“Sage ve Rook da geri döndüler mi? Annen nasıl? Aman Tanrım, bütün yaz dekore ettiğim kulübeyi bir görsen... Artık ikinizin dairesi olduğunu biliyorum ama yine de gelip kalabilirsin. Elbette Yalnızlar Topluluğu toplantılarımız için bir yere ihtiyacımız olacak...”

“Ben de seni özledim,” dedi Briar gevezeliğini keserek. Kahkahalar eşliğinde bana tekrar sarıldı.

Onu gerçekten özlemiştim. Hem de çok özlemiştim. Hepsini özlemiştim.

Arkadaşım yazı Teksas’ta geçirip ailesini ziyaret etmiş, çocukluğunu geçirdiği yerleri Alistair’a göstermişti. Cehennemi yaşayıp geri döndüğünü bildiğim, bir kadın ve arkadaş olarak hayranlık duyduğum Sage ise Rook Van Doren ile sahil yolculuğuna çıkmak üzere çantasını hazırlamıştı. Diğer Hollow Erkekleri’ne kıyasla Rook ile daha iyi anlaşıyordum çünkü çantasında daima atıştırmalık bir şeyler oluyordu. Ayrıca, okulun efsanevi ağacını ateşe verişimiz vardı ama o başka bir günün hikâyesiydi.

Hepsi beni burada bırakmışlardı ve buna gerçekten üzülmemek istemiştim.

Ancak onları anlayabiliyordum.

Briar, Alistair, Rook ve Sage'in katliamdan sonra uzaklaşmaya ihtiyaçları vardı. Burası onlara bitmek bilmeyen bir acı yaşıyordu. Sadece birkaç haftalığına da olsa normalliğe, hayatın tadını çıkarmaya ihtiyaç duymuşlardı ve istesem de bunu onlara çok göremezdim.

"Sage ve Rook yarın akşam dönecekler. Black Sands Koyu'nda buluşacağız." Briar'ın gözleri hem sevdiğim hem de nefret ettiğim yaramaz bir parıltıyla ışıldıyordu. Bu genellikle fiziksel olarak zorlayıcı bir şeyler yapacağımız anlamına gelirdi.

"Plaj geceleri kapalı," diye belirttim. Küçük uyarımın planlarını raydan çıkarmaya yeterli olacağını umuyordum.

Briar'ın arkasından sırtarak, "Biliyoruz," dedi Alistair. "Rook'un biraz stres atması gerekiyor. Silas'm olmadığı bir Ponderosa Springs'e dönmek onu mahvedecek."

Kalbim tekledi. Silas'm daha ne kadar tedavi göreceğinden emin değildik. Psikotik kırılmasının büyüklüğünü göz önüne alarak doktorlar bunun birkaç ay ya da birkaç yıl sürebileceğini söylemişlerdi.

Bu durum benim kalbimi kırıyordu ama Rook tam anlamıyla perişan haldeydi. İkisi çok yakınlardı ve Silas'm ilaçlarını bırakması konusunda Rook'un kendini suçladığını biliyordum.

Yarın gece öylesine takılmak için buluşmayacaktık, Rook'un yanında olabilmek için buluşacaktık. İçten içe hepsinin buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Hepsi Silas'ı özlüyordu.

"Başkan Donahue'nun cenazesinden beri ilk kez bir araya geleceğiz. Sizce Sage iyi midir?" diye sordum.

"Sanırım," diye söze başladı Briar. "Sage babasının ölümüyle iyi başa çıkıyor. Öyle kazaların olabileceğini biliyor."

Kaza. Tabii.

Çünkü babası ve bir federal ajan içerideyken yangın çıkarmak tam bir kazaydı. Fakat dediğim gibi bunlar benim mezara götüreceğim sırlarımdı. Arkadaşlarımı korumak için bunu yapmak zorundaydım. Benim de sırlarım olmadığını söyleyemedim. Sage ve Briar'ın da bunları herkesten, erkek arkadaşlarından bile saklayacaklarından şüphem yoktu.

Birbirimizi ve taşıdığımız sırları koruyacaktık. Yalnızlar Topluluğu'na katılmanın bir şartı da buydu. Yalnız kalmanıza izin verilirdi ama yalnız hissetmenize asla izin yoktu.

“Ufak bir oyunla arkadaşlığımızı yeniden canlandırabileceğimizi düşünmüştük,” dedi Alistair. “Eski günlerin hatırına.”

Bir oyun.

Zaten hep bir oyun olurdu.

Genelde illegal oyunlar olurdu ve yetismeye çalışırken ciğerlerim yırtılacak noktaya gelirdi. Korkumu yutacaktım çünkü planın artık başlamak üzere olduğunu hissediyordum. Başlaması için onunla yüzleşmek zorunda olduğumun farkındaydım.

Gölgeler arasına gizlenip sessizce onu izlemeyecektim. Karşısına geçmem, ne istediğimi kendi ağzımla söylemem gerekecekti.

Aylar önce beni aramaya gelmişti. Ödenmiş bir borçtan bahsetmişti. Ancak Ölüm Prensi ile işim henüz bitmemişti, daha yeni başlıyordum. İlk kez bir iyilik istediğimde beni reddetmişti.

Bunu bir cevap olarak kabul etmeyi reddediyordum.

Onun hayaleti olmayı çok sevsem de artık beni görmesini istiyordum.

Ona musallat olmak yeterli gelmiyordu. Ondan daha fazlasını almaya ihtiyacım vardı.

“Ne oyunu?”

Briar sırtıttı. Kocaman, heyecan dolu gülümsemesi midemin kasılmasına neden oldu.

“Kovalamaca.”

BÖLÜM İKİ

Sergi

Thatcher

Her kasabanın bir hayalet öyküsü olurdu.

Çocukların pijama partilerinde ya da geceleri çatırdayarak yanan ateşin etrafında otururken anlatılırdı. Yıllar geçtikçe inanması zorlaşsa da özünde bir gerçeği barındırırdı.

Soyadım böyle bir hikâyenin ta kendisiydi.

Geceyi delen o tekinsiz tıkırtı, dolaptaki öcü, duvardaki tırmalama sesiydi.

Ailem, Ponderosa Springs sakinlerini korkutan yüz yıllık bir efsaneye dönüşmüştü. Efsanenin başlangıcı kasabamın kuruluşuna dayandırılıyordu. Kurucu ailelerden Piersonlar, soğukkanlılıkları ve imkânsız gibi gelen beklentileriyle ün salmışlardı. Diğerleri o kadar korkmuştu ki, payımızı adil bir şekilde vermezlerse onlara yapacaklarımızdan endişelenerek kasabanın küçük bir kısmını almamıza izin vermişlerdi.

Kökenimize dair birçok farklı hikâye vardı. Bazıları bizlerin saf ruhlarla beslenen şeytani yaratıklar veya vampirler olduğu-

muzu iddia edecek kadar ileri gidiyordu. Gerçekliğin çok daha sıkıcı olduğunu düşününce bu yaratıcılığı takdir edebilirdim.

Atalarım inziva halinde yaşırdı. Gerekli olmadıkça başkalarıyla bir şey paylaşmazlar, kimseye kolay kolay güvenmezlerdi. Akıcı ve yeterli miktarda konuşurlardı.

Bu ketum halleri başkalarını rahatsız etmiş, bunun da ötesinde kıskançlığa yol açmıştı. Zayıf fikirli insanlar, en tepeden ilgi görmediklerinde temelsiz ve çarpık dedikodular yayıp tahtı parçalamak isterlerdi. Kendisinden üstün birini birkaç basamak da olsa indirebilmek uğruna her şeyi yaparlardı.

Bir parça et için dövüşen köpeklerden farksızlardı.

Ne yazık ki, bu tip insanlar bizi daha fazla yükseltmekten başka bir işe yaramadılar. Başardıkları tek şey, insanların bizden daha da fazla korkmalarını sağlamak olmuştu, bu da bizim işimize gelmişti.

İnsanlar korktukları şeye hizmet ederlerdi.

Ponderosa Springs Kasabası her şeyden çok bizden korkardı, hissettikleri dehşet yıllar boyunca kendini korumuştı. Anlatılan hikâyeler, uzun bir süre kasaba sakinlerinin dedikodu düzeyindeki korkunç uydurmalarından ibaret kalmıştı.

Ta ki bir gün artık öyle olmayana kadar.

Ta ki bir gün babam ailemle ilgili anlatılanların doğruluğunu kanıtlayana kadar.

Tabii vampir kısmı hariçti.

Uzun parmaklarım fildişi tuşları okşarken başım ileri geri sallanıyordu. Piyanodan çıkan zarif müzik kulaklarıma süzülürken, üzerinde çalıştığım melodiyi canlandırana kadar tuşları gıdıklamaya devam ettim. Her ne kadar bir miktar abartıldığını düşünsem de *Chopin*, büyükannemin bana küçükken hediye ettiği *Steinway & Sons* piyanoda çalmayı ilk öğrendiğim bes-

tecilerden biriydi. O zaman bile kapağın, müzik masasının ve destek çubuğunun kiraz kırmızısı renginin tesadüf olmadığını sezmiştim.

Büyükannem o rengin en sevdiğim renk olduğunu ve sebebini pekâlâ biliyordu.

Bir saniyeliğine dikkatimi çeken hareketle birlikte gözlerimi kısa bir süre açıp bodrumun sol tarafına, küçük ahlaksızlık odama doğru baktım. Tek kişilik seyircim uykusundan uyanmıştı.

Gözlerindeki korkuyu görebilmem için orada olmaya ihtiyacım yoktu. Kendilerini üzerlerinde sadece iç çamaşırıyla, metal bir sandalyeye bağlı halde bulan herkesin paniğe kapılacağından şüphem yoktu.

Geçici felci en az on beş dakika daha devam edecekti ancak dostum Walter Hendricks yıllarca sürmüş gibi hissedecekti. Ketamin zehirlenmesi tecrübe etmesi güzel bir şey değildi. Yapay yüksek dozların peşine düşen insanların, türlü halüsinasyonlar görmek için veteriner ilacını almaya neden bu kadar istekli olduklarını bir türlü anlamıyordum.

Walter'ın biraz daha paniklemesini bekleyip ketaminin işini yapmasına izin verdim ve yeniden piyanoya döndüm. Gözümü başka yere çevirsem de çalmaya devam etmiştim. Fakat merhum müzik hocamın da dediği gibi çaldığım müzik beni içine çekmiyorsa, başkasını etkilemesini nasıl bekleyebilirdim ki?

Elime indirdiği baston darbelerinin silik yara izlerinde, verdiği üstün eğitimin kanıtlarını hâlâ hissedebiliyordum. Piyano öğretmenim eklemlerime vuralı yıllar oluyordu ama tenimin altından piyanoya sızan kanı hâlâ hissedebiliyordum.

Hissettiğim korkunç acı olmasaydı, parmaklarımda kanla çalmaktan zevk aldığımı bile söyleyebilirdim. Tuşların üzerinde daha akıcı bir şekilde kayıyordum, üstelik daha gerçek hissettiriyordu.

Dikkatimi yeniden ufak çaplı gösterime çevirdiğimde, son-

lara doğru birkaç bölümün bana doğru gelmediğini fark etmiştim. Çatılı kaşlarımla notalara baktım. Duraksadım, kulağımın arkasındaki kalemi alıp birkaç notayı değiştirdim.

Artık boş olan satırlara geldiğimde parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim. Kendi kendime sordum, o gece Walter'ı barın hemen dışında yakaladığımda zihnimde çalan müzik nasıl bir şeydi?

Gece tenimi yakıyordu, ucuz barın içindeki sigara kokusu burnuma doluyordu. Arka kapıya sabitlediğim gözlerim, günün yorgunluğuyla kırıışmış ucuz siyah takım elbisesi içindeki adamı sakince izliyordu.

Kalitesiz bir takım elbiseyi bir kilometre ileriden tanırdım. Oysa o bardaki insanların onun elbisesini pahalı bir şey sandıklarına bahse girebilirdim. Bu düşünce beni daha da alaycı olmaya itiyordu.

West Trinity Falls, burnunun ucunda sallasalar bile bir tasarımcının takım elbisesini diğerinden ayırt edemezdi. Tanrım, o kasabada olduğum düşüncesi bile kendimi kirli hissettiriyordu.

Böyle zamanlarda hep gölgeler arasında beklemezdim, bazen hedefim neredeyse geceden oraya gidip otururdum. Onları gören bir masa bulur, sessizce gözlem yapardım. Eğer keyfim yerindeyse onlarla konuşarak ağıma düşürürdüm.

Ancak bu defa mükemmel anı, o iğrenç sokağın kasvetine gizlenerek beklemiştim. Piyanodan süzülen melodinin tam da o anı aktarmasını istiyordum. Hikâyeyi kelimeler olmadan, yavaş ve şiirsel bir tutumla anlatmasını istiyordum. Birkaç gün önce bestelediğim haliyle zıtlık yaratmalı, çalarken ustalığımı göstermemi sağlamalıydı.

Şimdiki haline *Caccia**, av ismini vermiştim. Avını takip eden bir avcıyı anlatması gerekiyordu. Olacaklardan habersiz

* "*Caccia*" kelimesi İtalyancada av, avlanmak anlamlarına gelmektedir. Ayrıca İtalyan müziğinde, iki ya da üç sesin kanon şeklinde birbirini kovaladığı bir müzik formudur. (ç.n.)

kurban, etrafındaki tehlike işaretlerinin farkında olmadan arabasına yürüyordu. Başlangıçtaki notalar yavaş, hafif bir ritimle yükseliyordu. Ancak şimdi yoğunlaşması gerekiyordu.

Tuşların, deri eldivenli ellerimi adama sardığım anların hatırasını yansıtmasını istiyordum. Tenini iğneyle delmeden önce verdiği mücadelenin notalara geçmesine ihtiyacım vardı. Düşen bedeninin ilaçtan nasıl zayıfladığım, kollarıma yığılışını aktarmalıyım. Onu yakalamanın kolaylığını ve yaptığım işte ne kadar başarılı olduğumu hissetmenin güzelliğini anlatmalıydım.

Hissetmek istiyordum.

Koleksiyonumdan Walter Konçertosu'nu her seçtiğimde, o anları yeniden yaşamak istiyordum. Akışkan melodilerin beni o anlara götürmesine izin verecek, yaşadığı işkenceleri yeniden hissedebilecektim. O anların yozlaşmış damarlarımda tekrar tekrar akmasına ihtiyacım vardı.

Doğru şeyi yakalayana dek oturağımdan kalkmayacaktım. Kendimden mükemmelden azım talep edemezdim. Hayal kırıklığı içimi yiyip bitiriyordu.

"Baban olsa çoktan bitirmişti."

Nefret ettiğim o ses zihnimden konuştuğunda elimdeki kalem sıktım ve parmaklarımın arasında yamulduğunu hissettim. O sese, babamın asla bu kadar etkileyici bir şey yapamayacağını söylemek istedim. O sadece kadınları canı istediği için öldürüp saçlarından bir parça alırdı. Yaratıcı bir vizyona asla sahip değildi.

Benim seviyemin altındaydı. Karşılaştırılması bile mümkün değildi.

Ben bir sanatçıyım.

Olmak istediği ama yeteneği olmadığı için erişemediği her şeydim.

Umutsuz bir homurtu duyduğumda zihnimi sürüklendiği

yerden geri çektim. O bodrumda düşünmek istediğim son şey Henry Pierson'dı.

İhtiyacım olan derin nefesi alarak sodyum hidroksit kokusunu içime çektim. Hafif metalik kokunun beni rahatlattığını hissedebiliyordum. Kaynayan sıvının olduğu fıçı, banyonun yanındaki köşeye özenle yerleştirilmişti. Daha kolay temizlenmesi için böyle bir karar almıştım.

Önümdeki kâğıda baktım. Bu kombinasyonu doğru yapmadığım halde son haline geçemeyecektim ve böyle bir şeye izin veremezdim.

Bir parçayı bitirmeden bırakamazdım.

Bir daha asla bunu yapamazdım.

Yarım kalmış bir iş yeterdi. Daha fazlasını eklemeye niyetim yoktu.

Bir süre daha sessizlik içinde çalışarak daha iyi uyacağını düşündüğüm notaları yazdım ve baştan çaldım. Şarkının sonuna yaklaşırken dudaklarımda bir sırtış belirmişti.

Melodi kasvetli bir ses yelpazesine evrilmişti. Derin, karanlık ve zengindi. Daha önce donuktu, şimdiyse tam olmasını istediğim şeye dönüşmüştü. Canlı, nefes alan ve benim yarattığım kötü bir anıydı.

Kafası karışık Walter'ın mutsuz homurtuları şarkının son notalarına karışıyordu. Omurgama yayılan ürpertiyle birlikte aniden bastıran bir açlık kendini gösterdi. Hava dengeliydi, oda derin bir sessizliğe gömülmüştü.

İçimdeki yaratığın kokuşmuş dişleriyle, ziyafet çekmeye hazır bir halde mağarasından çıktığını hissettim. Piyano susup parmaklarım hareket etmeyi bıraktığında gösteri de bitmiş oldu.

Artık olduğumdan farklı birisi gibi davranmama gerek yoktu. Nihayet kendimle ve dönüştüğüm şeyle uyum içindeydim. Kimseden saklanmıyor olmama rağmen, inşa ettiğim bu uğursuz sığınakta huzurluydum.

İçimdeki açlığın yönlendirmesiyle oturaktan kalktım. Hafifçe çitirdediğini duyana dek başımı sağa sola yavaşça çevirdim. Parmaklarım *Tom Ford* gömleğimin manşetlerinde gezindi.

“Walter, ölümünün bu zamana kadarki en iyi eserim olacağını düşünüyorum,” diye mırıldandım. Kollarımı acele etmeden sıvadığımda ön kollarımı saran damarlarım açığa çıktı.

Boynuna enjekte ettiğim ilaçların etkisi yavaş yavaş geçiyordu. Gözbebekleri hâlâ büyüktü ama uzuvları henüz işlevini kazanamamıştı. İtalyan derisinden ayakkabılarımın topukları kırmızı, parlak başlayıp matlaşarak biten mozaik karoların üzerinde tıkırdıyordu.

“Ne...” dedi boğuk bir sesle. Sanki ses tellerini nasıl kullanacağını hatırlamaya çalışıyordu. “Kim?”

“Kendine geldiğinde çok daha eşsiz sorular sormanı feci derecede ümit ediyorum.” Gözlerimi devierek tepemizde asılı lambanın ışığını yansıtan metal sedyenin etrafından dolaştım. “Neden hepiniz aynı soruları sorma ihtiyacı duyuyorsunuz? Kim olduğumu söylemem neyi kolaylaştıracak? Ya da burada ne işinin olduğunu öğrenmek?”

Dilimi şaklattım. Başımı iki yana sallarken titrediğinin ve renginin gittikçe solduğunun farkındaydım. Kurbanlarımın hepsi aynı zayıf umutla buradan canlı çıkacaklarına inanırlardı.

“Sana başka bir şey söylememe ne dersin?” En sevdiğim oyuncakların dizili durduğu tepsiyi özenle aldım. “Buraya düştükten sonra kim olduğunun ya da nerede olduğunun bir önemi kalmadığını söylesem? Benim merhametime kaldığını? Bu seni sakinleştirir mi?”

Parmak uçlarım gece için seçeceğim bıçaklara dokundu. İyi eğitilmiş ve yetenekli bir avcı bu düzenimi takdir ederdi. Oradaki karbon bıçaklar bir geyiğin ya da avlanan herhangi bir canlının derisini yüzmek için harikalardı.

Karnımı gıcıklayan tuhaf bir ürperti hissettim. Eğer duygu-

ları olan birisi olsaydım, mutluluğa en yakın hissin bu olduğunu söylerdim. Yine de bundan tam anlamıyla emin olamıyordum çünkü bir hayalet hikâyesinin içinde büyüdüğünüzde, kendinizi yapayalnız bir varoluşun içinde bulurdunuz.

Ölüm, doğduğumdan andan itibaren benim gölgem olmuştu.

Ölüm ya da sınır bilmeyen kötülük, rahmine düştüğüm gece annemi istila etmişti. Kötü ve korkunç bir şey beni yaratmış, damarlarıma yırtıcı içgüdüleriyle sonsuz bir kan iştahı enjekte etmişti.

Bir psikopat olarak doğmuştum.

Ölüm bir insanın suretini almıştı.

Ben yatağınızın altındaki öcüydim. Geceleri kapınızı kilitleyip çocuklarınıza daha sıkı sarılmanıza neden olan kişiydim.

Psikologların ya da kriminal uzmanlarının konuyla ilgili söyledikleri benim için çok da önemli değildi. Tüm makale ve tezler aynısını anlatıyor, kimsenin o şekilde doğmadığını belirtiyordu. İnsanlar genetik olarak ana rahminde lanetlenmezlerdi. Bunların sonradan öğrenilip benimsenen bir şey olduğu iddia edilirdi.

Böyle mantıklı sözlere normalde derhal katılsam da tersinin canlı bir kanıtıydım. Dolayısıyla yanılıyorlardı. Teorileri yanlıştı.

Bununla birlikte insanları neden sakinleştirmek istediklerini de anlıyordum. İnsanların masum doğdukları inancı çok daha az korkutucuydu. İnsanlar sevgi ve şefkat sayesinde nazik olacaktı, öyle mi? Bu teoriye göre bütün çocuklara şefkat gösterildiğinde, dünyada sosyopat ve psikopatlar kalmamalıydı.

Oysa gerçek şuydu, ben bu şekilde yaratılmıştım. Beni bir katile dönüştürecek mükemmel araçlarla birlikte dünyaya gelmiştim ve bu beni çok daha korkunç yapıyordu. Bunu durduramayacaklarını, doğuştan sahip olduğumuz bu dürtüleri yok edemeyeceklerini bilmek korkutucuydu. Ne yaparsanız yapın,

ne kadar sevgi verirsiniz verin, bazı insanlar bazı hayatları almak ve kanlarını dökerek kesip biçmek için yaratılırdı.

Çocukluğumdaki sessizlik başka türlü nasıl açıklanabilirdi? Büyükanнем sadece dünyaya geldiğimde ağladığımı, temizlenip kundaklanarak anneme verildikten sonra tüm seslerin kesildiğini söylerdi. Duygusuzluğum, kendim de dahil olmak üzere kimseye bir şey hissetmemem başka türlü nasıl açıklanabilirdi? Sadakatim eşsizdi, etrafımdaki insanlar için her şeyi yapardım. Yine de bu onları önemseydiğim anlamına gelmiyordu ve asla gelmeyecekti.

Ailemin bu acı gerçeği anlaması biraz zaman almıştı. Fakat evimizin arka bahçesinde, böcekleri parçalarken büyükbabama yakalandıktan sonra beni olduğum halimle kabul ettiklerimi anlamıştım.

Nefret edilen bir şeydim.

Bir canavardım.

Bir katildim.

Babamın içten içe olmamı umduğu şeydim. Öğrettiği şeyler ve babalık tavsiyeleri berbat olsa da ne olduğumu bir tek o anlamıştı. Bu hale gelmemin sebebi biraz da oydu.

Ortaokulda diğer çocuklarla oynamama izin verilmezdi. Aileleri varlığımın masum çocuklarının zihinlerini karıştırdığından şikâyet ederdi.

Tuhaf biriydim. Yabancı ve gariptim. Öğretmenler karanlık bir hayal gücüne sahip, istisnai bir çocuk olduğumu söylerlerdi. Varlığımdan korkmayan tek bir kişi bile yoktu. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ aynı olduğunu söyleyebilirdim. Bu durumu seviyordum.

Hem de çok seviyordum.

“Ne... Ne istiyorsun?” Sözcükler ağzından bir çırpıda çıkmıştı. En sonunda sesini toparlamıştı, bu da işleri daha ilginç hale getiriyordu. Demek ki çığlıkları çok rahat duyulacaktı. “Ne bok istiyorsun?”

“Demek küfre başvuruyorsun.” Daha küçük bıçaklardan birini elime alıp parmaklarımın arasında gezdirdim. “Benim iyi yanıma bu şekilde erişemezsin.”

Walter’a hak ettiği ilgiyi vermeden önce oynatma tuşuna bastım. Hoparlörlerden *Bach* yükseldiğinde, her şeyin rayına oturmaya başladığını hissettim. On yıl sonra tıp fakültesini bitirdiğimi hayal ettim. Şu andaki nedenimden çok daha farklı sebeplerle insanları kesip biçecektim. Üzerimde önlüğüm olacaktı, ameliyathanede klasik parçalar çalacaktı.

Hayat kurtarmak amacıyla kesip biçmek birazdan yapacaklarımla aynı hazzı verecek miydi? Şifa niyetine et kesmek, doymak bilmez alışkanlığımı dizginlemeye yeterli olacak mıydı?

Bu konuda çok iyimser olduğum söylenemezdi. Epey şüphelerim vardı.

Kayıt cihazının başlat tuşuna bastıktan sonra tepsiye geri koydum ve kayıt ışığının yanıp yanmadığından emin olmak için iki defa kontrol ettim. Hatalarımdan ders almayı bilirdim. Nelerden hoşlandığımı, nasıl bir rutin istediğimi ve gelişimin nasıl olması gerektiğini çözmeye çalıştığım zamanlardan çok şey öğrenmiştim. Önceki kurbanlarımdan birinde, yanlış düğmeye bastığım acı bir tecrübeden beri daima iki kez kontrol ediyordum. *Ne olur ne olmaz.*

Orkestra olmadan bir konçerto ne kadar anlamlı olurdu?

Peki kurbanlarının çılgınlıkları olmadan bir katil var olabilir miydi?

Mozart’ın *Lacrimosa*’sı başladığında masanın üzerinde yatan şişman adama şöyle bir göz attım. Doğal olmayan bir miktarda terlemeye başlamıştı. Hiperhidroz* olduğunu düşünüyordum. Henüz doktor sayılmazdım ama altı kişiyi öldürmüştüm ve hiç kimse böyle terlememişti.

* Isıyla veya egzersizle ilişkili olmayan aşırı terleme durumudur. (ç.n.)

“İnsanlara hatırlamaktan hoşlandığın oyun kurucu fiziğine ne oldu, Walter? Bırak eyalet şampiyonluğunu, bu halde artık bir yürüyüş koluna bile liderlik edemezsin.”

Biraz bekleyip zar zor örtülmüş vücudunu inceledim. Kırışmış tüyleri göğsünü ve karnını kaplıyordu. Büyük bir göbeği, patlamaya hazır bir balonu anımsatan pancar gibi bir surati vardı. Midemi bulandırıyordu. Benim gibi biri olduğunu zanneden bir yer israfımdan başka bir şey değildi.

Asla benim gibi olamaz, yapabildiklerimi yapamazdı. Polislerin onu bulup hapse atması haftalar sürerdi. Federallerin benim kokumu alması içinse tüm ömürlerini feda etmeleri gerekiyordu.

“Beni nereden tanıyorsun?” diye fısıldadı kurumuş dudaklarıyla. “Para mı istiyorsun?”

“Lütfen kendini daha fazla utandırma. Bana ödeme yapmaya senin gücün yetmez.”

Kollarımı iki yana açarak özel döşemelerden, köşedeki saçma derecede pahalı heykele kadar etrafımdaki her şeyi işaret ettim. O bodrum katı bile birçok insanın ömür boyu çalışıp kazanabileceğinden daha pahalıydı. “Etrafına bir bak. Parana ihtiyacım varmış gibi mi görünüyor?”

Parmaklarım av bıçağını sapımdan sıkıca kavradı, ucunu Walter’ın yüzüne doğru tuttu. Kenarını yanağına hafifçe sürttüğümde bile kırışmış sakalını kestiğini hissedebiliyordum.

“Tam anlamıyla bir canavar olmadığım için ilk sorunu cevaplayacağım.” Onu domuz gibi deşmenin, akacak kanını izlemenin ne kadar kolay olacağını düşünürken tüylerim ürpermişti. Bileğimin tek hareketiyle canını almak ne kadar da basitti.

Gücün damarlarımda dalgalanışını hissediyordum. Kontrol ve arzu aynı anda içimde var olurken, bir insanın tecrübe edebileceği en yüksek mutluluğu ortaya koyuyordu. Bundan daha güzel bir duygu olamazdı. Kaderi benim elimdeydi, merhame-

time muhtaçtı. Aciz ve zavallı bir durumda olduğunu, her yönden benden altta olduğunu bilmek inanılmazdı.

“Lanet olsun...” diye tısladı. “Lütfen bunu yapma. Benim bir kızım var.”

İçimdeki dürtü beni aşağı çekmekle tehdit ediyordu. Etrafındaki her şey o kadar baskılayıcı ve yoğundu ki, elimdeki bıçağı kan akıtacak kadar yanağına bastırdığımı fark etmemiştim.

“Jessica,” dedim derin bir nefes alarak. Bıçağın ucunu çenesinden çektim. “Değil mi? Aralık ayında on beşine girecek.”

Teni solarken gözleri dehşetle parladı. Korkusu tüm bedenini adeta yutuyor, benim ruhumu ısıtıyordu. Korku içinde titreyerek ölmesini istiyordum. Son nefesini vermeden önce gerçek ölümün nasıl bir şey olduğunu görecekti. Gerçek korkunun tadını öğrenecekti.

“Sakin kızıma dokunma.” Göğsündeki düğümlere karşı koymaya çalışsa da onlardan kurtulma şansı yoktu. Düğüm atma sanatını babamdan öğrenmiştim, mükemmelleştığım birçok dersten biriydi. Ayrıca hazırladığım iğne karışımı, ben işi mi bitirene kadar onu yarı felçli halde tutmaya devam edecekti.

Babam işinde iyiydi.

Fakat ben en iyisiydim.

“Asla yapmam. Ergenler ve çocuklar genelde omurgasız insanların hedefi olurlar,” dedim ona sırtarak. “Aynı senin gibi. Öyle değil mi, Walter?”

Bıçağı parmaklarımın arasında çevirip eline odaklandım. Ağırlaşmış uzvu kaldırdım, çizgilerini ve yara izlerini inceleyerek eldivenli parmaklarımla bir başlangıç noktası bulmaya çalıştım.

“Ne? Sen...”

“Vaktimi boşa harcama,” diye tısladım parmaklarından birini ters yönde sertçe bükerek. “Yalancılardan nefret ederim, Walter. O yüzden canımı sıkarak işleri kendin için daha da kötüleştirme.”

Acı içinde bağırmasına aldırmadım, bıçağı işaretparmağının ucuna getirmeden önce ellerimi gevşettim.

“Seni nereden mi tanıyorum?” diye mırıldandım. Bıçak derisinin tüm katmanlarının altından en derine inerken ayak parmaklarımın zevkle kıvrıldığını hissettim. Ardından yavaşça geriye sıyırmaya başladım, doğru bir şekilde kestiğimden emin olmalıydım. “Seni tanıyorum çünkü benim gibi olduğunu düşünüyorsun. Söyle bana. Kızını çok sevdiğin için mi ona benzeyen kızları öldürüyorsun? Sevgini böyle mi gösteriyorsun, Walter?”

Yakıcı acı vücuduna yayılırken kopan çığlıklarının kör edici sesi yüzünden beni duyabildiğinden emin değildim. Elleri sinirle doluydu ve ne yazık ki, içinde kayan bıçağın her bir santimini hissedecekti.

Yarasından fiskiyeden akarcasına kan boşalıyordu. Metal masanın üstüne doğru fişkirirken görüşümü zorlaştırsa da bıçağın derisini çekişini hissedebiliyordum. Açığa çıkan kas ve kemiklerini izlerken elimi sabit tuttum, ne bir sarsıntı ne de titreme vardı.

Buranın soğuk havasına maruz kalan sinirler muhtemelen perişan olmuştu. Neredeyse onun için üzölmeyi dileyecektim. *Neredeyse*. Acıyla dolu iştah açıcı çığlıkları kulaklarımda çınlıyor, içimi titretiyordu.

Bach’tan, *Mozart*’tan ve *Brahms*’tan daha iyiydi.

Müziğin en sevdiğim haliydi.

“Çığlık atmaya devam et,” dedim yüksek sesle. “Benim işime geliyor. Beni neşelendiriyor ve seni daha da derin kesme isteğiyle dolduruyor.”

İşaretparmağının derisini yüzmeyi bitirince bir sonrakine geçtim ve onu sabit tutan bağların renginin, zeminle eşleşmesini zevkle izledim. Elastik dokunun sıkıca sarılmış kordonları keskin ışıktaki parlıyordu.

Kitaplarla grafikler üzerinde çalışmaktan çok daha farklıydı. Diğer hiçbir şey insan anatomisini çıplak gözle görmekle karşılaştırılmazdı. Ellerinizden akan yapışkan kanı görüp havadaki demir kokusunu hissetmek, acının ve ölümün efendisi olduğunuzu bilmek bambaşka bir şeydi.

Kendimi kan ve katliam dolu sürece bıraktım. Bunun için yaratılmıştım. Çevik, uzun parmaklarım bu iş için yaratılmıştı. Ben öldürmek üzere tasarlanmıştım.

Eserime hayranlıkla baktım. Elin derisi tamamen soyulmuştu. Bileğinin üzerinde, bir kısmı ise altta sallanıyordu. Sabah kahvaltıda soyduğum muzı hatırladığımda kıkırdadım. İnsan vücudunun en doğal halinin benzediği şeyler beni hep şaşırtıyordu.

“Hayır, olmaz.” Walter’ın yüzüne onu gerçeğe geri döndürmek için bir tokat attım. Gözleri kapanma dürtüsüyle savaşıyordu. “Uyanık kalmanı istiyorum. Konuş benimle. Sana demin kızınla ilgili bir soru sormuştum. Yoksa akrabalarına karşı iğrenç fetişlerin falan mı var?”

Gözlerinin kenarından yaşlar süzülürken bedeni titriyordu. Teni bembeyazdı, girdiği şok yüzünden böyle olduğunu biliyordum. Kan kaybı etkisini göstermeye başlamıştı. Yine de kan kaybından ölmeden önce omzuna ulaşana dek dayanması gerekiyordu. Şanslıysam diğer ele sıra gelene kadar hâlâ bilinci yerinde olurdu.

“Ben...” dedi hıçkırıklarından boğulurcasına. “Üzgünüm. Kendimi tutamadım. Kontrol edemedim. Çok üzgünüm.”

Bu kısımdan nefret ediyordum. Her seferinde yaşıyordu. Yaptıkları için bahaneler bulup özür diliyorlardı.

Hastayım. Yardıma ihtiyacım var. Kontrol edemiyorum...

Suçlarının kefareтини öderken Tanrı’nın son dakikada onları affedeceğini, bu sayede sonsuza dek cehennemde yanmayacaklarını umut ediyorlardı.

Zavallicaydı.

“Midemi bulandırıyorsun,” dedim dalgın bir şekilde. Bıçağın ön kısmım ön koluna biraz daha batırdım. Ardından elimdeki hızla daha kalın bir bıçakla değiştirdim. Avcıların bağırsak kancası diye adlandırdığı, ucu yarım daire şeklindeki bıçağı elime aldım. Açıktaki deri parçasını kavradım, kasların hemen üzerindeki son katmanın altına girerek eti kemiğinden sıyırmaya koyuldum.

Kızıl renk görüşümü bulanıklaştırdı.

“Elbette üzgün olmalısın,” diye homurdandım. “Yaptıkların için değil ama kendine katil dediğin için üzgün olmalısın. Sen bir katil değilsin, Walter. İyi bir katil hiç değilsin. Yanından bile geçemezsin. Anne sorunları olan bir korkaksın.”

Sözlerim gittikçe acımasızlaşsa da elim hâlâ sabitti. Tüm o kızlara yaptığı gibi onu doğramak kolayca kaçmak olurdu. Sıfır çaba ve beceri gerektirirdi.

Kontrolü elinde tutmak yıllar süren bir disiplinle pratik istiyordu. Kana susama dürtüsünün üstesinden gelip sabit durabilmek için ustalık gerekiyordu.

Öldürme sanatını çok genç yaşta ele geçirmiştım. Nasıl öğrenmeyecektim ki? Babanız bir seri katilse ve ismini yaşatmaya kararlı biriyseniz, aynı yoldan giderdiniz.

Canavar tarafından yetiştirildiğinizde siz de canavar olurdunuz.

Babam kadınlara kızgın olduğu için öldürürdü. Dürtü kontrolü yoktu. Bense diğer katilleri öldürüyordum. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek gibi bir motivasyonum, insanları kurtarma arzumu ya da ahlaki bir kompleksim falan yoktu.

Ahlaken gri alanda gezinen bir infazcı değildim.

Diğer seri katilleri, onları alt etmenin heyecanını yaşamak için öldürüyordum. En iyisi olduğumu tekrar tekrar kanıtlamak istiyordum. Konu ölüm olduğunda kimse benden iyi olamazdı.

Babam benim kendi mirasımı yaratmamı isterdi. İçimde yarattığı gerçekliği sahiplenmemi isterdi çünkü Henry Pierson böyle yapardı, insanları sahiplenirdi. Artık hapiste olduğundan şan ve şöhret için son umudu bendim.

Fakat artık dengim olmayan birinin bana ait bir şeye sahip çıkmasına izin vermeyi reddediyordum.

“Ama bu akşam...” Derin bir nefes aldım, gözlerimin önünde kan kaybetmesini izledim. Yaşayanlar diyarında fazla kalamayacaktı. “Bu akşam en iyisi tarafından canın alınacak, Walter. Bu ayrıcalık seni rahatlatmalı.”

Kolunun üst kısmına ulaşmıştım, omzunu açığa çıkardığımda ciğerlerinden gelen hırıltıyı duydum. Göz göze geldiğimizde duraksadım, buradan ayrılmadan önce gördüğü son şeyin yüzüm olduğundan emin olmak için bir süre onu izledim.

Ölüm, soğuk ve hızlı bir gece gibi onun peşindeydi. Hayatı gözlerinin önünden bir film şeridi misali geçiyordu. İçinde bir düğmeye basılmış gibi yaşamı sönüp gitti.

İşte böylece sayı altıdan yediye yükseldi.

Coşku damarlarımda geziyor, duyguların keyifli konçertosu tenimde dalgalanıyordu. Babamın çocuk oyunu saçmalığını alıp dokunulmaz, eşsiz bir şey yaratmıştım.

Korku orkestrası olmuşum. Acının şefi. Ölümün bestecisi.

İnsanların yaygın inanışının aksine armut dibine değil, çok uzağa düşmüştü.

Sonuçta ben asla babam olmak istememiştim. Asla onun gibi olmak istememiştim.

Daha iyisi olmak istemiştim.

Ve olmuşum.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM ÜÇ

Sağlıksız Takıntı

Lyra

Herkes ateşin pervane böceklerini kendine çektiğini bilirdi.

Verandanızda ışıldayan ampuller ya da otoyol boyunca uzanan sarı ışıklar, gece ortaya çıkan yüzlerce kanatlı yaratığı etrafında toplardı.

Gece böcekleriyle ilgili zamanla birçok efsane oluşmuştu. Yönlerini ışığı referans alarak bulurlar, yolculuklarında kendilerine rehberlik etmesi için sabit bir ışık kaynağına ihtiyaç duyarlardı. Bu kılavuz çoğunlukla ay ışığı olurdu. Ay onların pusulası, Kutup Yıldızı'ydı.

Oysa uğursuz bir gerçeklik daha vardı. Pervane böcekleri ışıktan büyülenir, ölümlerinin ışıltısına doğru uçarlardı. *Romeo ve Juliet*'in daha melankolik bir versiyonuydu. Pervaneleri tuzığa düşüren ışık, onlar için ölümcül bir tutkuydu. Ancak kimse bundan bahsetmezdi.

Çiftleri, pervane böcekleri ve aleve benzetirlerdi. Onların da arasında manyetik bir enerji oluşur, birbirlerine çekilirlerdi. Fakat gerçek sebebini bilselerdi, o kadar da tatlı olduğunu dü-

şünmezlerdi. En azından normal insanlar düşünmezdi. Parlak ışığın büyüüne kapılan canlılar, yırtıcılara yem olur ya da aşırı derecede ısınmaktan ölürdü. Aşk veya kuvvetli bir çekim değil, onları kendine çeken ölümdü.

Güveler ışığa o kadar yaklaşmanın kendilerini öldüreceğini bilmelerine rağmen yine de ışığa uçarlardı. Kendilerini tutamazlardı. Bağımlılardı.

Bence bu, durumu daha da romantik yapıyordu. Yaklaşabilmek uğruna ölümü bile göze alıyorlardı. Kendilerini bekleyen tek şeyin ölüm olduğunu bilerek o birkaç saniyenin tadını çıkarıyorlardı.

Birçok insan güvelerin bu davranışına aşına olsa da lepidoptera gibi bazı türlerinin tatlılara karşı koyamadıklarını bilmezdi. Fermente şekerlemelere bayılırlardı. Yaklaşan projem için birkaç örnek daha toplamam gerektiğinde bir kavanoz muz, pekmez ve bayat bira karışımıyla dışarı çıkacaktım. Geriye yalnızca birkaç farklı ağacın gövdesine döküp beklemek kalacaktı.

Tadına bakmak için gelen kanatlı güzelliklerin sayısı büyüleyiciydi.

Belki de en sevdiğim böcekler olmalarının, onları bu kadar takdir etmemin nedeni buydu. Çok önemli iki ortak noktamız vardı.

Şekerleme sevgimiz ve saplantı duyduğumuz şeyler bizi öldürecekti.

Bağımlı kalplere sahiptik.

Annem eskiden böyle söylerdi.

Bir şeyi sevdiğimde tüm varlığım ile seviyordum. Göğsümdeki organ sevdiği, ihtiyaç duyduğu şeyler uğruna şeytana dönüşüyordu. Ben başkaları gibi yumuşak, nazik duygular hissetmezdim.

Bir keresinde annem, uyumadan önce bana kalbimin güçlü bir varlık olduğunu söylemişti. Şehirleri ve imparatorlukları

boğabilecek kadar sevgi doluydu. Beni mutlu eden şeyler için kanamaktan başka bir şey yapmayı bilmiyordu.

Bununla yaşamamanın bir lütuf olduğunu söylerken aynı zamanda tehlikeli olduğunu da eklerdi. Dikkatli olmam gereken bir hediye idi çünkü çok az insan benimki gibi bir kalple ne yapacağını bilirdi.

Elbette o zamanlar değer verme şeklimle ilgili neyin tehlikeli olabileceğini anlayamazdım.

Özellikle de konu şeker, peri masalları ve fırtınalar gibi kötü şeyler olduğunda. Bunların ne zararı olabilirdi ki? Hissettiğim mutluluk karşılığında, birkaç çürük diş ve ıslanmış saçlar fena bir anlaşma gibi gelmiyordu.

Ancak şu anda, saat sabahın beşiyken benimki gibi bir kalbe sahip olmanın ne büyük bir yük olduğunu daha iyi anlıyordum. Uykulu gözlerim ve yorgun uzuvlarım yapmak üzere olduğumuz şeyle aynı fikirde değildi. Beynim bile göğsüme sarılı tasmayı ümitsizce çekiştirmeye çalışıyordu.

Üç saat daha uyuyabilirsin, Lyra. Üç saat daha uyu, sonra kalkıp o çok sevdiğin kirazlı waffle'lerden yiyebiliriz. Benimle pazarlık etmeye, bir takıntımı başka bir tanesiyle değiştirmeye çalışıyordu. Ancak beynim safça davranıyordu, daha iyisini bilmesi gerekiyordu. Kaburgalarım, beni hayatımda en çok istediğim şeyden uzak tutmak için yeterince güçlü değildi.

Bir saat daha onun yakınında olmak uğruna bir daha asla kiraz yememeyi kabul edebilirdim. Onun tanıdık kokusunu içime çekebildiğim sürece peri masallarından vazgeçebilirdim.

Ondan daha fazla sevdiğim, daha fazla bağımlısı olduğum bir şey yoktu. Hayatım boyunca en sevdiğim şeyleri üst üste koysam, onunla geçirdiğim tek bir ana bile eşit olamazdı.

Yani evet, bu değişken ve saplantılı kalp beni güneş doğmadan uyanmaya zorluyordu. Ancak buna değerd.

Onu görmeye, enerjisini hissetmeye, ona yakın olmaya değerdi.

İssız yolda tek ayağımın üstünde sekerek ilerliyor, ayakkabımı düzgün bir şekilde giymeye uğraşıyordum. Neyse ki bu ücra yerde beni görecekt kimse yoktu. Nefesimi toplamak ve sağ topuğumdaki hasarı kontrol etmek için kısa bir süreliğine durdum.

Herkes meşhur koşucu mutluluğundan bahsedip duruyordu ama kimse su toplayan ayaklardan bahsetmiyordu. Ayaklarım berbat haldeydi. Ayağımın arkasındaki yaraya bir bant daha yapıştırdıktan sonra tekrar yola koyuldum.

Yaz boyunca sabah koşularına çıkmıştım, oysa koşmayı hiçbir zaman sevmezdim. Bu konuda hep berbat olmuştum. Beden eğitimi dersinde kilometrelik koşular yapılacağı zaman ya hasta numarası yapardım ya da okula astım hastası olduğuma dair sahte bir not gönderirdim.

Bir şeyde iyi olmanın tek yolunun onu tekrar etmekten geçtiği söylenirdi. İşte bu yüzden, nefretime rağmen yapmaya çalıştığım şey buydu.

İlkbaharda olanlardan sonra nefes nefese bir halde geride kalmaktan, zayıf halka olmaktan bıkmıştım. Yırtıcılardan kaçmak, yakın zamana kadar ihtiyaç duyduğum bir beceri olmamıştı. Son zamanlarda hayatta kalmak için bacaklarımdaki varlığından bile haberimin olmadığı çeşitli kasları çalıştırmıştım.

Ayrıca her sabah yataktan kalkmak acı verici olsa ve ciğerlerimi yaksa da yankılanan adımlarım gelgitli düşüncelerimi bastırıyordu. Nasıl vazgeçeceğini bilmeyen huzursuz zihnime yardımcı oluyordu.

Keşke koşuya başlamamın ardında sağlıklı, geliştirici sebepler olsaydı. Keşke hem zihnimi temizlemek hem de kötü niyetli insanlardan kaçmaya daha hazır olmaya çalıştığımı söyleyebilseydim.

Fakat maalesef bu yalan söylemek olurdu.

Özellikle bu iş için aldığım saatime baktım ve birkaç dakika erken geldiğimi gördüm. Benim için yeni bir durumdu. Bileğimdeki dokunmatik ekran ayrıca beş kilometreye yaklaştığımı da söylüyordu. Arabamı kimsenin görmemesi amacıyla bıraktığım yerden buraya kadar yürümüştüm.

Bazen yolun kenarından aşağı inip kalabalık girişi atlatmak için kestirme yolu kullanıyordum. Birkaç ağacın arasından sıyrılarak özenle budanmış çalıların yanından geçiyor, en sonunda Ponderosa Springs Botanik Parkı'ndaki patikaya ulaşıyordum.

Botanik bahçeleri çiçek açmıştı. Birkaç kilometrelik yapay göletin kenarı boyunca özenle yerleştirilen çiçekler tam bir renk cümbüşü oluşturunuyordu. Bölge sakinleri ve ziyaretçiler yaz sabahları burayı sık sık ziyaret ederdi. Etraf genelde koşu yapan, dedikodu eşliğinde yürüyüşe çıkan insanlarla ya da suya baktıkça daha fazla yaban hayatı örneği görmek isteyen çocuklarla dolu olurdu.

Kurbağa vıraklamalarını ve ıslak sisin içinden geçerken şarkılar söyleyen serçelerin tatlı sesini duyabiliyordum. Kollarım jöle gibi titrese de buradan daha kötü yerler olabileceğinin farkındaydım.

Asfalt patikaya ilerlerken sabah erken kalkan insanların arasına rahatça karıştım. Neyse ki, ağaçların arasından birden belirdiğimi görmemişlerdi. Zaten beni fark etmemeleri anormal bir şey değildi. Ters olsaydı ve fark edilseydim, bu beni daha çok şaşırtırdı.

Saatime son bir kez baktıktan sonra zihnimde altmıştan geriye saydım. Heyecandan midem gurulduyordu. Saçlarımı tutmakta güçlük çeken beremi iyice kafama çektim.

Sade koşu kıyafetleri giymek ne kadar kolaysa, buklelerimi saklamak bir o kadar zordu. Uyum sağlayıp çevreyle bütünleşmem gerekiyordu, bu benim doğamın bir parçası haline gelmişti.

Saklanmakta son derece ustalaşmıştım, beni görmelerine imkân yoktu. Bir hayalet gibi boşlukta süzülüyor, etrafta gezi- niyordum ama kimse dönüp bana bakmıyordu.

Fakat bu durum değişecekti. Değişeceğinden emin olacaktım. Aslında bugün, planın bir parçası olmayacaktı ama kendime engel olamamıştım. Şartlarımı kabul etse bile onu yalnız başınayken izlemek için daima hevesli olacaktım. Hayatındaki küçük röntgenci olmaya devam etmek istiyordum.

Bu gecenin bizim için her şeyi değiştireceğini hissedebiliyordum. Ancak şu anda ben sadece onun hayaletiydim, o da musallat olmayı sevdiğim çocuktı.

Ayaklarım kemerli ahşap köprüünün üzerinde ilerledi. Altındaki su ince bir sis tabakasıyla kaplıydı. Zirveye vardığımda on altıya gelmişim. Onu hissediyordum. Zifiri karanlık bir odada, kulaklarım tıkalı halde olsam bile insan kalabalığının arasında onu ayırt edebilirdim.

Karanlığın örtüsü ikinci bir ten gibi beni sarıyordu. Işığı söndürüyor, beni kapkara bir ağla gizliyordu. Ürkütücü bir yanı yoktu, tam tersine rahatlatıcıydı. Soğuğu dışarıda tutan, ölümden bir battaniyeye benziyordu.

Tüylerim diken diken olmuştu, ensemden bir ürperti hissediyordum. Sarı saçlarının tepesi birkaç metre ötedeki güney girişinde belirmişti. Koşmayı bu kadar zahmetsiz gösteren halini kıskanıyordum. Havada tek bir dalgalanma bile yaratmadan, durgun suyu yarıyormuş gibi akıcı bir şekilde hareket ediyordu.

Kalbimin göğsümden fırlamaya çalıştığını hissediyordum. Kıvranıp titriyor, kendisini özgür bırakması için göğüskafe-sime baskı yapıyordu. “*Selam, işte buradasın! Seni özledim. Aşkım, aşkım, aşkım, aşkım,*” diye onun için çığlıklar atıyordu.

Beynim, kalbime feryatlarının duyulmayacağını söyleyecek

cesarete sahip değildi. Kalbimin bu kadar özgürce verdiği sevgiyi o asla kabul etmezdi. Kalbi asla benim için, benim kalbimin onun uğruna attığı gibi atmayacaktı.

Çünkü bir kalbi olduğunu reddediyordu.

Tabii ki bu vazgeçeceğim anlamına gelmiyordu. Özellikle de gerçeği bilirken yapamazdım. O kasvetli ve ürkütücü görüntünün altında, kendi inandığından bile çok daha fazlasını yapabilecek bir adam yatıyordu.

Bedenini, aralarına karıştığım grubun önüne doğru yönlendirdiğinde çıplak sırtı doğrudan görüş alanıma girdi. Her adımında sarsılan gergin kaslarını, mermerden oyulmuş gibi görünen derin çizgileri izledikçe kalp atışlarım hızlanıyordu.

Ona dokunma, parmaklarımı zarif kaslarının üzerinde gezdirme arzum gittikçe artıyordu. Farkında olmadan tökezledim. Kimse fark etmese de toplum içinde olduğumu hatırlamamı sağlamıştı.

İşte her sabah bunun için uyanıyordum.

Onun için.

Lisede derse on dakika geç gitmemin sebebi oydu çünkü onun yanından geçebilmek için uzun yoldan giderdim. Ortaokulda onu eve kadar takip etmek istediğimden dolayı yağmurda bekleyip üşütmüştüm. Hatta yakın zamanda aile mülklerine izinsiz girdiğim için neredeyse tutuklanacak, bahçe görevlilerinden kaçarken bileğimi kıracaktım.

Onun için her şeyi yapardım.

Bağımlı kalbimin vazgeçmeyi reddettiği, en karanlık saplantımdı.

Bunun bu kadar uzun sürmemesi gerekiyordu. Oysa her kötü alışkanlık böyle başlardı, değil mi? Masum bir fikirken çılgın bir tutkuya dönüşürdü. Onun tadını bir kez aldıktan sonra kalbimin vazgeçebileceğini düşünmek benim hatamdı.

Hepimiz sessiz egzersizlerimize dalmışken onun yalnızca

kusursuz bedenine değil, rutinine bağlılığına da hayranlık duyuyordum. Her gün aynı programı sıkı bir şekilde takip ediyordu. Ders çalışmak ya da derse gitmek gibi dertlerimin olmadığı yaz tatili boyunca ben de onun programına uymuştum.

Teoride takip edilmesi en kolay insandı. Onu tanıdığımdan beri alışkanlıklarına bağlı bir varlıktı. Rutinleri yaşıyla beraber değişse de formunu bozmayı reddediyordu.

Elbette ben günümün geri kalanında keyif aldığım şeylere de vakit ayırıyordum. Kütüphaneye gidip burnumu kitaplara gömüyor, yeni böcekler topluyor, kulübenin tadilatına devam ediyor ve en sevdiğim dizileri izliyordum.

Sıradan şeyler yapan normal bir insandım.

Bunun içimdeki dürtüyü dengelemeye yeterli olacağını düşünüyordum. Ancak olmuyordu. Ne arkadaşlarımın ne de toplumun gözünde bunu başarabiliyordum.

Yanlış olduğunun, yasadışı ve dengesizce bir şey yaptığının farkındaydım. İçim karmakarışık. Aşk anlayışım, onun ardından bıraktığı eşyaları dolabımda bir kutuda saklamaya dönüşmüştü. İnternette neden böyle davrandığıma dair bir sürü teori vardı ama mesele şuydu ki...

Hiçbirini umursamıyordum.

Sonuçları ya da benim için ne anlama geldiğini anlamayanların gözünde neye benzediğim umurumda değildi. Birbirimiz için ne olduğumuz da umurumda değildi. Ahlakımla ilgili bir değerlendirme yapmaya gerek yoktu. Dünya zaten yaptığım şeyi düşmanca ya da hastalıklı bir sahiplenme olarak görüyordu.

Hayatım boyunca Ponderosa Springs'te bana bu muamele yapılmıştı çünkü kasabanın kadın standartlarına uymuyordum. Madem kasabanın ucubesi olarak görülüyordum, o halde ka-bullenip öyle davranabilirdim.

Thatcher Alexander Pierson'a karşı hislerim kötü değildi.

Hoş ve eşsizdi. Normal insanların asla takdir etmeyeceği kadar sağlam duygulardı. Onun içimde uyandırdığı duygular, elimde kalan tek saf şeydi.

Babası Henry'nin evime girip dünyamı parçaladığı o gece, içimdeki tüm iyiliği lekelemişti. Annemin bedenine inen her bıçak darbesi, ruhumdaki bir iyilik zerresini yok etmişti.

Henry Pierson bana hem en kötü kâbusumu hem de en tatlı hediyemi vermişti.

Öldürme güdüsünü ve oğluna duyduğum büyük hayranlığı...

Bacaklarıma giren kramp bana dönüş yolunda arabama yürüyeceğim kilometrelerce yolu acımasızca hatırlattı. Yine de acımı mutluluğumla gizledim ve gözümün önündekine odaklandım.

Her şey her zamanki gibi ilerliyordu. O bana sırtı dönük halde, varlığımdan habersiz koşusunu sürdürüyordu. Ben de teninin her bir santimetrekaresini izliyordum. Ta ki daha önce hiç olmayan bir şey olup kalbim tekleyene kadar...

Koşudan sonra giyeceğini tahmin ettiğim tişörtünü, her zamaki gibi şortunun kenarına sıkıştırmıştı. Ancak tam patikayı döndüğü sırada siyah tişörtü kaydı, sonbahar yaprakları gibi asfaltın üzerine düştü.

Gözlerimi etrafta gezdirerek başka birinin görüp görmediğini kontrol ettim. Kimsenin fark etmediğine emin olduğumda daha fazla düşünmeden anlık bir karar verdim.

Yavaşlayarak grubun yanımdan geçmesini bekledim. Thatcher'm uzaklaşan bedenini defalarca kontrol ettikten sonra eğildim.

Yoldan gelip geçenler ayakkabımı bağladığımı düşünüyor olmalılardı. Kimsenin çevik parmaklarımla yumuşak tişörtü aldığımı fark etmesine imkân yoktu.

Ayaklarım ağrımaya başladığında patikanın sağındaki ağaç-

lık bir alana yöneldim. Kimsenin özellikle aramadıkça bulamayacağı, tişörtünü almak için geri dönecek olursa Thatcher'ın beni göremeyeceği bir nokta seçmiştim.

Dallar ayaklarımın altında çatırdarken sırtımdan ter damlaları süzülüyordu. Ormanda ilerlemeye devam ettim, bütün meraklı gözlerden kesin olarak uzaklaştığıma ikna olduğum bir yere ulaştım.

Sırtımı yakındaki bir ağacın gövdesine yasladım. Kabuğu tenime batıyordu ama ayak tabanlarım az da olsa rahatlatmaktan memnundu. Titreyen dizlerim çoktan bir molaya ihtiyacım olduğunu söylüyordu. Önümdeki sık yeşillik beni park ziyaretçilerinin bakışlarından koruyordu.

Sonraki birkaç dakika boyunca nefeslerimin düzelmesini beklerken parmaklarımın arasındaki kumaşın beni rahatlatmasına izin verdim. Gözlerimi kapatıp tişörtün kokusunu derin derin içime çekmeye ne zaman başladığımın farkında bile değildim.

Yüzümü siyah tişörte gömdüğümde Thatcher'ın kokusu burnuma doldu.

Acqua di Gio Absolu, Giorgio Armani.

On altı yaşından beri aynı parfümü kullanıyordu, ilk kokladığım andan itibaren beynime kazınmıştı. Başta biraz narenciye ile yeni kurutulmuş keten kokusu geliyor, ardından ormanı ve yağmurdan sonra kabaaran toprağı anımsatan bir baharat aroması burnuma doluyordu.

Çok temizdi. Aynı zamanda tam da ona uyacak şekilde keskin bir kokuydu.

Bu sabah o kumaş parçasını omuzlarına geçirdiğini düşündüğümde midemde kelekler uçtu, bacaklarımın arasında bir zonklama hissettim. Çekmecelerini karıştırıp yüzlercesinin içinden bunu seçtiğine emindim.

Koşudan sonra duş aldığından üzerinde hem kendine özgü

aroması hem de uykunun kokusu vardı. Tenine sinen kokusu, üzerine geçirirken tişörte de bulaşmıştı.

Tişörtü iki elimle sıkıca kavradım, parmaklarımın altında buruşan kumaşın Thatcher'ın sert vücudunun üstünde nasıl hissettireceğini düşündüm. Aynı şeyi yurt dolabından çaldığım birkaç kazağıyla da yapmıştım. Özellikle yalnız bir şekilde yatağıma kıvrıldığım gecelerde yapıyordum.

Dışarıda birilerinin beni görme tehlikesi içinde olmam arzu- mu yatıştırmak yerine iyice körüklemişti. Aklımdan sadece tek bir şey geçiyordu. Ya orada olduğumu fark ettiyse?

Tişörtünün şortundan düştüğünü gerçekten hissetmemiş miydi? Dönüp bakmadan yoluna devam etmişti. Orada olduğumu bildiği için bilerek düşürmüş olabilir miydi? Bana bir tür hediye mi bırakıyordu? Öyleyse odamın karanlık köşelerinde kıyafetleriyle yaptıklarını biliyor muydu?

Kumaşı yüzümden aşağı doğru kaydırırken altdudağım sıyrıldı, dilim kumaşa sürtündü. Tişörtü yüzüme, boğazıma ve göğsüme bastırmaya devam ettim.

Thatcher'ın dokunuşlarının acımasız ve sert olacağını biliyordum. Doğru bölgelere sertçe baskı uygulayacağını hayal edebiliyordum. Parmakları tenimin içine gömülürken kanım yüzeye çıkardı. Buz mavisi gözlerinde yükselen şehvet dolu vahşeti izlerken sert bedenini zayıf gövdemde hissederdim.

Kendimi bir hayvan gibi hissediyor, bedenimi kokusuyla mühürlüyordum. Sanki yeterince sert sürtünürsem kokusu tenime işleyecek ve bir daha asla çıkmayacaktı.

Sağ elim şortumun içine doğru kayarken diğeriyle tişörtü yüzümde tutmaya devam ettim. Parmaklarımın ucu merkezime uzandığında sırlıklam olduğumu fark ettim. Ciğerlerimi dolduran derin bir nefes aldım.

Karnımda dalgalanan şok hissiyle ayak parmaklarım kıvrıldı. Bedenim düşünmeyi en sevdiğim fanteziyi hayal ettikçe git-

gide çaresizleşiyordu. Arzu nadiren hissettiğim bir duyguydu ama içimde her uyanışı daima onun içindi.

Onu, her bir zerresini arzuluyordum. Başkalarının köşe bucak kaçtığı işkence dolu yanlarını bile istiyordum. Sırf benim şeytanlarımla oynaması için onu kendi zebanilerinden kurtarmak istiyordum. Bedenini hissetmeyi, parmaklarını klitorisime sürmesini ve beni özgürleştirmesini diliyordum.

Bana yapmasına izin vereceğim şeyleri düşünmek karnımdaki kasları adeta yay gibi çekiştirmişti. Gözlerimin ardında kıpkırmızı alevler yanıp sönüyor, bir bıçak uyluğumu çizerken önümde diz çöktüğünü hayal ediyordum.

“Thatcher.” Bıçağının tenimde nasıl hissettireceğini hayal ederken ismini dua edercesine fısıldadım.

İnsanlara yalnızca onları kesmek amacıyla dokunduğunu biliyordum. Sanki bıçaklar onun ellerinin uzantısıydı. Beni kesip doğradığı için mutlu olurken kan kaybımdan ölmeye razıyım.

Bacağımdan akan kanı ve yaramdan sızan her bir damlayı yalayıp temizlerken bana diktiği gözlerini görebiliyor, dilinin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum. Orgazm hiç uyarmadan bedenimi ele geçirdi. Merkezime toplanan zevki çekip alırken zihnimde tek bir görüntü canlanıyordu.

Thatcher kanımla kırmızıya boyanmış sırtışıyla bana bakıyordu. Titreyen bacaklarımı kavramışken ben ani boşalmamın şaşkınlığıyla sarsılmış haldeydim. Bedenimden akarak ağrıyan uzuvlarımı yatıştırıyordu.

Dişlerimi tişörte geçirdiğimde aromasının tadını dilimde hissettim. Daha fazla baskı ihtiyacıyla kendimi öne ittiğimde bacaklarımın arkası sızladı. Daha fazla hız, daha fazla Thatcher ve her şeyin daha fazlasını istiyordum.

Dudaklarımın arasından tedirgin nefesler kaçıyordu, göz-

lerimin yalnızca akları görünüyor olmalıydı. Ulaştığım doruk noktasından gelen adrenalin bir balon gibi yavaşça sönmeye başladı.

Hepsi beni terk etmişti. Peşinde koştuğum hisler ve görüntüler gitmişti. Kaybolduklarında yine acımasız gerçekliğimle tek başıma kalmıştım. Bir kez daha kapılardan ve koridorlardan geçerken ikinci bir bakış atmaya bile gerek duyulmayan o kız olmuştum.

Hayalettim.

Onu görebilen tek kişiye musallat olmuş bir hayalettim. O kadar da yalnız olmadığını düşünmesini sağlayan o tek kişinin peşindeki bir hayalettim.

Uğruna birini öldürdüğüm adamın hayaletiydim.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM DÖRT

Ölümle Anlaşma

Thatcher

Henry'nin Cinayet Rehberi'nin on ikinci kuralı şöyleydi: *Asla geç kalma. Bir saniyelik gecikme, seni yakalanma ihtimaline yirmi dakika yaklaştırır.*

Onun tüm kurallarını düzenlemiştim. Hepsini düzeltilmiş, kendi ihtiyaçlarıma uyarlamıştım. Onları daha iyi hale getirmiştim. Babaların kuralları evde koymaları gerekiyordu. “Odanı topla”, “Annene bulaşıkları yıkarken yardım et” ve “Prezervatif kullan” gibi genç erkeklerin uyması gereken kurallar olmalıydı.

Oysa bana sadece birinin varlığına etkili bir şekilde nasıl son verileceğini öğretmişti. Birini kesmenin nasıl bir şey olduğunu unutacakmışım gibi her bir kuralı acımasızca zihnime işlemişti. Kaç tane ya da ne kadar saçma olmalarından bağımsız, hepsini hatırlıyordum.

Ancak artık kuralları o koymuyordu. Ben öğrendiklerimi cilalıyordum.

Thatcher'ın Cinayet Rehberi'nin on ikinci kuralı ise şuydu:
Asla geç kalma. Tabii modaya dair bir mesele yoksa.

Ne yazık ki, bütün sapkın arzularımın temelinde babamın olduğu gerçeğini değiştiremezdim. İçimde daima ona ait bir parça olacaktı. Daha annemin rahmindeyken bana verebileceği tüm iyilikleri kirleten bir tohum ekmişti. Üstüne o kötülükleri iyileştirmek bir yana, daha beter hale getirmeye uğraşmıştı.

Değerli bir gül yetiştiriyormuş gibi büyütmüş, insan bedenine dair merakımı körükleyerek ruhuma ait bütün ahlaksızlıklara ışık tutmuştu. Bana yaklaşmak isteyen herkesi hayatımdan çıkarmıştı.

Gözlerden uzak olmamı istemişti.

Beni yalnız ve zayıf kılmıştı. Kendi şekil verebileceği, el değmemiş saf bir çamur olarak kalmamı istemişti.

Hayatımdaki tek kaynağın kendisi olmasını istemişti. On-
dan başka kimseye muhtaç olmamalıydım. Bu sebeple bizim çocuklarla tanıştıktan sonra aramızdaki yakınlığı babamdan saklamıştım. O tutuklanana kadar sadece bir kez büyükannem ve büyükbabamın evine gelmişlerdi.

Belki de sadakatimin bu denli yoğun olmasının, benim için bu kadar önemli bir mesele olmasının sebebi de buydu. Onları bir canavardan saklamış, sonuçlarını düşünmeden korumuştum çünkü daha o zamanlar bile benim gibi olduklarını biliyordum.

Bir nevi.

Kimse benim gibi olamazdı.

Yine de her birinin içinde kontrol edemedikleri bir yozlaşma potansiyeli vardı ve çocukluğumdan beri kendi içimdeki potansiyeli nasıl kontrol edebileceğim bana çok iyi öğretilmişti. Onlara kendilerini nasıl dizginleyeceklerini, içlerinde kavrulan açlığı nasıl bastırabileceklerini ve zamanı gelene kadar nasıl tutacaklarını öğretmem gerekiyordu.

İçimizdeki kaosun bu kadar pervasız olmasına ihtiyacımız yoktu. Onlara kendilerini tüketmelerine gerek kalmadan bu dürtüleri nasıl kontrol altında tutabileceklerini, onunla beraber nasıl yaşayabileceklerini öğretebilirdim.

Orman boyunca uzanan tel örgüleri izledim. Tuz kokusu gözlerimi yakarken saçlarımın arasına dolan kumu şimdiden hissediyordum. Tel örgülerde Rook'un açtığına emin olduğum deliği buldum, kendini kontrol etmeyi reddeden bir yanı vardı. Gömleğimin takılmamasına dikkat ederek boşluktan geçtim.

Black Sands Koyu'nun girişe kapalı olduğu saatlerde, insanları acması bir çitle korumaya çalışıyorlardı. Ancak bu hiçbirimizi durdurmamıştı. Sahile gitmeyeli uzun zaman olmuştu.

Oraya genelde zirveden bakmaya alışkındım. Bronzlaşmak ya da suda oyunlar oynamak gibi turistik işlere girmezdim. Fakat uzun zamandır gelmediğim için artık bir ziyarette bulunmak kabalık olacaktı.

Diz boyuna gelen çimenlerin kumların arasına karışmasına ramak kalmıştı. Hissettiğim ılık esinti açıktaki kollarımın üzerinden geçti. Aşağıya bakarken tenimin hafifçe kabardığımı gördüm, sarı saçlarımın kökleri gece bile fark ediliyordu.

Yakınımdaki ayak seslerini duyduğumda yürümeyi bıraktım. İlk başta uzağımdaki gruptan geldiğini sandım ama yanıldığımı hemen anladım.

Arkamdan hızlı, aceleci adımlar yaklaşıyordu. İzlenme hissinin, tenimi karıncalandırmasının ve bende uyandırdığı düş alma arzusunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Gözlerinin üzerimde olması hissine aşınaydım. Ne zaman buna maruz kalsam yapmak istediğim tek şey, o bakışları üzerimden temizlemek oluyordu.

Gözleri beni kirletiyordu.

Dışımın da içim kadar kirlendiğini hissetmeme neden oluyordu ve buna katlanamıyordum.

Benimle ilgili saplantısını sürdürmesine izin vermem çok zalimceydi. Küçük gölgeme dönüşeli on ya da on bir yıl mı olmuştu? Her zaman karanlığın içinde dolaşıyor, varlığından haberimin olmadığını düşünecek kadar görünmez olduğunu zannediyordu.

Hakkını vermem gerekirdi, birkaç kez varlığını olması gerekenden daha geç fark etmiştim. Üstelik o da bunu biliyordu.

Tuhaf olmasına rağmen aptal değildi. Gözlerini bedenime diktiği anda varlığından haberdar olduğumu anlıyordu. Arabama doğru giderken, sınıfta otururken, yemek yerken... Her yerdeydi. İzliyor, takip ediyor ve hayranlık besliyordu.

Farkındalığımı ona bizzat hiç söylememiştim. Düşündüğünün yarısı kadar bile sinsi olamadığını yüzüne vurmamıştım. Ona bir keresinde hayalet olup ortadan kaybolmasını söylemiştim çünkü onu ne görmek ne de hissetmek istiyordum. Nefes aldığını bile duymak istemiyordum.

Hayattaki tek başarısızlığımın hatırlatılmasma ihtiyacım yoktu. Öldüremediğim tek kişiydi. Tamamlanmamış bestesi müzik dosyamda bekliyordu. Boş kâğıtlar yerinde öylece duruyordu. Büyüyüp hayatıma daha fazla dahil oldukça, bazı geceler içime dolan başladığım işi bitirme fikrine daha çok yaklaşıyordum.

“Bu konuda gittikçe kötüleşiyor musun, yoksa her zaman bariz bir şekilde oradaydın da ben mi fark etme zahmetine girmedim? Artık emin olamıyorum.”

Adımları sesime takılmış gibi tökezlediğinde sırtıttım. Sevgili hayaletim bana karşı çok duyarlıydı.

“Ben...” Sesi rüzgâra yakalanıp silindi.

“Sen ne?”

Arkamı döndüğümde birkaç adım uzağımdaydı. Dağınık saçları yüzüne dökülüyordu. Orada sessizce dikiliyor, sanki bir cevap bulmasına yardımcı olacakmış gibi yanağının içini çiğniyordu.

Koyu mavi ve yeşil karışımı ekose pantolonunun üzerine giydiği siyah askılı atleti beni rahatsız etmişti. Siyah ve lacivert olsaydı belki bana uyabilirdi ama böylesi... *Tanrım.*

Onunla alakalı hiçbir şey bana mantıklı gelmiyordu. Tek bir ortak noktamız vardı.

Babam.

Fakat kandan örülen bir ağla birbirine dolanmış çocukluğumuz dışında, varlığı hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Çözölemeyen fizik denklemleri bile ondan daha rasyoneldi. Israrla benimsediğı karanlık akademi tarzına bir de garip bir hobi olan böcek avcılığını eklemişti. Gizemli olduklarını düşünen insanlar, Lyra Abbott'ın eline su bile dökemezlerdi.

Scarlett.

Scarlett, babamla karşılaşmadan önceki kızdı. Lyra ise babam onun hayatını paramparça ettikten sonra geriye kalan kızın adıydı.

“Seni konuşamayacak kadar mı endişelendiriyorum?” dedim başımı kaldırarak. Tam da ondan beklediğim gibi davranıyordu. Bir fare gibi hareket ediyor, benimleyken birkaç sessiz cümleden fazlasını etmiyordu.

“Kendini dinlemekten bu kadar keyif almak yerine, bana fırsat verseydin belki gerçek bir cevap alabilirdin.”

Sesindeki sivrilik gözümde kaçmamıştı. Bir an gözümde o adamı boğazından bıçaklayan kız canlandı. Küstah ve korkusuzdu. Lyra benim için, beni kurtarmak için bir adam öldürmüştü.

Fakat bence bu sadece bir bahaneydi. Böyle bir anı uzun zamandır bekliyordu. Ruhu babamın yarattığı o canavarı açığa çıkarabilmek için can atıyor olmalıydı.

Lyra öldürmek istemişti. Cinayete susamıştı.

Bense varlığımla sadece ona aradığı fırsatı vermiştim.

“İşte burada.” Onaylayıcı bir mırıltı çıkarırken dudaklarım

kıvrıldı. “Herkesten saklamayı sevdiğin kız. Hayal görmediğimi biliyordum.”

Sert yutkunuşuyla hareketlenen boğazını izledim. “Ben arkadaşlarımdan bir şey saklamam.”

Ellerimi cebime sokarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Rüzgâr, kiraz kokusunu burnuma taşıdı.

Midemi bulandırıyordu. Çok tatlı ve yapışkandı. Tam bir karmaşaydı.

“Öyle mi? Briar ve Sage’e benden ne istediğinden bahsettin mi? Yapmam için...” Başımı ona doğru eğdim. “Yalvardığın şeyi söyledin mi?”

Kocaman yeşil gözleriyle bana bakıyordu. O kadar dikkat çekiciydiler ki, dudaklarıma kaydıklarını bir anlığına kaçıracaktım. Çenem gerilmiş, midem sıkışmıştı. O anda beni öpmeye kalkarsa ağzını kanla doldururdum.

“Sana yalvarmadım,” diye fısıldadı. “Mozolenin oraya, bana gelen sendin. Beni arayan sendin, Thatcher. Tersideğildi.”

“Konuyu çarpıtmayalım, Lyra. Bir hesabı kapatmak için seni bulmaya geldim. Seni bir defasında kurtarmıştım ve sen de beni kurtararak bu iyiliğe karşılık verdin. Beni takip etme alışkanlığına bir son vermeni istiyorum,” dedim küçümsercesine. Adımı bu kadar saygısızca telaffuz etmesine kızmıştım. “Bana öyle bir teklifte bulunacağımı bilseydim, seninle konuşmazdım.”

Yuvarlak yüzü sırrını bildiğimi açıkladığım zamanki gibi kızarmıştı. Röntgenci olduğunu ve beni takip etmekten hoşlandığını yüzüne vurduğumda da böyle olmuştu. Sebebinin geçmişten kaynaklandığını, onun da beni göreceğim bir zarardan kurtarmayı beklediğini düşünmüştüm. O zamanlar genç ve zayıftım. Kendi kapasitemin farkında değildim.

Ancak beni şaşırtmıştı.

“Dediğim şeyi düşündün mü?”

“Hayır.” Cevabım başka bir somya yer bırakmayacak kadar keskindi.

Yalan söylemişim.

İstediğimden bile fazla düşünmüştüm. Düşünmeyi sevdiğim bir şey olduğu için değildi. Teklifi aklımdan bir türlü çıkmamış, sinir bozucu bir sinek gibi varlığıyla beni rahatsız etmişti.

Yeşim rengi gözleri öfkeyle parlıyordu, yine de sinirini dışarı vurmak yerine bastırdı. Muhtemelen bütün hayatım bu yanını yutup dişleri ve pençeleri olan tarafını bastırarak, karanlık yanının ortaya çıkması halinde olacaklardan korkarak geçirmişti.

Neyse, bu benim meselem değildi. Umurumda da değildi.

“Endişelendiğin buysa kimseye söylemem.” Buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırmaya çalıştıysa da açık saçları yeniden yüzünün yan kısmına doğru düşmüştü. “Bana öğretirsen, kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum. Sır tutmakta ve görünmez olmakta çok iyiyimdir.”

“Seni fark etmemeyi seçtiğim için fark etmedim. Varlığım görmezden gelmeyi seçtim. Bana sinsice yaklaşmakta iyi olduğundan falan değil.” Ses tonum karşısında titreyen çenesini görmek iyice üstüne gitmeme neden oldu. Onu kesip açmak istiyordum. “Benim için yoksun. Hiç olmadın.”

Hakkını vermeliydim, sözlerimden etkilendiğini bilmeme rağmen zorlamaya devam ediyordu. Hem etkilenmiş hem de rahatsız olmuştum.

“Hızlı öğrenirim. Bana birkaç ders vermek yeterli. Sadece bu kadarını istiyorum. Ben sadece...” Ellerini birbirine sürttü. “Bu şeyle başa çıkmak istiyorum.”

Alayla güldüm. “Birkaç ders mi? Benim sahip olduklarımı, birkaç derste öğreneceğini mi düşünüyorsun? Daha içinde yaşadığı şeyi bile kabullenemeyen birisi için zamanımı boşa harcayamam. Yüksek sesle kabul bile edemiyorsun, değil mi?”

Başım kaldırdı, bakışlarını sert bakışlarıma dikti. O iri göz-

lerinin içinde, deneyimlemediğim için minnettar olduğum çok fazla duygu vardı.

Kaç defa aynaya bakıp bedeninin içinde dünyadan saklamak zorunda kaldığı o şey yüzünden irkilmişti? Kaç kez annesinin öldürüldüğü o korkunç gecede ruhuna kötü bir şey bulaşmadığını kendine kanıtlamaya çalışmıştı?

“Neyi kabullenmemden bahsediyorsun?” diye sordu. “Bana söylemem gerekenleri anlat. Böylece öğretmiş olacaksın, Thatcher. O zaman ben de sana söyleyeceğim.”

İçimde zehirli, kirli bir şeyler kaynıyordu. Sıcak, yapışkan ve pisti. Bana ait olmayan bir şeydi. Damarlarımda alev alev yanıyordu, üstelik sebebi onun yalvarmasıydı. Bana yalvarıyordu. Benim için yalvarıyordu.

O ana dek hiç yaşamadığım bir öfke kanımda dolaşmaya başladı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Kontrol sende. Senin üzerinde öyle bir etkisi yok. İnsanlar seni etkileyemez, Thatcher Pierson.

Ondan önce bir adım, sonra da kiraz kokusunu hissetmeyecek kadar uzaklaştım. Bıkkın bir tavra bürünmeden önce saatime baktım.

“Sana nasıl katil olacağımı öğretmeyeceğim çünkü sen zaten bir katil olduğunu kabul etmiyorsun. Özensiz, eğitimsiz ve pervasız olsan da bir katilsin. Bunu son kez söylüyorum ve bu sohbeti burada bitiriyorum.” Arkamı döndüm. “Süresiz olarak.”

Artık hayatıma eskiden olduğu gibi devam edebilirdim. Onu görmezden gelecek, hatta onu tanıdığımı bile unutacaktım. Canı isterse küçük oyunlarına devam edebilirdi ama benden umutsuzca istediği ilgiyi ondan esirgeyecektim.

“Bana borçlusun. Sebebi senin baban...” diye bağırdı. Sesi ni bu kadar yükselttiğini daha önce hiç duymamıştım. “Böyle olmamın, içimdeki hastalığın sebebi o. Hepsi onun hatası. En

azından bana bu iyiliği borçlusun, Thatcher. Bana bununla yaşamayı öğret, lütfen.”

Hayatımın temel ilkeleri basitti.

Rutinler. Kontrol. Öldürme.

Hepsi bu kadardı. Başka bir şey yoktu.

Ancak sözleriyle bunlardan birinde bir çatlak yaratmıştı.

Ona borçlu muydum?

Kontrolüm sarsılıyor, sözcükleri karşısında titriyordu.

“Sana borçlu muyum?” dedim fazla sakın bir şekilde. Bir kez daha ona döndüm, otların arasından geçerek yaklaştım. Kiraz kokusu bir kere daha beni istila etmişti.

O kadar hızlı yaklaşmışım ki, geriye doğru sendelediğinde onu kolundan yakalamak zorunda kaldım. Soluk parmaklarım esnek ve zayıf kolunu kavrarken ağzından hafif, tutarsız bir inilti çıktı.

O anda ona ne istersem yapabilirdim ve bana izin verirdi.

İnsanlara o şekilde dokunmak zaten midemi bulandırıyor. Ona dokunmak ise derimi sıyrıp çamaşır makinesinde yıka-
mak istememe neden olmuştu. Gözlerimi kıstım, sert bakışla-
rım karşısında hafifçe geri çekildi.

“Sana hiçbir bok borçlu değilim, Scarlett.” Alaycı sözlerimi tükürürcesine söyledim. “İnsanları nasıl öldüreceğini mi öğrenmek istiyorsun? Rimond Cezaevi’ni ziyaret edebilirsin. Sana borcu olan babam, ben değilim. Benim meselem değil.” Her bir kelimemde kolunu kemiğini hissedecek kadar sıktım. “Şimdi boynunu kırmadan önce gözümün önünden defol git.”

Nefesinin kesildiğini fark ettiğimde korkudan olduğunu ümit ettim. Hayatı için endişe edip acı çektiği ve benden kaçmak istediği için olmalıydı. Oysa elimden kurtulmaya çalıştığı yoktu. Tamamen hareketsizdi.

Etkilenmemişti. Benden korkmuyordu.

“Sen...” dedi altdudağı titreyerek. “Sen küfür etmezsın. Asla.”

Sıkıttığım dişlerimden biri Lyra Abbott yüzünden kırılırsa, ona çok sinirlenecektim. Dediklerimden sadece bu kadarını mı duymuştu? Onun sorunu...

Kaskatı kesildim.

Ben küfür etmezdim.

Böyle davranmazdım. Hızlı ve anlık tepkiler vermezdim.

Ben hesapçıydım, daima kontrollüydüm.

Uzuvlarını ayırdığım insanların yalvarmalarını dinlerken işime devam ederdim. Ufacık da olsa kontrolümü kaybetmemin sebebi o olamazdı. Bunu reddediyordum.

Elimi geri çektim, az önce parmaklarımın olduğu yerlerde kırmızı izler belirdiğini gördüm. Elimini hemen ondan temizlenmek istercesine gömleğime sürdüm.

Ondan uzaklaşmak istiyordum. Gitmesini, benden uzaklaşmasını...

Ben...

Hiçbir şey söylemeden, aramıza olabildiğince mesafe koymaya kararlı bir şekilde arkamı döndüm. Benim karşımda ağzını hiç açmamalıydı. Onu bulmaya hiç gitmemeliydim.

Birkaç saniye. Her şeyi yerli yerine oturtup kendimi kontrol etmem için gereken tek şey buydu.

Derin bir nefes aldım. Saatimi düzelttim, siyah gömleğimdeki hayali tozları temizledim. Takım elbise giymeme izin verilmeyen bir şeye katıldığımı inanamıyordum.

Hızla ilerlerken birkaç metre ileride Alistair'ın saçlarının arkasını fark ettim, iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

“Ya bu akşam ben kazanırsam?” dedi aceleyle. Peşimden gelen adım sesleri kulağımda yankılanıyordu. “Kazanırsam insanların nasıl öldürüldüğünü öğreteceksin. Babanın yaptığıyla nasıl yaşadığını...”

Tanrı aşkına... Bir dakika, ne?

“Ya kazanamazsan?” diye sordum. Yavaşlarken gözlerimi önümdeki grupta tuttum.

Arkamda durduğunda nefes nefese kalmıştı.

“Ne?”

Yavaşça dönerken yüzümde sinsi bir gülümseme belirdi. “Daha önemlisi, kaybedersen ben ne alacağım?”

“Elbette bunu düşündüm. Bir daha senden bir şey istemeyeceğim. Seni rahat bırakacağım. Seni...” Bir an duraksadı. “Seni rahat bırakacağım.”

Tek kaşımı kaldırdım, göğsümden sinsi bir kahkaha yükselirken dişlerimi birbirine bastırdım. “Yine beni küçük bir evcil hayvan gibi takip edecek misin peki?”

Eğer kendini bana açmaya istekliyse, bunu en başından olması gerektiği şekilde halledecektim.

Rüzgâr saçlarını yüzüne savururken ardındaki karanlık dalgalar kayalara çarpıyordu. Sanki mürekkep gibi görünen su her an onu yutacaktı.

“Ben evcil hayvan değilim,” diye mırıldandı sözcüklerinde hiçbir ağırlık hissettirmeyerek. “Sadece beni büyülüyorsun.”

Yalancı. Dudaklarındaki yalanın tadım neredeyse alabiliyordum.

“Kulübe hoş geldin. Herkes benden büyülenir.”

Omuzları çökmüştü, dilinin ucuna bir şeylerin geldiğini fark ederek hemen araya girdim. Ona biraz acımaya karar verdim, birazcık oynayacaktım. “Beni rahat bırakmanı istemiyorum, Lyra Abbott.”

Sesim, benden üstün olduklarına inanan insanlarla konuştuğum zamanlardaki gibi yumuşaktı. Kendi kişisel çıkarlarım için manipüle edeceğim güç sahipleriyle konuştuğum zamanlardaki ses tonumla aynıydı. Bir gün olağanüstü bir politikacı olacaktım.

Yozlaşmış güdülerle donanmıştım, bukalemun olmakta ustaydım. Neredeyse her duyguyu taklit edebilirdim. Kongreyi avucumun içine almam uzun sürmezdi.

Babamın asla olamayacağı bir adam olabilirdim.

“Ne istiyorsun?”

Gözlerinde umut dalgalanıyor, ay ışığı titreşen gözbebeklerine yansıyor. Güzel yeşim rengi gözlerindeki hayatı emerek çıkarabileceğimi biliyordum, bu farkındalık karnımın heyecanla kasılmasına neden oldu. Benimle ilgili kurduğu tüm günahkâr hayalleri ezecek, bana duyduğu takıntıyı parçalayacaktım.

Bana olan saplantısı güçlü olabilirdi ama benim kana karşı duyduğum açlık hayatiydi.

“Ölmeni istiyorum.”

BÖLÜM BEŞ

Ormanda Bir Yerde

Lyra

Karanlık gökyüzünde şimşekler çaktı, leylak rengi yıldırımlar birbirine uzanmış ellerimizi aydınlattı. Parmaklarımızın ucunda yapılan pazarlığın izleri dolaşıyordu. Uğuldayan rüzgâr yüzünden buklelerim yüzüme çarparken bir tuzlu su patlaması burnuma doldu.

“Umarım bu anlaşma hayatına değerdir, evcil şey.”

Bulutların ardında bir gök gürültüsü daha kükredi. Elinin avuçlarımdan kaydığını hissettim. Çıkan gümbürtü anlaşmamızın mührü olmuştu. Kaderimi belirlemişti. Buradan geri dönüş yoktu, artık olamazdı.

Thatcher ellerini cebine sokarak benden uzaklaştı ve sahilin uzak noktasında bekleyen arkadaşlarımıza doğru ilerledi. Az önce yaptığım şeyin ağırlığını hissederek bir süre bekledim.

Onu yenme ihtimalim yoktu. Black Sands Koyu’na ulaşmak için aşmak zorunda kaldığım bir buçuk kilometrelik yol bile ciğerlerimin yanmasına yetmişti. Bu oyunda onu geçmem imkânsızdı. Arkamdaki orman sisliydi. Yani oyun sırasında görüş me-

safesi düşük olacaktı. Neredeyse kör olacaktım, formsuzdum ve *kelimenin tam anlamıyla* canımı kurtarmak için koşacaktım.

Derin bir nefes aldıktan sonra yağmur ve gelgitler yüzünden vıcık vıcık olmuş sahile ilerledim. Gerçekten de başka seçeneğim yoktu. Nasıl hazmedeceğimi bilemediğim cinayet dürtüleriyle yaşamak, bana ölümden daha kötü geliyordu. Normal bir hayat için tek şansım buydu.

Bana öğretmesine ihtiyacım vardı. Babasının yarattığı o şeye nasıl katlandığını bilmeliydim. Akıl sağlığım gitgide yıprandığını hissettiğim o ince ipliğe bağlıydı.

Üç ay önce Sage'in evinde, Thatcher'ı kurtarmak için o dektifi öldürdüğümde içimde bir şeyleri uyandırmıştım. Ruhumun derinliklerinde yıllarca bu hastalıkla yaşamıştım. Aynada kendimle her yüz yüze gelişimde bir kenarda, karanlık bir köşede ara sıra dişlerini gösteren o yaratığı görebiliyordum.

Fakat artık tamamen uyanmıştı, hırıliyordu. Beslenmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

O adamı öldürmekten zevk almıştım. Kanının sıcaklığı kırmızı dalgalar halinde kolumdan aşağı akmıştı. Son nefesini vermeden önce yerde kıvranarak boğulmasını izlemiştim.

Böyle hissetmek doğru gelmiyordu. Farkındaydım. Yanlıştı, ahlaksızcaydı. Bu hislerin iyi hiçbir tarafı yoktu. Yine de engel olamıyordum.

Nasıl yapacağımı bilseydim, içimden hemen söküp atardım ama bilmiyordum. Onunla nasıl yaşayacağımı da bilmiyordum.

Thatcher Alexander Pierson benim ya son umudum ya da ölüm fermanım olacaktı.

Zaten bizim için hep böyleydi. Arası yoktu.

Siyah ve beyaz.

Ying ve Yang.

Karanlık ve aydınlık.

Dinlenme ve hareket.

Belirsiz sınırlar, kanlı dokunuşlar.

Aynı kötü tohumdan yaratılmış, lanetlenmiş başlangıçlara sahip iki ruhtuk. Asla yan yana gelmemiz gerekiyordu. Yine de beni ondan uzaklaştırmak imkânsızdı. Onu takip etmek içimdeki ini yatıştırmaya yetmiyordu.

Beni görmesine ihtiyacım vardı.

“Aramızda tek saat takan sensin, Thatch. Buna rağmen nasıl oluyor da geç kalıyorsun?” Rook Van Doren’ın patlarcasına çıkan yüksek sesi beni neredeyse gülümsetecekti. Şartlar kederli olmasaydı gülebilirdim.

“Girişimin olaylı olmasını istedim,” diye yanıtladı Thatcher. “Belirtmeme gerek yok ama zamanında gelemeyen tek kişi ben değilim.”

Rook arkadaşına doğru yürürken hafifçe sırtıyordu. “Ben de seni özledim, adi herif.”

Thatcher alaycı bir tavırla gülümserken Rook’un omuzlarını sıkmasına izin verdi. Thatch’ten görebilecekleri sarılmaya en yakın şey buydu, bunu herkes biliyordu. Ben gruba yaklaşırken Alistair arkadaşlarının yanına ilerledi ve benim için her şeyden daha önemli olan iki kişi bakış açımaya girdi.

“Bu da Yalnızlar Topluluğu toplantısı sayılır mı?” dedim mutlulukla gülümseyerek.

Sage ve Briar bana sarıldılar. Hepimizin çok ihtiyaç duyduğu bir kucaklaşmayla birbirimizi sarmalarken kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolandı. Üçümüz de mezara kadar ruhlarımızda kalacak tarifi imkânsız lanetli anılarla ve kasvetli travmalarla yüzleşmiştik.

El ele beladan belaya koşup ölümcül kaderlerimizden kaçmış, Ponderosa Springs Kasabası’nın sınırları içinde var olan kötülüklerle karşı karşıya gelmiştik. Yaşadıklarımız ve paylaş-

tıklarımız, aramızda asla eğilip bükülmeyecek bir bağ oluşturmuştu.

Zamanın veya mesafenin baskısıyla kırılacak bir şey değildi. *Tungsten** kadar sıkı ve güçlü bir bağdı, hayat boyu bizimle yaşayacaktı.

Yalnızlar Topluluğu, annemin artık sayısını unuttuğum kadar okuduğu, benim de ezbere bildiğim bir film olan *Dead Poets Society***’den ilham almıştı. Hiçbir zaman bir şair ya da yazar olamamıştım. Ancak tutkularıyla hayallerini, hayatlarının gizemlerini dünyanın geri kalanından saklayan bir arkadaş grubuna daima özlem duymuştum. Alay edilme korkusu olmadan, yanlarında kendim olabileceğim ve yıllarca kalbimde taşıyabileceğim arkadaşlardan oluşan bir grubun hayalini kurmuştum.

Briar ve Sage ile tanıştığımızda anlamıştım.

Onlar da hayatın birçok zorluğunu yaşayıp dünyanın standartları ötesinde var olmuşlardı. Ev diyecekleri bir yer ya da kendileri gibi olduklarını düşündükleri insanlar olmadan, sınırlarda dolaşıp durmuşlardı.

Unutulmuşlardı. Yalnızlardı ve kabul görmek için can atıyorlardı.

Hem kişilik hem de fiziksel olarak birbirimizden farklı olmamızın bir önemi yoktu. Kaderlerimiz bizi bir araya getirmemiş olsaydı, muhtemelen birbirimizle hiç konuşmazdık.

Briar Lowell, Hollow Heights’a gelmeyi kabul etmeseydi yolum onunla asla kesişmeyecekti. Duvardaki ölü böcek levhasını ve yatakhaneinin benim tarafımdaki halini gördüğünde

* Elektrik ampullerinin filamanlarında, bazı endüstriyel aletlerde ve askeri mühimmatlarda kullanılan, erime noktası çok yüksek, yoğun ve sert bir metaldir. (ç.n.)

** N. H. Kleinbaum’un aynı isimli romanından uyarlanan, Türkiye’de “Ölü Ozanlar Derneği” ismiyle vizyona giren, yönetmenliğini Peter Weir’in yaptığı, 1989 yapımı dram-gençlik filmidir. (ç.n.)

odasının değiştirilmesini isteyebilirdi. Fakat benim onda gördüğüm gibi o da bende bir şeyler görmüştü.

Olmak için çabaladığı zeki, iradeli ve dirençli kişiyi hemen anlamıştım. Hiçbir şeyin içindeki iyiliği kirletmesine izin vermemiştii. Çocukken ona öğretilen becerileri hayatla mücadele etmek amacıyla kullanmıştı. Bundan daha fazla saygı duyabileceğim bir şey olamazdı.

Lise yıllarımda Sage Donahue'nun kapısının önünden bile geçmediğime emindim. Çelikten ve alevden yapılmıştı. Uğradığı tacizler yüzünden sertleşmişti. Maskelerin ardında bir kraliçeydi. Üstün ve güzel bir zarafete sahip o huysuz amigo kız görüntüsü, şimdi tanıdığım kızı koruyan maskelerden yalnızca biriydi.

Sevecen ve tutkuluydu. Sevdiiği insanları şiddetle korurdu. İnsanların hakkında söylediklerini üst üste koysanız, asıl olduğu kişinin yarısı bile etmezdi. Babasının onu olmaya zorladığı kızıdan çok daha fazlasıydı.

“Bizimle gelmeliydin,” diye mırıldandı Briar omzuma doğru. “Sana gelmeni söylemiştim. Annem seninle tanışamadığına çok üzüldü.”

“Bu defa seninle Alistair'in sırasıydı. Araya girmek istemedim.” Tanıdık kokularım içime çektim. Yaşamak üzere olan şeylerin korkusu olmasaydı mutluluktan ağlayabilirdim.

“Alistair sorun etmezdi!” Briar geri çekilip sert bakışlarını üzerime dikti. “Söylemese bile aslında seni seviyor. Artık sana bakarken ‘herkesten nefret ediyorum’ ifadesini takınmıyor. Bu da bir şey. Hatta bir şeyden fazlası olduğunu söyleyebilirim.” Sırtarak kalçasıyla Sage'in kalçasını dürttü.

Sage çilek sarısı saçlarını omuzlarının üzerinden savururken homurdandı. “Asla unutmayacak. Üstelik o gece gitmek isteyen sendin.”

“Alistair bunu aşacaktır. Sadece huysuzluk ediyor. Bebeği-

ne zarar gelmesinden korktu,” diye şaka yaptığımda ikisi de yüksek sesle güldü.

Onlarla yeniden bir araya gelmek çok güzeldi. İkisi de tatillerinde onlara eşlik etmemi teklif etmişti ama ben reddetmiştim. Gitmek istemediğimden değildi ancak kendi başlarına zaman geçirmeye ihtiyaçları olduğunu biliyordum.

Yeni hayatlarını, karşılaşılabilecekleri ve başlarına gelebilecek şeyleri kabullenmek için zamana ihtiyaçları vardı.

Hepimizin vardı.

“Sahil şeridi nasıldı? Rook’tan hâlâ bıkmadın mı?” Briar’ın sorusu üzerine Sage uzaklara bakarak gülümsedi.

Bakışlarını takip ettiğimde birkaç metre ötedeki esmer çocuğa takılıp kaldığını gördüm. Kolları iki arkadaşının omzunda gevşekçe asılı duruyordu. Thatcher ve Alistair kendilerine dokunulmasındansa ölmeyi tercih ediyormuş gibi görünmelerine rağmen Rook’un orada asılı kalmasına izin vermişlerdi.

Bir şeye gülerken yüzünde kocaman bir sırıtış belirmişti, diğer ikisinin de sırıtmasına ya da başlarını sallamasına neden olmuştu. Gruplarının işleyişini anlamasam da Rook’un onların ışığı olduğunu biliyordum.

Rook acılarını hafifletmek için şakalardan faydalanırdı. Gü-lüşüyle bulunduğu yeri aydınlatırdı. Sage ve çocukların ışığıydı. Sage’in içindeki karanlıktan çıkmasını sağlamıştı. Sage’in yüzüne yansıyan sevgisi kalbimi acıtıyordu.

Seviliyor ve seviyordu.

Herkesin istediği şey buydu.

Tutkuyla, şiddetle ve bütün olarak sevilmek.

Yani neredeyse herkes bunu isterdi.

Arkadaşlarıma dönmeden önce bakışlarım bir anlığına Thatcher’a takılıp kalmıştı.

“Sanırım ondan bıkmama imkân yok. Onu öldürmek istesem bile ondan bıkmam.”

“Sanırım benden bahsediyorsun, bebeğim. San Diego’da yaptırdığın yeni *piercing*’i gösterdiğinden emin ol,” diye seslenen Rook’un sesinde neşeyle beraber bir parça şehvet de vardı.

Sage’in gözleri kısıldı, onu terslemek istercesine elini hafifçe salladı. Ardından bize döndü. “Tamam, geri alıyorum. Az önce söylediklerimin hepsini geri alıyorum.”

Gülüştük. Thatcher’ın yüksek oktavlı sesi dikkatimizi çeke ne dek sohbetimize devam ettik.

“Siz ikiniz neden bu kadar meraklısınız? Meşgul olduğumu söyledim. Geç kalan tek kişi ben olmadığım gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Neden sevgili böcek kraliçesini de geç kaldığına dair sıkıştırmıyorsunuz?” Başını bana çevirdiğinde bu sefer herkesin dikkati benim üzerimdeydi.

Merak hepimizin sahip olduğu bir özellikti. Arkadaşlarımın yüzündeki o sessiz soruyu görebiliyordum.

Neredeydin?

Bunca gözün üzerime çevrilmesinden rahatsız hissederek tuhaf bir şekilde el salladım. “Kusura bakmayın, bir projemi bitirmeye çalışıyordum.”

“Conner Godfrey’le mi?” Alistair kaşlarını kaldırmış, bu konuda ona yalan söylemem için adeta bana meydan okuyordu. Ne zaman bakışları üstümde olsa, kendimi müdür odasına çağrılmış bir öğrenci gibi hissediyordum.

“O sadece bir arkadaş. Bir öğretmen,” dedim bana dikilmiş bakışlara karşılık vererek. “Bu yaz koleksiyonum ve türleri tanımlama konusunda bana yardımcı oldu.”

“Evet, seninle olmadığı zamanlarda da Stephen Sinclair ile kızları kaçırıp satmakla meşguldü.” Rook’un çenesinin gerildiğini gördüm.

Sage yanına gidip kolunu onunkine sardı ve bedenine yaslandı. “Bundan henüz emin değiliz, Van Doren.”

“Hadi ama! Başka kim olabilir ki? Üstlerine bok gibi işler çevirdiklerine dair tabela asmadıkları kaldı. Bütün aile aynı bok. Hepsinin bu işe bulaştığını garanti ederim.”

Alistair gözlerini devirmesine rağmen Rook’un bu yorumuna karşı da çıkmadı. “Bir anda ortaya çıkıp böyle sorular sormaya başlayamayız. Bu aralar polisin gözü üstümüzde. Dokunulmaz değiliz ve Sinclair ailesinin peşine düşmek, hapis cezası istemekle aynı şey.”

Sırtışı büyürken, “Hayır, dokunulmaz değiliz. Ama bizimle uğraşılmaz,” dedi Rook.

“Bu durumu değiştirmiyor,” diye araya girdi Thatcher. Arkadaşının tavrından hiç de etkilenmişe benzemiyordu.

“Onda şüpheli hiçbir şey görmedim. Şey, bana iyi davrandı. Nazikti.” Boğazımı temizledim. “İşin içinde olsaydı, beni de şimdiye kadar kaçırmazlar mıydı? Yani aslında harika bir hedefim. Arkamdan beni arayacak bir ailem yok. İnsanlar ortadan kaybolduğumu bile anlamazlar.”

Derslere girmediğim takdirde kimsenin beni aramayacağını bilmek beni rahatsız etmeliydi. Ben bu kasaba ve sakinleri için bir hayalettim. Varlığımın özlenmeyeceğini biliyordum.

Fakat bu, Ponderosa Springs’in tam kalbine yerleşmiş bir seks ticareti çetesi olan Halo’yu öğrenmeden çok önce kabul ettiğim bir gerçeklikti. O çeteye Sage’in babası da dahil olmuştu. Öz kızının, Sage’in ikiz kardeşinin ölümüne sebep olan bir çeteden bahsediyorduk.

Bütün bunlar başladığında hiçbirimizin ortaya çıkmasını ummadığımız bir gerçeklikle karşı karşıya kalmıştık.

“Lyra,” diye başladı Briar ama sözü hemen kesildi.

“Doğru. Gidişini kimse fark etmezdi.” Thatcher bakışlarını bana çevirdi, parlak mavi gözlerinde tatsız bir ışıltı vardı. Tan-

rılar, bakışları gerçekten buz gibiydi. Yanlış bir adımda kendimi Alaska'nın buzlu sularında bulabilirdim.

"Fakat Caldwell ve Van Doren ile yatan arkadaşların fark edebilirdi. Bu da seni daha da kötü bir hedef yapardı. Halo'yu yönetenler her kimse, kasaba kurucularının oğullarını düşman olarak karşılarna almak istemezler. Buraya kadar anlaştık mı?"

"Ama Conner..."

Bana itiraz etme fırsatı vermeden, "Şunun ismini söylemeyi bırak," diye tısladı Thatcher. Dişleri ay ışığının altında parlıyordu. "O bizim müttefikimiz değil. Senin arkadaşın da değil. Hangi taraf için oynadığını unutma, Lyra."

Aramıza beni boğacak kadar yoğun ve ağır bir sessizlik çöktü. Haklı olduğunun farkındaydım. Conner Godfrey ile samimi olmak, Hollow Heights'ın dekanı Stephen Sinclair'e iyi davranmaktan farksızdı. İkisinin ortak bir geçmişi vardı, eski arkadaşlardı.

Her ne kadar bu meseleye karıştığına inanmak istemesem de Oregon'un bu kesiminde kimseye güvenilmeyeceğini çabuk öğrenmiştim. Herkesin sakladığı kirli bir sırrı vardı.

"Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyoruz. Rosemary ve diğer kayıp kızların başına gelenlerden sonra birbirimize göz kulak olmamız gerek," dedi Briar sıcak bir sesle. Bileğimden tutarak beni Thatcher'ın sert bakışlarından ve buz gibi varlığından uzaklaştırıp kendine çekti. Ondan korunmak istemediğimin farkında olmadan ikimizin arasında sürekli bir tampon görevi görüyordu. Aslında onun peşinde olan bendim.

Ona arkadaşlarımdan hiçbir şey saklamadığımı söylediğimde yalan söylemiştim.

Onu hepsinden saklamıştım. Herkesten.

Thatcher benim en büyük sırrımdı.

İki yılımı bu eyaletin dışında geçirdikten sonra Ponderosa Springs'te koruyucu bir aileye nakledildiğimde ortaokul öğren-

cisiydim. Altıncı sınıftaki ilk günüm, okul yılının sonuna yakın bir tarihti.

Onu asla unutmamıştım. Yüzü her gece rüyalarımın girmişti. Thatcher hayatımı kurtaran çocuktur. O kasvetli gecede ne kadar muhteşem görüldüğünü elbette düşünmüştüm. Yine de bunların hiçbirini beni okulun otoparkında, onu gün ışığında yeniden gördüğüm ana hazırlayamamıştı.

Amacım bana bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için yaklaşıyordu. Fakat Thatcher sözüne sadık kalmış, kendi yarattığı bir hayalet olan beni hiç görmemişti. Aynı sınıflarda, yemekhanelerde gezinmeme rağmen bana bir bakış bile atmamıştı.

Sonra bir şeyler değişmişti. Herkes için bir hayalete dönüşüp görünmez olsam da sadece onun yanında kabul edildiğimi hissetmeye başlamıştım. Dünyada benim hikâyemi, ne olduğumu ve tanık olduğum dehşeti bilen tek kişi Thatcher'dı.

O benim varlığımı kabul etmese bile onu takip etmek beni rahatlatıyordu. Onu takip ederken yalnız olmadığımı, içimde bir canavarla yaşayan tek kişi olmadığımı bilmek bana bir tür rahatlık sağlıyordu.

Mesele zamanla onun dikkatini çekmeye çalışmak yerine, onun etrafında olmaya dönüşmüştü. Onu izlemeye başlamıştım. Yaptığı en sıradan şeyler bile bana büyüleyici geliyordu.

Sadece okulda yakınlarında dolaşıyordum. Ancak daha sonra cesaretim artmış, yalnızken ve etrafında insanlar yokken farklı olup olmadığını görmek için okul dışında da gözetlemeye başlamıştım. Diğer çocukları da onun sayesinde tanımıştım çünkü boş zamanlarının çoğunu onlardan en az biriyle geçiriyordu.

Mezarlık'ta insanların arasına karışıyor, o akşam arkadaşları hangi kanlı spora katılıyorsa onları destekleyişini izliyordum. Uçurumda, kasabada ve evinde onlarla buluşmasını takip ediyordum.

Ancak bu yakınlık artık yeterince yakın gelmiyordu. Ne kadar casusluk yaparsam yapayım, ne kadar mahrem alanlara girersem gireyim yetmiyordu.

Bir noktada bırakmaya çalışmıştım ama çoktan olan olmuştu. Kalbim ondan kurtulmayı reddediyordu.

Şimdiyse annemin gözlerine bozuk para yerleştiren o çocuktan çok farklıydı. Artık beni babasımın gazabından kurtaran o çocuk değildi.

Önümde duran kişi Ölüm Meleği'ydi. Gölge ve zarafetten yaratılmış bir Azrail'di. Başkalarının hayatını almak üzere tasarlanmış bir adamdı. Karanlık ruhların en karanlığı; saf mermerden oyularak kusursuz bir şekilde yontulmuş, ay ışığının altında kışın vücut bulmuş hali gibi görünen, porselen pürüzsüzlüğünde bir bedene hapsedilmişti.

Siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmış, kollarındaki ağaç köklerini andıran mavi damarlarını açıkta bırakmıştı. Thatcher'ın kanının rengini merak ediyordum. Acaba o anda derisini yarsam kan kırmızı mı akardı, yoksa siyah mı? Yoksa altın rengi mi?

“Diğer kızlardan bahsetmişken,” diye araya girdi Sage ve gözlerimi Thatcher'dan ayırmama sebep oldu. “Onlar için bir şeyler yapmamız gerekiyor. Bu organizasyonu biliyoruz. On beş kayıp kız daha var. Üstelik bunlar sadece Ponderosa Springs ve çevresini içeren sayı. Kim bilir buranın dışında kaç kayıp kız var? Sessiz kalıp ölmelerine izin veremeyiz.”

“Bebeğim, bunu konuşmuştuk...”

“Bana bebeğim deme.” Rook'a sert bir bakış attı. Bir an durup sadece onların anlayacağı bakışlarla birbirlerine baktılar. “Kız kardeşim de onlardan birisi olabilirdi. Hatta öyleydi. Bu lanet kasabadaki herkes gibi o kızlara yüz çevirmeyeceğim.”

Tereddüt etmeden Sage'e yaklaştım ve parmaklarımı onun kilere kenetledim. Sıkıca kavrayarak arkasında olduğumuzu

bilmesini istedim. Rosemary hakkında konuşmak herkes için zor bir konuydu, özellikle onun için çok daha zordu. Diğer yarınız gibi olan ikiz kardeşiniz olmadan yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

“Briar, Lyra ve ben bütün yaz başka isimler bulmak için çalıştık. Gerekirse...”

“Eğer ağzından çıkan bir sonraki kelime ‘polis’ olursa düşündüğümünden de aptalsm demektir. Bu da çok şey ifade ediyor.” Thatcher karanlık bir kahkaha attı. “O kızlar bizim meselemiz değil. İntikamcı olacağız diye yemin etmedik. Burada olmamızın tek sebebi Silas. Bizden istediğini başardık. O çıkana kadar bekleyeceğiz, sonra bu mesele yok olup gidecek. Hiç yaşanmamış gibi olacak. Tek sebebimiz Silas’tı, unutmayın.”

“Hepimiz lanet kalpsiz psikopatlar değiliz, Thatcher. Sırf sen baba sorunları olan narsistin tekisin diye masum insanların ölmesine izin verecek değilim,” diye cevabı yapıştırdı Briar. Yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı.

Oluşan bu gerginliğe şaşırdığımı söyleyemezdim. Konuyu onlara açtığımızda böyle bir olasılığın farkındaydık. Sadece bir araya geldiğimiz ilk gecede olacağını düşünmemiştim.

Onlar sadece birbirine sadıktı. Silas’a.

Thatcher bu konuyu kurcalamalarının tek sebebinin Silas ve Rosemary olduğunu söylerken haklıydı. Olaya herhangi birisini kurtarmak için dahil olmamışlardı. Böyle anlarda aslında kiminle uğraştığımızı hatırlıyordum.

Yaşamlarımızı bağladığımız insanların kim olduğunu bir kez daha fark ediyordum.

Hollow Erkekleri, şöhretlerini kötülere baskın yapıp günü kurtardıkları için kazanmamışlardı. Rook, Alistair, Thatcher ve Silas iyi insanlar değillerdi. Kendi gündemlerine uyan davra-

nışlarda bulunup birbirlerini koruyorlardı ve bu benim saygı duyacağım bir şeydi. Ancak kaplanların desenlerini değiştirmeyeceklerini de kabul etmek zorundaydık.

Aralarından ikisinin arkadaşlarımın kollarında teselli bulması, onları uysal yaratıklara dönüştürmezdi. Her zaman birbirlerini savunan bir kurt sürüsü olacaklar, birbirlerini korumak uğruna her yola başvurmaktan geri durmayacaklardı.

“Bunu konuşacağız,” dedi Alistair. Kontrollü sesiyle yükselen tansiyonu düşürmeye çalışıyordu.

“Ama...”

“Briar.” Derin bir nefes alıp kömür gibi siyah gözlerini arkadaşıma çevirdi. “Bunu aramızda konuşmamıza izin ver, tamam mı? Bana biraz zaman tanı.”

Arkadaşım onun bakışlarını yok sayarak başını küstahça diğer tarafa çevirdi, yine de erkek arkadaşıyla herkesin ortasında kavga etmeyeceğini biliyordum. Her ikisi de ilişkileri konusunda ketumdu. İlişkilerini yalnızca kalplerinde taşıyorlardı. Sage ile Rook’un tam tersiydiler. Sage ve Rook’tan biri sinirliyse, kirli çamaşırlar anında ortaya serilirdi.

Alistair’ın, Briar’ı çenesinden tutup kendine doğru çevirdiğini görünce istemsizce gülümsedim.

“Lütfen?” dedi Alistair sesini iyice alçaltarak.

Briar’ın yüzünde yumuşak bir ifade belirirken omuzlarının gözle görülür şekilde gevşediğini fark ettim. Bense hâlâ Alistair Caldwell’in lütfen kelimesini kullanabilmesine takılı kalmıştım.

Kısa bir sessizlikten sonra neden orada olduğumu hatırlatmakta gecikmediler.

“Oyun oynayacağız diye buraya geldim,” dedi Thatcher. “Oynayacak mıyız, yoksa vaktimi boşa harcamaya devam edecek misiniz?”

BÖLÜM ALTI

Ölü Adamın Çıkmazı

Lyra

Yağmur intikam peşindeymiş gibi şiddetle yağıyordu.

Ormanın kenarına doğru yürürken damlalar mermi gibi tenime çarpıyordu. Rook'un kapüşonunu başının üzerine geçirip kendini karanlığın içine bırakmasını izledim.

Omzunun üzerinden bize bakarak yüzünü kaplayan siyah-kırmızı çizgili maskesini bize gösterdi. Ona baktığımı fark ettiğinde, parmaklarını selam verircesine alaycı bir tavırla oynattı.

Başını iki yana sallayarak, "Ona o maskeyi hiç almamalıydım," diye mırıldandı Sage. "Hollywood'da *vintage* bir mağazaya girmiştik. Gün ışığında o kadar da korkunç görünmüyordu."

"Bir dahaki sefere onlara herhangi bir maske almaktan kaçınalım. Zaten yeterince maskeleri var," diye ekledi Briar. Ben de ona katıldığımı belli ederek başımı salladım.

Sadece bir oyun olması önemli değildi. Hollow Erkekleri herhangi bir şekilde korku ve panik yaratma fırsatı yakalarsa

hemen üstüne atarlardı. Kim olduğunuzun onlar açısından bir önemi yoktu. Ruhlarının bir parçası daima başkasının korkusundan beslenen o gücü arzulayacaktı.

Kaynağı sevdikleri insanlar olsa da fark etmezdi.

Ağaçların arasından ormana dalarken yutkundum. Yine de gülüp şakalar yapan arkadaşlarımın hatırı için yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalıştım.

Onlar için yaptığımız, kimsenin size dokunmayacağı bir perili eve girip eğlenmek gibi bir şeydi. Biraz kanınızı kaynatacak, kalbinizi yerinden zıplatacak türde bir korkuyla yüzleşmekten ibaretti.

Arkadaşlarla bir araya geldiğiniz bir gündü. Kasabanın önümüzdeki yılda bizim için neler hazırladığını düşünmek ve artık aramızda olmayan ama ölümüyle hepimizi bir araya getiren o kızı onurlandırmak için bir bahaneydi.

Heyecanlanmak, beni bir hayalet gibi görmek yerine insan gibi hissettiren bu insanlarla birlikte anın tadını çıkarmak istiyordum. Fakat aklımdan geçen tek şey, bunun onları son kez görebilme ihtimalimdi.

Ölümle yüzleşmeye hazır mıydım?

Daha önce başıma geldiğinde yara almadan kurtulmayı başarmıştım ama yeniden yaşamaya hazır mıydım? Azrail'in gözlerinin içine bakıp çocukken kaçtığım o kadarı bu defa kabullenebilecek miydim?

“Ayakkabımı bağla.”

Buz gibi sesinin esintisi kulaklarımı gıdıklarken başımı eğdim ve ayakkabı bağcıklarımın çözöldüğünü gördüm.

“Bana yardım etmene şaşırdım. Oysa tökezleyip düşmem avantajına olmaz mıydı?” Başımı çevirerek yanımda yürüyen Thatcher’a baktım.

Maskesi başının üstündeydi, dudaklarında bana bakarken belli belirsiz bir gülümseme belirmişti. Rüzgâr beni devirecek kadar büyük bir şiddetle esiyordu.

“Senin kendi sakarlığın yüzünden kazanmak istemiyorum,” dedikten sonra maskesini yavaşça yüzüne indirdi. “İyi şanslar, evcil şey. Yerinde olsam artık hangi Tanrı’ya inanıyorsam, seni yakalamamam için ona dua ederdim.”

Bembeyaz maskesindeki göz çukurlarından sahte kan akıyordu. Maskenin boş ifadesi yüzünün tüm hatlarını benden gizliyordu. Cevap vermemi beklemeden hızlandı, beni geride bırakarak önümüzdeki iki erkeğin yanına ilerledi. Eğilip ayak kabımın bağcıklarını kan dolaşımını kesecek kadar sıkarken oyun boyunca bağlı kalmalarını ümit ettim.

“Beş dakika,” dedi Alistair. Bize dönerken ellerini göğsünde kavuşturdu. “Size verdiğimiz avantaj.”

Sage’in kaşları öfkeyle çatıldı. “Bu kadarı yetmez,” diye karşı çıktı. “Bize en az on dakika lazım, ahbap.”

Gözlerini kısan Alistair, tüylerimi diken diken eden bir bakışla arkadaşımı süzdü. Ancak Sage başını dik, omuzlarını geride tutarak onun bakışlarına karşılık verdi.

Alistair’in saygısını kazanmanın tek yolu buydu. Bir omurgaya sahip olmalı ve geri çekilmemeliydiniz. Onun kazanmasına izin vermemeniz gerekiyordu.

“Dört dakika otuz dört saniye kaldı,” dedi boğuk bir sesle. Yüzünün alt kısmını gizleyen kurukafa maskesine rağmen gülümsediğinden emindim. “Tik tak, ahbap. Zamanını boşa harcıyorsun.”

Her şeyin durduğu kısa bir duraksama oldu. Yağmur bile hepimizin birbirimizin yüzüne bakmamıza yetecek kadar durmuş, sanki esen rüzgârla birlikte sessiz bir anlaşma yapılmıştı.

Bakışlarım karşımdaki çocukların en uzun boylusu olan Thatcher’a kaydı. Gözlerini göremesem de bana kilitlendikle-

rini biliyordum. Ben pençelerinin arasmda sallanan bir et parçasıydım, o ise kafesinde beslenmeyi bekleyen aç bir yırtıcıydı.

Kalp atışlarım ağırlaşırken yağmuru yeniden tenimde hissettim ve koşmaya başladım.

Ya kazanacak ya da ölecektim.

Başka seçenek yoktu.

Yakalanırsam hiçbir şey beni onun gazabından kurtaramazdı. Tanrı bile beni Thatcher Pierson'ın elinden alamazdı.

Bunu anlamam uzun sürmemişti.

Göğsümdeki yanmayı, kulaklarımdaki basıncı hissediyordum. Her gün koşuya çıkmama rağmen nefes kontrolüm hâlâ berbattı. Üstelik bu defa koşarken Thatcher'ın sırt kaslarını gizlice izlediğim huzurlu bir sabah yaşamıyordum. Mutlu kuş cıvıltıları bana eşlik etmiyor, ağrıyan uzuvlarımı yatıştıracak bir gün doğumu beni beklemiyordu.

Sanırım hayatın uğruna koşmak daha kolaydı.

Ağaçlar gitgide yaklaşıyordu, sanki ıslak gövdeleri ve dallarıyla beni ezmek istiyorlardı. Ciğerlerimi titreten düzensiz soluklar alıyordum. Sage ve Briar'ın bana yakın olduklarını duyabiliyordum. Bizi kovalayanlarla aramıza mesafe koymaya çalışırken ağır nefesler alıyorlardı.

Sis giderek yoğunlaşıyor, ağaçların derinliklerine ilerledikçe etraftaki her şey iyice belirsizleşiyordu. Havadaki yağmur kokusu ciğerlerime doldu, kollarımı savurarak ilerlemek için kendimi zorladım. Bir dal ya da bir çalı parçası pantolonumun kumaşını geçip tenime bir çizik atmıştı. Dudaklarımdan acı dolu bir tıslama yükseldi ama hasarı kontrol etmekle uğraşmadım. Daha sonra ilgilenebilirdim.

Zaman ilerliyordu. Büyük ihtimalle yalnızca birkaç dakika olmuştu ama bacaklarımdaki sızı saatler geçmiş gibi hissettiriyordu.

Onlara yakalanmadan otuz dakika direnmeliydik. Bütün

telefonlarda zaman dolduğunda bizi uyaracak zamanlayıcılar devredeydi. Kazananlar üstleriyle duracak, kaybedenler ise çıplak halde okyanusun derinliklerine dalacaktı.

Ağaçların hizasından sisi yararlanarak geçerken aklımızda herhangi bir hedef olmaksızın ilerliyorduk. Onları duymaya çalışsam da kulaklarımda uğuldayan tek ses, yalnızca kalbimin gümbürtüsü ve ağır nefeslerimdi.

Orada bir yerdeydiler.

Pusu kurmuş, bekliyorlardı.

Su kadar sessiz ve sakinlerdi.

“Sizce biz...”

Sage’in sesi, dalların arasından yükselip doğrudan karnımda yankılanan şaşkınlık dolu bir çığlıkla kesilmişti.

“Briar,” diye fısıldadım titrek bir sesle.

Hızla sağıma döndüm, hareketimin şiddetiyle saçlarım yüzüme savruldu. Arkadaşım baş aşağı sallanıyordu. Küllü sarı saçlarının karanlıkta sarktığını görebiliyordum.

Ayak bileklerine dolanan ip onu yukarıdaki kalın bir daldan aşağı sarkıtmıştı. Yaralanmamıştı ama korkmuştu. Hem Sage hem de ben şok içindeydik.

Tuzak mı kurmuşlardı?

Briar bir kez daha bağırarak ikimizi daha hızlı olmaya teşvik ettiğinde içine girdiğim şokun azaldığını hissettim.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandı Sage. Briar’ın önünde diz çöküp bir eliyle onun ağzını kapattı. “Ama şimdi çeneni kapat. İyi olacaksın. Seni indireceğiz. Seni duymamış olmalarını ümit edelim.”

Titreyen ellerimle ayaklarına dolanan düğümleri çözmeye çalıştım. Ağır ip yumuşak parmaklarıma sürtünürken yanımda bıçak getirmediğim için kendime lanet ettim.

Hazır olmamız gerekirdi. Anlaşılan onlar hazırlıklı gelmişlerdi. Gidebildikleri kadar ileri giderlerdi. Yine de böylesini

beklememiřtim. Bize yumuřak davranacaklarını dūřünerek aptallık etmiřtim.

“Dūğüm çok sıkı. Keskin bir şeyler var mı?” diye ikisine de sordum. Kıpırdamadan durduğumuz her saniye avantajımızın azaldığı hissine kapılıyordum.

“Kahretsin. Yanımda řantam ya da...” Sage bir yandan dūğümü çözmeye çalıřırken lanetler okuyordu. “Bekle! Bekle!”

Dönüp baktığımda elini kot pantolonunun cebine soktuğunu gördüm. Çıkardığı nesne ay ışığında parladı. Hayatımda bir Zippo çakmak gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

“Erkek arkadaşının sigara içme alışkanlığına şükürler olsun,” diye mırıldandım.

Sage, Briar’ın omuzlarını tutup kanın kafasma hücum etmesine engel olurken ben de çakmağı aldım. Çakmağın tırtıklı tekerleğini bir kez çevirdim, iki kez çevirdim ama hiçbir şey olmadı. Rüzgâr uluyor, çılgın bir kahkaha sesi esintiye karışıyordu. Panik kemiklerime yerleşmişti.

Yaklaşıyorlardı.

“Bensiz nefes aldığını duyabiliyorum, küçük hırsız.” Alis-tair gecenin içine doğru bağırdı, sesi ağaçların arasında titreşti. Hem çok yakında hem de çok uzakta gibiydi. Nerede olduğunu söylemek imkânsızdı.

Siktir. Siktir. Siktir.

Tekrar denerken ellerim titriyordu. En sonunda başardım ve alevin gecenin içinde tutuşmasını izledim. Ateşi ipe tutarken etrafıma bakındım. Gecenin içinde ne kadar yakında olduklarını anlamaya çalışıyordum.

Ancak onlar gölgeydi.

Doğanın içine gizlenen geceydi.

Zifiri karanlık başkaları için bir dezavantaj oluşturuyordu.

Oysa onlar orada güçleniyordu. Orası tam da ait oldukları yerdı.

“Bakın burada kim varmış.” Sesin ardından karnımı titreten hınzır bir kahkaha yükseldi.

Rook.

Dönüp ipe baktığımda açık kahverengi ipliklerin çakmağın sıcağıyla kömür rengine döndüğünü gördüm. Kopacak kadar zayıflamasına sadece birkaç dakika kalmıştı ama zamanımız tükeniyordu.

“Tuzak kurduysanız, önden avantaj vermenizin mantığı neydi?” diye bağırdı Sage. Gözleri çocuklara duyduğu öfkeyle parlıyordu.

“Adil oynayacağımızı hiç söylemedik ki,” diye cevap verdi Rook. Ağaçların arasından çıkıp bize yaklaşmaya başladı.

Adil oyun derken neyi kastettiklerinden bile emin değildim. Acaba anlamını biliyorlar mıydı? Onlar için önemli olan tek şey, bedeli ne olursa olsun kazanmaktı.

Kopan ipin keskin sesi havada sertçe yankılandı. Briar tok bir gümbürtüyle zemine çok da nazik olmayan bir şekilde düştü. Sage panik içinde ona yardım ederken Briar ilmeği bileğinden çıkarmaya çalışıyordu.

Fakat Rook yaklaşıyordu, aramızdaki mesafe azalıyordu. Oyunu neredeyse bitirmek üzereydi. Ölümün buz gibi elleri kucaklamak için beni bekliyor olacaktı. Sage ve Briar ise çıplak yüzeceklerdi.

Hepimizi yakalayamazlardı. Kaçıp onları geride bırakma şansım vardı ama bunu yapamazdım. Sonuçları onlar için küçücük, benim için ölüm kalım meselesi kadar büyük olsa da gidemezdim.

Hayatım boyunca beni korkutan şeylerden ya saklanmış ya da kaçmıştım. Yüzleşmekten, dikkat çekmekten kaçınmak için hep arka planda kalmıştım. Hayatta kalmanın bir yolu olarak hayalete dönüşmüş, kendimi olabildiğince zayıf kılmıştım.

Artık böyle yapmak istemiyordum.

Arkadaşlarını arkada bırakıp kaçan kişi olmak istemiyordum. Onlar için bir şeyler yapacak biri olmak istiyordum ve olacaktım.

Hızlı adımlarla birazcık uzaklaştım. İhtiyacımı görecekturu, uzunca bir dal parçası bulana dek etrafı taradım.

Rook arkadaşlarıma yaklaşırken yanından geçtiğimi fark etmeyecek kadar dikkati dağılmıştı. Uzun sopayı tutan elim terliyor, tahta dokunun avuçlarıma battığını hissediyordum.

Beynim, kollarımın hızına yetişemiyordu. Kollarımı bir beyzbol sopası savururcasına öne itip Rook'un sırtına indirdim. Zayıf dal kırılırken Rook'un iniltiyle yere düştüğünü gördüm.

"Koşun!" diye çığlığı bastım. Şaşkınlığın onu uzun süre yerde tutamayacağını biliyordum.

Briar ve Sage ayağa fırlayarak farklı yönlerde dağıldılar. Yerde mırıldanan Rook'u bırakıp ormana ilerledim. Duyduğum son şey karanlık bir kahkaha olmuştu.

Ne gideceğim bir yön ne de bir planım vardı. Bildiğim tek şey, Thatcher ile aramıza olabildiğince mesafe koyma ihtiyacıydı.

Peki sorun neydi?

Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şansım düşünülürse, muhtemelen doğrudan kucağına gidiyordum.

Bu benim için garip bir durumdu. Onun nerede olduğunu daima bilirdim. Ayakkabısının ucundaki gölge, koridorunda gizlenen bir hayalettir. O her neredeyse, ben onu takip ederdim.

Uyanır, koşar, duş alıp kahvaltı ederdi. Perşembe günleri meyve ve yoğurt, diğer günler ise yumurta beyazıyla kızarmış ekmek yerlerdi. Büyükannesi May, çarşamba günleri çiftçi pazarına giderdi. Sanırım Thatcher belli etmese de taze ürünler yememekten rahatsız oluyordu. Belki de sadece meyve yemeyi seviyordu.

Hollow Heights'ın giriş bürosundaki gevşek sekreter sayesinde okul programını biliyordum. Onunla ilgili öğrenemediğim sadece birkaç yer vardı. Altı ayda bir bazen tüm gün, bazen de birkaç saatliğine ortadan kayboluyordu.

Lamborghini'si ile nereye giderse gitsin onu izleyebilirdim. Ancak nadiren çıktığı bu özel seyahatler, bana biraz fazla mahrem gelmişti. Bildiğim kadarıyla diğer çocuklar da bu yok olmalarının farkında bile değillerdi.

Belki de bir yanımda aslında onun nereye gittiğini, neler planladığını biliyordu ve onun planlarını bozmak istemiyordu. Belki de Thatcher'ın en iyi becerdiği şeyi yaptığını görmeye hazır değildim.

İnsanların canını yakmak.

“Sevgili hayaletim.” Thatcher'm sesi sisin içinden geliyordu. “Benden kaçman bitti mi?”

Rook Van Doren ile Alistair Caldwell'in beni yakalamasından korkmuyordum. Şöhretleri kâbus gibiydi, hayatım için korkuyor olsaydım mesele farklı olurdu. Onlar kendilerine bu laştırmayı isteyeceğiniz insanlardan değillerdi.

Yine de asıl kanımı donduran, kalbimin teklemesine neden olan onlar değildi. Onlar beni Thatcher'm korkuttuğu kadar korkutmuyorlardı.

Kendileriyle övünmek için oynuyorlardı. Bu gecenin arkadaşlar arasında düzenlenen bir eğlence olması gerekiyordu. Yaşadıklarımızı anacak, yeniden bir araya gelişimizi kutlayacaktık.

Fakat ben eğlenmek için oynamıyordum.

Şeytanla ya da intikamcı bir iblisle anlaşma yapmamıştım. İnsanların etrafında olmaktan en fazla rahatsız oldukları o içi boş çocukla, bir psikopatla pazarlık etmiştim. Bir mekâna girdiğinde herkesin gerilmesine neden olan kişiyle karşı karşıyaydım. O, yatağınızın altına saklanmanıza neden olan ama başınızı çevirip bakmaya cesaret edemeyeceğiniz kişiydi.

Bacaklarım bir an yavaşlamış, kalp atışlarım hızlanmıştı. Nefesimi düzenlemem, nerede olduğumu anlamak için bir an durmam gerekiyordu. Kumsaldan ormanlık alana kaçmamıza rağmen dalgaların sesini hâlâ duyabiliyordum.

Ellerimi dizlerimin üstüne koydum, başım dönene kadar ciğerlerime oksijen çektim. Ağaçlar, rüzgârla birlikte ısıklar çalarken irkildim ve etrafa bakındım.

Bakışlarımla etrafı tarıyor, çevremde olanları anlamaya çalışıyordum. Fakat herhangi bir şeye uzun bir süre odaklanamayacak kadar paniklemişim. Her an tetikte olmak için elimden geleni yapıyordum. Hayatta kalma güdülerime muhtaçtım. Kırılan her bir dal, sislerin ardında hareket eden her yaratığın varlığıyla korkum artıyordu. Bir karga yüksek sesle öttüğünde artık yüksek sesli soluklarımı tutamadım.

Sanki orman Thatcher'ın lehine çalışıyordu. Onun ellerinde bir kukla gibi rolünü oynuyordu. Gölgeler dans ediyor, ayaklarımın altındaki nemli toprak beni adeta yutuyordu. Koşmaya başladığımda yağmur canımı yakacak kadar şiddetlenmişti.

Aklımı karıştırıyor, kaçması imkânsız bir tuzak kuruyordu.

Arkama bakmak için döndüğümde vücudum buz kesti. Sisler bedeninin etrafında hareket ediyor, adeta ona dokunmamak için özel bir çaba gösteriyordu. Ağaçların arasından yavaş adımlarla ilerlerken yeniden kaçmaya başlamamdan korkuyormuş gibi bir hali yoktu.

Adımları sakindi. Bana doğru ilerlerken sırasıyla, kontrollü bir şekilde atıyordu. Panik içinde döndüm, koşarak uzaklaştım. Çok fazla koşmaktan ağzıma dolan kanlı tadı alabiliyordum. Sırtımdan terler akıyor, yanından geçtiğim dalları deviriyordum. Ben arafta ilerlerken o kendini hiç zorlamıyordu.

Üzerinden atladığım tümsek bardağı taşıran son damla olmuştu. Nefes nefese bir halde onu izliyordum. Koşmaktan artık bitkin düşmüştüm.

Başını eğip bakışlarını üzerime sabitlediğinde, buz mavisi gözleri kanımı karıncalandırmıştı. Buzdan bıçaklar gibi tenimi delip geçiyorlardı. Kaçamayacağım, fazlasını arzuladığım türde bir acı hissediyordum.

Bu çok sık olmazdı ama Thatcher benimle ilgilendiğinde, sanki koca dünyada beni sadece o görüyormuş gibi hissediyordum. Gözlerinde canlanıyor, bir hayalet olmaktan çıkıp yeniden yaşayan ve nefes alıp veren bir insana dönüşüyordum.

Bu histen kaçmak değil, bu hisse koşmak istiyordum.

Ancak bu defa olmazdı, olmamalıydı.

Geniş omuzları görüş açıma girdi, maskesini çıkarmıştı. Ay ışığı yüzüne vurup keskin hatlarını ortaya serdiğinde ürperdim.

“Gitmene bir kez izin verdim, Scarlett,” dedi yağmuru delip geçen durgun sesiyle. “Bu defa olmaz. Bu defa benim için kanayacaksın.”

Benim için kanayacaksın.

Zihnimde berbat görüntüler yanıp söniyordu. O en sevdiği bıçağın ucunu tenimde gezdirirken ben onun yatağında kanımdan izler bırakıyordum. Kıpırdamadan yatıyor, onun bakire kurbanı oluyordum.

İsterse o anda bile kanımı onun için dökeceğimi nasıl söyleyebilirdim? Beni öldürmesine gerek kalmayacağım nasıl anlatabilirdim?

Şimşekler çakarken içime bir sıcaklık yayıldı. Hissettiğim güçlü, tüketici arzudan dolayı nefessiz kalacağımı düşündüm. Cinsel çekim ve özlem, başka insanlara karşı hissettiğim duygular değildi. Bu susuzluğumu sadece o giderebilirdi.

Bana daha önce kimse dokunmamıştı çünkü dokunmasını istediğim kişi tam olarak insan bile değildi.

Her kasabanın bir korku hikâyesi olurdu. İnsan ruhu yiyen bir perili evi. Açıgözlü bir hayaleti. Ponderosa Springs’te ise bunlardan bir sürü vardı.

Fakat hiçbirisi onun kadar korkutucu değildi.

O ay ışığını örten bir canavardı. Lanet bir kâbustu.

Yine de benimdi.

“Öğret bana, ben de senin için kanayayım.”

Geriye doğru bir adım atarak yaklaşan varlığından uzaklaştım. Bir adım daha, sonra bir adım daha... Arkamda neler olabileceğini aklımdan bile geçirmiyordum.

“Hâlâ pazarlık mı yapıyorsun? Üstelik seni yakalamışken.” Sesinde acı verecek kadar oyuncu bir tını vardı. “Yine de bu seni dizlerinin üstüne çöküp yaşamana izin vermem için yalvarmaktan alıkoymasın lütfen.”

“Yaparsam senden istediğimi kabul edecek misin? İçin insanları öldürme arzusuyla yanarken nasıl yaşayabildiğini, bunu nasıl becerdiğini öğretecek misin?”

Sadece evet demesine ihtiyacım vardı. Bununla nasıl hayatta kalacağımı bana öğretmesi gerekiyordu.

“Hayır.” Gülüşü toprağı sarsarken ellerini ceplerine yerleştirdi. “Ama sanırım ölmeden önce gözlerini yere indirmeni ve merhamet etmem için yalvarmanı görmek isterim.”

Kör ucu Thatcher’ın iri eline güzelce yerleşmiş bir bıçak karanlıkta parladı. Ağaçlar seyrekleşip açıklık bir alan yaratırken rüzgâr beni adeta öne doğru savuruyordu.

“Bana yardım etmektense öldürmeyi tercih edecek kadar mı nefret ediyorsun benden?” Bu soru, onun etrafında olduğum her zaman ruhumun güvensiz köşelerinden kopup geliyordu.

“Senden nefret etmiyorum, evcil şey.” Soğuk sesi tüylerimi ürpertti. “Bunun için sana karşı herhangi bir şey hissetmem gerekirdi.”

Hayal kırıklığını iliklerime kadar hissettim. Sözlerine şaşır-mamam gerekiyordu, yine de canımı yakmıştı.

Thatcher’ı daha önce bir kadımla beraber hiç görmemiştim ama onun tipi olmadığımı da biliyordum. Hem neden bana ba-

kacaktı ki? Çamurla ve böceklerle oynayan bir kızı ne yapacaktı?

“Ben...”

Sesim, kayalara çarpan dalgalarınkine karışıyordu. Dönüp hızla arkama baktığımda Thatcher’ın bana doğru gelirken neden acele etmediğini anlamıştım. Korku dolu bacaklarım beni Black Sands Koyu’na bakan sayısız kayalıklardan birinin ucuna getirmişti.

Ondan uzaklaşmaya çalıştığım her an, sivri uçlu uçurum kenarına daha fazla yaklaşıyordum. Karanlık suların beni çağırdığını duyabiliyordum.

“Ölü adamın çıkmazı. Ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Dikkatimi yeniden Thatcher’a çevirdim. Bir fareyi köşeye sıkıştıran bir kediye benziyordu. Kazandığını biliyordu. Daha bu oyun başlamadan anlamıştı.

“Vazgeçsek?” diye teklifte bulundum.

Ne gidecek daha fazla yerim ne de zamanım kalmıştı. Düşüşümün giderek yaklaştığını kemiklerimde hissediyordum.

“Saklanacak bir yerin kalmadı, evcil şey.” Dilini şaklattı, dudaklarında yırtıcı kedileri andıran bir gülümseme belirdi. Cebinden çıkarıp ileri geri salladığı telefonundan hâlâ iki dakikam daha olduğunu gördüm.

Neredeyse kazanacaktım. Çok yaklaşmıştım.

Lanet olası iki dakikam daha olsaydı...

Sol ayağım biraz kayar gibi olunca arkama dönüp baktım. En uca iyice yaklaşmıştım, geriye aşağıdaki dipsiz kuyudan başka bir şey kalmamıştı. Rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyordu. Hızlı kalp atışlarımın arasında ıslak tellerin ağzıma girdiğini hissediyordum.

Zehirli bir örümceğin ağına takılmıştım. Kaçacak yerim yoktu.

Aşağısı hariç.

Tekrar önüme döndüğümde ödülünü almak için hazır bekleyen Thatcher'ın yanıma kadar geldiğini gördüm.

Hayatta kalma şansımın olmadığını bile bile her iki ayağımı da gidebildiğim kadar geriye götürdüm. Ya ölecek ya da Thatcher'ın kazanmasına izin verecektim. Peki ya hayatta kalmak için minicik de olsa bir şansım varsa?

O şansı deneyecektim.

"Thatcher." Adını fısıldayarak söyledim. Rüzgârın taşıdığı yağmur kıyafetlerimi sıırıslıklam yapmıştı.

"Son sözlerini mi söylüyorsun, sevgili hayaletim?"

Yanağımı ısırarak korkumu arkamdaki sularda boğdum. Ölümle yüzleştiğim iki seferde de Thatcher'm yanında olmam ne kadar şiirseldi.

Her zaman izlediğim o kişinin, son anlarımı izlediğini bilmek nedense beni rahatlatmıştı.

Kollarımı açtım, yağmur ve rüzgârın beni geriye itme çabasını hissederken başımı salladım. Bana bakan gözlerinin tetikte olduğunu, yapbozun parçalarını bir araya getirdiğini görebiliyordum.

"Bana ders vermeye başlamadan önce bilmen gereken bir şey var." Dudaklarımda beliren gülümsemeyi hissedebiliyordum.

Ölmek üzereydim ama umurumda değildi.

"Sakın buna cüret edeyim deme, Lyra."

Fakat artık çok geçti.

"İstediği şey için her şeyi yapmaya razı olan bir kızı asla küçümseme."

Kendimi arkamdaki boşluğa bıraktım. Dalgalara doğru alçalırken midemdeki ağırlığı hissediyordum. Sulanan gözlerim uçurumun kenarından bana bakan Thatcher'ın silüetini hâlâ seçebiliyordu.

Rüzgâr kulaklarımda çınılıyordu. Düşüşüm beklediğimden de uzun sürmüştü. Ta ki suyun çarpma hissi beni acımdan çekip çıkarana kadar...

Kazanmıştım.

BÖLÜM YEDİ

Soğukta Tek Başına

Thatcher

“Dostum, hayır...”

Camı indirdiğimde sert rüzgâr yüzüme çarptı. Rook’un itirazına aldırmadan kolumu açık havaya doğru uzatıp elimdeki sigara paketini asfalta göndermekle tehdit ettim.

Alistair’ın koltuk başlığının ardından uzattığı kolu boğazıma dolandı. Arabanın dikiz aynasından baktığımda yırtıcı bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerimi kısıtım.

“Güzel yüzünün Portland’e tek parça halinde dönmesini istiyorsan, aklından geçen şeyi yapmayı bir kere daha düşünmeni öneririm.”

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Boğazımdaki kolun, avını akşam yemeği için hazırlayan bir boğa yılanı gibi sıkılaştığını hissedince gaza yüklendim. Anlaşılan bazı şeyler yıllar geçse de hiç değişmiyordu. Alistair, hâlâ aldıkları en ufak nefese kadar insanları kontrol etme güdüsüne saplanmış halde yaşamaya devam ediyordu.

Bir de bana kontrol manyağı derlerdi.

“Ah, Ali,” dedim dudaklarımı büzerek. “Gerçekten güzel miyim?”

Kanser çubuğu paketini açık camdan salladığımda yüzü meydan okuyan bir ifadeyle seğirdi.

“Yine egon mu incindi, Thatcher? Öpmemi ister misin?”

Kaşlarımı kaldırdım ve mavi gözlerimde bir şeyler yanıp söner gibi oldu. Genişleyen koyu gözbebeklerinden, aklımdan geçenleri söylememe gerek kalmadan anladığımı görebiliyordum.

Zihnimde bir anının kilidini açmak için kendime bir anlığına zaman tamdım. Babasıyla kavga ettikten sonra sarhoş halde yanıma gelen, yatak odamın zemininde ilk ve son kez ağlayan on beş yaşındaki Alistair’ı hatırladım.

Zayıflık ne kendimde ne de etrafımdaki insanlarda hoş gördüğüm bir şeydi. İnsanlar tüm savunmalarını indirecek kadar sarhoş olduklarında ne yapabileceğimi bilecek donanıma sahip değildim. Acı bir gerçeği itiraf etmesi onun kendi zayıflığıydı. O gece ağabeyi için yedek parça olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylemişti.

Ailesinin onu böyle üzmesine izin verdiğinden dolayı kızmıştım. Bizler asla kırılmazdık. Ne kadar yaralansak da bükülsek de kırılmazdık.

O gün gözyaşlarıyla lekelenmiş dudaklarına kondurduğum öpücük, uzun zamandır hissetmediğim bir öfkeyle doluydu. Onun içinde açtıkları bütün çatlakları dolduracak kadar erimiş gümüşü boğazından aşağı dökmek istemiştim. Üzülmesini ya da zayıf düşmesini değil, acı çekmesini istiyordum.

Açlıktan neredeyse ölmé noktasına gelmiş olan, tıpkı benim gibi gram duygusallık tatmamış içindeki çocuk da hepsini yutmuştu. Dişleri ve pençeleriyle onu ağzımdan çekip alırken öfkemi oksijen misali bedeninde bir yerlerde depolamıştı.

Yetersiz beslenmiş kalplere, sevgiye benzeyen her şey ziya-fet gibi gelirdi. Üstelik sevgi ya da şefkat nedir bilmeyen so-

ğuk, tecrübesiz bir çocuktan gelmiş olması önemli değildi. Her türlü kabul etmişti.

“Küçük oyuncağını kızdırmak için seni öpmek istesem de bu defa pas geçeceğim, Alistair.” Nikotin dolu dikdörtgen paketi rüzgâra bırakmadan önce ezilmeleri için içimden kısa bir dua bile etmişim. “Ayrıca arabamda sigara içilmeyeceğini söylemişim.”

“Hadi ama, dostum!” diye bağırdı Rook.

“Lanet olası göt herif.”

Alistair’ın geri çekilip arkasına yaslanışını ve şımarık bir çocuk gibi kollarını göğsünde kavuşturmasını izlerken gözlerimi devirdim. Bir gün nefes alabilmek için makineye bağlanmak zorunda kalmadıklarında bana teşekkür edeceklerdi.

“Tese yirmi dakika uzaklıktayız. Yani maalesef ölmeyeceksiniz.”

Gaz pedalına biraz daha yüklendim. Göstergeye bakarken ne kadar hızlı gidersem, mızımızlanmalarını o kadar az duyacağımı biliyordum.

“Dikkatli ol, Thatcher. Bu arabanın Birleşik Devletler’de kullanım izninin olup olmadığından emin değilim. Tertemiz sicilini lekelemek istemezsin,” dedi Rook yolcu koltuğundan.

Vites yükseltmeden önce parmaklarımı arabanın direksiyonunda gezdirdim. *Aston Martin Victor*, bana ne alacağını hep iyi bilen büyükbabamın son hediyelerinden biriydi ve küçük koleksiyonumdaki en sevdiğim parçaydı. Büyükbabam en iğrenç arzularım dahil hepsini yerine getirmek için daima hazırды.

Babam tutuklanıp hapse gönderildikten sonra kendimi dünyanın geri kalanıyla nadiren iletişim kuracak kadar soyutlamıştım. Öğretmenler diğer öğrencileri rahatsız etmemden şikâyet ediyor, veliler ben etraftayken çocuklarına daha sıkı sarılıyorlardı.

Babamın haberleri bir orman yangını gibi yayılmış, Pon-

derosa Springs'teki dedikoduları sonrasındaki beş yıl boyunca yakıp kül etmişti. Herkes kasabanın kasabı Henry Pierson hakkında konuşmak istiyordu.

Büyükbabam sanırım arka bahçede böceklerin uzuvlarını ayırdığımı gördükten sonra ne yapması gerektiğine karar vermişti. Benden uzak durması durumu daha da kötüleştireceğinden babamın beni soktuğu şekli kabullenmek zorunda kalmıştı.

Mezardan bile alışkanlıklarımı kolayca yerine getirmemi sağlıyordu.

Bütün detayları asla öğrenememiştim, o da benim kadar ketumdu. Ancak altı ayda bir posta aracılığı ile başka bir dosya gelirdi. Her defasında farklı isimler olurdu, hepsi erkekti. Cınayet şüphesi olan kişilerdi.

Öldürme dürtüsüyle mücadele eden bir çocuk için mükemmel bir hediye idi. On yedi yaşında elime bıçağı alıp çocukluk günlerime son verdiğimde, babamın çırağı olmaktan çıkmış ve ondan çok daha kötüsüne dönüşmüştüm.

Henry Pierson'ın hayalini bile kuramayacağı bir kâbus olmuştum.

“Önce beni yakalamaları gerekir,” dedim sırtarak. Direksiyonu sıkıca kavrayıp salyangoz gibi ilerleyen iki arabayı solladım. Otoyol trafiğinin içine yumuşak hareketlerle dalıp çıkıyordum.

Yolculuk fiziksel olarak rahattı ama tesise yaklaştıkça arabanın içindeki hava gitgide ağırlaşıyordu. Bu yolculuğu neden her hafta yapmak zorunda olduğumuzu hatırlamaya başlıyorduk.

Çok geçmeden Rook çakmağını parmaklarının arasında açıp kapatmaya tekrar başlamıştı.

Tık.

Tık.

Tık.

Tık...

“Çakmağının da sigaralarının yanma gitmesini istemiyorsan şunu kes,” dedim sert bir sesle. Dönüp Rook’a hızlı bir bakış attım. “Söyleyecek bir şeyin varsa söyle gitsin. Kıvranıp durma.”

Bana yakıcı öfkeyle parlayan sert bakışlarla karşılık verdi. Öfkesinin tamamının bana yönelik olmadığını biliyordum. Düşmanlığın bir kısmı kendisineydi. Her ziyaretimizde bilincaltı onu, Silas’ın başına gelenlerden ötürü kendisini suçlaması için ikna etmeye çalışıyordu.

Elbette bu çok saçmaydı.

Silas Hawthorne kendi kararlarını kendisi veren biriydi. İnatçı ve sessiz seçimler yapıyor olsa bile yine de ona aitti. Rook bunu bilmesine rağmen hatasız olduğunu kabullenemiyordu.

Suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor, Sage Donauhe’nun sevgisi bile bunu engellemeye yeterli olmuyordu. Aynaya bakıp hepimizin ona anlatmaya çalıştığı şeyi görebilmesi yıllar alacaktı.

“Sizce burada iyi mi?”

Boşlukta sallanan soru birimizin yakalaması için aramızda süzülüyordu. Fakat Alistair’m cevap vermek istediğini zannetmiyordum. Ne de olsa, gerçeği aslında hepimiz çok iyi biliyorduk.

“Hayır,” dedim yalan söylemeyi reddederek. “Bence kendini kafese kapatılmış, otur ve yuvarlan komutlarının öğretilmeye çalışıldığı kuduz bir hayvan gibi hissediyordur.”

İçimde büyük bir çekişme vardı. Bizden birinin bir kafese tıklması fikrinden nefret ediyordum. Kalbim hayatımdaki üç insanı umursamasa da aramızdaki bağa çok önem veriyordu.

“Bence...”

“Ama,” diye araya girdim arka koltuktaki Alistair’a bakarak. “Buna ihtiyacı olduğunu biliyor. Onun ya da bizim hoşumuza gitmese de kimse Silas’ın zihninde olan biteni kendisi

kadar bilemez.”

Rook’a döndüğümde elindeki seğirmenin azaldığını gördüm ve arabayı içindekilerle birlikte uçurmaktan vazgeçtiğini anladım. O anda ne istediğini çok iyi biliyordum.

Cezalandırılmak, acı çekmek istiyordu.

Bu onun için suçluluk duygusundan bir anlığına da olsa kurtulmanın bir yoluydu ama ona zarar vermeyi reddedeceğini biliyordu. Ayrıca Silas’ın durumu yüzünden kendine zarar vermeye başlarsa, Sage’in köpüreceğinin de farkındaydı.

Eskiden hayatta kalması için ihtiyacı olan acıyı ona sağlardım ama artık yapmıyordum. Özellikle böyle bir durum için asla yapmazdım.

“Evet,” dedi camdan dışarıya bakarak. “Haklısın.”

Yolculuğumuz bitip varış noktasına yaklaştığımızda arabanın içine sessizlik çökmüştü. Çok katlı cam binanın otoparkına girdiğimizde hepimiz koltuklarımızda gereğinden fazla kaldık.

Uzanıp Rook’un omzuna dokunarak, “Silas hazır olduğunda,” dedi Alistair. “Onu bu yerden söküp alacağız. O zaman her yeri yakabilirsin. O hazır olunca hepimiz burada, yanında olacağız.”

Midemin bulandığını hissettim. Bunu sesli söylemezdim ama derinliklerimde, parlak ve çarpık yerlerimdeki bir ses ruhuma fısıldadı.

Her zaman.

Düzenleme

Ny.özlem

BÖLÜM SEKİZ

Satranç Oyunu

Thatcher

Şu dünyada çamaşır suyu ve antiseptik kokusundan daha fazla sevdiğim bir şey yoktu. Bana rutinin en sevdiğim anlarını hatırlattıkları için ağzımı sulandırıyordu.

Yani temizliği...

Babam sebep olduğu dağınıklıktan sonra temizlik yapmaktan nefret ederdi. Bu yüzden kurallardan birini daha öğretmesi, aynı zamanda sevmediği bu işten kaçınması için temizlik işi bana düşerdi. İşini bitirdikten sonra kurbanlarını rehin tuttuğu kulübeye girmeme izin verirdi.

Cansız cesetleri, ölümün ağırlığıyla sallanan kalın zincirlerle kirişe asılmış olurdu. Vücutlarına yayılmış derin kesiklerden yere kan damlamaya devam ederdi.

Ne korktuğumu ne de şaşırdığımı hatırlıyordum. Eğer öyle şeyler hissettiysem bile zihnim o anları hatırlamayacak kadar bulanıktı. Ancak kanalizasyona döktüğüm sulandırılmış kanın sesini, paspasın kalınlaşmış kıızıl zemindeki gıcirtısını çok iyi

hatırlıyordum. Kullandığım her bir litre çamaşır suyu ve eldiven aklımdaydı. Sadece benden bekleneni hatırlıyordum.

Ayrıca konu cesetler olduğunda asıl dikkatimi çeken şeyin her seferinde ne kadar farklı olabildikleri gerçeği olduğunu biliyordum. Hiçbir seferinde aynı tipte iki kadın görmemiştim. Kahverengi saçlısı, kızılı, sarışını, siyah saçlısı... Uzun, kısası... Fiziksel bir benzerlikleri yoktu ama tek bir ortak özellikleri vardı.

Hepsi aynı şekilde kanarlardı.

Damlalar ve kalın çizgiler halinde yere sızan kıpkırmızı sıvıdan aynı zamanda pas benzeri bir koku yayılırdı.

Cesetleri imha işi için seraya taşımadan önce beni saatlerce o işle uğraşmaya bırakırdı. İmha işini yedi yaşına kadar gözlerimle görmemiştim. Babam yeni aile işine girmemden sonra bir yıl boyunca beni bu从小dan uzak tutacak kadar nazik davranmıştı.

Etrafta uçuşan kimyasalların kokusuyla en başta başım dönmüştü. Muhtemelen ya kokunun gücünden ya da o odanın içindeki kanıtların her damlası için saatlerce uğraştığımdan dolayı fenalaşmıştım.

Bir süre sonra bundan zevk almayı öğrenmiştim.

Zevk aldığım şey beni her gece saat üçü çeyrek gece uyardırması veya gece vardiyasında çalıştığım düşük ücretli iş öncesi giyinmemi söyleyen bitkin ve cızırtılı sesi değildi.

Hoşlandığım şey kokunun kendisiydi.

Çamaşır suyunun yetmeyeceğini söylemişti. DNA'yı öldürdü ama adli tıp merceğinin altındaki kan izini yok etmezdi. Bu sebeple paslanmaz çelikten odayı buharlı temizleyici ile temizlemeden önce çamaşır suyu ve sodayla silmem gerekirdi.

Artık kendi temizleme yöntemine sahip bir yetişkin olarak bedenime yerleşen sessizlik ve huzurdan keyif alıyordum. Haftalar boyu hedefin peşine düşüp saatlerce işkence ettikten sonra

alanımı onların varlığından arındırmak damarlarıma güç pompalıyordu.

Bir diğer mükemmel cinayet için harika bir son daha oluyordu.

“Hastane kokusundan nefret ederim,” diye homurdandı Rook. Oturduğu metal sandalyede birkaç dakikada bir kıpırdanıp duruyordu.

Bu üstü kapalı ironiye alayla güldüm. “Ben de çakmak gazı kokusundan nefret ederim.”

Kocaman açılmış gözleri ve şaşkınlıkla kalkan kaşlarıyla bana döndü. “Bu kutsal şeylere küfür etmektir, kardeşim.”

“Dindar biri olduğunun farkında değildim,” diye mırıldandım. Alışkanlıktan saatimi kontrol ettim. “Yoksa Tanrı’yı Sage’in bacaklarının arasında mı buldun?”

İsmi andığımda gözlerindeki alevi görünce kıkırdamamak için kendimi zor tuttum.

Dilini şaklatırken suratında şeytani bir sırıtış belirdi. “Bilmek istemez miydin?”

Onun seks hayatıyla ilgilenmediğimi belli eden boş bir bakışla karşılık verdim. “Aslında istemem,” dedikten sonra bu sohbetle daha fazla ilgilenmediğimi belli ederek gözlerimi çevirdim.

İnsanların cinsel çekime duydukları açlığa asla anlam veremiyordum. Birbirlerinin üstüne atlayıp bedenlerinde rahatlama duygusunu aramalarını anlamıyordum. Hiç kimsenin bedenine, kana duyduğum gibi bir açlık ve arzu hissetmemiştim.

Ayak sesleri dikkatimi dağıttığında bakışlarımı onca yolu gelme sebebimize çevirdim. Silas’ın yüzünü görmek, Alistair’in çaldığı berbat müziklere katlanmaya neredeyse değerdi.

Bedeni genişlemiş görünüyordu. Uzun kollu gri tişörtünden zamanının büyük kısmını spor salonunda geçirdiği anlaşılıyordu. Açık kahverengi teni daha canlıydı. Buraya getirilmeden

önce verdiği kilolar yüzünden gözleri iyice çukurlaşmıştı ama artık karşımdaki kişi yeniden insanlığa dönmüşe benziyordu.

Tabii gözleri olmasaydı.

Gözlerindeki ifade hâlâ ölüydü.

Mezarlığa bakmak gibi hissettiriyordu. Bomboştı, yas halindeki bir ruhu yansıtıyordu.

Karşımdaki koltuğa geçtiğinde aramıza çöken sessizliğin tadını çıkardım. Garip değil, aksine rahatlatıcı bir sessizlikti. Ben çocuklarla tartışırken ya da Rook bir şekilde gürültü yaparken onun grubumuzda sağladığı sükûneti özlemiştim.

“Şaşırtıcı derecede iyi görünüyorsun,” dedim içtenlikle.

Rook başını hışım la bana çevirdiğinde boynundan gelen sesi neredeyse duyduğumu düşündüm.

“Ne var?” dedim kendimi savunmak istercesine ellerimi kaldırarak. Sandalyemde geriye yaslanıp bacağımı dizimin üstüne attım. “Sadece dürüst davranıyorum.”

“Götlük yapmadan yirmi saniye duramaz mısınız?”

“İyi hissediyorum,” dedi Silas. Sesinde, üç hafta önce ziyaretine geldiğimde duymadığım bir hafiflik vardı.

“Yani sana düzgün davranıyorlar, öyle mi? Bir sorun yok, değil mi?” diye üsteledi Rook. Dizlerini öyle şiddetli sallıyordu ki, masayı devireceğinden endişelenmeye başlamıştım.

Doğrudan Rook’un gözlerine bakarak, “İyiyim. Sabah verdikleri ilaç biraz midemi bulandırıyor ama onun haricinde iyiyim,” diye yanıtladı Silas. “Tıpkı daha önce on soruşunda da dediğim gibi.”

Sözleri içeri girdiğimizden beri sessiz duran Alistair’ın kıkırdamasına neden olmuştu. “Seni görmek güzel, dostum,” dedi gülümsemeye devam ederek.

Onlar sohbet edip kaçırdıkları zamanı telafi ederken ve şa-

kalaşırken yanlarında sessizce oturdum. Silas da aynı benim gibi az konuşuyor, az tepki veriyordu. Tıpkı uçurum kenarında geçirdiğimiz zamanlardaki gibiydi.

Biraz daha zorlasam, hayatlarımızı altüst eden o trajedinin yaşanmadığına ve yeniden lise günlerine döndüğümüze neredeyse kendimi ikna edecektim.

Fakat hayat o şekilde ilerlemiyordu. Ne kadar barbarca bir korku ve ümitsizlikle dolu olduğunu hatırlatmanın bir yolunu mutlaka buluyordu.

“Çiçekleri değiştirdiniz mi?” diye sordu Silas. Koyu renk beresini yukarı doğru çektiğinde kısacık tıraş edilmiş saçları ortaya çıktı.

Rook başıyla onayladı ama ben yine de cevap verdim.

“Bu defa menekşe ve lale götürdüm. Onun yerinde olsaydım şakayıklardan sıkılırdım.” Tekrar Silas’a bakmadan önce takım elbisemin üzerindeki bir parça tozu silkeledim.

“Sen mi değiştirdin?”

“Evet,” dedim rahat bir tavırla. “Sen yokken bizden istediğin tek bir şey vardı. Bu ikisi de tatildeydi ve tembel mezarlık görevlilerinin önündeki son savunma hattı olarak ben kalmıştım.”

Bir anlığına bana baktı. Sanki o gözler istediğimden, izin verdiğimden daha fazlasını görüyordu.

“Teşekkür ederim. Rosemary menekşe ve laleleri severdi.”

Rosemary Donahue.

Onun ölümü Ponderosa Springs’ten alacağımız intikamın yakıtı olmuştu. Kasaba bizi gölgelerin arasına ittiğinden itibaren bu dehşeti zaten yaşayacaktı. Fakat Rose öldükten sonra bunu ertelemeğin daha fazla anlamı olmadığını düşünmüştük.

Hiç kimsenin gerçekte ölümü hak ettiğine ya da masum olduğuna inanmazdım. Herkesin mutlaka arka bahçesine gömdüğü şeytani sırları, döşeme tahtasının altına gizlediği kötücül yalanları olurdu.

Ancak bu şeytani dünyada saf ve dürüst bir kişi varsa o da Rosemary'ydi. Daima zarıftı, hep gülerdi. Kahkahasını ilk duyduğum zamanı hatırlıyordum. Rook'un yaptığı bir şakaya karnınm derinliklerinden gelen bir sesle gülmüştü. Sadece dudaklarından dökülen bir sestten ibaret değildi.

Bakışlarındaydı, neşeyle ışıldamıştı. Gözlerinin kenarı kırırırken tüm vücudu sevinçle titremişti. O sestten neredeyse korkmuştum çünkü daha önce hayatımda böyle güzel duygularla dolu birisini hiç görmemiştim.

Dünyanın kirletemediği lekesiz bir mutluluktur.

O öldükten sonra ardında bıraktığı sessizlik çok soğuktu. Dünya daha kasvetli bir yere dönüşmüştü.

İnsanları sevmezdim ama öyle bir yeteneğim olsaydı, onu seveceğime emindim. Aramıza girdiği andan itibaren bizi asla yargılamamıştı. Alenen şeytan olarak gösterilmemiz, Silas'a olan sevgisini zerre etkilememişti. Kasabanın ve küstah ailesinin, bize olan sadakatine etki etmesine asla izin vermemişti.

Ve benim bir insanda sadakatten çok saygı duyduğum bir şey yoktu.

"Ondan bahsetmişken," dedi Alistair boğazını temizleyerek. "Seninle konuşmak istediğimiz bir şey var."

Normalde ayrı ayrı gelmemize rağmen bu defa hep birlikte ziyaret edişimizin önemli bir sebebi de bu konuşmaydı.

"Ne oldu?"

İç çekerek ellerimi başımın arkasına yerleştirdim. "Alistair ve Rook'un minik oyuncakları dedektifçilik oynamışlar. Kasıklarının kontrolü kızlarda olduğuna göre onlar ne diyorsa dinlememiz gerekiyor."

Rosemary'nin varlığına tahammül edebilirdim ama ikizi Sage için aynı şeyi söyleyemezdim. Sinsi ve yalancı sarışın, Rook'a kene gibi yapışmıştı.

Onu boğazlamak istemeden gözlerine bakabileceğimi san-

mıyordum. Onun sebep olduğu şeyler yüzünden aylarca Rook'un sırtını kesmek zorunda kalmıştım. Rook aşkı için onu affetmeye hazır olsa da benim böyle bir zorunluluğum yoktu. Asla da olmayacaktı.

“Seninle bu konuşmayı yapmaktan bıktım, Thatcher.” Alistair'in çenesi gergindi, yumruklarını sıkıyordu. “Bir daha Briar'a hakaret edersen, ağzını toplaman için seni uyarmayacağım.”

Briar Lowell ile ilgili düşüncelerim tanıştığımızdan beri aynı yerdeydi. O bana göre derinlere batmış bir dikendi ve Alistair ona doyana kadar gömüldüğü yerden çıkarmanın imkânı yoktu. En azından kafa yapısına, benden bu kadar nefret etmesine saygı duyduğumu söyleyebilirdim.

Alistair'm dibinde ondan bir şeyler çalacak kadar yetenekli bir hırsızdı. Bizim gibi keskin dişleri vardı ve ne zaman biriciği Lyra'sına yaklaşısam beni terslemeyi severdi.

Bu da bana, Lyra'nın sevgili arkadaşına küçük hobisinden bahsetmediğini düşündürüyordu. Acaba gerçeği bilseydi, Lyra'ya aynı gözle bakabilir miydi? Lyra'nın sürekli peşimde dolaşıp işlerime burnunu soktuğunu öğrense ne düşünürdü?

Peki Lyra'yı, babamın onun için yazdığı kaderden kurtardığımı bilseydi benden daha az nefret eder miydi? Tecrübesizliğim yüzünden ona merhamet etmişim, karşılığı ne olmuştu? Kiraz kokulu bir gölge ve onun en yakın arkadaşıyla uğraşmak zorunda kalıyordum.

Kollarını göğsünde birleştirerek, “Ne öğrendiler? İyiler mi?” diye sordu Silas.

“Daha fazla kayıp kızın isimlerini bulmuşlar. Onları araştırıyorlardı. Sage bizim bölgede en az on beş kişi olduğunu söylüyor. Konuyla ilgili bir şeyler yapmak istiyorlar. Bizden yardım istediler,” dedi Rook kızların bize anlattıklarını tekrarlayarak.

“Peki siz bu işten uzak durmamız gerektiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Bu meseleye Rosemary için karışmıştık. Meselemiz olmayan kızlar için değil,” dedim net bir ifadeyle.

“Onlar bizim sorunumuz olmayabilirler ama kız arkadaşım benim sorunum, Thatcher,” diye karşı çıktı Rook. Ardından Silas’a döndü. “Sanırım biz yardım etsek de etmesek de bir şeyler yapacaklar. Yani anlaşılan, bu işi kimin yürüttüğünü öğrenmemiz gerekiyor. Organizasyonu içeriden çökertmek gerekiyor çünkü lanet polise gidemeyiz.”

“Dedektif Breck kafama silah dayadığında söylediklerini hatırlıyor musun?” diye sordum öne eğilerek. “Bu sadece başlangıçmış. Kiminle çalıştıkları, kimlerin dahil olduğuyla ilgili hiçbir fikrimizin olmadığını söylemişti. Tek hatada hapsi boylamak için yalvarır hale gelebiliriz.”

“Senin bir şeylerden korkan bir adam olduğunu hiç bilmedim, Thatcher.”

Rook’un kafasını parmaklarımın arasında sıkma düşüncesinden uzaklaşmaya çalışarak ona döndüm.

“Umurumda olmayan insanlar yüzünden hapse girmeyeceğim. Neyin uğruna hayatımı parmaklıklar ardında geçireceğim? Kahramanı oynamak için mi? Kim olduğumu unuttun mu yoksa? Kim olduğunu?” diye tısladım kaşlarımı çatarak. “Biz bu işe Silas için girdik. Rosemary için. Hepsi bu.”

Onu onaylamayışımı öfkeli bakışlarla karşıladı. Kabaran fevri duygularının bana yumruk atması için onu cesaretlendirdiğini görebiliyordum. Kavga etmeyecektim çünkü üstümdeki takım elbise basit bir kavga için fazla pahalıydı. Ancak bana elini sürmeye kalkışırsa, benimleyken ağzından çıkanlara neden dikkat etmesi gerektiğini hatırlatacaktım.

“Thatcher haklı, Rook,” dedi Alistair hepimizin ağabeyiymiş gibi bir tavırla. Rook’un omzunu kavradı. “Mesele bizim için Silas ve Rose’du. Şimdi ne olacağı da ona bağlı.”

Rook bir süre daha gözlerini bana dikti. Sırıtıp ona alaycı

bir şekilde göz kırpmam için yeterli bir süreydi. En sonunda eklemlerini porselen gibi yüzüme geçirmekten vazgeçti ve yeniden Silas'a döndü.

Kızların kaçırılıp seks kölesi olarak satılmaları fikrini seviyor muydum? *Hayır.* Berbat bir durumdu, hatta dürüst olmak gerekirse midemi bulandırıyor.

Peki bu yüzden özgürlüğümü riske atar mıydım? *Ona da hayır.*

Bütün hayatımı üç dostumu korumak için harcamıştım ve şimdi emeklerimin elimde patlamasına izin veremezdim.

"Thatch," dedi Silas durgun bir sesle ve yemiden konuşmadan önce gözlerimin içine baktı. "Ya Rosemary söz konusu olsaydı?"

"Pardon?"

"Rosemary hâlâ kayıp olsaydı ve hayatta olduğunu, seks kölesi olarak satıldığını bilseydin o zaman ne yapardın? Hepsinin ölmesini isteseydim, bu riske girer miydin? Onların her birinin Rose'un ölümünde parmağı var ve bütün yollar Halo'ya çıkıyor. Bunu yapar mıydın?"

Aramıza bir süre ağır bir sessizlik çöktü.

"Evet," dedim sıkılı dişlerimin arasından. "Bunun için mutlu olmazdım ama ihtiyacın olan şey buysa yapardım."

Maalesef Silas beni tanıyordu. Ona söylemediklerimi, bilmesini istemediklerimi bile anlıyordu. Onlara olan sadakatimin hayattaki en önemli şey olduğunu da biliyordu. Ne zaman, neye ihtiyaçları varsa yapardım.

Tek zayıflığım buydu.

Onlar.

Sanırım içimde bir parçam bu yüzden onlardan nefret ediyordu.

Rook bir kere daha tartışmak istercesine hareketlendiğinde Silas'ın durgun sesi araya girdi.

“Güzel. Çünkü onların başlarını istiyorum.” Bir süre daha bana baktıktan sonra Alistair’a döndü. “Kızlara gidip neler bildiklerini öğrenin. Easton ve Stephen Sinclair’e de yakın durun.”

“Biliyordum!” diye bağırdı Rook. Çalışanların çatık kaşlarının ve ayıplayan bakışlarının hedefi olmuştu.

Bizi hâlâ telaşlı gözlerle izleyen insanlara güven verici bir tavırla gülümsedim. En iyi politikacı maskemi takıp korkunç bir şey yapmadığımızı yüz ifademle anlatmaya çalıştım.

Herkes yeniden önüne dönünce avucumu Rook’un kafasına geçirdim.

“Lütfen, Van Doren. Bir katliam planı yaptığımızı daha yüksek sesle anlat. Yeri gelmişken aptal olduğunu duyurmayı da unutma.”

Kafasının acıyan yerini okşarken bana ortaparmağını gösterdi. “Biliyordum,” dedi bu defa daha kısık bir sesle.

“Neden?” diye sordu Alistair.

“Frank ile olup bitenlerden sonra Stephen’m finansal durumunu izledim. Bir hayli parası var.”

“Yani bu bir işaret mi şimdi? O zaman ben de bu organizasyonun liderlerinden biri miyim?” dedim zenginliğimden utanmayarak.

“Hollow Heighst bile olsa bir dekana göre hayli parası var demek istiyorum. Kendi yazılımımla bile izini süremediğim birkaç yurtdışı hesabı da vardı,” diye açıkladı.

Dudaklarında keyifli bir gülümsemeyle, “Banka hesabım mı *hack*’ledin?” diye sordu Alistair.

“Ayrıca arama geçmişini, telefon kayıtlarını ve e-postalarını. Bir de güvenlik kameralarını.” Dudakları hafifçe seğirdi. Her zamanki kasvetli ifadesi neredeyse dağılmak üzereydi, uzun zaman sonra ilk kez gerçek bir duygu gösteriyordu.

Silas birçok şeyde becerikliydi ama bilgisayar korsanlığı ve

silah kullanma konusunda harikaydı. Birbirinden çok farklı iki hobi olsa da ikisini de zahmetsizce yapışmı görünce benzediklerini düşünürdünüz.

“Eğer ailemi odama girmeye ikna edebilirsiniz, monitörlerden biri hâlâ Easton’inkine bağlıydı. O nasıl çalıştığını biliyor,” dedi Rook’u başıyla işaret ederek. “Onun bu işe dahil olduğunu söylemiyorum ama hiç yoktan iyidir. İşe şöyle mi başlasanız... Lyra?”

Lyra mı? Lyra Abbott mı?

İçim keyifle doldu.

Küçük uçurumdan atlama gösterisinden sonra gölgemin burada ortaya çıkması ne kadar da cesur bir hareketti. Eninde sonunda pazarlık için beni arayacağını biliyordum. Beni aldatmıştı.

Ölümü aldatmıştı.

Hem de ikinci kez.

Ben bizimkilerle birlikteyken de mi beni takip etmişti? Kendini davasına bu kadar mı adamıştı? Dahası bana bu kadar mı adamıştı? Lyra ile ilgili ilk kez bir soru kafamı kurcalıyordu. Casusluk yaptığı yıllar boyunca yaptıklarımın ne kadarını görmüştü?

Sandalyemde dönüp kapıya doğru baktım. Lyra elinde kırık şemsiyesi ve kalın makosen ayakkabılarıyla yağmurdan ıslanmış bir halde orada duruyordu. Kadife eteğinin içine soktuğu dar, kahverengi balıkçı kazağı belinin kıvrımlarını sarmıştı. Bir yıl önceki Cadılar Bayramı’ndan bu yana ilk kez onu bedenini gizlemek yerine, hatlarını ortaya çıkaran kıyafetler içinde görüyordum.

Az önce hissettiğim keyif bedenimden silinmişti. Yerini tenimi yanıyormuş gibi hissettiren şiddetli bir ateşe bırakmıştı.

Sebebi yıpranmış kıyafetleri ya da çamur bulaşmış ayakkabıları değildi.

Hayır.

Yüzündeki gülümsemeydi.

Kör edici, saf ve geniş gülümsemesi Silas Hawthorne içindi. Tüm yüzünü kaplıyor, sanki bedenine olağanüstü bir mutluluk dalgası yayıyordu. Durduğu kapı aralığından ışık saçıyordu. Koyu yeşil çam ağaçlarının arasından süzülüp orman zeminindeki iğneleri aydınlatan bir güneşe benziyordu.

Bakışları bize değdiğinde gülümsemesi dağıldı.

Özellikle de beni fark ettiğinde.

Dudaklarının kenarındaki kıvrım düzleşerek beyaz dişlerini sakladı. Güneşin göğsüne doğru çekildiğini, ışığın ve sıcaklığın benden uzaklaştığını adeta fiziksel olarak hissettim. Bu duygu açıklayamayacağım şekilde çarpılmama neden olmuştu.

Dizlerimin üstündeki ellerimi yumruk yaparken tırnaklarımı avucuma gömdüm.

Gözlerimdeki ifadeyi gördükten sonra, “Ah, lanet olsun,” diye mırıldandı. Ardından tekrar Silas’a döndü. “Affedersin, hemen gidebilirim. Burada olduklarını bilmiyordum. Haftaya gelirim.”

Haftaya mı?

Zaten soluk olan eklemlerim iyice beyaz kesilene kadar yumruğumu sıktım, tenime hafif bir sızı yayıldı.

Silas başını iki yana salladı. “Perşembe olduğunu fark etmemişim. Kalabilirsin. Zaten onlar da birazdan gider. Oynatabiliriz.”

Öz kontrolüm yıllar boyunca inşa ettiğim demirden bir kaleydi. Oysa o an Lyra’ya bakarken iplikten bir paçavraymış gibi hissettiriyordu. Sanki ağzımdan çıkan kelimeler bana ait değildi.

“Oynamak mı?” diye sordum tükürürcesine. “Tam olarak ne oynuyorsunuz?”

Lyra gergin elleriyle büyük boy postacı çantasından bir kutu

çıkardı ve bize gösterdi. Sanki kutunun içindeki şey her ne ise içimdeki ateşi söndürecekti.

“Satranç,” diye yanıtladı Silas. “Her hafta buraya geliyor, ben de ona nasıl oynanacağını öğretiyorum.”

Her hafta mı? Öğretmek mi?

Elime sızan sıvıyı fark etmemem mümkün değildi. Tırnaklarımı batırdığım tenimden akan kan avucumu kaplıyordu.

“Lyra,” dedim sıkılı dişlerimin arasından. “Biraz konuşalım mı?”

Vereceği bir cevap varsa bile sandalyem sertçe yere sürtündüğünde yutmayı tercih etti. Kabul etmesini ya da teklifime herhangi bir cevap vermesini beklemedim. Ona yaklaştığım sırada cevap vermek üzere ağzını açtı ama uyarırcasına başımı sertçe iki yana salladım.

Silas’ı ziyaretiyle ilgili bir kelime daha duyarsam sınıra ulaşacaktım. Lyra’dan önce varlığından bile haberimin olmadığı yerlere sürüklenmek üzereydim.

Lobi kapısını açık tutup talepkâr bakışlarla onu izledim. Ayakları yere sabitlenmiş gibi bana bakıyordu. Fiziksel temas gerektirmeseydi, onu kaldırıp omzuma atardım ama dokunmak istemiyordum.

“Scarlett.” Sert sesim sadece onun duyabileceği kadar alçaktı.

En sonunda bu hareket etmesini sağlamıştı.

Küçük bedeni yanımdan geçerken burnuma tanıdık bir şeylerin karmaşık kokusu geldi. Lobiye girdiğinde kapıyı arkamızdan kapattım ve ellerimi saklamam gerektiğini hatırlayarak başparmaklarımı ceplerime soktum.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sorduğumda ağzı açık kalmıştı ama cevabı gözlerinde görebiliyordum. “Satrançtan daha zekice cevaplar versen iyi edersin, evcil şey.”

Kaşlarını çattı, onu neden buraya çektiğimi anlamaya çalışı-

yormuş gibi görünüyordu. Sanki yaptıklarının, içimde uyandır-
dıklarının farkında değildi.

“O zaman ne söylememi istersin, Thatcher? Çünkü söyle-
diğim sebepten buradayım. Ben...” Sesini alçaltırken kollarını
kendini savunmak istercesine bedenine sardı. “Seni takip et-
miyordum, eğer düşündüğün buysa. Burada olduğundan bile
haberim yoktu.”

Dilimi ön dişlerimin üzerinden geçirdim, başımı alaycı bir
anlayışla salladım. “Yani gerçekten Silas için buradasın.”

Daha sorumu bitirmemi bile beklemeden başıyla onaylamıştı.

“Evet. Perşembe günleri satranç oynuyoruz. Tek sebebi bu,
yemin ederim.”

Başımı eğip kırmızıyla lekelenmiş avucuma baktım. Tırnak-
larımın açtığı kesiklerden kan sızmaya devam ediyordu.

“Demek sana öğretmesine izin veriyorsun, öyle mi?” diye
sordum. Kanlı başparmağım ve işaretparmağımı birbirine sür-
terken çenemin seğirdiğini hissettim. “Rook ve Alistair’den da
bir şeyler öğreniyor musun bari?”

Ona bakmak bir hataydı çünkü bakışları elimdeki kiraz ren-
gi lekeye kaymıştı. Gözlerini başka yöne çeviremiyor, dokun-
ma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Kana susamıştı.

“Sana bir soru sordum,” diye hırladım. “Onlara da tuhaf
şeyler yapıyor musun? Oğlanlara takıntılı küçük kızlar gibi
peşlerinde dolaşıyor musun?”

“N... ne...” diye kekeledi. Başını iki yana salladığında ıslak
bukleleri yüzünün etrafında dans etti.

Öne doğru uzanıp boğazını parmaklarımın arasına almanın,
benden kaçamaması için onu kendime çekmenin ne kadar ko-
lay olabileceği düşüncesinden utandım. Göğsüme yaslanmış-
ken benden başkasını göremezdi. Benden başkasının kokusunu
soluyamazdı. Benden başkası olmazdı.

Başparmağımı boynunun kenarına bastırarak çırpınırcasına atan nabzım hissettim. Avucumdaki kaygan sıvı soluk tenini kapladı. Tenini saran kırmızı izler, kışın karın üzerine düşen lekelerle benziyordu.

Kanımı, yakut bir kolye gibi boynunda taşıyışı karşısında ağzım sulandı.

“Onları takip ediyor musun?” diye tekrar sordum.

Yüzüme çarpan küçük nefesleriyle çenem kasıldı. Gözlerime bakabilmek için parmaklarımın arasındaki boynunu kaldırmak zorunda kaldı.

“Hayır, Thatcher,” dedi boğulurcasına. Parmaklarım nefesinin kendi ritmine göre çıkmasına izin vermiyordu. “Sadece seni izliyorum. Ben senin hayaletinim. Sadece senin.”

Sözlerinin yanan tenimde kayan buz gibi hissettirmesi gerekiyordu ama öyle olmamıştı. Ateşimi iyice körüklemişti.

Sütun gibi beyaz, narin boynu kammla kaplıyken ellerimin altında çırpınışını izlemek ve bana ne kadar takıntılı olduğunu dinlemek tüm bedenime yoğun bir sıcaklığın yayılmasına neden oluyordu.

Geçen birkaç ay boyunca sinirimi bozup beni kışkırtmaktan, sahip olduğundan bile haberimin olmadığı tırnaklarıyla öz kontrolümün duvarlarını tırmalamaktan başka bir şey yapmamıştı. Onun etrafında gerektiğinden daha fazla bulunmak gibi bir arzum yoktu.

Ona her baktığımda ilk ve tek hatamı görüyordum.

Ancak şu anda ölümün en fazla arzuladığı sevgilisi gibi görünüyordu. Azrail ona benim dokunduğum gibi dokunabilmek, bedeninin her santimini kana buladıktan sonra yalayarak temizlemek için okyanusları bile aşıp gelirdi.

Omurgamı baştan aşağı saran ani bir ürperti hissettim.

“Benim hiçbir şeyim olmanı istemiyorum,” dedim ondan bir an önce uzaklaşma hissiyle dolarken.

Duş almak, ondan arınmak istiyordum. Hem de hemen.

Bu sebeple ondan uzak duruyordum. Yakıcı gözlerini aynı odada bulunduğumuz zamanlarda bu sebeple görmezden geliyordum. Çünkü tek bir saniye, kum saatindeki tek bir zerre kadar bile tereddüt edersem bu kızın karşısında zayıf düşerdim.

Küçükken karşısında bir kere zayıflık göstermişim, aynısını bir kez daha yaşamak istemiyordum. Babamın bana verdiği görevi yerine getirmek yerine onu kaderinin yolundan çıkarmış, hayatta kalmasına izin vermişim.

Bana aynı şeyi bir kere daha yaşatmayacaktı.

Parmaklarımı gevşetip yeniden nefes almasına izin verdim. Gözlerimi boynundaki kızıl parmak izlerinden uzak tutmaya çalışıyordum.

“Ama ne yazık ki anlaşma anlaşmadır.” Ondan bir adım uzaklaştığımda tutuşumdan kurtulan bedeninin, gözle görülür şekilde gevşemesini izledim. “O yüzden senin öğretmenin olmaktan başka bir çarem yok.”

Ne olduğunu ortaya koyup sınırları bir an önce çizmem gerekiyordu.

“Ne zaman başlayacağız?” diye fısıldadı. Daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama anlaşmadan vazgeçmemden korkarak kendini tutuyordu.

“Gelecek perşembe.”

“Ama ben...”

“Ama sen ne? Sana burada bir iyilik yapıyorum, evcil şey. Fikrimi değiştirmemi istemezsin,” diye uyardım. O günün Silas ile buluşma günleri olduğunun gayet farkındaydım.

Dişlerini altdudağına geçirdi. Bu konuda bana karşı koymayı o kadar çok istiyordu ki, kendini kaybetme sınırına yaklaşmıştı. Yine de kendini tutabilmesinden neredeyse etkilenmişim.

Neredeyse.

“Tamam. Başka bir şey var mı, majesteleri?”

Elini çantasına daldırıp ceket ya da paltoya benzeyen bir şey çıkardı ve narin boynundaki lekeleri onunla sildi.

Ceketinin kumaşının çıkaramadığı birkaç küçük izi görünce dilimi altdudağında gezdirdim. Ona lekeyi temizleyebileceğini söylememiştim.

Eğer bunu yapmak istiyorsa, benim öğrendiğim gibi öğrenecekti.

Yani zor kurallarla.

“Aslında var.” Elimdeki lekeye bir süre baktıktan sonra başparmağımı dudaklarıma götürüp kanı emerek temizledim. Dilimi etrafında döndürürken hissettiğim keskin tat başımı döndürmüştü.

Sağlam çevresel görüşüm sayesinde her bir hareketimi dikkatle izlediğinin farkındaydım. Gözbebekleri büyümüştü, pembe dilini altdudağında hafifçe gezdiriyordu.

“Kurallar olacak. Eğer her birini ne kadar önemsiz olsa bile takip etmezsen anlaşıma biter. Anlaşıldı mı?”

“Thatcher’ın Cinayet Rehberi gibi bir şey mi olacak yani?” diye mırıldandı.

“Şu an komik gelebilir ama hiç de öyle olmadığını garanti ediyorum.” Ondan uzaklaşırken geriye attığım her adım aramıza rahatlatıcı bir mesafe koyuyordu. “Saat altıda bende ol. Sana adresi tarif etmeme gerek yok, değil mi?”

Yanakları pespembe kesildi. Yere çevirdiği yüzünün her tarafı gülkurusu rengine dönmüştü. Durduğu yerde öne arkaya sallanırken topuklarını birbirine vurdu.

“Hayır. Nerede olduğunu biliyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim kol düğmelerimi düzelterek. “Geç kalma.”

İtiraf etmek istemesem de Lyra Abbott’a haddini bildirip onu düzen ve disipline sokmak sanırım hoşuma gidecekti. Artık ihtiyacı olan bir kitabı bulmak için karıştırdığı fare yuvasına

benzeyen çantalar veya böcek avlarken çamura bulanmış parmaklar olmayacaktı.

Benden danışmanlık isteyen kendisiydi. O yüzden hoşuna gitmesi ya da gitmemesi benim meselem olmayacaktı.

Elimi soğuk kapı koluna uzattım. Onu arkamda, lobide bırakacaktım ama kelimeler fazla düşünmeme fırsat kalmadan ağzımdan döküldü.

“Ah. Ayrıca, Lyra.” Başımı çevirip omzumun üzerinden baktım. Lyra sesimi duyar duymaz hazır ola geçmiş gibi görünüyordu, hareketsizce bekliyordu.

“Evet?”

“Bir daha asla benim iznim olmadan kanımı teninden silmeye kalkma.”

BÖLÜM DOKUZ

Unutulmuş Yerler

Lyra

Kütüphanelerin sessiz yerler olmaları gerekiyordu.

Boşluğu sadece taze kâğıtlara sürtünen kalemlerin sesi ya da sayfaların hışırtısı doldurmalıydı. Ara sıra hareket eden sandalyelerin gıcırtısı ve bazı fısıltılar da eklenebilirdi.

Fakat Caldwell Kütüphanesi, güz döneminde rahatsız edici derecede gürültülü olurdu. Tatil dönüşü Maldivler ya da İspanya seyahatleriyle hava atmak isteyen tipler büyük gruplar halinde toplanırlardı ve dikdörtgen masaların etrafında hiç rahatsız olmadan, özgürce gülüp eğlenirlerdi.

Gotik tarzı mimariyle inşa edilmiş binanın iç tasarımı uzun kemerleri, tonozlu tavanı ve duvarlardaki vitray pencereleriyle oldukça çarpıcı bir dizayna sahipti. Okul yılı boyunca burada ders çalışmamak üzücüydü.

Dönem boyunca orada başkalarının sohbetlerine kulak misafiri olmaktan başka bir şey yapmak imkânsızdı. Kulaklarımda sürekli farklı sesler uğuldardı, her tarafta dikkat dağıtıcı şeyler olurdu. Kütüphanecilerin susturmaya yetişemeyeceği kadar

çok öğrenci vardı. Bu yüzden ortam fısıltılarla değil, rahatça yapılan dedikodularla doluydu. Burası ders çalışıyormuş gibi hissetmek isteyen ama aslında çene çalmaktan başka bir şey yapmayan öğrencilerin salonu haline gelmişti.

Yine de umudun tamamen kaybolduğu söylenemezdi.

Birkaç gizli kaçış yeri keşfetmem için ufak tefek gezilerim yeterli olmuştu. İnsanların gözünden kaçan yerleri keşfetmekte daima iyiydim.

Genetik ve gen bilimi derslerim için gerekli olan kitapları, fazladan aldığım birkaç ekoloji kitabıyla bir araya topladım. Yüksek lisansım için organizmal ve evrimsel biyoloji üzerine uzmanlaşmak aslında benim için tek seçenektir.

Entomoloji, Hollow Heights'ın en popüler diplomalarından değildi ama bana ait bir bölümdü ve gerçekten seviyordum. Ne yapmak istediğimden tam emin değildim. Böcekleri doğal ortamlarında inceleyebileceğim bir böcek bilimci olma fikri aklımdan geçmişti ama geleceğim o kadar belirsizdi ki, bu derece ilerisini planlamak artık anlamsız geliyordu.

Öğrenci masalarının arasından fark edilmeden süzıldüm. Rafların arasında yaşayan bir ruhtan fazlası değildim. Hızla ikinci kata çıktım, bel hizasındaki korkuluklardan aşağıdaki insanlara baktım.

İnsanları izlemek benim uzmanlığımdı.

Bazen sıkıldığım zamanlarda etrafımdakileri incelerdim. Onlar hakkında her şeyi bilmeme rağmen zihnimde hayatlarına dair hikâyeler uydururdum.

Mesela sanat dünyasının önde gelen iki isminin kızı olan ve Picasso'nun fırça darbelerine sahip olduğu söylenen Yasmine Poverly, en yakın arkadaşı Felicity'nin uzun süreli erkek arkadaşı Jason Ellis'e biraz fazla yakın oturuyordu.

Birlikte bu kadar zaman geçirdikten sonra aralarında bir yakınlık oluşmuş olabilir miydi? *Tabii ki.* Fakat biraz drama-

tik şeyler uydurmak çok daha eğlenceli oluyordu. Mesela ya Yasmine ile Jason yatıyorsa ama Jason, John Hopkins'e kabul alabilmek için Felicity'nin babasına ihtiyaç duyduğundan dolayı bunu saklıyorsa? Daha da kötüsü ya ikisi birlikte hırçın bir sürtük olduğu için Felicity'yi öldürmeyi planlıyorsa?

İşte şimdi basit tanıdıklar olmaktan çok daha ilginç hale gelmişlerdi.

Arkamı dönüp kütüphanenin sıra sıra dizili, bazıları benden bile eski bilgilendirici metinlerinin arasından geçtim. Eskimiş deri ve kâğıt kokuları burnuma dolarken derinlere doğru ilerledim.

Birkaç bölüm ileride, önceki gelişlerimde de orada gördüğüm kütüphaneci vardı. Sanırım görevi öğrencilerin binanın karanlık kısımlarında sevişmelerine engel olmaktı.

Alışıldık bir ustalıkla rafın yanından süzülürken birkaç kitap seçtim ve yüksek bir gümbürtüyle yere düşmelerine izin verdim. İki rafın arasına geçtiğimde kitapların gürültüsü, ayak seslerimi bastırmıştı. Loş ışık bedenimi gizliyordu.

Görünmez olmanın birkaç güzel yanı vardı, bu da onlardan biriydi.

Görevli kadının bıkkınlıkla iç çektiğini duydum. Yanımdan geçip kitapları toplamasını izledim. Sırtını bana dönmesini fırsat bilerek hedefime ulaşana kadar derinliklere ilerledim.

İki maun rafın arasında siyah çelikten spiral bir merdiven vardı. Ponderosa Springs'in kuruluşuna dair eski kayıtlar ve Hollow Heights Üniversitesi'nin tarihi kitapları gibi kimsenin çok önemsemediği eserlerin olduğu bir bölüme uzanıyordu.

Fakat fazladan güvenliğin sebebi kitaplar değil, ferforje merdivenlerin tepesinde yatan şeydi. Bir araya gelen çelik giraplar ve metal kafesler, Caldwell Kütüphanesi'nin kimsenin girmesine izin verilmeyen bölümüne çıkan merdivenleri oluşturuyordu. Orası bir süredir kullanılmayan, tahtalarla çevrili kuleye çıkmak için kullanılan iki noktadan biriydi.

Bir zamanlar orayı astronomi ve astrofizik öğrencilerinin kullandıklarını duymuştum. Kemerli sütunların her birine yıldızları izleyebilecekleri pahalı teleskoplar yerleştirilmişti.

Bu koridorlarda dolaşan hayaletlere dair hikâyelerin çoğu uydurmaydı. Oraya yerleşen kasvetle karanlığa katkıda bulunmak için uydurulmuştu, yerel halkı ve yeni öğrencileri korkutmak için abartılmış zırvalardı.

Fakat kulenin kendisi ne masal ne de efsaneydi.

Gerçektir.

Kalın harflerle “GİRİLMEZ” yazılı tabelayı ve zinciri geçip dar yolu tırmandım. Tepeye ulaşana dek döne döne uzanan basamakları ikişer ikişer çıktım.

Topuk sesleri yankılandığında hızlandım. Ellerimi oval girişin üstüne yerleştirilmiş kontrplak levhaya bastırarak kenara çektim. Çantamı yukarı fırlattıktan sonra kendimi yukarı çekip o boşluğun içine yerleştim.

İçeri girince kapak görevi gören levhayı deliğin üzerine geri ittim, böylece kendimi geriye kalan herkesten izole etmiş oldum. Bir süredir tuttuğum nefesimi artık rahatça bırakabilirdim.

Sırtıma bulaşan tozları silkeledim. Ayağa kalktığımda kapalı dört pencereden birinden giren rüzgârı hissettim. Geniş alan örümcek ağları ve satılamayacak ya da kullanılamayacak seviyede hasar görmüş kitaplarla doluydu.

Köşede oraya geldiğim zamanlarda üzerinde çalışmak için temizlediğim bir çalışma masası vardı. Hemen sağında ise uzun bir kapı bulunuyordu. Kapının ardını hiç görmemiştim ama bina planından anladığım kadarıyla kuleden çıkıp kütüphanenin girişine ulaşmayı sağlayan bir merdiven vardı. Ancak daima kilitliydi, sürgüsünü kırmaya hiç cesaret edememiştim.

Tahtanın eksik olduğu tarafa ilerledim. Buradan bakınca tüm kampüs, hatta Kennedy Bölgesi’nin yanındaki uçurumun ötesindeki okyanus bile görünüyordu.

Orada durup araziyi izlerken Tabitha Fl ur'un d şt   -ya da d   r ld  - gece neler hissetmi  olabilece ini d   nd m.

Ahlak Bilimi alanında uzmanla an parlak bir ikinci sınıf   rencisi olan Tabitha, 1979 yılında Caldwell Kulesi'nden bir kum torbası gibi a a ı d  m  t . Kafatası a a ıdaki yolun zemininde par alanmı tı.

D     n n  iddetiyle kırılan parke ta larını de i tirmek zorunda kalmı lardı. Bazıları g mb rt n n t m kamp ste yankılandığını s yl yordu. Ailesinin zalimce baskısı altında kaldığı i in canına kıydığını iddia edenler de olmu tu.

E er dedikleri gibiyse oradan a a ı bakarken, mantıkdı ı beklentilerden kurtulma umuduyla  zg rle ti ini hissetmi  bile olabilirdi.

Fakat en yaygın iddia itildi i y n ndeydi, ben de buna inanıyordum. Kimin yaptığını asla bulamamı lardı ancak en yakın arkadaşından   phelenmi lerdi. O ortadan kalkınca okul birincili ine y kselmi ti.

Tabitha'nın eski erkek arkada ıyla evli olan Denise Bohart, h l  Ponderosa Springs'te ya ıyordu ve g nlerini emekli bir ev kadını olarak ge iriyordu. İnsanlar onu etrafta g rd klerinde fısılda malarına ra men o bu konu hakkında bir kere bile ko u mamı tı.

  renciler yıllardır Tabitha'nın ayak seslerini duyduklarım, rafların arasında s z len ruhunu g rd klerini iddia ediyorlardı. D   en her kitap, yanlış yerle tirilen her e ya ve gece ya anan her sarsıntıdan Caldwell Kulesi'nin hayaletini sorumlu tutuyorlardı.

Bayan Tabitha Fl ur' .

Hollow Heights'ı saran bir ok ihanet  yk s n n ve tekinsiz enerjisinin farkındaydım. Buna ra men burayı g zel bulmaktan kendimi alamıyordum. İ lemeli gotik mimarisi, ta  oymaları, mermer  e meleri ve a ık alanlarıyla harika  tesi bir kamp st .

Belki de ürkütücü birisi olarak anılmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimden böyle hissediyordum. Belki de çarpık, ürkütücü, böcek manyağı bir kız yerine güzelliğimi görecekleri günü sabırla beklediğim için böyleydi.

Telefonum titredi.

Cebimden çıkarıp Sage'in Briar ile yolda olduklarını bildiren mesajım okudum. Hızlı bir cevap yazdıktan sonra telefonumu arka cebime, kitapları da masanın üstüne yerleştirdim.

Tabitha'nın hayaleti kuleye musallat olduysa bile beni hiç rahatsız etmemişti. Belki de benimle benzer bir durumda olmasından dolayıydı. Yaşamaya devam ediyordum ama ben de bir hayalettim ve ürkütücü mekânları oldukları haliyle takdir eden birisiydim.

Terk edilmiş alanların müthiş çekici bir yanı vardı.

Mezarlıklar, Rothchild Bölgesi'nin arka kısmındaki terk edilmiş türbe ve bu tozlu kule gibi yerlerin hepsi korkunç efsanelerle yersiz korkulara ev sahipliği yapıyordu. Fakat aslında hepsi birbiriyle aynıydı.

Unutulmuş olanların evleriydi.

Unutulmaya yüz tutmuş, insanları korkutan anıları hariç geriye hiçbir şeyleri kalmayan kişilere aitlerdi. Böyle yerler bana bir yas ya da hüznün duygusu yaşatmak yerine, evimdeymişim gibi rahat geliyordu.

Belki ben de onlar gibi unutulduğum için böyle hissediyordum.

Bir kumaş hışırtısı duyup arkamı döndüğümde mobilyalardan birini örten beyaz çarşafın yere düştüğünü gördüm.

Kaşlarım çatılırken zihnim bana sebebinin rüzgârdan başka bir şey olmadığını söylüyordu. Yüksek sesli bir inilti katları titretti. Ağır adım seslerinin titreşimi yakından geliyormuş gibiydi.

Karnımda biriken korkuya rağmen bilincim bana bunun bi-

nanın eskiliği yüzünden olduğunu söylüyor, dışarıda güçlü bir rüzgâr estiğini hatırlatıyordu.

Kulenin içindeki tek kişi olduğumdan emin olmak için etrafa göz gezdirdim. Tamamen boş olduğunu görünce insanların bana daima söylediklerini bu sefer ben kendime tekrar ettim. *Zihnini seninle aptal oyunlar oynuyor, Lyra. Kendini öykülere ve korku filmlerine fazla kaptırmışsın.*

Boşlukta bir inilti daha yankılandı ancak bu defa daha yakından gelmişti. Karşımdaki metal kapıya göz attım. Eski basamakları acele etmeden çıkan birinin ayak seslerine benziyordu.

Her adım eskimiş malzemelerin gıcırtısıyla karşılık buluyor, içinde bulunduğum kulede yankılanıyordu. Filmlerde hep korkutucu şeylere doğru gitmemeniz söylenirdi ama insanlar meraklı lanet yaratıklardı.

Eskilikten pas lekeleriyle bezenmiş, kenarları cıvatalarla süslü, uğursuz metal kapıya yürüdüm. O haliyle pek davetkâr bir kapı sayılmazdı.

Bedenim öne doğru eğilirken avuçlarım soğuk çeliğe yaslandı. Buz gibiydi, şoktan neredeyse tıslayacaktım. Soğukluk hissi tenimi yakmıştı. Yine de geri çekilmek yerine daha fazla eğildim.

Sessizlik neredeyse gürültü çıkaracak kadar yoğundu. Ağzımdan çıkan her nefesi duyabiliyor, her bir kalp atışımın güm-bürtüsünü hissediyordum. Kulağımı dayayıp o ağır sesleri dinlemeye çalışsam da hiçbir şey duyamıyordum.

Arkamdan gök gürültüsünü andıran bir ses geldi ve bacaklarım beklediğimden daha hızlı refleks göstererek kapıdan geri çekilmemi sağladı. Geriye çekilirken tökezlediğimi hissettim, düşüşümü durdurmak için ellerimi altına yerleştirmeye çalıştım.

Kıçım yere çarptığında acıyla haykırdım. Kargaşanın nereden geldiğine bakmak üzere başımı çevirirken yere çarpan

kıçımın zonkladığını hissediyordum. Sertçe esen rüzgâr tahta panellerden birini yerinden oynatıp düşürmüştü.

Uğuldayan rüzgâr açılan çatlaklardan geçerek hep çok çekici bulduğum o küçük alanın içinde ısıklar çalıyordu. Bedenimde bir yanma hissi oluşurken avuç içlerime göz attım.

Avuçlarım kuyrukkemiğimi kırılmaktan kurtarıırken bir hayli hasar almıştı. İğrenç, sivri çizgiler açık ellerimdeki yumuşak etleri kesmişti.

Elimi incelerken yanağımın içini ısırdım, tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyacak kadar kötü değildi. Yine de krem ve birkaç bandaj kesinlikle gerekiyordu.

“Akşamları korku filmi izlemek yok...”

Açılan sert kapıyla çıkan tüyler ürpertici ses söylenmemi kesti.

O karanlık odada gizlenen şeyler beni daha önce hiç korkutmamıştı. Gece karanlığından ya da yarı açık kalan dolap kapılarından asla korkmazdım. Şu hayattaki en kötü kâbusumla çoktan yüz yüze gelmiş, hayatta kalmayı başarmıştım.

Aynaya baktığımda ben de herkesin yüzleştiği karanlığı görürdüm. Fakat korkunun ta kendisine dönüşünce artık korkacak bir şeyim kalmamıştı. Dışından hep o aynı kız gibi gözükürken içim ölüm ve bilinmezlikle doluydu.

Bu yüzden dönüp arkasmda ne olduğuyla yüzleşmek için kapıya doğru ilerlediğime şaşırmamıştım. Hayal gücüm o ana dek izlediğim tüm korku filmlerindeki kötüler ve canavarları bana hatırlatıyor, zihnimi beni bekleyen iblislerle katillere karşı hazırlıyordu.

Kapı zar zor aralanmıştı, neredeyse birkaç santimlik bir boşluk vardı. Ancak o aralıktan herhangi bir şey fırlamamıştı. Bir süre orada oturdum, kapıyı izleyerek canavarın üstüme atlama-sını sabırla bekledim. Herhangi bir hareket olmadığında tuttuğum nefesimi en sonunda bıraktım.

Rüzgâr o kapıyı açacak kadar güçlü olabilir miydi? Öyleyse bile nasıl açılabilmişti? Oraya ilk geldiğimde o kapıyı çekiştirip durmuştum. Anahtarsız açabilmenin imkânı yoktu.

Orada kısa bir süre dikilerek nasıl açılabildiğini düşündüm. Ardından ayağa kalkıp pantolonumdaki tozları silkeledim. Açık yaralarımı kot pantolonuma sürmemeye özen gösteriyor, elimin tersini kullanıyordum.

Kapının ardından metalik başka bir çınlama gelmeden önce bir süre daha sadece rüzgârın sesi duyuldu. Kollarımda tüyleri dans ettiren sesin geldiği yöne doğru kaşlarımı kaldırdım.

Ses aralıktan sızıyor, rüzgârın uğultusuna karışarak etrafta süzülüyordu. Bu melodi bana, Cadılar Bayramı balosunda Thatcher'la dans ettiğim geceyi hatırlatmıştı.

Sert bir valsti. Son nota çalarken sadece dikkatleri Alistair ve Briar'dan çekip fark edilmeden kaçmalarını sağlamak için dans ettiğimizi söylemişti. Çok az konuşmamıza rağmen bana sarılmış halde, mumlarla aydınlatılmış dans pistinde dönüp duruşumuzu aylarca düşünmüştüm.

Bu defa uzaktan gelen tuhaf melodi, tam tersi duyguları anımsatıyordu. Fakat hiç korkmadım. Thatcher'm bana sarılıp dans ettiği anları hatırlattığı için kapının arkasındaki şey her ne ise ilgimi bile çekmişti.

Ölümle vals yapmak gibiydi.

Fakat sonunda hiç zarar görmemiştim.

Kapıyı biraz daha çekip açmaya çalıştığımda direndiğini hissettim. İyice görebilene kadar biraz daha açtım. İlk merdivenin tepesinde tek bir mum duruyordu. Etrafındaki duvarlarla aynı malzemeye yapılan taş basamaklar konusunda haklı çıkmıştım.

Mum yarıçapına ulaşacak kadar titreşiyordu. Işığından ikinci basamağı bile zar zor görüyordum. Ardında ışığı yutan kocaman bir karanlık vardı.

Beyaz mumla kaplanmış altın mumluğun yanında, kulağıma dolan melodinin kaynağı olan kare tabanlı bir müzik kutusu duruyordu. Melodi bittiğinde eğilip yerden aldım. Koyu renkli ahşap tabanı, yüzeyi saran narin ve beyaz kıvrımlarla süslenmişti. Her bir ayrıntı elle boyanmış gibi görünüyordu.

Parmaklarım küçük, gümüş bir kafesin bulunduğu tepe kısmında gezindi. Parlak çubuklar sahte kuru kafa kelebeğinin etrafını sarmıştı. *The Silence of Lambs** filminden ve göğüskafe-sindeki meşhur kuru kafa deseni yüzünden bilinen bir figürdü.

Kolu çevirip sonuna gelince bırakıp kafesin içindeki güvenin dönmeye başlamasını izledim. Daireler çizerek dönerken güzelliği ile beni büyülemişti.

Kuleye gerçekten musallat olan ve buradaki varlığımdan keyif almaya başlayan Tabitha Flëur'dan ya da ondan daha canlı birinden gelen bir hediye olması umurumda değildi. Hediye için minnettardım.

Işıksız merdivenlerden aşağı baktım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım boşluğa doğru.

Karşılık gelmemişti ama...

Hissedebiliyordum.

Mum ışığının ulaşamadığı noktada birisi vardı.

"Lyra!"

İlerideki açıklıktan yumuşak bir ses ismimi fısıldadı. Odaya geri dönüp kapıyı aceleyle kapatmadan önce bir kez daha karanlığa baktım.

Sırtımı kapıya yasladım ve Briar'ın sarı saçlarının hareket eden kontraplağın arkasından belirmediğini gördüm. Beni fark etmeden önce odayı gözleriyle taramıştı.

"Hayalet görmüşe benziyorsun," dedi bir süre önce benim çıktığım delikten başını uzatarak. "Sen iyi misin?"

* *Thomas Harris*'in aynı isimli romanından uyarlanan, Türkiye'de "Kuzuların Sessizliği" ismiyle vizyona giren, yönetmenliğini *Jonathan Demme*'nin yaptığı 1991 yapımı psikolojik gerilim türündeki filmidir. (ç.n.)

Yumruğumla göğüs kafesimi ovalayıp kalp ritmimi yeniden düzene koymaya çalıştım. Müzik kutusunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı ancak beynim o anda sadece bunun bir hediye olabileceği sonucunu çıkarabiliyordu.

Bana zarar vermek isteselerdi bunun bir sürü farklı yolunu bulabilirlerdi.

“Evet, sanırım burada biraz fazla uzun kaldım.”

Briar’ın yukarı tırmanmasına yardım ettim, ardından Sage’in de girmesi için elimi uzattım. Sage içeri girdikten sonra ona çok yakışan puantiyeli kot pantolonunun tozunu silkelemeye başladı.

“Biraz güneş ışığı alsan iyi edersin, bebek. Bütün bu karanlık seni yutacak.” Sage çilli yüzünde çarpıcı bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü ve eliyle yüzümdeki bukleleri düzeltti.

“Toplantılarımızı gizlice girmek zorunda kalmadığımız bir yerde de yapabiliriz, biliyorsunuz değil mi? Benim dairem, senin kulüben gibi,” dedi Briar nefes nefese. Tozlu mekânı inceleyordu. “Sığınağını görmemizi istemediğini düşünmeye başlıyorum.”

Anneme ya da doğrusu artık bana ait olan kulübeden bahsediyordu.

Geçtiğimiz iki yazı iç mekânı yeniden düzenlemeye ve dış cepheyi boyayarak orayı yaşanılabilir bir hale getirmeye uğraşarak geçirmiştım. Bana ondan kalan birçok şeyden birisiydi ama annemin en sevdiği yerdı.

On sekiz yaşına gelip artık devlet korumasından çıktığımda, banka hesabımdaki miktar önemli ölçüde artmıştı. Annemin durumunun iyi olduğunu biliyordum ama rakamı görünce gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Sigorta şirketi gelirnin poliçesinden kaynaklandığını söylemişti, yine de çok fazla para olduğunu düşünmüştüm.

Kızları orada istemediğimden değildi, aksine orayı görme-

lerini çok istiyordum. Sadece annemin çok sevdiği o yerle ilgili üzerinde özenle çalıştığım projemi başkalarıyla paylaşma konusunda biraz geriliyordum.

Beni yargılamayacaklarını biliyordum. Onlar benim o ana dek sahip olduğum tek arkadaşlarımdı. Fakat düşük özgüvenim ve geçmişte hep alaya maruz kalmam beni endişelendiriyordu.

“Siz ikinizden bir şey gizlemiyorum,” dedim yumuşak bir sesle. “Sadece buranın çok daha havalı bir yer olduğunu düşünüyorum.”

Briar çantasını yere bıraktığı sırada, “Lyra, seni seviyorum.” diye mırıldandı Sage. “Ama burası tüylerimi ürpertiyor.”

“Sevdiğim birçok yerin insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardır.”

“İşte biz de seni bu yüzden seviyoruz,” dedi Briar eğildiği yerden. Çantasının içini karıştırıyordu. İşi bitince çıkarıp bana uzattı.

Uzattığı şeyi alacağım sırada geri çekmişti.

“Alistair bana Silas’a yaptıkları ziyaretten bahsetti.”

“Öyle mi?” dedim kaşlarımı çatarak. “Diğer kızları araştıracaklarına söz vermişlerdi. Bunu konuşmuştuk.”

“Bana tüm ziyaretten bahsetti, Lyra,” diye vurguladı. Yüzünde soğuk bir ifade belirmişti. “Birbirimizden bir şey saklamadığımızı sanıyordum.”

“Bir şey olmadı, B.” Yalan dilimde acı bir tat bıraktı, neredeyse tükürüp atmak isteyeceğim kadar ekşi bir hissi vardı.

“Yani seni ödevlerin hakkında konuşmak için mi kenara çekti?” dedi kollarını göğsünde birleştirirken. “Dinle, eğer sana bir şey söylediyse anlatabilirsin. Ben...”

“Bir şey yapmana ihtiyacım yok,” dedim yerimde sağlam durarak. “Gidip Alistair’a anlatmana ihtiyacım yok. Thatcher Pierson ile kendim başa çıkabilirim. Ebeveynlerimizin başına gelenlerin bizimle bir ilgisi yok.”

Aslında çok vardı ama o anda başka bir noktayı vurgulamaya çalışıyordum.

Briar'ın Thatch'i düşmanı gibi gördüğünün farkındaydım. Babasının yaptıkları yüzünden bir anda hedef olmuştum. Briar iyi bir arkadaşın yapacağı gibi beni kolluyordu ama kendimi savunabilecek kapasitede olduğumu biliyordum.

Sessiz olabilirdim ama zayıf değildim.

"Başa çıkabileceğini biliyoruz," diye araya girdi Sage. "Sadece endişeleniyoruz, Lyra. Dikkatli olmalısın. Ona olan hayranlığına saygı duymaya çalışıyorum ama Thatcher'ın öfkeden delirmesini istemiyorum. Biliyorsun, şeyi öğrendiğinde..." Duraksadı, sözlerinin devamını getirmekte zorlanmıştı. "Onu izlediğini."

"Gizlice takip ettiğimi mi yani?" Doğru tabiri söylediğimde yüzünü buruşturdu.

Beni ve eylemlerimi, hislerimi yargılamaya hakları olmadığını kendileri söylemişti. Yine de bunu kavramanın onlar ve başkaları için ne kadar zor olduğunun farkındaydım. Paylaştığımız şeyi sadece ikimiz görebilir ve bilebilirdik. Nasıl bir şey olduğunu sadece biz anlayabilirdik.

Böyle olmasını seviyordum.

Yıllar boyunca Thatcher'dan topladığım eşyalarla dolu kutu başıma bela olmuştu. Ona olan takıntımın farkındalardı. Neden ona yakın olma ihtiyacı duyduğumu anlatmıştım ama bu, açıklamalarımın hoşlarına gideceği anlamına gelmiyordu.

Thatcher'a karşı duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemeden, "O tehlikeli birisi. Saplantın travma sonrası stres bozukluğunun bir yan etkisi olabilir, Lyra. Ona yakınlaşman seni olmasa da beni korkutuyor," dedi Briar.

Arkadaşımın ikiyüzlü hali karşısında irkildim. Briar Lowell cesur, en kötü fırtınalara beraber dalmak isteyeceğiniz türden bir dosttu. Onun için yapmayacağım şey yoktu ve onun da ay-

nısını yapacağını biliyordum. Fakat bu isteği onlardan biri değildi.

“Öyle mi? Aynı şeyleri Alistair için söylediğin zamanları da hatırlıyorum, B. Bak şimdi ne haldesiniz,” dedim. “Onun da insanları korkutan tehlikeli birisi olduğunu düşünmüyor muydun?”

“Lyra...”

“Ama bunların hiçbir önemi yok, değil mi? Çünkü artık onu böyle görmüyorsun. Alistair’ı seviyorsun.” Sage’e döndüm. “Sen de Rook’u anlıyorsun. Ancak diğer insanlar onları, sizinle aynı şekilde görmüyor. Diğer herkese göre onlar kasabanın kötülerini ama sizin için öyle değiller.”

Onlar atalarının kurduğu kasabanın lanet kurucu ailelerinin oğullarıydı. Hollow Erkekleri yozlaşmışlıkları içinde keyifleri yerinde olduğu için kefareti ödemeyi reddeden anti-kahramanlardı.

“Thatcher yatağınızın altına saklanan canavar. Dolabınızda uykuya dalmanızı bekleyen şeytani bir canavar. Ölümün ete kemiğe bürünmüş hali. Herkesin en sevdiği korku masalı. Fakat o benim masallarımında asla, bir kere bile canavar olmadı.”

Hatta beni bir keresinde ölümden kurtarmıştı. Arkadaşlarımla bilmediği küçük bir detaydı. Belki onunla ilgili görüşlerini değiştirirdi, yine de onlara söylemeyecektim. Yoksa Thatcher beni yanında istemezdi.

O gece ikimizin arasındaki bir sır.

“Üzgünüm,” dedi Briar. Elime uzanıp serçeparmaklarımızı birbirine doladı. “Olanlar yüzünden biraz gerildim. Endişeleniyorum. Her şey için. Çocuklar için, sizin için endişelenip duruyorum. Beni duymazdan gelin.”

“Bunun için minnettar olduğumu biliyorsun, değil mi? Aynı durumda ben de senin için benzer şeyleri düşünür ve yapardım. Ama ben iyiyim, gerçekten.” Thatcher yeniden onların hoşuna

gitmeyecek bir şey yapana kadar şimdilik anlaşıştık. “Pekâlâ, dosyada neler var bakalım?”

“Alistair, Easton ve Stephen’ı kontrol edeceğini söylemişti ama ben bakabileceğimiz başka bir yol olduğunu düşünüyorum,” dedi Briar dosyayı ellerime bırakarak.

Sage, Easton Sinclair’in ismini duyunca irkilmişti. Onu suçlayamazdım. Adam adı herifin tekiydi. Bir yanımda onun da bir şekilde bu işe karışmış olmasını, hakkından gelinmesini diliyordu.

Ben kızın fotoğraflarına ve kayboluşuyla ilgili makalelere bakarken, “Coraline Whittaker,” dedi Sage. “Hakkında bunları bulabildim ama bu bile onun diğer Halo kızları gibi olmadığını gösteriyor.”

Coraline’ı tanıyordum.

Daha doğrusu onun hakkında bir şeyler biliyordum.

“Kızların çoğunu West Trinity Falls’tan kaçırmışlar. Boşanmış ailelerin kızları ya da bakıcı ailede kalan insanlar. Çoğu firari olarak bildirilmiş,” diye mırıldandım Sage’in anlattıklarını tamamlayarak. “Coraline’in ailesi varmış, popüler bir kızmış. İnsanların mutlaka peşine düşeceği bir kızı kaçırma riskine neden girmiş olabilirler?”

Ponderosa Springs Lisesi’nde her grubun bir hiyerarşisi vardı. Popüler olan tek bir grup yoktu, hepsi öyleydi. Herkes çok varlıklı olduğundan dolayı popüler olmamak mümkün değildi. Coraline’in grubu, en doğru tabirle gotiklerdi.

Sanat delileri, müzik dâhileri, şairler... Bolca göz kalemi çekip siyahlar giyen isyankâr, sanatçı çocuklardı. Bu yüzden arkadaş grubu sayesinde Coraline da iyi tanınırdı. Ancak birçok seveni olmasına rağmen yine de birazcık yalnızdı.

“Aynı şeyi ben de düşündüğüm için biraz daha eşeledim ve bunu buldum.” Sage arka cebinden katlanmış bir parça kâğıt çıkardı.

“Hadi canım...” dedim fotoğrafa bakarak.

Biraz bulanık bir görüntüydü ama hepsinin yüzü görülüyordu.

Sage’in babası Frank Donahue oturduğu yerden gülümsüyordu. Yanında Greg West, Stephen Sinclair, James Whittaker ve son olarak Conner Godfrey vardı. Sinclair malikânesinde kadehlerini tokuşturarak poz vermişlerdi.

Fotoğrafta bizden yalnızca birkaç yaş büyük gözükiyorlardı ve yakın arkadaşla benziyorlardı. En azından onları birbirlerine yaklaştıran ortak bir yönleri olmalıydı.

“Benim tepkim de aynen böyleydi. Halo ile ilişkili olan iki kişinin ölmesi sadece bir tesadüf mü? Olabilir. Hepsinin bu işin içinde olması mümkün mü? Kesinlikle,” dedi Briar. “Bence bunu öğrenmeliyiz.”

Kafamdaki çarklar dönerken bu işte kendi rolümü fark etmeye başlamıştım.

“Greg ve Frank öldü. Stephen ile çocuklar ilgileniyor. Geriye James ve Conner kalıyor.”

Bilmiş bir gülümsemeyle bana bakarken, “İçimizde çoktan onunla ilişki kurmuş birisi olsa güzel olmaz mıydı?” diye mırıldandı Sage.

Bakışları muziplikle parlayan Briar ekledi. “Hatta arkadaşlık kurmuş biri.”

Tekrar fotoğrafa dönüp en sağdaki adama baktım. Siyah, kare gözlükleri yakışıklı yüzünü çevreliyordu. Onun bu işin bir parçası olmasını istemiyordum. İyi bir insana benzediği için istemiyordum, yoksa ona bir çeşit değer verdiğimden falan değildi.

Bana iyi davranıyordu, arkadaşça bile denilebilirdi.

Bu kasabada yaşamak, birine önyargısız yaklaşılmaya müsaade etmiyordu. Masum olduğu kanıtlanana kadar herkes suçluydu, tersi işlemiyordu.

Yani gözüm Conner'ın üstünde olmalıydı.

“Dostlarını yakında tut,” diye mırıldandım fotoğrafı parmaklarımın arasında çevirirken. “Düşmanlarını ise mezarda.”

BÖLÜM ON

Tepedeki Bahçe

Lyra

İşte Pierson Bölgesi'ne musallat olan o ev karşımdaydı.

Ponderosa Springs'teki bütün çocuklara anlatılan hikâyenin mekânı burasıydı.

Bir geçiş ayını gibi hissettiriyordu.

Eğer orada büyüdüyseniz, hayatınız boyunca en az bir defa o demir kapıların ve iki yanına tünemiş karga heykellerinin önünde durmuşsunuzdur. Gelenler genellikle bir grup çocuk olurdu. Cesaretlerini test etmek amacıyla tepeyi tırmanır, eve bakıp dönerlerdi.

Tepenin üzerindeki malikâne, Ponderosa Springs'in her yanını tepeden gören bir manzaraya sahipti. Kasabayı uğursuzca izler, yaramazlık yapan çocukları gözlerdi. Efsaneye göre yaptığınız yaramazlıkları öğrendiğinde, bir sirenin denizcileri çağırması gibi sizi çağırır ve ön kapıdan geçip içeri geçene dek kulağınıza bir ninni fısıldarmış.

Fakat bir kere içeri girince artık geri dönüş olmazmış.

Bu efsane Thatcher'ın babasının işlediği suçlarla iyice bü-

yümüştü. Artık o meşhur malikânenin önüne sadece çocuklar gitmiyordu.

Alçak sesli müzik kulağımda çalmaya devam ederken kapılar gıcırdayarak açıldı ve beni içeri aldı. Tuzağa yakalanmış bir sinek, örümcek ağında istekle vızıldayan bir böcek gibi hissediyordum. Uzun araba yolunun iki yanına ardıçlar ve akçaağaçlar sıralanmıştı. Ağaçlar yol boyunca gölgelik bir alan oluşturuyordu.

Pierson ailesinin on yıllardır kullandığı, elli yedi dönümlük arazinin üzerine inşa edilen 1870'lerden kalma malikânenin tarihini öğrenmek için fazla araştırma yapmak zorunda kalmamıştım. Takip alışkanlıklarım okulun dışına taşıtığında hakkında birkaç şey okumakla yetinmiştim.

Thatcher'ı birçok yerde takip etmiştim ama evi onlardan biri değildi.

Denemediğimden değildi. Ancak bir alarmı tetiklemeden ya da bir bekçi tarafından fark edilmeden o eve girmenin imkânı yoktu. Bu yüzden Thatcher evinin mahremiyetine girdiği andan itibaren benim için sessiz bir sırra dönüşüyordu.

Kısa süreliğine zemin kattaki mutfığa veya çeşitli odalara girdiğinde onu görüyordum ama duyamıyordum. Büyükkannesi May, evin batı kanadında nadiren bulunduğundan onunla iletişim kurduğunu da hiç görmemiştim.

Nasıl biri olduğunu hayal etmeye çalışıyordum. Belki kahvaltı hazırlarken klasik müzik dinliyordu. Acaba yatağını kendi mi düzeltiyordu? Çarşaflarını kendi mi yıkıyordu? Beyaz mıydı? Dolabında başka renklere yer var mıydı?

Kalbimde taşıdığım o adamla ilgili bilmediğim çok fazla şey vardı. Bazen bunu düşündükçe çıldıracağımı hissediyordum. Yeni bir böcek türüne aşırı derecede bağlandığım zamanlarda olduğu gibi onunla ilgili her detayı öğrenmek istiyordum. Nasıl hareket ettiğini, nasıl yaşadığını, içinin neye benzediğini... Her hareketi ve alışkanlığını yakından incelemek istiyordum.

Oysa cam pencereler aramıza koca bir dünya koyuyordu. En kötüsü ise bodrum katına indiğinde casusluk tamamen sona eriyordu çünkü o kısmın hiç penceresi yoktu.

Orası onun kimseden çekinmeden kendisi olduğu, tamamen savunmasız kaldığını bildiğim tek yerdi ve orayı bir kere bile görmemiştim. Fakat bu durum bugün değişecekti.

Üzerimde Thatcher'dan başka kimsenin bana öğretemeyeceği şeyleri öğrenecek olmanın, sahip olduğum bunaltıcı ve yanıltıcı fantezilerden kurtulmam için bana rehberlik edeceğini biliyor olmanın rahatlığı vardı.

Aynı zamanda heyecanlıydım. Öğreneceklerime odaklanmalıydım. Ferah kokusu ve tüm hareketlerinin samimi olduğu bir yerde, yani evinde olduğum gerçeği tarafından dikkatim dağılmamalıydı.

Yalnızca ben ve o olacaktık. Bu kez saklanmak yoktu.

Onun kendine özel ayırdığı alanda olacaktım. Düşüncesi bile parmaklarımı karıncalandırıyordu.

Ağaçların süslediği yol bitince canlı renkteki manolyalarla süslü, arnavutkaldırımlı bir otopark alanıyla karşılaştım. Kireçtaşından yapılmış şato tarzı malikâne zarif mimarisi, dekoratif korniş ve sütunlara sahip kemerleriyle nefesimi kesiyordu. Detaylı her bir gravür ve korniş el oymasıydı. Evin sakinleri için uygun hale bizzat getirilmişti.

Eski model arabamı yakındaki *Cadillac*'lar ve diğer lüks araçlarla kıyasladığımda, kendimi inanılmaz derecede yetersiz hissetmiştim. Telefonuma bakınca erken geldiğimi gördüm. Seçeneklerim kısıtlıydı. Ya arabada kalacaktım ya da içeri girecektim. Oldukça meraklı bir insan olduğumu göz önüne alırsak, ikinci seçenekten ilerleyeceğim açıktı.

Hantal sarı botlarım, bir su birikintisine indiğinde *şap* diye bir ses çıkarmıştı. Tenimde hissettiğim ılık yağmur damlaları üzerine başımı kaldırdığımda yoğun, öfkeli gri bulutları gördüm.

Büyüklüğü ve ihtişamıyla göz kamaştıran eve girmek yerine, etrafında dolaşmaya başladım. Bir yandan da pencereleri saymaya çalışıyordum. Arka tarafa geçtiğimde otuz bire gelmiştim.

Casusluğum sırasında yakalanmaktan korktuğumdan dolayı orayı çok kısa bir süreliğine görmüştüm. Ancak artık bir davetli olarak geldiğime göre her yeri inceleyebilirdim.

Etrafta tenis kortu ya da yüzme salonu gibi zenginlik göstergeleri yoktu.

Sadece çiçekler vardı.

Tatlı yeşil bahçe kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyordu, her bir santimetrekaresi güllerle kaplıydı. Ağaçların başladığı çizgiye kadar olan kısmı kırmızı, pembe, sarı ve beyaz yapraklar süslüyordu.

Uzun beyaz kemerler sarmaşıklar tarafından nazikçe sarılmıştı. Sadece taç yapraklarla bezeli mermer heykeller, canlı çiçeklerle dolup taşan sıra sıra parlak çalılar vardı. Arka tarafa yakın noktadaki çeşme de dikenli bitkilerle süslenmişti.

Burnuma dolan kokular resmen başımı döndürmüştü. Önce hangisine odaklanacağıma karar veremiyordum.

Açık alanı hevesle dolaştım. Yavaşça ilerlerken sarmaşıkların ve güllerin evin kenarlarına nasıl bağlandıklarını inceledim. Sütunların altından ilerlerken bu mükemmel hale gelmelerinin yıllar süreceğini düşündüm.

Öne doğru uzanarak baş ve işaretparmağımın arasına aldığım bir taç yaprağının dokusunu hissettim. Yağmur durmuştu, hırkam sıırılsıklamdı ama umursamadım. Parmak uçlarım bir dikene sürtünürken tenime batmasından çekinmiyordum.

“Thatcher’ı burada bulamazsın.” Zarif, bal kadar yumuşak sesin geldiği yöne bakmak için arkamı döndüm. “Evin bu kısmından özellikle uzak durur.”

Geniş beyaz şapkalı, bahçe eldivenli yaşlıca bir kadın se-

petindeki çiçekleri düzeltirken beni inceliyordu. Ona bakarken Pierson ailesinin ölümsüzlüğüne dair vampir efsanesine inanmak üzereydim.

“Ben... Şey, çiçekleriniz çok güzel,” diye kekeledim arkadaki çiçekleri işaret ederek. “Afedersiniz. Ben Lyra.... Ben...”

Duraksadım. Thatcher’ın nesiydim? Öğrencisi miydim? Yardımcısı mıydım? Arkadaşı olmadığım kesindi.

“Arkadaşı mısınız?” diye sordu. Koyu renk kaşlarından birini kaldırdığında yüzünde her şeyi bildiğini ima eden bir ifade belirmişti. Bir an benim hakkımda ne kadarını bildiğini merak ettim.

“Evet, öyle de denilebilir,” diye mırıldandım. Bir anda kupkuru kesilen altdudağımı yaladım. “Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bana tarif ederseniz...”

“Saçmalama,” dedi hafif bir bilek hareketiyle beni susturarak. “Bir kadın gönüllü olarak buraya gelmeyeli yıllar oldu. Testosterondan bıkmıştım zaten.”

Sözlerinin ardındaki anlamı kavradığımda tüylerimin ürpermesine karşı koyamadım. Kadınlar bu evin geçmişini bildikleri için buraya gelmiyorlardı. Birçok hemcinslerinin yıllar önce karşı karşıya kaldıkları kaderin farkındalardı.

“Siz Thatcher’ın annesi misiniz?”

Kadının göğsünden sıcak, genç bir kahkaha yükseldi. Uzakta bir karga sürüsü havalandı, kapalı gökyüzünün içinde kayboldular. Kadın yüzünde bir gülümsemeyle bana bakmaya devam etti.

“Hayır, canım. Ben onun büyükannesiyim. Beni kazanmak için mi, yoksa gerginlikten mi söyledin bilmiyorum ama bunu iltifat olarak alıyorum.”

Yaşından çok daha genç görüldüğünü anlamak zor değildi. Kırışıklarının olmaması ve topuz yaptığı saçları da insanı aldatıyordu. Sanırım Piersonlar güzel yaşılanıyordu.

Sıcak tavrı biraz rahatlamamı sağlamış, omuzlarımdaki gerginlik azalmıştı. Büyük ihtimalle o gün geleceğimi biliyordu.

“Eviniz çok güzelmış,” dedim parmaklarımı bir kere daha yaprağa sürerken. “Bütün hayatımızı burada mı geçirdiniz?”

Zarif hareketlerle eldivenlerini başından çıkardı ve kollarından sarkan sepetin içine yerleştirdi. Ellerine nazikçe masaj yaptığı sırada bulutların ardında gizlenen güneşin parıltısı, parmağındaki kocaman elmas yüzüğe yansdı.

“Çoğunlukla evet.” Bakışlarını etrafta gezdirirken buradaki anılarını hatırlıyormuş gibi iç geçirdi. “Yirmi bir yaşındayken Thatcher’ın büyükbabası Edmond ile evlendim. Hoş, on altı yaşında tanıştığımızdan itibaren her gün teklif etmişti. Oysa ben önce okuyup kendi ismimi yapmak istiyordum. Sadece bir Pierson eşi olarak var olmak istemediğim için reddettim. Edmond babasının şirketini devralınca buraya taşındık. Bir tür geçiş töreni gibiydi yani. Tüm Pierson erkekleri aynı yolu izler. Üniversite, aile şirketini devralma ve malikâneye taşınma. Edmond’ın anne ve babası emekli olunca Fransa’ya taşındılar, Henry doğana kadar orada kaldılar.”

Derin üzüntüsü yüzünün her bir kıvrımından belli oluyordu. Kemiklerine işleyen kederinden dolayı ilk kez yaşı kendini belli etmişti. Dönüştüğü adamdan pişmanlık duysa da doğurduğu çocuğunu hâlâ sevmenin ne kadar zor olduğunu düşündüm.

Bütün kitap ve teoriler, yetiştirilme tarzının insan doğası üzerindeki etkisini tartışıyordu. Psikopatlığın doğuştan mı, yoksa dış etkenlerle mi geldiğini bulmaya çalışıyorlardı. Normalliğe giden yolu etkileyip etkilemeyeceğini öğrenmek istiyorlardı. Nedense bu kadının Henry’nin dönüştüğü şeye ciddi bir etkisi olacak kadar zarar verdiğini düşünemiyordum.

Canavarlar başka canavarları yaratırdı. Böyle olmadığı zamanlarda, gerçek çok daha korkutucu olmaz mıydı?

Bazen en korkunç yaratıklar sonradan o halde gelmezler,

öyle doğarlardı. Hiçbir sevgi ya da terapi onları doğuştan sahip oldukları bu özelliklerden kurtaramazdı.

“Düşüncelerin yüzünden okunuyor, küçük kız,” diye mırıldandı. “Torunumla arkadaşlık edeceksen, bu konuda daha dikkatli olmanı öneririm.”

Boş gözlerle ona bakarken duygu ve düşüncelerimi yüzeye taşırmadan nasıl saklayabileceğimi düşündüm.

“Henry işleri eline alınca Edmond ve ben buradan taşındık. Ama Thatcher sekiz yaşındayken geri döndük. Henry tutuklandıktan sonra Thatcher’ın düzenini değiştirme fikri hoşumuza gitmedi. Şirket şimdi uzun zamandır orada çalışanlar tarafından yönetiliyor. Yönetimi ele almadan önce Thatcher’ın okulunu bitirmesini sabırla bekliyorlar.”

Ne kadar denesem de o soruyu sormadan edememiştim.

“Thatcher nasıldı? Yani...” Elimi etrafı gösterircesine sallarken patavatsızlığım yüzünden utanç içindeydim. “Olanlardan sonra?”

“Yani tek oğlum seri cinayetten hüküm giydikten sonra mı demek istiyorsun?” dedi dobra bir şekilde. “Benim yanımda sözcüklerini gizlemene gerek yok, kızım. Kasabanın işgüzarları bunu yeterince yapıyor.”

Başım la onayladım. “Gücendirmek istememiştim.”

“Biliyorum, canım.” Gül çalılarından birine doğru eğilip bir tanesini dalından kopardı. “Thatcher, Henry gittikten sonra hiç değişmedi. Hâlâ her zamanki zeki ve karizmatik çocuktur. Sevgiye karşı hâlâ soğuk, birinin ona dokunmasından hoşlanmıyor. Doktorlar bize onun sağlıklı olduğunu, herhangi bir istismar izine rastlamadıklarını söylediler. Bir terapist travma sonrası stres bozukluğundan bahsetmişti ama Thatcher babasıyla ilgili herhangi bir meseleyi konuşmayı kesinlikle reddetti. Hâlâ da öyle. Keşke değişiminden önce burada olsaydım ama sanırım Henry buralardan gitmeden önce onu değiştirmeyi çoktan başarmıştı.”

Kalbim o tanıştığım çocuk için üzülüyordu. Şeytani düşüncelerle çarpıtılmış, kirletilmiş o zihne acıyordu. Thatcher sadece kırılmamıştı. Çok daha kötüsü olmuştu.

Henry doğduğu andan itibaren onu yoğurmuş, şekillendirmiş ve yalnızca ölüme adanmış bir cehennem çamuruna dönüştürmüştü. Ben Henry'nin kâbus gibi etkisini tek bir gece yaşamıştım. Oysa yıllarca süren koşullandırma Thatcher'ı Kan Prensi'ne dönüştürmüştü.

Bense kırılmış olandım. Paramparça olan cam eritilip yeniden onarılmıştı. Biz aynı bütünün iki yarısıydık ve sanırım kalbim bunu, o gece annemin yatak odasına girdiği anda anlamıştı.

May ve Edmond tarafından büyütülseydi, Thatcher nasıl bir insan olurdu? Kim olurdu? Kalbim hâlâ onun için çarpar mıydı?

"Thatcher, Henry değil," dedim düşünmeden. Bakışlarımı, Briar'ın dediğine göre çocukların hayran olduğu o kadından ayırmadım.

"Edmond ve ben bunu biliyorduk. Thatcher'ın bile gerçeği bildiğine inanıyorum. Yine de bu kocamı, torunumuzu Henry'nin kaderinden kurtarmak amacıyla elinden geleni yapması için durdurmaya yetmedi." Yumuşak bir tavırla gülümsedi. "Fakat bazen ebeveynlerimizin bize yüklediği ve asla kıramadığımız şeyler vardır."

Cebimde titreyen alarm bana zamanın geldiğini bildiriyordu. Kahretsin, Thatcher geç kaldığımı düşünecekti. Sanırım büyükannesi ile sohbet ettiğimi söylesem de ikna olmazdı.

"İçeri gitsem sorun olur mu? Onu kızdırmak istemem çünkü şeye geç kaldığım düşünecek..." Hızlı düşünüp uygun kelimeyi bulmaya çalıştım. "Dersimize..."

Sesim daha çok soru soruyormuşum gibi çıkmıştı. O anda birdenbire aslında yapacaklarımıza hazırlıksız olduğumu hissettim. Cinayetten paçayı kurtaracak kadar sessiz kalabilir miy-

dim? Masum bir büyükannenin önünde bile yalan söylediğim sırada tökezliyorken polis sorgusunda ne yapacaktım?

Avuçlarım terlemeye, rahatsızlık hissi bedenimi ele geçirmeye başladı. Bunu yapabilir miydim? Aslında beceremeyeceğim bir şey için mi hayatımı riske atmıştım?

“Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim, Lyra?” dedi May. Başını eğip gözlerime baktığında beni içsel düşünce sarmalımdan kurtarmış oldu.

“Tabii.”

Sertçe esen rüzgâr güllerin ağır kokusunu burnuma doldurdu. Bana doğru yürürken parmaklarını gülün sapında gezdirip dikenleri izliyor, parlak kırmızı çiçeği avuçlarında dönüyordu.

“Dikenler, daha zayıf olanı korumak için vardır. Doğanın bize, en uysal canlıların bile keskin dişleri olduğunu hatırlatma şeklidir. Hayattaki en güzel şeyler bile köşeye sıkıştırıldığında canını yakabilir.” Çiçeği bana uzatıp almam için işaret etti.

“Ben torunumu çok severim, Bayan Abbott. Fakat Thatcher’ın dikenleri çok keskindir. Üstelik babası ondaki yumuşak köşelerin hepsini kesip atalı uzun zaman oldu. Onunla nasıl başa çıkacağın konusunda dikkatli ol. O her şeyi kanatmak için vardır.”

Duraksamadan çiçeği elinden aldım ve nazikçe başımı aşağı yukarı salladım. Parmaklarımız birbirine sürterken aramıza derin bir sessizlik çökmüştü. Thatcher’ı uzun zamandır tanıyordum, onun etrafında olmanın anlamını biliyordum. Kendini acıya hedef göstermekle aynıydı.

Ancak ben ölümün karşısında hayatta kalmıştım. Ölümü izlemiştim. Etkisini özümsemiştim. Ayrıca Thatch’in kim olduğunu biliyordum. Her şeyini görmemiş olsam da ruhunu biliyordum.

Onunla ilgili hiçbir şey, beni ondan vazgeçecek kadar korkutamazdı.

Beni kendi düşüncelerimle baş başa bırakıp eve doğru yürümesini izledim. Bir an bahçede durup konuşmamızdan önceki özgüvenimi yeniden kazanmaya çalıştım. Cevaplanmasını istediğim milyonlarca soru vardı. May'ın Thatcher ve gecenin karanlığında yaptıklarının ne kadarını bildiği bu soruların başında geliyordu.

Ben bir hayalettim. Özellikle ortadan kaybolma yeteneğim düşünüldüğünde, kimse benden hiçbir şey için şüphelenmezdi. Üstelik Thatcher'ın taktikleri sayesinde gizlediğim dürtüleri zincirlerinden kurtaracak, bununla yaşamayı öğrenecektim.

Başka bir seçeneğim yoktu.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Bana geç kalmamamı söylemiştin,” dedim topuklarımın üstünde ona doğru dönerek. “O yüzden erken geldim. Biraz etrafa bakınıyordum.”

Thatcher'ın en sevdiği rengin kırmızı olduğunu biliyordum ama ne zaman siyah giyse içimde bir şeyler kıpırdanıyordu. Nefesimi düzenlemeye uğraşırken dudaklarımı ifadesiz tuttum.

Yana doğru ayrılmış saçlarından kurtulan inatçı bir tutam yüzünün önünde sallanıyordu. En çok da saçlarının o kısmını seviyordum. Bana onun da aslında bir insan olduğunu hatırlatıyordu.

Balıkçı yaka kazağı ile uzun paltosu onu iyice uzun boylu ve korkunç gösteriyordu. Dikkatli bakışlarının altındaki sert ifadesi üzerime dikilmişti. Uzun bacaklarını saran siyah pantolonunu aynı renkteki ayakkabılarıyla eşleştirmişti.

Baştan aşağı siyahtı.

Kasvetli güneş gözlerine yansıdığı anda karnım sıkıştı. Biraz daha az çekici birisi olsaydı, etrafında olmak o kadar da zor bir şey olmayabilirdi. Beyaz, bunaltıcı bir sıcaklık içimi kavururken geçen gün onu gördüğüm anı düşündüm.

Tenime öyle dokunması için yıllarca beklemiştim.

Eli boğazımın etrafında kıvrılmıştı, parmakları nabzımın üzerindeydi. Tek bir tutuşuyla bedenimin kontrolünü eline geçirmişti. Kaygan kanının tenimde bıraktığı izi hâlâ hissediyordum. Tüm bedenimi kanıyla kaplamasını istemiştim. İzlerini silmemin sebebi istediğimden değildi, tamamen inadımdandı.

Cinsellik alanında çok az tecrübem vardı, bunun farkındaydım. Ancak bir şekilde bedenim ondan ne istediğini biliyordu. Neyi arzuladığını ve onun neler verebileceğini anlıyordu.

İzler bırakmasını, yaralar açmasını, içine çekmesini ve beni almasını istiyordum.

“Sana erken gelmeni ya da bahçede dolanmanı da söylemiştim,” diye belirtti. Sesi onunla seks hayalleri kurmak için orada olmadığını hatırlatmıştı. “Senden bir şey yapmam istediğimde bunun mükemmel bir şekilde yapılmasını isterim, evcil şey. Ne geç kal ne de erken gel. Tam vaktinde gel.”

Aramızdaki tansiyonu düşürmek amacıyla hazır ola geçtim ve alaycı bir asker selamı verdim. “Başüstüne, yüzbaşı.”

Minik gülümsemem onun tepkisi karşısında soldu. Kıpırdamadan sadece yüzüme bakmış, ardından ellerini cebine sokup beni aptal gibi orada bırakmıştı.

“Şimdiden pişman olmaya başladım,” diye homurdandı yanımdan geçerken.

Utancımдан yanaklarım kızardı, başıma kaldırdığım kolumu serbest bıraktım. Onu takip ederken kısa adımlarımı onun uzun bacaklarının ritmine uydurmak için hızlandım.

“Bugün başlayacağımızı sanıyordum,” dedim sırtına doğru. Sesimi duyduğunda, omuzlarının paltosunun altından bile fark edilecek kadar gerildiğini görmezden gelmeye çalıştım.

Pekâlâ, pislik gibi davranmak istiyorsa öyle yapabilirdi.

Roma bir günde inşa edilmemişti, Thatcher’ın buzdan du-

varları da bir günde erimeyecekti. Tavırları anlaşılmamızdan bağımsızdı. Bir pislik gibi davransın ya da davranmasın, verdiği sözün kendine düşen kısmına sadık kalacaktı.

Omurgamı dikleştirip sırada ne varsa ona hazırlandım. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bensiz nefes bile alamayacağı gerçeğini iliklerinde hissedene kadar gölgesi olacaktım.

Thatcher bana öldürmeyi öğretecekti. Bense ona, benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu öğretecektim.

“Başlıyoruz,” dedi artık bu sohbeti sonlandırmak istediğini belli eden bir ses tonuyla.

Fakat beraber çalışmayı planlıyorsak, benimle biraz daha fazla konuşmayı öğrenmek zorundaydı. Hoşuna gitse de gitmese de başka yolu yoktu.

“O halde nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Bir süre cevap vermeden ilerlemeye devam etti.

En sonunda sadece, “Mezarlığa,” demekle yetindi.

Evin bahçesinden ayrılıp ön kısmına geçtiğimiz sırada birden bir şeyin farkına vardım.

Thatcher’ın büyükannesine soyadımı hiç söylememiştim.

BÖLÜM ON BİR

Tut Şu Köpeği

Thatcher

“Senin için nasıl bir his?”

Soruyu sakız patlatma sesi takip etti, yol boyunca aynı ses kulağımda çınlayıp durmuştu. Sessiz durma konusundaki beceriksizliği, birlikte geçirdiğimiz süre boyunca benim için en büyük zorluk olacaktı.

Dönüp baktığımda neşeli ifadesiyle karşılaştım. Peşimden gelirken mezar taşlarını inceliyor, omzuna yasladığı kürek sallanıyordu.

Minik Bayan Ölüm, mezarların arasında kır çiçekleriyle dolu bir tarlada yürüyormuş gibi keyifli görünüyordu. Bu da Lyra Abbott’ın sıradan tiplerden olmadığını başka bir kanıtıydı.

Bazı kızlar kır çiçeklerini severdi, bazıları ise sıcak kumlarda oynamayı tercih ederdi.

Fakat o ölümle birlikte yürümek ve çürümeyi yoldaşı yapmak için yaratılmıştı.

“Omuzlarından yük kalkmış gibi mi hissediyorsun? Rahatlıyor musun? Cinsel rahatlamaya benzer bir...”

“O cümleyi bitirme,” diye araya girdim. Üzerime diktiği bakışlarını ve bana yakınlığının yarattığı ürpetiyi görmezden gelmeye çalışarak bakışlarımı ileriye sabitledim.

“Eğer bu işi yapacaksak bana bir insan gibi davranman gerektiğini biliyorsun, değil mi?” Adımlarını hızlandırıp yanıma geldi ve yüzüme baktı. “Evcil hayvanmışım gibi değil. Sana soru sorduğumda, en azından cevap vermek istemediğini söylemen gerekiyor.”

Adımlarım durdu, bakışlarımı ona çevirdim. Benden çok daha kısa boyluydu. O kadar küçüktü ki, fazla çabalamadan onu ikiye ayırabileceğimi hissediyordum. Yine de başına geleceklerden korkmadan beni kurcalamaya ve kimsenin görmesine izin vermediğim hassas noktalarımı dürtmeye devam ediyordu. Onu kırıp parçalamak isteyen yanımı kışkırtıyordu.

“Diğer yanın keskin dişlere sahip, değil mi?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak. “O ısıkların arkasını doldursan iyi olur, evcil şey. Diğer türlü cesedinden kurtulmanın elli yolunu bulabilirim.”

Altı ay önceye dek, arka planda yok olmasına izin verdiğim baş belası bir kızdı. Geçmişimiz, çocukken birlikte geçirdiğimiz tek bir geceden ibaretti. Ancak şimdi benim hayatımı kurtarmak için birisini öldüren, öğretmenliğimi garantilemek uğruna bir uçurumdan kendini bırakmış biriydi. İlk irade sınavını vermek üzere hiç sorgulamadan bir mezarlıkta peşimden geliyordu.

Hayaletim hayata dönmüştü. Daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi gölgelerimde gizlenip beni gözetlemeyi bırakmıştı.

Artık hayattaydı, anı yaşıyordu.

Ben de onu tekrar tekrar öldürmekten başka bir şey istemiyordum.

“Benim başka bir yanım yok. Birden fazla karakterim varmış gibi davranıyorsun. Beni çocuk gibi duymazdan gelmeden ve sorularımı cevaplamamandan bıktım artık.”

Tekrar yürümeye başladığımızda ayak sesleri sertleşmiş, yüzü asılmıştı.

Küstahlığı karşısında alaycı bir ses çıkardım. Hem yetişkin muamelesi görmek istiyordu hem de küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Tüm bunlar bitene kadar kendi hayatıma son verebilirdim.

Etrafı incelerken ayaklarımın altında ezilen toprağın çıkardığı ıslak sesler sessizliği dolduruyordu. Aile mezarlığımız malikânenen çok da uzakta değildi. Birçok mezarlıktan küçüktü ama meraklı gözlerden uzakta, özel bir yerdeydi.

Onunla ilk dersimde en çok ihtiyacım olan şey buydu.

Sessizlik.

Kapıya vardığımızda cebimden bir deste anahtar çıkardım. Buraya yalnızca Pierson soyadını taşıyanlarla birkaç seçkin bekçinin girmesine izin veriliyordu. Uzun ve siyah demir kapılar mezar taşları, anıtlar ve heykellerle dolu yaklaşık dört dönümlük تنها arazinin etrafını çevreliyordu. Büyükbabam diğerlerine göre daha küçük, zamanı geldiğinde büyükannemin de gömüleceği bir mozolede yatıyordu.

Gıcırtilar eşliğinde açılan kapıyı açık tutarak ilk önce onun geçmesi için bekledim. Ne olursa olsun, ben bir centilmendim.

Yanımdan geçerken iki şey oldu.

Sanki zaman bir tek benim fark edebileceğim kadar yavaşlamıştı. Sadece bir saniye sürmüştü ama rüzgârın Lyra'nın kokusunu yakalamasına yetmişti. Açık bıraktığı ipeksi saçları dalgalanarak kokusunu burnuma taşıdı ve beni onu solumaya zorladı.

Yapış yapış, tatlı kirazlar gibi kokuyordu.

Dikkatimi çeken bir diğer şey ise dışarı doğru büzdüğü dolgun, pembe altdudağıdı. Kaşlarını iyice çatmıştı, şımarık bir çocuk gibi somurtuyordu.

Yüzündeki o ifadeden kurtulmak için ona bir kemik atmaya

karar verdim. Beni sinirlendiriyordu ve eğer böyle davranmaya devam ederse, onu mezarlığın hemen yanındaki göle atacaktım.

“Güç,” dedim mezarlığın en boş, uzak tarafına yönelirken.

“Ne?”

“Kendin bile ne sorduğunu hatırlamıyorken neden sorularını cevaplayayım ki?” diye terslesem de devam ettim. “Birini öldürdüğümde güçlü hissediyorum. Bana hissettirdiği bu. Bana verdiği bu.”

Daha önce hiç kimseyle bunun hakkında konuşmamıştım. Çocukların benim özel alışkanlıklarım ile ilgili kendince yorumları olmuştu ama hiçbirisi temeldeki sebebi bana sormamıştı. Bunu onlardan ayrı tutmuş, kendi sırrım olarak saklamıştım.

Bu dürtüyü benimle paylaşan babam bile Lyra’ya ifşa ettiğim şeyden habersizdi. Peki tüm bunlar ne içindi? Suratını asmayı kesmesi için mi söylemişim?

“Neyin üzerinde güç kazandırıyor?” diye sordu. Benden topladığı küçük parçalarla kim olduğumu anlamaya çalışıyordu. “Milyar dolarlık bir şirketin mirasçısısın. Bu kadar güç yetmiyor mu? Daha fazlasına mı ihtiyaç duyuyorsun?”

Babamın gücünü istiyordum.

Aklımdan geçen ilk düşünce buydu.

Eğer elimden alınan gücü, benden koparan kişiden geri alabilecek olsaydım bütün paramdan ve mirasımdan vazgeçerdim. Lyra birinin karşısında gerçek anlamda güçsüz kalmanın ne demek olduğunu bilmiyordu.

Birinin sizi bir hiç olana dek, sizden geriye boş bir tuval gelene kadar tüketmesini anlayamazdı. Babamın bana yaptığı buydu.

Açtığım her kesikle, birinin ciğerlerinden söktüğüm her çığlıkla birlikte o güçten bir parçayı geri kazanıyordum.

Fakat bunları Lyra’ya söyleyemezdim çünkü bilmesine gerek yoktu.

“Asla yeterli güce sahip olamazsın. Özellikle söz konusu bu tarz bir güçse. Maddesel şeylerle statüler başka bir şeydir, Lyra. Fakat bir insanın yaşamının ve ölümünün üzerinde kontrolün olduğunu bilmek bambaşkadır. Onların korkularına, nefeslerine ve ruhlarına sahip olursun. Merhamet etmen için saf bir ıstırapla bağırdıklarını duyduğunda, neyden bahsettiğimi çok iyi anlayacaksın.”

Parmaklarım bir insanın göğüs boşluğunda gezinmek, sıcak ve kaygan kan ellerimden akarken kalbinin atışını avuçlarımda hissetmek için adeta yanıp tutuşuyordu. Kaburgalarını bir piyano gibi çalarken tüm güç bende olurdu.

O hissi yeniden yaşayabilmek için altı ay daha beklemek zorunda olmamın canımı sıkması gerekiyordu. Oysa sıkılmıyordu. Sıradaki kişiyi nasıl öldüreceğimi düşünmeye zamanım oluyordu. Parçalara mı ayıracaktım? Göğsünü mü açacaktım? Karnını açıp organlarını çıkararak ona biraz anatomi dersi mi verecektim?

Seçenekler korkunç derecede sonsuzdu.

“Sence benim için de mi böyle olacak?”

Konuşmanın o kısmına henüz gelmemiştik çünkü çoğunlukla kendime söylediğim gibi, bunu neden bu kadar istediğini umursamıyordum. Yine de az da olsa merak etmediğimi söylesem yalan söylemiş olurum.

Babam benim içimdeki psikopatı durmadan beslemişti. Kendi halime bıraksaydı, belki de içimdeki o vahşi tohum uyuyor olacaktı. Ancak artık hasat edilmiş ve eğitilmiştim.

Fakat babam, Phoebe Abbott’ın yatak odasındaki dolaba sakladığı şeyi gözden kaçırmıştı. O gecenin Lyra’ya neler yaptığını kim bilebilirdi ki? Bunca zamandır içinde evcilleştirilmiş halde kaynayıp duran şey tam olarak neydi?

“Seri katillerin zihniyeti konusunda bir uzman değilim. O cevapları almak istiyorsan, bir psikiyatristle görüş.”

“Düşünmüştüm ki...”

“Nasıl hissettirdiğini biliyorsun, Lyra. Peşine düştüğün duyguyu tanıyorsun. Açlığın damarlarında nasıl dolaştığımı biliyorsun.” Bakışlarımı ona çevirdiğimde unutmak istediğim bir anı zihnimde dolanmaya başladı. “Dedektif Breck’in boynuna bıçağı sapladığın anı düşün. Kanı parmaklarına bulaştığında gözlerindeki ifadeyi gördüm. O his sana güç gibi mi geldi?”

Ona bir kez daha birisinin hayatına son vermenin heyecanını çoktan deneyimlediğini hatırlatıyordum. Planlamadan yapmış olması, onu daha az katil yapmıyordu.

Geçmişe dair zihnimde tuttuğum çok az şey vardı. Çoğunu saklamıyordum. Anıların zihnimden su gibi akmasına izin veriyordum çünkü hiçbir şey zihnimde tutmaya değer gelmiyordu. Sadece birkaç küçük şey aklımda kalmıştı.

Ancak elinde bir bıçak, ayaklarının ucunda bir ceset ve kan bulaşmış yüzündeki ifadeyle nasıl görüldüğünü unutmak kolay değildi.

“Az önce ne demiştin?” diye devam ettim. “Omuzlarındaki ağırlığı atmak gibi mi hissettirmişti? Rahatlamış mıydın? Sen benim yetiştireceğim cinsel bir sadist misin, Lyra?”

Dudaklarının kenarı bir anlığına kıvrıldı ama zihninde beliren cevabın ağırlığı gülümseme isteğini bastırdı. Zihin perdesinin ardındaki karanlığı sahiplenmekle, hissettiklerinin ahlaksızlığı arasında kalmış gibi görünüyordu.

Daha önce bunları sesli olarak konuştuğundan bile emin değildim.

“O öldüğünde omuzlarımdan bir yükün kalktığını hissettim,” dedi derin bir nefes alarak. Yanağının içini ısıırıyordu. “O an her şey belirsizdi, sadece kanın sıcaklığının farkındaydım. Yoğun dokusunu hissediyordum.”

Yutkunuşuyla boğazı hareketlendi. “Ama öncesi? En çok o kısmı hatırlıyorum. Kafana silah dayayışımı izlerken neler

hissettiğimi. Sanki bunu daha önce defalarca kez yaşamıştım. Oysa Henry'nin annemi öldürmesinden sonra böyle bir şeye hiç tanık olmamıştım.”

Sözlerinin ardından aramıza uzun ve ağır bir sessizlik çöktü. Mezarlığın derinlerine ilerlerken sadece adım seslerimiz yankılanıyordu.

“Koruyucu ailede büyüdüğümü biliyor muydun?” diye sordu aniden konuyu değiştirerek.

“Evet? Peki sen benim kahvaltıda yoğurt yediğimi biliyor muydun? Bunun konumuzla ne alakası var şimdi?”

Bu bir terapi seansı ya da insanların birbirini tanımak için ettiği bir sohbet değildi. Onun ve yaşadığı şeyler hakkında hiçbir şey duymak istemiyordum.

Sistemin içinde nasıl büyüdüğünü, banka hesabımda daha o yaşta hayatını sürdürmesine fazlasıyla yetecek kadar paraya sahip olduğunu nasıl bildiğimi elbette paylaşmayacaktım.

Bazen insanların bilmemesi gereken şeyler olması daha iyiydi.

“İlk defa grup evlerinden birinde olmuştu,” diye fısıldadı. Nefesindeki kiraz kokusunu neredeyse alabiliyordum.

Ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Bunları duymak istemiyordum. Duymamalıyım. Fakat vereceğim tepkiye de engel olamıyordum.

Sert bir ifadeyle başım eğip ona baktım.

“Oradayken biri sana dokundu mu?”

Gözlerim yalan söylemesi ya da gerçeği saklaması için ona adeta meydan okuyordu. Başka birisi onu istismar etsin diye yaşamasına izin vermemiştim. Lyra bir baş belası, tenime batmış inatçı bir diken olabilirdi ama benimdi.

Onunla ben ilgilenecektim. Sonunu ben getirecektim.

Başkası değil.

Kurbanlarımin arasına altı ay koyma kuralım, bana ait bir

şeye dokunabileceğini düşünen kişileri kaynatma düşüncesi karşısında silinmek üzereydi. Parçalanmış uzuvlar ve eriyen etlerin görüntüsü zihnimde canlandı.

Onlarla uzun uzun ilgilenecektim. Her bir kesiği hissettiklerinden emin olacaktım.

“Hayır, hayır.” Başını agresif bir tavırla iki yana salladı. “Öyle bir şey olmadı.”

Deri eldivenli elimle zayıf kolunu kavradım, başparmağım narin tenine gömülmüştü. “Bana yalan mı söylüyorsun? Seni temin ederim, Lyra. Bana yalan söylemeyi hiç istemezsin.”

Kocaman açtığı parlak gözlerini kolunu tutan elime çevirdi. Uzun bir süre birleştığımız noktayı izledi. Tutuşumu sıkılaştırdığımda bile irkilmeden bakmaya devam etti. Tam aksine, iyice yaklaşmak istiyormuş gibi görünüyordu.

“Yalan söylemiyorum. Sana asla yalan söylemem. Böyle bir şey yapmam, yemin ederim,” dedi gözlerini tekrar benimkilere çevirirken. “O hisse ilk kez kapıldığım andan bahsediyordum. Bir grup evinde yaşarken olmuştu.”

O yalan söyleyen biriydi.

Ancak bana yalan söylemezdi, öyle mi? Asla?

Aslında cevabının bir önemi olmamalıydı. Beni hiçbir şekilde etkilememesi gerekiyordu. Ancak ne zaman ağzını açsa, içimde bir şeyler karışıyordu. O histen nefret ediyordum. Etrafta olmasından tiksiniyordum. Yaptığı her şey beni tatsız bir ruh haline sokuyordu.

Elimi ondan çekip yürümeye devam ettim. Sessizliğim ona ihtiyacı olan cesareti vermiş olmalıydı çünkü konuşmaya devam etti.

“On bir yaşındaydım ve grup evimde benden büyük bir kız vardı. Adı Sonya’ydı. Tanrım! Dünyanın onu soktuğu duruma kızgın, huysuz bir genç kızdı. Hıncını küçük çocuklardan çıkarırdı. Bir gece su almak için aşağı kata indiğimde, Sonya küçük

bir çocuğu kırdığı cam şişenin üzerinde yürümeye zorluyordu. Ve bu şey...” İçinde canlı bir organizma varmış gibi karnını tuttu. “İçimde uyandı. Resmen ruhumu titretiyordu. Bir anda tek istediğim, kanının yere akmasını izlemek olmuştu. Karnına bıçak saplamanın nasıl bir his olduğunu merak etmiştim.”

Variş noktamıza gittikçe yaklaşıyorduk. Onu dinlemekle yetindim. Diğer herkese yaptığım gibi onu boğmak yerine, söylediklerine kulak vermeyi tercih etmiştim çünkü ilk defa anlattıklarıyla bir bağ kurabiliyordum.

“En başta koruyucu bir içgüdü olduğunu düşünmüştüm. Normal bir şey gibiydi. Kötü bir insanın, kötü bir şey yapmasını engellemek istemişim. İnsanlar her zaman böyle hissederci, değil mi? Kendi kendime böyle söylemişim. Ta ki devam ettiğini fark edene dek. Ta ki...” Sustu, sanki dilinin ucuna gelen gerçek onu boğuyordu.

“Ta ki?” diye sordum ısrarla. Cümlesini tamamlaması, zihninden geçenleri sahiplenmesi için onu zorluyordum.

Kaşlarının arasmda derin bir çukur oluştu. Tüm ifadelerinin arasından en sevmediğim buydu. Bunu söylemek, zihnimde bile itiraf etmek acı verse de Scarlett Lyra Abbott güzeldi.

Berbat giyiniyordu, iğrenç alışkanlıkları ve vahşi saçları vardı. Fakat tüm bu bilinmezliğin içinde yine de güzeldi.

Klasik müziği güzel, kaz ciğerini muazzam ve manzaraları da bazen hoş bulurdum. Ancak insanlar bana çekici gelmiyordu. Onlar deri, kemik ve etten ibaretiler. Kanla çalışan esnek makinelerdi. Ne kadar acıya dayanabildiklerini öğrenme fikri ilgimi çekse de insanlara doğrudan ilgi duymuyordum.

Buna rağmen Lyra’nın yüzünü görmek zorunda kaldığım her andan iğreniyordum. Mesele görüntüsü değildi, yüzünün ne kadar orantılı olduğunu kabul etmeliydim. Bu da midemi bulandırıyor.

O kadar güzeldi ki, kendimi hasta hissediyordum.

“Ta ki başka insanların da canım yakma isteği duyana kadar. Onlara vereceğim zararın bahanesi olması için kötü şeyler yapmalarını ümit ediyordum. Kanlarını görme ihtiyacımı meşrulaştırmam gerekiyordu.”

Nutkumun tutulduğu anlar çok nadirdi. Hemen hızlı bir karşılık verir, bir yorumla geçiştirirdim. Ancak söyledikleri karşısında adeta dilim tutulmuştu. Neredeyse anlattıklarının tadını alabiliyordum. İştah sizi ele geçirdiğinde ağzınıza metalik bir tat dolardı. Öldürme dürtüsü, diğer bütün güdülerin üstünü örterdi. Kesme, kanatma ve yaralama isteğiyle dolardınız.

Hayatımda daha önce benim gibi hisseden birisiyle hiç konuşmamıştım. Babam ve hatta büyükbabamla bile böyle şeylerden bahsetmemiştik.

Bizim çocuklar karanlığı bilirdi. İhmal edilmekten kaynaklanan yozlaşma ve kargaşayı, istismarın insanı nasıl ruhsuz adamlara dönüştüreceğini biliyorlardı. Hiçbir şekilde kontrolünüzde olmayan şeyler yüzünden dışlanmanın ve lanetlenmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Fakat bu hissi bilmezlerdi.

Günün her anında bedeninizi, ruhunuzu tüketecekmiş gibi hissettiren o özlemi... Bir virüs gibi sizi ele geçirir, her bir molekülü kaplayarak bir başkasının vücudundaki yaşamı tüketene kadar yakanızı bırakmazdı.

“Sen...” diye başladı. Yanağının içini ısırırken işaretparmağındaki yüzüğü çevirmeye başladı. Bunu sık sık yaptığını fark etmişim. “Kadın ve çocukları öldürüyor musun?”

Bu soru onunla ilgili ne söylüyordu? Cevabımı bilmediği halde yine de peşime takıldığım gösteriyordu. Demek ki küçük gölgem, masumlara zarar verip vermediğimden emin olmamasına rağmen bana olan saplantısına izin vermişti.

Cevabım hislerini değiştirir miydi? Bana her baktığında

parlayan gözlerindeki ışıltı söner miydi? Yoksa saplantısı böyle bir ihtimalin üstesinden gelecek kadar mı güçlüydü?

Lyra da annesinin yaptığını mı yapmıştı?

Bir canavara mı âşık olmuştu?

Sanırım bu tüm Abbott kadınlarının ortak özelliği idi. Annesi ona benim gibi ruhsuz, duygusuz ve başkalarına zarar vermekten zevk duyan erkekleri çekici gösteren bir gen aktarmış olmalıydı.

“Çocukları değil. Çocukların peşine düşmek korkaklıktır. Masum zihinlerini kandırmak neyi ispatlar ki? Hiçbir şeyi,” dedim aile büyüklerimin mezarları arasında ilerlerken. “Ben genelde çocukları kurban edenleri avlarım.”

“Peki ya kadınları?”

Yüzümde acımasız bir gülümsemeyle ona baktım ve elindeki küreği diğer omzuna alışını izledim. Bana küçükken aynı hareketi yaptığım zamanları hatırlatmıştı.

Koyu renk buklelerinden biri yüzünün önüne düştü. Ona uzanmamın tek sebebi ellerimde eldiven olmasıydı. Parmaklarım kıvrırcık tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Öldürmek istediğini sadece bir kadın var. Onu öldürmeyi o kadar çok istiyorum ki, adeta tatlı kanının tadını alabiliyorum. Masamda kıvrılırken nasıl güzel görüneceğini hayal edebiliyorum.”

Parmaklarımın tersiyle yanağını okşadığımda yeşil gözleri yüzümde gezindi. Teninin soluk rengiyle eldivenim arasında keskin bir kontrast vardı. Cevabımı beklerken ağzı hafifçe aralanmış, sanki her bir sözcüğüme kilitlenmişti.

“Ve o kişi sensin, evcil şey.”

Bir kez daha yanağına dokundum. Ardından onu kenara ittim ve yürüyüşüme devam ettim. Dilinin tutulduğunu görmek için arkamı dönüp bakmaya ihtiyacım yoktu. Ağzının hafifçe aralık kaldığını biliyordum.

Lyra çok güzel ölürdü. Onu benden önce alacağı için neredeyse ölümü bile kıskanacaktım.

“Şerefsiz,” diye mırıldandı yumuşak bir sesle. Ancak sesindeki tınıdan gülümsediğini anlayabiliyordum.

Aradığımız yere geldiğimizde yürüyüşümüz sona erdi. Geniş çim alan, orada gömülü olan birkaç akrabamdan biraz uzaktaydı.

“Bu biraz geri kafalılık değil mi? Yani mezar kazma seçeneği cinayetten kurtulma listesinin en altında yer almıyor mu? Cesediyle ne yapacağımı öğrenmeden önce birini nasıl yok edeceğimi öğrenmem gerekir. Ya onları gömmek istemiyorsam? Sonuçta başka imha yöntemleri de var. Parçalara ayırma, asit...”

Felaket sarmalını daha beter hale gelmeden durdurmak için, “Lütfen konuşmayı kes,” diye araya girdim. “Sana daha önce de söylemiştim. Sen öldürmeyi zaten biliyorsun, Lyra. Seni gördüm.”

İçimde yoğun bir şeyler yanıyordu. Lyra’nın kanlar içinde kalmış hali, elindeki bıçağı eklemleri bembeyaz kesilecek kadar sıkı tutuşu gözümün önündeydi. Aramızda uzanan ölü bedene bakarken gözleri ışıldıyordu. Ölüm, bir kez daha ruhlarmızı birbirine bağlayan köprü olmuştu. Neden köprünün diğer ucunda hep onun olduğunu merak ediyordum.

“Gözümün önünde bir adamın boğazını kestini. Kendi başına yaptın. Sen zaten olmak için can attığın kişisin. Bunu kabul et, yoksa boğulacaksın. Anlıyor musun?”

“Biliyorum. Ben sadece...”

“Söyle,” dedim ellerimi paltomun ceplerine sokarken.

“Susmamı istediğini sanıyordum.”

Başımı iki yana sallarken dilimi şaklattım. Rasgele açtığı ağzı onun ölümü olacaktı. Ciddiydim. Onu boğarak öldürmeme sebep olacaktı.

“Şu an şirinlik yapma zamanı değil,” diye uyardım. “Söyle.”
Yüzü kızarmıştı. “Neyi?”

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi. Bana körlemesine itaat etmesi ağzımı sulandırmıştı. Her emrime, her düşünceme ve her hareketime itaat ediyordu. Her hareketimi çok iyi takip ediyordu.

“Bana bir katil olduğunu söyle.”

“Neden?”

“Çünkü daha söyleyemiyorsan, birini öldürmeyi nasıl planlayacaksın? O kelimeyi mırıldanamıyorken ölü bir bedenden nasıl kurtulacaksın? Hayatları için merhamet dilediklerinde nasıl dayanacaksın? Ailelerinden, arkalarında bıraktıkları insanlardan bahsettiklerinde nasıl devam edeceksin? Bunu kabul et. Yoksa yaptıklarımız bir işe yaramaz.”

Sarı yağmur botlarıyla karşımda dururken aslında haklı olduğumu biliyordu. Peki neden tereddüt ediyordu? Onu durduran neydi?

“Her gün aynaya bakınca ne olduğumu görüyorum, Thatcher. Ne olduğumu anlıyorum...” Yutkunarak elini göğsüne götürdü. “Kimsenin görmediği o yanıma zincirleyip gözlerden uzakta tuttum. İnsanları o kişiden korumak için kendimden bile sakladım. Bunu Scarlett’ten geriye ne kaldıysa, onu korumak için yaptım.”

Bana bakan gözleri o kadar yoğun bir yeşildi ki, o rengi hakkını vererek tanımlamak imkânsızdı. Saf ve cezbediciydi. Bir kez içine girdikten sonra bir daha çıkamayacağını bildiğin tuhaf bir ormana benziyordu. Böyle bir ormanda, onun gözlerinde kaybolmak çok kolay olurdu.

“Bir katil olduğumu biliyorum. İçimdeki arzuyu sadece ölümün dindirebildiğini biliyorum. Bunların hepsini biliyorum, Thatch.”

“O halde neden söylemekten çekiniyorsun?”

Aklıma birden fazla soru geliyordu, dudaklarımdan sadece biri çıktığı için şükretmişim çünkü gerisi yok olmasını istediğim düşüncelerdi. *Hem de hemen.*

Lyra'nın içindeki canavar, içimdekiyle aynı mıydı? Babam ikimizin içine de aynı şeytani tohumu mu ekmişti? Gerçekten de birbirimize düşündüğümünden daha mı bağlıydık?

"Thatcher Pierson olduğun için bunu anlamadığına eminim." İsmimi söylerken havada tırnak işaretleri yapması biraz gereksiz gelmişti. Ancak dramatize etme yeteneğini takdir ederdim, bu yüzden iğneleyici bir yorum yapmadan devam etmesine izin verdim. "Ama ben korkuyorum. Yüksek sesle söylersem, bu dürtüye teslim olmak için kendime izni verirsem dönüşeceğim şeyden korkuyorum."

Bir yerlerde söylemek üzere olduklarıma karşı çıkacak kurrallar olduğunu biliyordum. Ancak her şey olsam da yalancı değildim.

"Korkmalısın, Lyra Abbott. Beraber yaşadığım o şey seni korkutmalı. Aynı zamanda seninle iletişime geçen herkesi de korkutmalı," dedim ayağımı çime iyice bastırarak. "Seni korkutmasına izin ver ama durdurmasına izin verme."

Ceketimin cebine uzanırken yüzümde bakışlarının ağırlığını hissediyordum.

"Bu kadar konuşma yeter." Konuşmaya devam ederse, daha başlamadan hava kararacaktı.

Kuvvetli bir rüzgâr etrafımızı sardı, cebimden çıkardığım mezura sallandı. Babamın beni oraya getirdiği zamanı hatırlıyordum. Ne ve kim olduğumu bana kanıtlamak için neler yaptırdığım, kabul etmediğimde karşılaştığım sonuçları anımsıyordum.

Lyra ona dürüst davrandığım için şanslıydı.

"Yüz seksen santimlik bir çukur kazacaksın. Ne bir santim az ne bir santim fazla olacak."

Kaşları çatıldı ve daha konuşmadan başını iki yana sallamaya başladı. “Ne? Neden?”

“Çünkü o küçük, üzgün gözlerinle bana bakıp sana öğretmenlik yapmam için yalvardın. İşte ben de sana öğretiyorum,” diye cevabı yapıştırdım. Aslında ona kendi öğrendiklerimi öğretiyordum ama bu kısmını kendime sakladım.

“Minnettarım ama anlamıyorum...”

“Bir mezar kazmanı istiyorum, Lyra. Kendi mezarını. Sisli beyninin anlaması için bu kadarı yeterli mi, yoksa tek tek hecelemem mi gerekiyor?”

Rengi zaten kar gibi olan birinin nasıl daha fazla solgunlaşacağını bilmiyordum ama Lyra solmuştu. Yanaklarını aydınlatan o pembe renk yok olmuştu. Bir adım geri çekildiğini görünce içimde ilkel bir şeyler kıpırdadı.

“Bu kadar çabuk mu kaçyorsun, evcil şey? Oysa karın deşmeye kadar dayanırsın sanmıştım. Hayal kırıklığına uğradım,” dedim başımı iki yana sallayarak. Ona doğru yürüyüp aramızdaki boşluğu kapattım. “Eğer bundan birine bahsedersen, içine sonsuza dek gireceğin çukuru kazmak sana zor mu geliyor? Bu bir sigorta. Çocuk oyuncağı.”

Yüzünde panik belirdiğinde sııttım.

“İşte böyle, evcil şey. Kork. Bu halini seviyorum. Bana yalan söylemekten, haddini aşmaktan ve bundan tek bir kişiye bile bahsetmekten kork.”

“Kimseye söylemeyeceğim, Thatch. Ben... Seni bu şekilde riske atmam. Zaten atarsam, benim de başım belaya girer. Bana bunu yaptırmana gerek yok.” Sesi titriyordu.

“Çok tatlısın. Gerçekten. Ama sana güvenmiyorum. Senin sözlerinle özgürlüğümü riske atacak değilim. Bu anlaşmada kaybedecek çok şeyim var, Lyra. Artık senin de.”

“Thatcher...”

“Kimse yaptıklarımı bilmeyecek. Sana öğrettiklerimi. Bir kişi bile öğrenirse, senin söylediğini bileceğim. Bu bir oyun değil. Eğer ağzını açmaya kalkarsan, tek kelime bile etmene fırsat vermeden dişlerini kafatasından tek tek sökerim. Sonra boynunu koparıp seni kazacağın o çukura atarım.” Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için gözlerimi gözlerinden bir an bile ayırmadım.

Bu dediklerim benim için çok kolay olurdu.

Küreği yerden alıp sıkıca kavradım.

“Bu çok saçma. Bana güvenmemen için sana bir sebep vermedim. Bir kere bile hem de,” diye karşı çıktı. İtaat etmemesi canımı sıkırmaya başlamıştı.

Çenem gerildi. “Babam altıncı doğum günümde beni buraya getirdi ve aynı sana yaptırdığım gibi bana mezar kazdırdı. Ama oraya annemi gömdük. Senin kadar şikâyet ettiğimi hatırlamıyorum.”

Bir çocuğa bunun nasıl yaptırıldığını düşünürken gözlerinde şaşkınlık ve dehşet vardı. Bu beni hasta ediyordu. Onun acımasına ya da endişesine ihtiyacım yoktu. Geçmişimde olanlar veya bununla ilgili hiçbir şey umurunda değildi. Bana karşı olan duygularını boşa harcaması çok can sıkıcıydı.

“Ona kim olduğumu böyle kanıtladım. Ne olduğumu gösterdim. Bu mezarı kazınca benden istediğin bilgiyi hak ettiğini göstereceksin. Eğer göstermezsen...” Cebimden çıkardığım bıçağı elimde salladım. “Anlaşmayı hemen burada sonlandırabiliriz. Benim için hiç fark etmez.”

Altdudağı titrerken gözleri yaşlarla parlıyordu. Sebebinin korku olmasını çok istiyordum ama olmadığını da biliyordum.

Benim için üzülüyordu.

Tam bir zaman kaybıydı.

“Peki sen kürek kullanabilecek kadar iri miydin?”

“Hayır.” Parmaklarımdan temizlemek zorunda olduğum kiri hatırladığımda irkildim. Tırnaklarımın diplerine, tenime kadar işlemişti. “Ellerimi kullanmamı istemişti. O yüzden kürek kullanmana izin verdiğim için mutlu olman gerekir.”

Küreği ona uzattım. “Şimdi elinden gelenin en iyisini yap, Lyra. Toprakta oyna. Bir kere daha söylemeyeceğim.”

BÖLÜM ON İKİ

Kırmızı Güller, Kırmızı Güller

Lyra

“Organik kimyanın en önemli sorusu nedir?”

Parmağımdaki yüzüğü döndürmeyi bıraktım. Soru havada asılı kaldığında sınıfa tuhaf bir sessizlik çöktü. Cevap basitti, derse dikkatini veren birçok öğrenci hemen söyleyebilirdi.

Üzücü olan şey ise muhtemelen cevabı biliyor olmalarıydı. Sadece ya akşamdan kalma ya da okul programına yetişebilmek için çok yorgun olurlardı.

Fakat kimse sabah yedi derslerini sevmezdi.

Derslerimi sevmeme rağmen ben bile sevmezdim.

“Ne zaman bir halta yarayacağı mı?”

Gülme sesleri ve kıkırtılar sınıfta yankılandı. Ön taraftaki profesörün cevabını beklerken benim bile dudaklarımın kenarı kıvrılmıştı.

Conner, böyle bir espri karşısında azarlayacak hocaların aksine gülmüştü. Oradaki herkesin en sevdiği hocaydı. Daima rahattı, size elinden geldiğince yardım etmeye her zaman hazırdı.

“Şanslısın, Jacob. Muhtemelen mezuniyetten sonra senin

hiç işine yaramayacak. C ile geçmeye bak. Nasılsa önünde babanın galerisinde araba satacağın uzun yıllar var.”

“Ooo” sesleri eşliğinde sınıfta tekrar kahkahalar yükseldi.

Jacob’ın suratını göremiyordum ama muhtemelen kıpkırmızı kesilmişti. Bu cevabın üstüne çıkamayacağından emindim.

Aslında Conner yalan söylemiyordu. Jacob Nettle, Nettle Otomotiv şirketini devralıp Ponderosa Springs’teki çarklardan biri olacaktı. Oysa benim dersi dinlemem gerekiyordu. Annemden kalan sigorta parası azımsanmayacak bir miktar olsa da kendim için bir kariyer inşa etmek istiyordum.

Bu bile derse odaklanmam için yeterli olmalıydı ama yapamıyordum. O sabah *ondan* başkasına odaklanamıyordum.

“Sakinleşelim, arkadaşlar. Sessiz olalım.” Sınıf yeniden onu dinlemeye başladı. “Başka cevabı olan var mı? Organik kimyanın en önemli sorusu nedir?”

Thatcher düşüncelerimi ele geçirmişti, zihnimde dolaşıp duruyordu. Ruhumdaki her boşlukta o vardı. Görünüşe göre beynimin tek yapabildiği, onunla yapacağımız bir sonraki dersi düşünmekti. Üstelik henüz asıl öğrenmem gerekenlere yaklaşmamıştık.

Her mesajında gizli buluşmamızın onun evinde olmasını diliyordum. Fakat derslerimizi hep başka yerlerde yapmıştık. Kendisini azıcık bile savunmasız gösterebilecek alana girmeme izin vermiyor, bana henüz o kadar güvenmiyordu.

Ellerim saatlerce kürek tuttuktan sonra su topladığından dolayı fiziksel bir aktiviteye girişmediğimize minnettardım. Ancak bunun üzerinden zaman geçmişti.

Nasırlarım ve avuç içlerim iyileşmeye başlamıştı. Ellerimin yeniden kirlenmesine hazırdım, tabii bu defa daha az olursa iyi olurdu. Yerel kütüphanede önüme yığıldığı düzinelerce kitabı incelemekten yorulmuştum. İnsan bedeninin anatomisi, seri kâtiler ve kurbanları üzerine yazılar okumuştum. Hatta cenaze işleri ile ilgili bir kitap bile vermişti.

Ardından saçma sapan bir sınav yapmıştı. Cinayetlere eğilmek isteseydim kriminoloji okurdum. Ondan ders almak istediğimde kastettiğim şey bunlar değildi. Sürekli alay ediyormuş gibi görünen haline sinir olduğumu biliyordu. Yine de Thatcher'ın böyle bir insan olduğunu artık çok iyi biliyordum. Asla acele etmezdi. Sabırlıydı. İnsanların hayatları boyunca beklediği, yavaş yavaş şekillenen bir elmas gibiydi.

Beni oyalyordu. Bunun farkındaydım. Ne zaman bununla ilgili mızızlansam hep aynı cevabı veriyordu.

“Öğrencilerin görevi ders çalışmaktır, Lyra.”

O havasız kütüphanedeki sıkıcı ve sessiz anları atlatmamın tek yolu gözlüklü Thatcher'ı izlemektir. Sert bakışlarını yoğunlaştıran çelik grisi ince çerçeveler, kristal berraklığındaki mavi gözlerini daha da çarpıcı bir hale getiriyordu. O bakışlar karşısında solmamak imkânsızdı.

Ondan daha çarpıcı birini hiç görmemiştim.

Karşımda sandalyede otururken önümdekileri okumaktan çok onu analiz etmekle zaman harcıyordum. Her hareketine aval aval bakıyor, ince parmaklarıyla sayfalar arasında geçişini izliyordum. Hareketleri sert olmasına rağmen eski sayfalara karşı nazikti.

Çoğunlukla beni görmezden gelse de etrafında olmaktan mutluydum. Kimse tarafından fark edilmemektense, onun tarafından görmezden gelinmeyi tercih ederdim.

Godfrey'in sesi beni Thatcher'la ilgili hayalerimden uyardı. “Cevap yok mu?” diye üsteledi.

Etrafa baktım ve kimsenin cevap vermediğini görünce herkesi bu acıdan kurtarmaya karar verdim. Sandalyelerimizin üzerine hapsoldüğümüz dakikaları hızlandırmak için elimi kaldırdım.

Conner'ın gözleri havadaki elimden yüzüme kaydı. Parmakıyla beni işaret ederken yüzüne nazik bir gülümseme yayıldı.

Ağzımı açtım ancak sınıfa yayılan ses bana ait değildi. Mary Turgid'in özgüvenli sesiyle verdiği cevap sessizliği bozdu.

"En önemli soru, elektronların nerede olduğudur. Elektronegatiflikleri anlamak, bir molekülün hangi bölgelerinde görece yüksek elektron yoğunluğu olduğunu belirlememize yardımcı olur. Burada bahsedilen de genelde organik kimyada karşımıza çıkan atomların elektronegatiflikleridir."

İşte en çok da böyle anlarda aslında Thatcher'dan bile kötü olabileceğimi düşünüyordum. Cinayetin ahlaksızca bir şey olduğunu biliyordum ama onun bile prensipleri vardı. Mesela masum ya da çaresizlere zarar verilmezdi. Kendimde böyle bir prensibin olduğundan ise emin değildim.

Yaşıttım kızlara zarar vermemem gerektiğini biliyordum ancak o an karşımda kimin olduğu umurumda değildi. İçimdeki alarm tetiklendiğinde, açlığım dişlerini kime geçirdiğini önemsemiyordu. Tek yapabildiğim platin rengi saçlarından kavradığımı, tanınmaz hale gelene ve dışı da içi kadar çirkin olana dek yüzünü masaya çarptığımı hayal etmekte.

Mesele sözümü kesmesi değildi. Böyle önemsiz bir şey için olsaydı, daha önce de kendimi kaybedebilirdim. Hayır, bunu arkadaşlarıma yaptıklarının küçük kefareti olarak yapmak istiyordum. Omurgamdaki paslı çivi hissi, dilimdeki yanmış lastik ve eski bozuk para tadı... Hepsi intikam içindi.

Ellerimi boğazına dolayıp sıkar, boynunda yankılanacak kırılma sesi gelene dek beklerdim. Sage gibi birisine ihanet etmenin bedelini ona ödetirken attığı çılgınlıkları dinlerdim. En yakın arkadaşı olması gereken zamanda ona sırtını dönmesinin sonuçlarına katlanışını izlerdim. Sage'e yaptıklarının karşılığı olarak onun da canının yanmasını istiyordum.

Çat.

Bakışlarımı elime çevirdiğimde kırık kalemi gördüm. Avucumun içinde sıkarken ikiye ayrılmıştı. Omurgam ürperdi. Ken-

dime duyduğum korku ayaklarımda dolanıyordu. Bu korkudan ne zaman vazgeçecektim? Olduğum kişiden, hissettiklerimden korkmayı ne zaman bırakacaktım?

“Cevap doğru, Bayan Turgid,” dedi Conner. Başıyla onaylarken yüzünde düz bir gülümseme vardı. “Bugünlük bu kadar. Pazartesi görüşürüz ve lütfen derse gelmeden okumalarınızı yapmış olun.”

Ayağa kalktığımda Mary dönüp bana baktı.

“Kusura bakma, senin sınıfta olduğunun farkında değildim,” dedi hiç de tatlı olmayan parlak bir gülümsemeyle. “Sanki hiç olmamışsın gibi.”

Yanında oturan iki kız kıkırdadığında sadece omuz silkmekle yetindim. Daha önce duymadığım bir şey değildi. Ponderosa Springs’in bir sürü hayaletinden biriydim. Koridorlarda dolaşıp tavan aralarında yaşayan bir efsane, korkutucu bir hikâyeydim. Bunun farkındaydım ve bunu uzun zaman önce kabul etmiştim.

Uyum sağlamanın dikkat çekmekten kolay olduğunu keşfeden, hastalıklı bir çocukluğa sahip bir kızdım. Hayalet olmak, insan olmaktan daha kolay geliyordu.

“Sorun değil. Muhtemelen Profesör Godfrey’in övgüsüne ihtiyacın vardı. Easton gibi biriyle çıkarken böyle bir ilgiyi elde edeceğinden şüpheliyim.”

Yüzü düştü, cevap vermem karşısında ağzı açık kalmıştı. Haksız da sayılmazdı. Üç yıl önce olsaydı çenemi kapatıp yoluma giderdim. Ona karşılık vermeme alışık değildi.

Bulduğu ilk fırsatta Sage’i sırtından bıçakladığından dolayı bunu hak etmişti. Üstelik istediğimden daha nazik bile davranmıştı. Bıçak yemek yerine, sivri bir cevap aldığına şükretmeliydi. Bu kasabada sadakat çok nadir bulunurdu. Herkes bir yerlere yükselebilmek uğruna sevdiklerinin üstüne basmaktan geri durmazdı.

Ponderosa Springs, bencil şerefsizler yaratıyordu.

Okul armasına asıl yazılması gereken buydu.

Eşyalarımı toplar toplamaz sınıftan ayrılmaya hazırlandım. Günün geri kalanında dersim olmadığından, yeni projemin ilk türlerini toplamak için harika bir zamandı.

Uzun zamandır korunmuş kır çiçekleri ve birkaç farklı arı türü temalı bir fanus yapmak istiyordum. Arı kadar küçük bir şeyle çalışıp çalışamayacağımı görmem gerekiyordu.

O yaz yerel bir meyve bahçesinden mason arılar hakkında bilgi almıştım. Metalik mavi rengindeki arılar, Oregon ve oradaki meyve ağaçlarına özgü bir türdü. O eşsiz renkleriyle serginin muazzam bir parçası olabiliyorlardı.

Yaz bitmişti. Sonbahar da hızla ilerliyor, kışın soğuk günlerine doğru gidiyorduk. Arılar yuvalarını yapmış olmalıydı ve son günlerine yaklaşan yaşlı arıları dışarıda bırakacaklarını biliyordum. Umarım çoktan ölmüş ama yine de iyi durumda olan birkaç arı bulabilirdim. Canım hiç arı avcılığı yapmak istemiyordu.

Tam sınıftan çıkmak üzereyken, “Biraz bekler misin, Lyra?” dedi Godfrey. Öğrenci kalabalığı yanımdan geçip giderken çantamı sıkıca kavrayarak arkamı döndüm.

Mary yanımdan geçerken omuz attı. “Ekstra not peşinde misin, profesörün gözdesi?” diye fısıldadı. “A almak için iyice emdiğine emin ol.”

Kaltak.

Ona bakarken onun gibi kızların mutlaka son sözü söylemeye ihtiyaç duyduğunu düşündüm. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce gitmesine izin vermek en iyisiydi. En azından toplum içinde yapmasam iyi olurdu. Sınıf boşaldı, son öğrenci kapıyı açık bırakarak gözden kaybolduğunda Conner’a döndüm.

“Seni son zamanlarda mozolenin orada göremedim. Artık böcek yakalamıyor musun?”

Derslerle meşgul olduğunu bildiğim halde bana katıldığı öğleden sonralarım hatırlayarak gülümsedim ve bu tepkim yüzünden kendime kızdım. “Öğretmenlik nasıl gidiyor?” diye sordum.

Masasma yaslanırken güldü. Derin bir nefes alıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Danışmanlıktan çok daha karmaşık ve zaman alıcı olduğunu fark ettim. Ayrıca bir anda tüm kravatlarımı yakma isteğiyle doldum.”

Geriye birkaç adım attım ve ön sıraya onun gibi yaslandım.

Boynundaki kravatu gevşetirken kaşlarını çattı. “Neden bunu yapıyorsun?” diye sordu.

“Neyi?”

“Sürekli parmağındaki yüzüğü döndürüyorsun. Hep onunla oyalanıyorsun. Özellikle de ders sırasında, çok detaylıca anlattığım şeylere dikkatini vermediğinde bunu yapıyorsun. Öğretmenliğim o kadar mı kötü?”

Sesindeki hafif muziplik beni gülümsetti.

İşaretparmağımı çevreleyen gümüş metale baktım. Ortasında minik bir böceği hapseden oval kehribarlı mücevher, annemin en sevdiği takısıydı.

Çalışırken, uyurken, hatta duştayken bile çıkarmazdı. Öldüğünde de parmağındaydı.

İkinci gün sağlık personeli annemin bedenini almaya gelmeden önce yüzüğü minik ellerimle ben çıkarmıştım. Yerde yanına uzanmış, kan yüzünden adeta oraya yapışıp kalmıştım. Temizlikçimiz gelip bizi bulana kadar o yüzüğü çevirmekten başka bir şey yapmamıştım.

Yüzüğü döndürmek bilinçaltımdan gelen bir alışkanlığa dönüşmüştü. Sanırım bunu fark eden ilk kişi Profesör Godfrey’di. En azından ilk soran o olmuştu.

“Anneme aitti. Sanırım düşünmeden yaptığım, rahatlatıcı bir şey,” dedim omuz silkerek. “Çocukken onun da bu yüzüğü

saatlerce döndürmesini izlerdim. O yüzüğü ne kadar kıskandığımı anlatamam.”

Elimi göz hizama kaldırıp parmaklarımı oynattım. “Yıllarca ödünç vermesi için anneme yalvardım. Ama her zaman dağınık birisiydim. Kesinlikle kaybedeceğimden korkuyordu.”

“Belki de henüz sana olmayacağını biliyordu.” Sıcak eli benimkini tuttu, parmaklarımı avucuna hapsetti.

Hareketi beklenmedik olsa da rahatsız etmemiştir. Yalnızca aniden dokunmasından dolayı şaşırmıştım. Başparmağını yüzüğün üstünde gezdirmeye başladı. Başını eğdiğinde kırışan alnını izledim.

“Sana artık çok iyi uyuyor,” dedi kısık bir fısıltıyla. Sanki sadece benim duymam gereken bir sırrı paylaşıyordu.

Birbirimize saygılı bir mesafede olmamıza rağmen kolunun uzunluğu sayesinde bana ulaşmayı başarmıştı. Ellerimiz tek temas noktamızken onun için ne kadar az şey hissettiğimi düşündüm.

Normal bir insan için Conner Godfrey’den etkilenmenin ne kadar kolay olabileceğini anlayabiliyordum. Benim de uzun zamandır istediğim, çaresizce arzuladığım tek şey normal bir insan olabilmektir. Başkalarının hissedebildiklerini hissetmek, ortalama bir hayat yaşamak istiyordum. Yetiştirme yurdunda uykusuz gecelerimdeki tek hayalim buydu.

Fakat ben normal bir insan değildim. Asla olmamıştım.

Ayrıca Conner gibi birisi... bana hiçbir şey hissettirmiyordu.

Şu an bile yakınlarımda olmadığını bildiğim halde Thatcher’ı hissediyordum. Bakışları, enerjisi odayı dolduruyor ve etrafımı sarıyordu.

Conner kalbimin tellerini onun gibi çekiştiremiyor, ezbere bildiği bir melodi gibi çalamıyordu. Ona yaklaşmadığım zamanlarda patlayacakmış gibi olmuyordum. Bedenim Thatcher Pierson karşısında olduğu gibi yumuşayıp alev almıyordu.

Thatcher dışında kimse için böyle hissetmiyordum.

Sanki kan kırmızısı bir ip kaburgalarımın dolanmıştı ve ne zaman çekiştirsem kendimi Ölüm Prensi'nin yanında buluyordum. Beni en acı sona götüreceğini bilsem bile yine de o ipi takip ediyordum.

Aşk böyle bir şeydi, değil mi? Seni kimsenin tutmayacağını bildiğin halde kendini bırakmak? Beklentsiz, körlemesine yaşanan arındırıcı bir aşk...

Thatcher'ın içindeki hiçbir canavar ya da vahşi fantezi beni onu sevmekten vazgeçirecek kadar karanlık değildi. Ona dair bildiğim her şeyi, dönüştüğü her şeyi seviyordum.

Onun için ölürdüm.

Onun için öldürürdüm.

Onun için kanımı dökerdim.

Normal bir insanla böyle bir bağa erişmek kolay değildi. Hayatta yalnızca bir kez hissedilebilecek bir şeydi.

"Güzel bir parça ama yüzüğüne iltifat etmek için kalmanı istemedim." Elimin arkasına dokunduktan sonra çekildi, masasına gidip çekmecelerini karıştırmaya başladı.

Kendimi gizli aşkımın sisinden geri çektim. "Bu arada dersleriniz sıkıcı değil. Sadece biraz yorgundum," diye mırıldandım.

"Tabii canım. Bir yalan duyduğum zaman hemen anlarım, Bayan Abbott," dedi sırtarak. "Hâlâ uyuyamıyor musun? Bunun için doktora gitmeyi düşündün mü? İnsomnia* olabilir, belki bir ilaç yazarlar."

"Ölü gibi uyumak için uyku ilacı mı? Teşekkürler, kalsın. Sanırım kamyon çarpmış gibi uyanmaktansa, birkaç saat az dinlenmiş olmayı tercih ederim."

"Çok inatçısın." Gülerek başını iki yana salladı. Ardından

* Uyuyamama veya uykuyu sürdürememe olarak ortaya çıkan bir uyku sorunudur. (ç.n.)

uzattığı bir yığın kâğıdı almam için işaret etti. “Umarım bu konuda çok katı olmazsın.”

Gözlerimi devirdikten sonra ders için gereken bir şey olduğunu varsayarak aldım. Fakat kalın siyah harflerin basıldığı beyaz sayfalara baktığımda yanıldığımı anladım.

“Hampshire’da stajyerlik mi?” Kaşlarım şok içinde havalandı.

Başıyla onaylayıp ellerini kucağına koydu. “Dartmouth’da adli entomoloji programı. Kısa süreliğine açık olacak. Senin için eşsiz bir fırsat olabileceğini düşünmüştüm.”

“Ben...” Nezaketi karşısında adeta çarpılmışım. “Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu nasıl öğrendiniz? Benim için başvuruyu nasıl ayarlayabildiniz?”

Belki de bana gelecekte ne yapmak istediğimi sorduğunda ona adli entomolojiden bahsetmiştim. Nadir bir alandı ve son derece rekabetçi bir çevre olduğu için orada kariyer olanağı bulabilmeme fazla ihtimal vermiyordum.

Ceza davalarında genellikle böcek incelemesi unutulur ya da atlanırdı. Fakat bir duruşmanın ayrılmaz bir parçası olabilirdi. Cinayet mahallinde bulunan canlı böcekler ve sürüngeçler, ölüm zamanından mekânına kadar birçok şey söyleyebilirdi.

Hayatta en sevdiğim iki şeyin birleşimiydi. Benim için daha iyi bir iş olamazdı.

Ölüm ve böcekler.

“Yüksek lisansımı orada yapmışım. Şehre döndüğümde bazı arkadaşlarla görüştim. İstersen gelecek yıl o pozisyonu sen alabilirsin,” dedi göz kırparak. “Bekleyen ödevleri de unutmayalım tabii.”

Kâğıtları parmaklarımın arasında sıkarken bunun inanılmaz bir şey olduğunun farkındaydım. Geleceğim ellerimdeydi ve yıllardır istediğim bir işti. Anneme anlatabilmeyi, sesini duyabilmeyi çok isterdim. Büyüdükçe eksikliğine daha çok üzülyordum.

Onunla paylaşmak istediğim deneyimler biriktikçe içim acımaya devam ediyordu. Ona anlatmak istediğim çok fazla şey vardı. Yokluğu, zamanla derinleşen bir yara gibi hissettiriyordu. Dışı kabuk bağlamış olsa da içi hâlâ sızlıyordu.

Onun mezarının olduğu kasabayı terk edebilir miydim? Anısının hayalet gibi peşime düştüğü bu yeri bırakabilir miydim?

Bir dakika.

“Gelecek yıl mı?”

Başıyla onayladı. “Evet. Bir sorun mu var?”

Arkadaşlarım.

Halo çetesi.

Thatcher.

Geleceğimi düşünürken onları neredeyse unutuyordum. Onlara o kadar mı az değer veriyordum?

Geçirdiğimiz zamanlar hiç yaşanmamış gibi onları öylece arkamda bırakabilir miydim? *Onu* bırakıp haritanın diğer ucuna, gözlerimin göremeyeceği ve kalbimin hissedemeyeceği kadar uzağa gidebilir miydim?

Yapabilseydim bile yapmak istediğimden emin değildim. Kurduğum bu kadar ilişkiyi terk etmek istemiyordum. Delilik ve ölümün arasında bulmuş olsam da onları kaybetmek istemiyordum. Aramızdakilerin insanın karşısına nadiren çıkan, eşsiz bir bağ olduğuna inanıyordum ve bundan vazgeçme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Başımı iki yana sallamadan önce boğazımı temizledim. “Yani iş bulmadan önce bir diploma sahibi olmam gerekiyor. Şu anda stajyerliğin ne anlamı olacak ki?”

“Transfer olabilirsiniz. Hollow Heights’la kıyaslanamaz ama Dartmouth da zayıflar için değildir.” Gururla gülümsedi.

Şimdilik sadece başvuru formunu doldurabilirdim. Gelecek

yıla kadar gitmem gerekmecekti, bu da bana zaman kazandırdı. Halo meselesinin ne olacağını görmem gerekiyordu. O kadar kayıp kızı bırakıp gidemezdin.

Benim sorumluluğum değildi ama biz onların tek umuduy-muşuz gibi hissediyordum. Sanki biz vazgeçersek unutulacak-lardı. İşkence görmüş, satılmış ve öldürülmüş halde silinip gi-deceklerdi.

“Neden buralı olduğunuzu düşündüm acaba?” dedim ilgi-sizce. Rahat görünmeye çalışıyordum. “Buralı olmadığınız hal-de yolları çok iyi biliyormuş gibi görünüyorsunuz.”

Sage’in bulduğu fotoğrafta o da vardı ve uzun yıllar önce-sine aitti.

“New Hampshire’da doğup büyüdüm. Ponderosa Springs’e birçok yaz Bay Sinclair ile birlikte geldim. Benim anne babam da ben küçükken öldü. Aslında bu konuda sizinle benziyoruz.” Kimsesiz geçmişimize karşı hüznle gülümsedi. “O yüzden Sinclair ailesiyle epey vakit geçirdim. Benim ikinci evim gibi oldular.”

Dostça davranmak bir kenara, Stephen Sinclair’in kendini beğenmiş palavraları olmadan medeni bir konuşma yapabilece-ğini hayal etmek bile zordu.

“Evet. Sage’in babası gençken arkadaş olduğunuzu söyle-mişti. Sizi bir araya getiren neydi? Beni yanlış anlamayın ama siz ona göre çok daha şey gözükiyorsunuz...” Doğru kelimeyi ararken altdudağımı ısırdım. “Dürüst?”

“Bana arkadaşlarımdan yalancı olduklarını mı söylüyorsun?” Beni sorgulayan bakışlarla izlerken tek kaşını kaldırdı. Yanlış bir şey söylemiş olabileceğimi fark ettim. Eğer Halo’nun par-çasıysa alarm durumuna geçmesine neden olmuş olabilirdim.

“Pek sayılmaz. Sadece siz bana daha samimi geliyorsunuz, o kadar. Frank Donahue ile ortak sohbet konunuz olamayacağı-nı düşünüyordum. İkiniz de ikinci yirmili yaşlarınızda olsanız

bile,” diye espri yaptım ortamın havasını hafifletmeye çalışarak.

“Bunu iltifat olarak alıyorum, Bayan Abbott. Ama dostlukların temelinde yüzeyde görünenden çok daha fazlası vardır. Güven bana. O zamanlar hepimiz gelecek için aynı zihniyete sahip gibiydik.”

Şifreli ve ona karşı kullanılmayacak bir bilgiydi. Eğer çetenin bir parçası değilse, arkadaşlarının ne kadar berbat insanlar olduklarını öğrendiği kötü bir uyanışın içindeydi.

“O zaman Frank ve Profesör West’i kaybetmek, sizin için zor olmuştur. Tabii Bay Sinclair için de. Bunun için üzgünüm. Onlar hakkında pek konuşmadığınızı biliyorum ama konuşmak isterseniz buradayım.” Duygularını ona karşı kullanmak yanlış hissettiriyordu. “James Whittaker ile hâlâ görüşüyor musunuz? Olanları nasıl karşılıyor?”

“Whittaker büyük ihtimalle her ikisi de öldüğü için mutlu olmuştur,” dedi sertçe. Parmaklarımın arasındaki kâğıtları biraz daha sıktım. “Bizim arkadaşlığımızı nereden biliyorsun? Bu ani ilgi neden?”

Sesi artık yumuşak ya da keyifli değildi.

Hissettiğim panik gaz yağı gibi göğsüme yayıldı. Sorgulama planımı gözden geçirsem iyi olurdu. Cevabım sağlam olmalı ama şüphe çekmemeliydi.

Siktir. Siktir. Siktir.

“Sage,” diye atıldım. “O... Şey, biz yangından kalanları temizliyorduk ve bazı kutular bulduk. Çoğunlukla Sage ve Rosemary’nin bebeklik fotoğraflarıydı. Ama Frank’in de birkaç fotoğrafı çıktı. Ben sandım ki... Kusura bakmayın. Sinirinizi bozmak istememiştim. Ben...”

“Sorun değil, Lyra.” Beni durdurmak için elini kaldırırken

rahat bir nefes almıştı. “Özür dilemene gerek yok. Senin meraklı bir insan olduğunu biliyorum. Son dönem olanlara biraz üzuldüm. James ise onu tanıyan herkes için bir yara gibidir.”

Tuttuğum nefesimi vererek omuzlarımı gevşettim. “Sizinle aynı gelecek öngörüsüne sahip değil miydi yoksa?” diye sordum küçük bir gülümsemeyle.

Onu da birazcık güldürmeyi başarmıştım. “Kesinlikle.”

Biraz daha dürtersem artık şüpheleneceğini tahmin ederek kâğıtlarıma döndüm.

“Bunun için teşekkür ederim. Kabul edeceğimden emin değilim. Buradan ayrılabilir miyim bilmiyorum...”

“Neden?” diye sözümü kesti. Bana bakan yumuşak gözleri endişeyle doluydu. Çocukların ona dair kötücül düşüncelerine inanmak zordu.

“Burada arkadaşlarım var ve ben...” Altdudağımı ısırdım. “Onlardan ayrılabilirimden emin değilim.”

Conner anladığını gösterircesine başını salladı. “Bir gün sevgilileriyle birlikte buradan uzaklarda kendi hayatlarını kuracak arkadaşların mı? Onlar senin için kalırlar mıydı?”

Sorusu karşısında buz kesmiştim.

Kalırlar mıydı?

“Bu lanet kaldırımlarda bir çakıl taşı daha olacağım görme fikrinden nefret ediyorum. Sen bu kasabanın sana verebileceklerinden daha fazlasını hak ediyorsun. Bu dünyada sadece kendimize sahibiz. Kendini ilk sıraya koyacak kadar bencil olmanda bir yanlışlık yok...”

Arkadaşlarımın sadakatini sorgulayan konuşması aniden kopan bir çığlıkla kesildi. Saf bir korkuyla doluydu. Dışarıdaki insanların sesleri uğultu halinde yayılıyordu. Sınıfın açık camları seslerin birinci kata yayılmasını sağlıyordu. Gürültünün gittikçe arttığını duyabiliyordum.

Anarşi, panik ve korkunun sesiydi.

“Bu da ne?” dedi Godfrey hızlı adımlarla kapıya doğru yürüyerek.

Bina dışına çıkan öğrenci ve profesör kalabalığının peşine takılıp okulun ortasındaki meydana ilerledik. Eskiden dimdik duran ama yakın zamanda kesilen meşe ağacının yanında uzanan geniş, daire şeklindeki binaya doğru yöneldik.

Bol yapraklı, tarihi ağaç benim ilk yılımda ikincil derece zarar görmüştü. Rook’un, Briar ve Alistair’in dikkatini çekmek için ağacı ateşe vermesine yardım etmişim. Hatıra, yanan bir kibrit gibi zihnimde canlandı.

Ancak bu sefer dikkatleri üzerine çeken şey o ağaç değildi.

Conner insanları iterek kaosu içinde kendine yol açtı, ben de hemen peşinden ilerledim. Çemberin kenarına geldiğimizde kitlesel paniğe sebep olan şeyle karşı karşıya kaldık.

Bir kişinin nefesinin kesildiğini duydum. Başka birinden çaresizlik dolu bir hıçkırık yükseldi. Mırıldanmalar ve fısıltılar gitgide yükseliyordu. Ağzım kurumuştı, kalbimin göğüs kafesimi parçalamaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Meşe ağacının dibinde eklem yerinden ustaca kesilmiş, soluk renkli bir insan bacağı sallanıyordu. Diz kısmında fiyonk yapılmış ince, beyaz bir kurdele vardı. Bacağın yanına tek bir dal kırmızı gül konmuştu.

Alistair bizi bu konuda uyarmıştı. Kasabada başlattığımız karmaşanın er ya da geç karşılık bulacağını söylemişti. Emniyet güçlerinden kaçmayı başarmış olabilirdik ama işlerini karıştırmamızdan bıkan bir örgütün kuyruğuna basmıştık.

Onlardan çok fazlasını öldürmüştük.

Şimdi karşımdaki manzaraya baktığımda tek düşünebildiğim, onlardan akıttığımız kanın bedelini ödetmeye geldikleriydi.

“O şey...” diye kendi kendime fısıldamama rağmen Conner cevapladı.

“Evet.”

Bacağın bembeyaz tenine vahşice kazınmış yazı bir mesajdı. Bir seri katilin en sık uğradığı yere musallat olmak için gönderdiği iki kelimeydi. Ponderosa Springs Kasabı’ndan bir uyarıydı.

Geri döndüm.

Dünya hızla etrafımda dönmeye başladı. O kadar hızlanmıştı ki, gözlerim pigmentlerin bulanık halinden fazlasını göremiyordu. İçimde yükselen savaşı sakinleştirmek umuduyla elimi karnıma bastırdım.

Geri dönmüştü.

Bu mümkün değildi. Öyle değil mi?

Henry Pierson, bedeni çürüyüp kurtçuklara yem olana kadar insan yapımı bir kayanın içine kapatılmıştı. Öyle bir yerden kaçmasına imkân yoktu. Geri dönmüş olamazdı.

İmkânsızdı.

Fakat bu onun imzasıydı. Ponderosa Springs’in açık alanlarına kurdele ile bağlanmış, üzerine mesaj bırakılmış bir uzuv... Hepimizden daha zeki olduğunu göstermek için kasabaya böyle hediyeler bırakırdı. Bize kızlarımızı, eşlerimizi ve annelerimizi kolayca alabileceğini gösterirdi.

Ancak o değildi. Bir taklitçiydi. Mantıklı cevap buydu. Yine de beynim şu anda mantıklı hiçbir şeye inanmama izin vermiyordu.

Ruhumun bedenimden ayrıldığını hissettim. Beni uyuşmuş halde, annemin öldürüldüğü geceye dair vahşi anılarla baş başa bıraktı.

Bedeninden sızan kanın parıltısı, cılız parmaklarımın arasından sızıp kulaklarıma dolan çığlıkları... Geri dönmüştü. Yoksa benim için mi dönmüştü? Gazabından kaçmayı başaran hayaletin peşine mi düşmüştü?

Dikkatleri hâlâ kesik uzuvda olan kalabalıktan uzaklaşırken

ayağım takıldı ve birilerine çarptım. Zihnimin bir köşesinde birinin adımı fısıldadığını duyabiliyordum ama duyduğum koku o sesi bastırıyordu.

Sayırsız duştan sonra bile bedenimi, ruhumu terk etmeyi reddeden bir kokuydu. Çürüyen et kokusu, annemin çürüyen bedeninin kokusu burnumdaydı. Yeniden etrafımı sararken beni o geceye sürüklüyordu.

Yine küçüktüm, annemin cesedi ve odadaki sessizlikle yapayalnızdım.

Geri dönmüştü. Geri dönmüştü ve benim için geliyordu.

O...

“Dur.”

Sırtımı soğuk bir şeye çarptı. Zihnimi, içinde dönen düşüncelerimi bir anlığına dondurup ölümden başka bir şeyin kokusunu almama izin verecek kadar soğuktu.

Narenciye ve temiz nevresim kokusuydu.

“Kırıldığını görmelerine izin verme, Scarlett.” Sabit sesi beni batırmakla tehdit eden dalgalara karşı duran bir kaya gibiydi. “Kırıldığım görmesinler. Anlıyor musun?”

Buz gibi eller kollarımı sardı, başparmakları nazik dokunuşlarla tenimi okşuyordu. Beni ele geçirmişti. Bana yaklaştığında göğsünün yaydığı his tüm anıları uzaklaştırmıştı.

Thatcher’ın varlığı zihnimi parça parça rahatlatıyordu. Bir kış güneşi gibi karanlığın üzerine dökülüyor, ruhumu aydınlatıyordu. Çiçeklerin yapraklarını kaplayıp onları koruyan kırağı gibiydi.

Durmam ve sakinleşmem için bana alan yaratıyordu.

Kendimi ona, başkalarına vermeyi reddettiği ten temasına bıraktım. Parmaklarının çıplak koluma değdiği yerler, hissettiğim ham bağı etkisiyle uğulduyordu. Başımı göğsüne, çenesinin hemen altındaki boşluğa yasladım ve kokusunu içine çektim.

Parfümünün en yoğun olduğu noktaydı.

“Buradan git. Hayalet ol, Lyra. Git ve saklan. Sessizliği bul,” diye mırıldandı kulağıma doğru. Sesindeki keskinlik karşı çıkmama izin vermiyordu. “Beni bekle, sonra parçalanabilirsin. Sadece o zaman.”

Başımı salladım ama daha çok titriyormuş gibiydim. Sesim boğuk çıktı. “Hayalet olursam,” dedim boğulurcasına. “Beni nasıl göreceksin?”

Boğazından gelen titrek nefesi kulağımı gıdıkladı. İlk karşılaşmamızın anısı ikimizin arasında sallanıyordu. İkimiz de küçük bir çocukken çoğu kişinin hayal bile edemeyeceği berbat bir kötülükle karşılaşmıştık.

Kaderin kanlı elleriyle birbirine bağlanan iki çocuktuk. Hikâyemiz kan kırmızı mürekkeple yazılmış, zalim bir sonla bağlanmıştı. Ebeveynlerimiz de böyle mi hissetmişti? Ruhunu çalmadan önce Henry Pierson da annemi, Thatcher’ın bana yaptığı gibi sakinleştirmiş miydi?

Etrafımızdaki diğer insanlar korku içinde oyalanırken biz ilk hatıramız ve üzücü sonumuzun başlangıcı arasında var olmaya çalışıyorduk.

“Evcil şey,” diye mırıldandı. “Ben seni hep gördüm.”

BÖLÜM ON ÜÇ

Kurallarına Göre Oynamayı Öğren

Thatcher

“Üzgünüm, efendim. Ama 1970’lerden beri hiçbir mahkûm kaçmadı. Sizi temin ederim, kayıtlarımız eksiksiz tutuluyor.”

Telefonu parmaklarımın arasında neredeyse kıracak kadar sıktım.

“Beni müdüre bağla.”

İnsan kalabalığı benden uzaklaşarak geçmem için yol açıyordu. Korkuları dalga dalga, sadece benim anlayabileceğim bir frekansta yayılıyordu. Kampüste bir uzuv bulunmasının histerisi sürdükçe fısıltılar da yükseliyordu.

Ponderosa Springs Kasabı bir hediye ile geri dönmüştü.

Ya da oymuş gibi davranan biri vardı.

Herkesin baş şüphelisi ise aralarında yürüyordu.

Birkaçı gözlerini doğrudan bana diyecek cesarete sahipti. Diğerleri ise biraz fazla uzun bakmaları halinde olacıklardan korkuyordu. Hepsinin gerginlikten kaskatı olduğunu hissedebiliyordum. Teorilerle dolu mırıltılar kulaklarıma doluyordu.

Hepsi bunu yapanın ben olduğumu düşünüyordu. Sanki

egomun okşanmasına ihtiyacım vardı da böyle şatafatlı bir gösteri yapacaktım.

Dedikodu çarklarının benim etrafımda dönmesi beni rahatsız etmiyordu. Dar zihinlerinde çizdikleri karakterler ve vardıkları sonuçlar endişelerim arasında son sıralarda yer alıyordu.

İsmimi düşünmek bile onları titretene kadar bu teorilerin köklenmesine izin verebilirlerdi. Onların hikâyesindeki canavar olmak benim için sorun değildi.

“Telefon aramalarını kabul etmiyor. Mesajınızı alabilir miyim?”

Sanırım gerçekten Tanrı diye bir şey vardı. Hattın diğer ucundaki budalanın, şu an tam karşımda olmadığı için ne kadar şanslı olduğunu başka türlü açıklayamıyordum.

Ağır adımlarım beni kampüsün dışına yönlendirirken, “Ona Thatcher Pierson’ın, Henry Pierson’la ilgili konuşmak istediğini söyle. Onu orada tutmanız için çuvalla para ödüyünüz,” diye hızlıca cevap verdim.

“Ben... Şey... Özür dilerim, Bay Pierson. Bilmiyordum...”

“Zırvalamayı kes,” dedim ters bir sesle. “İşine devam etmek istiyorsan, beni derhal müdüre bağla. Bir daha tekrar etmeyeceğim.”

Kısa süren bir sessizlikten sonra karşı taraftan gelen başka bir ses beni selamladı.

“Bay Pierson, sizin için...”

“Babam nerede?” Boş sohbetlere tahammülüm yoktu. Oysa bu konuda kendimi epey geliştirmiştim.

Hızlı adımlarla okul bahçesini aşp Rothchild Bölgesi’ndeki ağaçlık alana girdim. Sevgili hayaletimi çürümeye yüz tutmuş bir mahzende saklanmış halde bulacağımı tahmin ediyordum. Ölümün kendisine bu kadar bağlanmış birinin, ölülerin dinlenme yerindeki sessizlikte teselli bulacağını biliyordum.

Rimond Cezaevi müdürü yanıt vermeden önce kâğıt hışırtı-

tıları duydum. “Son birkaç yıldır mı, efendim? Tecritteki özel odasındaymış. Neden sormuştunuz? Onu transfer etmemizi mi istiyorsunuz?”

“Peki ne zamandan beri? En son ne zaman biri onu kendi gözleriyle gördü?”

Sorum havada asılı kalırken göğsümde ezici bir sıkışmanın acısını hissettim. Hollow Heights’ın arka kısımlarındaki ormanın derinliklerine doğru ilerlerken ayaklarımın altında ezilen dalların çatırtısı kulağımda çınlıyordu.

“Yaklaşık on beş dakika önce hücre kontrolü yaptık, Bay Pierson. Babanız da dahil herkes tamamı. Bir problem mi var?”

Henry’nin yüksek güvenli bir hapisneden kaçma olasılığının düşüklüğünün farkındaydım. Ayrıca Lyra yüzünden arayıp kontrol etme ihtiyacı duymuş olmaktan tiksiniyordum.

“Hayır ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca hücreye fazladan gardiyan koymanızı istiyorum. Son iki yılda onu ziyaret edenlerin bir listesini gönderin. Ayrıca bugünden itibaren onu ziyaret etmek isteyen herkesi önce bana bildirin.” Taleplerimi hızla sıraladıktan sonra aramayı sonlandırdım.

Hâlâ hapiste olsa da babam bir şekilde olay çıkarma fırsatını asla kaçırmazdı. Ne yazık ki bu açıdan birbirimize benziyorduk.

Tamamen alakasız, basit bir taklitçi olabilirdi. Medyada babamın cinayetleriyle ilgili yayınlananları kullanarak kasaba halkını korkutmak istemiş olabilirdi. Diğer yandan, babamın şöhretini bize karşı kullanmak isteyen Halo üyesi biri de olabilirdi.

Henry’nin şu anki işlerime burnunu sokup sokmadığını ya da çete meselesine dahil olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

Telefonumun ekranına baktım, parmağım Alistair’ın isminin

üstünde duraksadı. Onu arayıp boğazına yapışmaya hazırdım. Bunun olacağını biliyordum. Kayıp kızlar ve Halo meselesini dürtmeye devam edersek misilleme yapacakları konusunda onları uyarmıştım.

Üstelik boka batmak üzere olan bendim.

Polis ilk benim peşime düşecekti. Bariz şüpheli olarak gözükecektim. Katil babasının intikamını alan oğul olduğumu varsayacaklardı. Eğer böyle bir manşet atılırsa beynimi uçururdum.

Kaçınılmaz bir şekilde karşıma çıkacak polis sorgusuyla uğraşacağımı düşündükçe boğazımdan bir homurtu yükseldi. Çocukları aramam gerekiyordu. Önceliğim bu olmalıydı.

Bunun yerine gözlerimi yılların ihmali ve fırtınaların yıpratıldığı o köhne binaya dikmişim. Ayaklarım uzun zaman önce bir kapının durduğu yerin önündeydi.

Başkalarını aramak, bu ormanın dışındaki herhangi bir konuyla ilgilenmek bir anda çok önemsiz görünmeye başlamıştı.

Hepsi bekleyebilirdi.

Kaos, Halo, babam...

Birkaç saatliğine var olmaktan vazgeçebilirlerdi.

O anda yalnızca Lyra vardı.

Binanın iskeleti, Hollow Heights'ın asıl kurucusu olan Harrison ailesinin anıt mezarı olarak kullanılıyordu. Sığınmak için ürkütücü bir yerdi, bakımsız ve kirliydi. Buranın ona ne ifade ettiğini anlayamıyordum.

Etrafı uzamış çimler ve ağaçlarla çevriliydi. Roma tarzı mimarisi, ön taraftaki ikiz kuleleriyle bir kilisenin kalıntılarını andırıyordu. Biri uzun zaman önce yıkılmış, geriye tepesinde kırık bir haç bulunan tek bir kule kalmıştı.

Girişteki kısa basamakları çıkıp zaten çatlak olan kapıyı so-

nuna kadar araladım. Klasik tarz bağcıklı ayakkabılarım hasarlı zeminde tıkırtılar çıkarıyordu. Kapının gıcirtısıyla kuşlar içeri saklandı.

Bir karga çığlığı boşlukta yankılandığında yukarı baktım. İçeriye tüneyen birkaç tane kuş, yere saçılmış ekmek kırıntılarını didikliyordu.

Alayla güldüm.

Tabii ki kuşlar için yiyecek bırakmıştı.

“O geri döndü, değil mi?”

Sesinde havaya huzursuzluk yayan bir tını vardı. Mevcut durumdan kendini soyutlamış gibiydi, her zamanki duygularından yoksundu.

Pencerenin granit çıkıntısına oturmuş, göğsüne yasladığı bacaklarını kollarıyla sıkıca sarmıştı. Kırık vitray camlı pencereden dışarıdaki ormanı izliyordu.

Camdan geriye kalan parçaların arasından sızan güneş bir renk cümbüşü halinde yüzüne vuruyordu. Koyu kırmızı renk çenesinin kıvrımlarını vurguluyor, burnunun kemerine parlak mavi renkler yansiyordu.

O ışığın altında ruhani bir varlığa benziyordu. Sanki neredeyse bir hayalet olmuştu.

Gerçek değilmiş gibi hissettirecek kadar güçlü bir görüntüydü ve gözünüzü kapatınca yok olacaktı gibi hissettiriyordu. Olduğum yerde kalakaldım, ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Daha önce kimseden bu kadar etkilenmemiştim. Sanki onu hayatımda ilk kez görmüştüm, ne kadar güzel olduğunu ilk defa fark etmiştim.

Tokasından kurtulmuş kuzgun tüyü rengi ipeksi bukleleri başından aşağı dökülüyordu. İlk defa birine dokunup parmaklarımı saçlarının arasına geçirme isteğiyle dolmuştum. Göründükleri kadar pürüzsüz olup olmadıklarını hissetmek istiyordum.

Şu anda bedeninin her bir kıvrımı rahatça görülüyordu. Üzerindeki dar kazak göğüslerinin çıkıntısını, karnının yumuşaklığını ortaya sermişti. Kalçalarını saran koyu yeşil eteği ve solgun bacaklarını örten siyah çoraplarının sergilediği görüntü, içimi bir açlık hissiyle doldurdu. Kıyafetlerinin altındaki teninin ne kadar yumuşak olduğunu görmek istiyordum.

Belki de çıplak ellerim, onu rahatlatmak için kollarına dokunduğunda böyle olmuştu. Teninin nasıl hissettirdiğini öğrenen avuçlarım daha fazlasını istiyordu.

Dişlerimi tenine sürtüp pembeleşmesini izlemek istiyordum. Onu kanatmak istiyordum.

“Geri döndü ve peşimde,” diye mırıldandı. Başını bana çevirdi, güzel yeşil gözleriyle bana baktı. Bakışları bomboştu.

Oysa diğer zamanlarda enerji ve duygularla dolu olurdu.

Şu anda tek istediğim bakışlarının o boşluktan kurtulmasıydı. Normalde taşıdığı duygularını bedenine geri döndürmek istiyordum çünkü böyle görünmesine dayanamıyordum.

Boş ve sığıdı.

Zihninde yüksek duvarlar örmüştü, onu korkutan şeylerden saklanmasını sağlıyorlardı. Büyük ihtimalle hayatı boyunca o duvarların ardında yaşamıştı. Koruyucu aile sistemine onu sokan şeyin de bu olduğundan emindim.

Fakat duvarların ardına saklanmayı o kadar iyi beceriyordu ki, artık o bile kendini bulamıyordu. Bu yüzden aynada gördüğü şeyle yüzleşmekte çok zorlanıyordu.

“Babam hâlâ hapiste, sevgili hayaletim.” Oturduğu yere yaklaşırken sesim acı dolu çıkmıştı. “Öyle olmasaydı bile ondan korkmana gerek yoktu.”

Ölü bakışlarıyla beni süzerken omuzları alaycı bir gülüşle sarsıldı. “Bunu diyen de oğlu.”

Neden sadece onun yanındayken böyle enerji patlamaları yaşadığımı sorgulamak istemiyordum. Bu ateşli, eritici hissin

damarlarımda pompalanmasının sebebini öğrenmek istiyordum. Kaşlarımı çattım.

“Şimdi de babam yüzünden beni mi lanetliyorsun? Doğarken seçim hakkımın olmadığı bir insan için? Senin de dışarıdaki koyunlar gibi olduğunu düşünmemiştim.” Başımı pencereye çevirdim. “Doğru olsun ya da olmasın, duyduğu her bilgiyi yemeye hazır o koyunlardan.”

“Sözlerimi ağzıma tıkma, Thatcher,” dedi çenesi gerilirken.

Minik Bayan Ölüm’ün bu acı ve soğuk versiyonu beni tedirgin etmişti. Üstelik ben asla tedirgin olmazdım.

“Sen onun oğlusun. Tuhaf bir kavuşma dışında korkacak bir şeyin yok. Oysa ben onu hapishaneye gönderen kişiyim.”

Gerçek, hafif bir esinti gibi aramızda süzüldü. Babamın o gece Lyra’nın annesine yaptıkları doğrudan tutuklanmasına neden olmuştu. Yıllarca polis radarında olmasına rağmen onun sonunu getiren Scarlett Abbott olmuştu.

Babamın düşüşünün sebebi olmasına izin vermiştim.

O gece hayatta kalmış, annesine yapılan her şeyi görmüştü. Beni de görmüştü. Phoebe Abbott’ın, babamın parçalamadığı tek kadın olma sebebini hiç anlamamıştım. Henry’nin belli bir rutini vardı ama o anda uygulamamıştı.

Phoebe Abbott evinde bulunup Lyra polise her şeyi anlattıktan sonra babamı tutuklamışlardı. Bir tek benden bahsetmemişti. Orada olduğumu kimseye söylememişti.

“Korkmuyorum,” dedi nefesini verirken. “Bir gün benim için geleceğini biliyordum. Bir süredir buna hazırdım bile.”

Yalan söylüyordu.

Babamdan çok korkuyordu. Az önce omuzlarında görmüştüm. Ellerimin altında titriyordu, bedeninden kopmuş haldeydi. Bu, şiddetli bir travmayı tekrar yaşadığında beynin uyguladığı bir taktikti.

Travma sonrası stres bozukluğunun bilinen bir belirtisiydi.

O bacağı gördükten sonra kendini kapatışını fark etmiştim. Zihni bildiği tek yöntemle kendini korumaya çalışıyordu. Kendini soyutluyor, tüm canavarlar gidene dek saklanıyordu. Dolabın içinde bulduğu sessizlik geri dönene ve dışarı çıkmaya hazır olana kadar orada kalıyordu. Saklanmasına gerek kalmayana dek bekliyordu.

Ona doğru birkaç adım attım, parmaklarım başındaki yeşil ipekten kurdeleye dokunmak için uzandı. Yakınlığım yüzünden sıkışan göğsünü, ellerinin küçük yumruklara dönüşmesini izledim.

“O yüzden bu tozlu köşelere saklanıyorsun, değil mi? Onların içinde seni korkutan şeylerden saklanmak zorunda değilsin.” Cevabını bildiğim bu soruyu neden sorduğumu bilmiyordum.

Yüzüne yayılan sıcaklıkla yanakları pembeleşti. Duyguların bakışlarına geri döndüğünü görebiliyordum. Saf ve içten hisler benim içindi. Benim sayemdeydi.

Göğsüme bir ağırlık çöktü. Lyra’nın bir daha kafasının içindeki o karanlık yere tek başına girmesini önlemek için her şeyi yapabileceğimi anlamıştım.

“Buralar unutulmuş yerler. Ben de unutulmuş biriyim. Bu yüzden kendimi ait hissettiğim tek yer.”

Başparmağım tokanın dikişinin üzerinde gezinirken buklelerinden birine dokundum ve ne kadar pürüzsüz olduklarını hissettim. Çok sıcaktı, çok oydu.

“Henry senin için gelmiyor, Lyra. Parmaklıkların ardında. Olmasaydı bile dokunacak kadar sana yaklaşamazdı.” Parmaklarım saçlarından boynuna doğru kaydı. “Bu solgun teninde tek bir sıyrığa dahi izin vermezdim.”

Avucumun altında hissettiğim titreme Lyra’nın tüm bednine yayıldı. Narin boğazına dokunabilmem için kendini bana kolayca bırakmıştı.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Seni yalnızca ben kanatabilirim,” diye mırıldandım. “Acın, korkun ve kanın... Hepsi bana ait, evcil şey.”

Başparmağım çırpınan nabzının üstünde gezinirken dokunuşumla birlikte hızlanışını hissedebiliyordum. Bana karşı çok duyarlı ve tepkiseldi. Teninin altındaki damarlarının hepsi benim için hareket ediyordu. Kalbi sadece benim için atıyordu.

“Duvarlarını inşa etmek istiyor musun, sevgili hayaletim? Kendini bu kimsesiz yerlere mi kapatacaksın? Öyle olsun,” dedim başparmağımı boynuna bastırarak. “Ama kapılarını kapatmadan önce benim içeride olduğumdan emin ol. Tüm dünyayı dışarıda bırakabilirsin ama beni bırakamazsın. Asla.”

Dudaklarından titrek bir nefes kaçtı. Vücudu dokunuşuma doğru eğildi.

“Sensiz olmaz,” dedi fısıldayarak. “Sensiz olmaz, meleğim.”

Tek kaşımı kaldırıp merakla yüzüne baktım. “Benim ismim bu değil.”

“Kafamın içinde olduğun kişi bu.”

Bir melek... Şaka mı yapıyordu?

Bana dönerek bacaklarını oturduğu çıkıntının kenarından sarkıttı. Dizleri benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Elim hâlâ boğazımdaydı.

Tereddütle uzattığı parmaklarının ten rengi ceketimin kumaşını okşamasını izledim. O kadar kayıtsızca hareket ediyordu ki, kıpırdadığı bile zor anlaşıyordu.

“Ölüm meleği,” diye mırıldandı. “Ruhları rahatlattığına ve başka bir boyuta geçerken onlara eşlik ettiğine inanılan ilahi varlık.”

Bir süre sonra annesi için yaptıklarımı aklından silebileceğini ümit etmiştim. Fakat anlaşılan, benim aksime Lyra çocukluğuna dair her şeyi hatırlıyordu. Özellikle de o geceyi.

Küçüklüğümden beri bana anlatılan bir Pierson ailesi gele-
neğiydi. Hatırlayabildiğim nadir anılardan biriydi. Bu soyadını
taşıyan herkes, öldüğünde gözlerinin üstüne madeni para konu-
larak gömülürdü. Böylece gittiğimiz diğer dünyada zenginliği-
miz kendini gösterecekti.

Babamın gömmesine yardım etmeden önce annemin meza-
rına gizlice bozuk para atmıştım. Onu çok az hatırlıyordum.
İhmalkâr birisi miydi, yoksa sevgi dolu muydu? Sesi nasıldı ya
da nasıl kıyafetler giyerdi emin değildim.

Belki de Phoebe Abbott için yaptığım şey, vicdanımdan
geriye kalan son parçalardı. Fakat geriye ne kaldıysa babam
hepsini yok etmişti. Styx nehrini geçenlere yardım etme iste-
ği ruhumu terk etmiş ancak bizim çocuklarla tanıştığım da geri
dönmüştü.

“Ben melek değilim, evcil şey. Bu çok saf bir düşünce.”
Gözlerime bakabilmesi için boğazından tutarak yüzünü kendi-
me çevirdim.

Orada öylece oturup o gözlerle beni izlerken söyledikleri-
min onun için bir anlamı olmadığını biliyordum. Neye inanmak
isterse ona inanacaktı. Zihni kendine has bir yaratıktı ve ilgimi
çekmeye başlamıştı.

“O zaman neden beni bulmaya geldin?”

Alacağı cevap duymak istediği cevap olmayacaktı.

Gerçek olsa bile.

Çünkü başlangıçta o avluda bulunma nedenim öfkeydi. Onu
o insan kalabalığı arasından çıkarıp saçlarından sürükleyerek
özel bir yere götürmeyi ve ona biraz terbiye vermeyi planla-
mıştım. Aramızdaki anlaşmanın nasıl işlediğini ona hatırlatmak
istemiştim.

“Sana bir sonraki dersini vermek için.” Ağzımın kenarı bir
sırıtişla kıvrıldı. Ona doğru bir adım daha attım ve bacaklarını
benim için açmaya zorladım.

Vücutumun, sıcak bacaklarının benimkilerde bıraktığı hissi reddetmesini istiyordum. Temastan rahatsız hissetmek istiyordum. Ancak sadece bana hissettirdiklerinden nefret edebilmiştim. Karnım kasıldı, aletim sertleşti.

Ellerimi onun üzerine yerleştirdiğimde verdiğim tepkiden iğreniyordum fakat ondan iğrenemiyordum.

Boştaki elimi cebime soktum. “Ben senin öğretmeninim. Değil mi, evcil şey?”

Aramızda duran sustalı çakıya bakarken yutkundum, boğazı elimin altında hareketlendi. Yan tarafındaki düğmeye basıp keskin bıçağı çıkardım. Loş ışıkta parıldayan bıçağın ucu süvetlerinin önünü sıyırdı.

Kesik uzvun dikkatimi dağıtması yüzünden bastırdığım o yanma hissi yeniden geri döndü. Affedilmek için yalvarışını, yaptıklarının kefaretinin kiraz aromalı ağzıyla ödetme dürtüsü içimde tekrar canlandı.

“Thatcher...”

“Soruma cevap ver,” dedim sertçe. Yukarı sürüklediğim bıçak kumaşı parçaladı. Kazağı yırtıldığında beyaz sutyeni gördü.

Bıçağım tenine çok yakındı, biraz daha bastırırsam dolgun göğüslerinin arasındaki vadiden kırmızı bir sıvının akacağını biliyordum. Bu düşünceyle boğazımdan boğuk bir inilti yükseldi.

Keskin kenarını sutyenin ön kısmında dolaştırıp hassas meme uçlarının hissedeceği kadar bastırdım. Bıçağın sapını döndürdüğümde başını zevkle geriye savurmasını seyrettim.

Aletim bembeyaz uyluklarının arasında titreşen sıcaklık için seğiriyordu. Bedenine iyice yaslandım, sertleşen erkekliğimi kadınlığına doğru bastırdığımda inledi. Gözleri hafifçe buğulanmıştı, hayallere dalmış gibi görünmesine neden olmuştu. Sanki olanların gerçekliğinden emin değildi. Uyandığında yok olacak bir rüyanın içinde olduğunu düşünüyormuş gibiydi.

Ben de onun gerçek olup olmadığından emin değildim.

Gerçek olmayacak kadar normal ve iyi hissettiriyordu.

Lyra bacaklarını belime doladı. Daha yakın olmak istiyordu. Benden kaçıp uzaklaşmak için çabalaması gerekiyorken tam aksine, çaresizce beni istiyordu. Eğer onu ne kadar arzuladığımı, vücuduna yapmak istediklerimi bilseydi bana bu kadar düşkün olmazdı.

Fakat işte buradaydı.

Küçük elleri ceketimi sıkarken, “Evet, sen benim öğretmenimsin,” diye inledi.

Başımı sallayıp altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Bıçağı boğazına değene kadar yükselttim. Keskin tarafı narin teninde adeta dans ediyordu ama kesilmesine neden olacak kadar bastırmıyordum.

Henüz zamanı değildi.

“O zaman neden Conner Godfrey bana ait olan bir şeye dokunuyordu?”

Gözleri şehvet sisiyle buğulanmıştı.

“Ne...” diye kekeledi. Dediğimi anlamak için bir an duraksadı. “Bir dakika, derste beni mi izliyordun?”

Sol elimi ensesine götürüp vahşi buklelerini kavradım. Acı verecek kadar sıkı tuttuğum için boğazından bir inilti koptu. Tutuşumdan destek alarak başını iyice geriye yatırdım ve bıçağın ucunu boğazına dayadım.

Boğazına hafifçe bastırduğumda, “Thatch,” diye tısladı.

“Derse gidiyordum,” diye araya girdim. Boynunda açtığım küçük kesikten akan ilk kan damlasının teninde süzülüşünü izledim. “Sınıfınızın önünden geçerken Conner Godfrey’in salyalarını eline akıttığını gördüm.”

Kalçamı ileri iterek aletimi merkezine bastırdım. Bu kadar

kıyafete rağmen ne kadar ıslandığımı, sıvılarının uyluklarının arasından aktığını hissedebiliyordum. Vücudu dokunuşumun altında arzuyla damlıyordu.

“Söyle bana. Başka adamların sana dokunabileceğini düşünmene ne sebep oldu?” Eğildim, dudaklarım burnunun hemen üstündeydi. “Benim dışımda herhangi birinin sana dokunabileceğini düşünmene ne sebep oldu?”

Bıçağın kör kenarını kullanarak boğazındaki kanı metalin üzerinde toplayıp çenesine kadar çıkardım. Onu daha fazla kesmemeye dikkat ederek teninde kırmızı bir yol çizdim.

“Sadece yüzüğüme bakıyordu. O kadar.” Titreyen sesine rağmen kalçalarını bana doğru itmeye devam ediyordu. Kendini sertliğime bastırarak arzusuna yardımcı olacak sürtünme hissini arıyordu.

“Sence neye baktığı umurumda mı?” dedim sertçe.

Conner Godfrey’in kirli ellerini ona sürmesini izlerken içimde doğan öfke, şu anki tüm hareketlerime yön veriyordu. Sözlerimi kanıtlamak dışında her şeye kapalıydım. Konu Lyra Abbott olduğunda, kontrolüm geri dönüşü olmayan bir şekilde parçalanıyordu.

Bundan nefret ediyordum.

Beni vahşi bir yaratığa çevirmesinden, her hareketinin aklımlı başımdan almasından nefret ediyordum. Beni, babamın asla yapamayacağı şekilde lekeliyordu.

Ben düzen, rutin ve temizlik adamıydım.

O ise benim kirli, küçük evcil hayvanımdı.

“Öyle değil. O sadece bir arkadaş.” Bıçağın üst kısmını dudaklarına dayadığımda yutkunduğunu gördüm. Koyu kırmızı sıvı, kiraz aromalı ağzını kaplamış ve daha da tatlı görünmesini sağlamıştı.

“Haklısın, evcil şey,” dedim soğuk bir tavırla. Kana bulanmış bıçağı ağzının kıvrımlarında gezdirerek dudaklarını en sevdiğim renge boyadım. “O ben değil. Asla da olamaz.”

Ben emretmeden dudaklarını aralayıp bıçağı ağzına aldı. Pembe dilinin çeliğin üzerinde kıvrıldığı görüldüğünde aletim pantolonumun içinde gerilmişti. Ona duyduğum açlık gittikçe artıyordu.

Oynamasına müsaade ettim.

Dilini metalin etrafında döndürmesine, kendi pisliğini temizleyene kadar emmesine izin verdim. Kiraz ve kanın keskin kokusu burnuma dolduğunda kendimi doyumsuz hissediyordum.

Yeniden konuşması için bıçağı geri çektim.

“Ama,” dedi boğuk bir sesle. Dudaklarından akan damlayı diliyle yakaladı. “Ya o bana senin öğretemeyeceğin şeyleri öğretirse?”

Benden istediğini böyle mi almayı planlıyordu? Bunu kırılma noktamın daha ilerisine, kimsenin girmemesi gereken bir bölgeye girerek mi yapacaktı?

“Öyle mi? Benim bilmediğim ne biliyormuş, söyle bana.”

Ellerinden birini karnıma götürdü ve gömleğimin altından sert kaslara bastırdı. Tırnaklarının tenimi kazımaya çalıştığını hissettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

“Ya bana bir erkeğin dokunuşunun nasıl bir şey olduğunu öğretirse,” diye mırıldandı. “Geceleri yalnız başıma yatarken elimi bacaklarımın arasına götürüp kendimi nasıl iyi hissettireceğimi öğretirse?”

Burnumdan ağır bir nefes çıktı, çenem çelik gibi gergindi. Başımı tavana doğru kaldırırken boyun kaslarım iyice gerildi. Kopma sınırına çok yaklaşmıştım, kontrolümü toplamam gerekiyordu.

Ancak göz kapaklarımın ardında sadece Godfrey’in masa-

sına yayılmış Lyra'yı, Godfrey'in onu sadece benim yapabileceğim şekilde ağzıyla işaretlediğini ve ellerinin ulaşabildiği her yere dokunduğunu görüyordum.

Lyra'ya nasıl baktığımı görmüştüm.

O çölde kaybolmuş bir adamdı, Lyra da taşkın bir nehir-di. İçine dalmayı bekliyordu. Lyra buna inanmayabilirdi ama adam onu arzuluyordu.

İnce bir ipe tutunmuştum. Her an kopabilirdi. Koptuğu anda kampüsü boydan boya geçecek, ellerimi Conner Godfrey'in göğsüne daldıracak ve tüm kaburgalarını tek tek sökecektim.

"Bana bunu öğretemezsin," dedi sesinde gizli bir alaycılıkla.

Sözlerinin içime işlemesine izin verdiğim anda sanki bir şeyler yerine oturmuştu.

Ya bana bir erkeğin dokunuşunun nasıl bir şey olduğunu öğretirse?

Göğsümde uğursuz bir kıkırdamanın sesi yankılandı, hâlâ karnımın üstünde duran ellerini titretti. Dudaklarımda hınzır bir gülümseme belirirken dilimi şaklattım.

"Ah, benim canım Lyra'm," dedim azarlıcasına. "Tahmin ediyordum ama artık eminim. Ne tatlı bir keşif oldu."

Başımı tekrar eğip şaşkın gözlerine baktım.

"Sevgili hayaletim bir bakireymiş." Bıçağı kolayca elimde çevirdim ve bıçak avucumun içinde durdu. "Beni kıskandırmak için çabalamana gerek yoktu. Sadece yalvarsan yeterdi."

"Ne?"

"Dizlerinin üzerine çöküp aletimin üstünde kanamak istediğini kibarca söyleyebilirdin. Ben senin sıkı duvarlarını parçalayana dek altdudağımı büzüp somurtabilirdin. Ama yapmadın."

Bıçağın siyah sapını ağzına sokup boğazından aşağı doğru ittim. Bıçağı sıkıca tutarken kenarlarının elimi, Lyra'nın boğazına göre çok daha derinden kestiğini hissettim.

Açılan yaradan kan fişkirirken gözleri büyüdü, boğuk inilti-

siyle boğazı titreşti. Sıcak akıntı önce ağzına damlıyor, oradan boğazına akıyordu. Yumuşak göğüslerinin arasına süzülüyor, bana tam da hayal ettiğim manzarayı sunuyordu.

Süt kadar beyaz teni parlak kırmızı sıvıyla işaretlenmişti. Kanım açıktaki teninin her bir santimetresini kaplayarak vücudunda dolaşıyordu. İçinde boğulmasını, benimle boğulmasını istiyordum.

“Sen benimsin,” diye homurdandım kulağına doğru. Sıcak ağzının bıçağımla boğulmasını izledim. “Öğrencimsin. Lanet evcil hayvanımsın. Seni uygun gördüğüm şekilde eğip bükeceğim, seninle istediğim gibi oynayacağım. İstersem sen bir hiç olana kadar devam ederim. Bunu sen istedin, bunun için yalvardın. Bu yüzden benim kurallarına uyacaksın. Anlıyor musun?”

Agresif bir şekilde başını salladığını hissettim. Kabul etmeden önce lafımı bitirmemi zor beklemişti.

“Söyle.”

Konuşabilmesi için bıçağı çektiğimde metalik koku aramızda asılı kaldı, elimi ıslatan kanım duyularımı ele geçirdi.

Acım ikinci plandaydı. Uzun zaman önce kendimi böyle şeylere nasıl kapatacağımı, daha canımı yakmasına fırsat vermeden nasıl öldüreceğimi öğrenmiştim.

“Seninim,” diye fısıldadı. Destek almak için sırtım cama yasladığında kalçaları bana doğru iyice kıvrıldı. “Sadece seni. Hep senindim, Thatcher.”

Erotik kelimesi bile şu an nasıl görüldüğünü tanımlamak için yetmezdi.

Bacaklarım iki yana açtım ve siyah çorabını ortasından yırttım. Sırılsıklam olduğu için hafifçe lekelenmiş beyaz iç çamaşırı ortaya çıktı. Yırtilan kazağı iki yana açılmış, tüm vücudu kanımla kaplanmıştı.

Ölümün ıslak rüyası gibiydi. Fark etmeyi reddettiğim mide bulandırıcı bir arzuydu. Kanlı, kiraz aromalı küçük katilimdi.

Ruhların ölüm meleğine diz çöktürebilirdi. Melekler tek bir bakışı için cenneti lanetler ve kıyameti koparırdı.

Erkekler onun bu halini görseler, onun için kendilerini bile öldürürlerdi.

Daha önce hiç bocalamamıştım. Korkunç hayatımda bunu bir defa bile deneyimlememiştim. Yıllar boyunca ne kadınların ne de erkeklerin güzelliklerinden etkilenmişim.

Ama bugün, şu anda...

Bacaklarım titriyor, dizlerim zayıflıyordu.

Bıçağın sapını karnına indirdim, vücut hatlarını takip ederek bacaklarının arasına ilerledim. Titreyen elleriyle eteğini beline kadar çekti ve alt bedenini önüme serdi.

“Seni boşaltacak bir şey mi istiyorsun, evcil şey? İstedğin şey bu mu? Bana bu yüzden mi meydan okuyorsun? O zavalı amcığımı nasıl rahatlatacağını gösterecek birine mi ihtiyacın var?”

Bıçağı kullanarak iç çamaşırını yana çektim, kumaşta kırmızı lekeler bıraktım. Sapını kaygan kıvrımlarına doğru bastırdığımda zonklayan elimden hâlâ kan akıyordu.

Kasıklarındaki ağrı neredeyse dayanılmazdı. Aletim onun sıırsıklam halinden ve kanlı görüntüsünden zevk alıyordu. O el değmemiş pırıl pırıl kadınlığı beni çağırıyordu. Sanki ben onun tanrısıymışım gibi bana yakarıyor, benden başka kimsenin onu kanatmasını istemiyordu.

“Ben daha iyisini yaparım, Lyra. Çılgılık atmanı sağlayabilirim. Seni ağlatabilirim.”

Bıçağın sapımı hassas sinir uçlarının etrafında döndürürken ona zevkle birlikte küçük bir acı hissettirecek kadar sertçe bastırdım. Ona doğru eğilip boştaki elimi başının yanına koydum. Kendimi biraz havada tuttum, bu şekilde elime batan bıçağın onun ıslaklığına sürtünüşünü izleyebiliyordum.

Lyra’nın başı geriye doğru düşerken kadınlığı siyah sapın

altında titriyordu. Fakat o zavallı, tatlı iniltilerinin bu çürümüş binayı daha çok doldurmasını istiyordum. Çılgınlıklarıyla ölüleri uyandırmak istiyordum.

“Thatcher...” Devam etmeden önce boğuk bir şekilde inledi. “Sen... sen kanıyorsun. Hem de çok fazla.”

Bıçak sapının baskısını karşılamak için kalçalarını öne ittiğinde burnumu boynuna bastırdım. Elim kadınlığına doğru kanarken o kendini bıçağa doğru sürtmeye devam ediyordu.

Kanım kıvrımlarının arasında kaymayı kolaylaştırıyordu.

Burnumun ucunu boğazında aşağı yukarı gezdirdim, hissettiğim kiraz kokusu beni adeta kör etmişti. Dilimin daha önce boğazında açtığım kesikte gezinmesine engel olamadım. Tatlı ve metalik tadı karşısında boğazımın derinlerinden boğuk bir inilti koptu.

“Senin için. Senin için kanıyorum.” Dişlerimi boynuna sürüyor, hassas noktalarını ısıırıyordum. “Benim için yalvaran, o zavallı amcık için kanıyorum. Duyuyor musun, evcil şey?”

Verebildiği tek karşılık titrek bir baş sallamasıydı. Zihni zevkten darmadağın olmuştu, sorumu anladığından bile şüpheliydim. Kendini bende kaybederken sözlerimi zorlukla duyuyordu.

Daha önce hiç kimseyle böyle yakınlaşmamıştım. Bir kadının bacaklarının arasından dalga dalga sızan sıcak sıvıyı hiç hissetmemiştim. Kimsenin coşku sebebi olmamış, aksine mutsuzluklarının sebebi olmuşum.

Tüm bunlar yanlış olmalıydı. Rahatlamaya ihtiyaç duyan bir kadına istediğini vermenin uygunsuz bir yoluydu. Bir şekilde yanlış olduğunu biliyordum.

Belki de insan bedenini tanıdığım içindi. Acı içinde eğilmiş, ıstırapla bükülmüş hallerini görmüştüm. En ufak bir dokunuşa bile nasıl tepki vereceğini, az ya da çok hasar vermek için neresinin kesilmesi gerektiğini biliyordum.

Dahası Lyra Abbott'ı tanıyordum.

Her ne kadar istemesem de, aklımdan çıkmasını istesem de onu tanıyordum.

Ona tam olarak nasıl dokunulmasını istediğini biliyordum. Bu küçük katil, yumuşak öpücükler ve kulağına fısıldanacak tatlı sözcükler istemiyordu.

Hayır, arzulanmak istiyordu.

Birinin varlığının derinliklerinde onun için acı çekmesini, onunla aynı havayı solumak için çıldırmasını ve varlığının her bir molekülünün sadece onun tarafından tüketilmesini istiyordu.

Sevgi istemiyordu.

Beslenebilmek için saplantıya ihtiyaç duyuyordu. Tedavisi mümkün olmayan bir bağımlılıktı. Tanrıların uğruna cinayet işleyeceği türdendi. İhtiyacı olan şeyi açıklayacak duygusal, süslü bir şiir yoktu.

Sunaklarda kanla yazılmış karanlık kelimeler isterdi. Dizle-
riniz çürüyene kadar dua etmeniz gerekirdi.

Şu anda onun içindeki saplantıyı beslemeye, benim gibi birisine takılıp kalmanın nasıl ezici bir şey olduğunu göstermeye hevesliydim.

İniltileri kulağıma şarkı gibi geliyordu. Sadece onun söyleyebildiği müstehcen bir şarkıydı. Parmakları ceketimin içine girip beni kendine doğru çekerken dudaklarından ağır iniltiler yükseliyordu.

Hepimizin peşinden koştuğu o coşku havuzuna düşmeye çok yakındı. Titreyişinden belli oluyordu. Hızımı arttırıp klitorisine bıçağın sapıyla daha büyük bir güçle yüklenirken elimin bıçağın tamamını kapladığından emin oldum.

“Boşalmadan önce benden izin alsan iyi olur, Scarlett.” Diş-
lerimi uyarırcasına köprücükkemiklerine geçirdim.

“Siktir,” diye bağırdı kalçalarını hiçbir kısıtlama olmadan

oynatırken. “Lütfen, Thatcher. Lütfen boşalmama izin ver. Boşalmam gerek.”

Güç damarlarıma doluyordu. Kavurucu bir sıcaklık ve ona paralel buz gibi bir soğuk yanığını bedenimde hissediyordum. Daha önce hiç ulaşamadığım bir yükseklikti. Hükmedici bir güçtü. Onu mutlu bir şekilde özgür bırakabilecek tek kişi olduğumu, eğer durursam her şeyin yok olacağını bilmek büyük bir güçtü. Orgazmını elinden alırsam sızlanacağını, yakınıp duracağını biliyordum.

Ben efendiydım ve o da iplerini elimde tuttuğum bir kuklaydı.

“Seni zavallı şey,” diye mırıldandım. “Boşalman mı gerekiyor? Tamam, evcil şey. Devam et. Benim için boşal.”

Kalçalarını havaya kaldırıp çığlık atması sadece on saniye sürmüştü. Kargaları çatıya uçuran bir zevk çığlığıydı. Bedeni sıkılaşıyor, mutluluk dalgaları onu ardı ardına vururken kilitleniyordu.

Bedeninin seğirmesine, kalbinin düzensiz şekilde atmasına sebep olan her titreyişi ve artçı sarsıntıyı hissediyordum. Elimdeki bıçağı yere bıraktığımda metal yere çarptı.

Başımı boynundan kaldırmadan önce derin bir nefesle kokusunu içime çektim. Kanlı elim yanağını kavrarken puslu gözlerinin içine baktım.

“Kan ve zevk sana çok yakışıyor, sevgili hayaletim,” diye fısıldadım. İki parmağımı kıpkırmızı olmuş ağzına uzattığımda dudaklarının sıcaklığını hissettim.

Dili otomatik olarak parmaklarıma etrafını sardı. Tenimi kaplayan, onun yapışkan ve tatlı sularıyla benim kanımdan oluşan şeytani karışımı emerken inliyordu.

Avuçlarımdaki derin kesikten hâlâ kan aksa da sert doku gözle görünür derecede pıhtılaşmıştı. Birkaç dikiş gerekecekti ama şu anki dertlerimin son sıralarında geliyordu.

“Onu bir daha yanında görmeyeceğim, tamam mı?” Parmaklarımı geri çekmeden önce kendini biraz daha tatmasına izin verdim.

Boğazından sızlanma ve öksürük karışımı bir ses çıktı. Kaşları çatılmıştı, bakışlarından benimle tartışmak üzere olduğunu anladım.

İşaretparmağımı gözünün önünde sallayarak susmasını işaret edince konuşmaya fırsat bulamadan susmuştu.

Dokunuşumu kolayca açıkta kalan göğüslerine doğru kaydurdım ve soluk teninin üzerinde biriken kanla adımın harflerini yazdım. Adımı göğüslerinin üstüne tekrar tekrar işledim.

“Yapamazsın...”

“Yapabilirim ve yapacağım,” diye uyardım. Dağılmış yüzüne tehlikeli derecede yaklaştım. Konuştuğumda sesim kış gecesi kadar soğuktu. “Eğer Conner Godfrey sana yaklaşırsa, onu kendi elleriyle beslerim.”

BÖLÜM ON DÖRT

Tuşlar Arasında

Thatcher

Ellerim kıpkırmızıydı.

Kesikler içindeydi, zonkluyor ve sızlıyordu.

Lifimin sert kumaşını tenime sürttükçe cildim pespembe olmuştu ve acıyordu. Ancak zihnimin derinliklerine atabileceğim kadar donuk bir acıydı, bu yüzden ovalamaya devam ettim.

Temiz.

Sadece temizlenmek istiyordum.

Fakat ne kadar sabuna bulandığımın ya da ne kadar durulandığımın bir önemi yoktu. Kendimi hâlâ kirli hissediyordum. Lyra'nın mikroskobik kalıntıları bedenimden çıkmıyordu.

Yaptığım şeyle ilgili bütün kanıtları bedenimden silmeye ihtiyacım vardı. Yaptığımız şeyden temizlenmem gerekiyordu. Yeterince sert fırçalayabilirsem dilimden onun tadını silebilir, suç mahalline karışan kanımı yok edebilirdim. İkimiz arasmda hiçbir şey olmamış gibi hissedene kadar kendimi parlatmaya devam edebilirdim.

Bu konuda her zaman son derecede iyi olmuştum. Kimsenin

anlayamayacağı bir özveriyle pislikleri temizlerdim. O anda ise kiraz kokusundan güçlkle kurtulabilirken yeteneğimi kaybettiğime inanmaya başlamıştım.

Avuçlarımı düşün serin, gri taşlarına dayadığımda lifi elimden düşürdüm. Derimdeki dikişler duvara sürtününce gözlerimi kapadım. Sular kürekkemiklerimin arasmdan akarken gözlerimi kapattım.

Kapalı göz kapaklarımın ardında zifiri bir karanlık ve ıssızlıktan başka bir şey görmemem gerekiyordu. Oysa zihnim tekrar tekrar onun yüzünü yansıtmak konusunda kararlıydı.

Midem bulanıyor, yaptığım şeyden dolayı kendimden iğreniyordum. Ona dokunduğum, kendimi kaybedip kontrolümü yitirmeme izin verdiğim için hasta hissediyordum.

Nasıl bu kadar yumuşayabilmişim? Nasıl bir başkası için böyle zayıf düşebilmişim?

Hak etmeyen onlarca gözün önünde yıkılmasını istememiştim. Bunun yerine o anıt mezarda ben parçalanmıştım. Koyduğum sınırlar onun sesiyle birkaç saniyede paramparça olmuştu.

Kendimden bıkmıştım.

Bu ben değildim. Beni güçsüz ve hassas birine çevirmiştim. Oysa ben bunların hiçbirisi değildim. Ben zayıflık ve duygulardan yoksun dünyaya gelmişim. Doğduğum andan itibaren bana öğretilen buydu. Soğukkanlı bir katil olmam gerekiyordu. En ufak duygu kırıntısı bile kökünden sökülüp atılması gereken bir virüstü.

Lyra bir vebaydı.

Korkunç bir hastalıktı.

Ona yakın olmanın bana bunu yapacağımı biliyordum. Enfeksiyonu ben daha anlayamadan tüm vücuduma yayılmıştı. O adeta bir duygu mıknatısıydı. Benim gibi birine göre yanlış olan her şeyi içimden çekip çıkarıyordu.

Onu öldürmek, bununla yaşamaktan daha kolay olurdu.

Onun hayaliyle, aklımdan ismini aklımdan her geçirdiğimde kasıklarımnda hissettiğim gerginlikle ve ismimi inleyişi her aklıma geldiğinde göğsüme yayılan ağrıyla yaşamaktan daha kolay olurdu.

O iniltileri yemiden duymak, kiraz tadını tekrar almak istiyordum. Tenimi teninde hissetmek istiyordum çünkü ilk kez bedenim buna isyan etmiyordu.

Zihnim hatırlayabildiğim en eski zamanlardan beri bir silah gibiydi. Daima keskindi, dünyayı ikiye bölmeye hazırды. Neredeyse herkese karşı kullanmak için öğütölmüş ve ölümcöl bir şeye dönüştürölmüştü.

Fakat bacaklarının arasındayken sessizleşmişti. Onun kollarındayken kargaşa ve düşüncelerden tamamen arınmıştı. Aynı hissi yalnızca piyanonun başındayken hissediyordum.

Piyano tuşları kendimi soyutlamama yardımcı olurdu.

Lyra bende arzu uyandırmıştı.

Hakkım olmayan, başa çıkamayacağım şeyleri istememe neden olmuştu.

Benim gibi insanlar için istemek tehlikeliydi. Arzulamak ve tüketmek tehlikeliydi.

“İnsanlara ihtiyaç duymak başarısızlıktır, Alexander. İstekler zayıf insanlar içindir. Sen zayıf mısın, oğlum?”

Ellerimi saçlarımın arasına daldırıp beyazımsı telleri karıştırdım. Eğildiğimde su damlaları üzerimden akmaya hâlâ devam ediyordu. Ciğerlerimi rahatlatmak için doğruldum.

“Siktir!” Kulaklarımın bu zamana dek duyduğu en yüksek sesle haykırdım.

Buharlar etrafımda süzölürken bir çığlık daha attım. Sarsılan göğsümü, duvarların sallanışını hissedene kadar bağırdım.

Zihnim Lyra’ya dair her şeyi öldürmek, onun etrafında dönen düşüncelerimi katletmek ve geriye hiçbir parçası kalmayana kadar parçalarına ayırmak istiyordu.

Diğer yandan bedenim onu tutmak istiyordu.

Bedenim zayıftı. Baskın hormonlarım yıllar boyunca usta-laştığım disiplinimi ele geçirmeye çalışıyordu. Böcek sevdalısı tuhaf bir kız, inşa ettiğim her şeyi yıkıp geçmeyi başarmıştı.

Lyra. Lyra. Lyra. Lyra.

İsmi zihin duvarlarıma kazıyor, satır biter bitmez çaresizce silmeye uğraşıyordum.

Bir kez daha çılgılık attım. Tüm bu hisler benim için çok fazlaydı.

Ondan uzak durmamın, daha en baştan onunla aynı yerde bulunmamaya gayret göstermemin bir nedeni vardı.

Benim için ne olduğunu biliyordum.

Lyra. Lyra. Lyra. Lyra.

Sesimin titremeye başladığını hissediyordum. İçimde iltihaplanması için ona çok fazla zaman vermiştim. Yine aynısını yapıyor, her şeyin önüne geçmesine izin veriyordum.

Baban görseydi ne düşünürdü, Thatcher? Sence bu kadar dramatik bir şey yapar mıydı? Umursar mıydı?

Kadınlarla kolayca yatardı. Onları randevulara götürür, evlerine bırakırken hiç düşünmeden iyi geceler öpücüğü verirdi. Ardından eve gelir, randevuya çıktığı kadının arkadaşını paramparça ederdi.

Lyra'nın annesini bile kandırmıştı.

Bense duşta öylece durmuş, hiç yaşanmaması gereken saçma bir an için aklımı kaybediyordum.

Babam benden daha iyiydi.

Kontrolümü geri kazanmak için zihnimin beni duygusal olarak hırpalamasına izin verdim. Lyra'yı içimden söküp atana kadar kendimi azarladım. Sesim tükendiğinde zihnimdeki anahtarları eski yerine oturmaya zorlamadan önce bir süre daha bekledim.

"Bir," dedim hırıltılı bir sesle. Burnumdan derin bir nefes

aldım, vermeden önce başımın hafiflemesi için biraz bekledim. Saçlarımı gereğinden sert çektiştirmiştim.

“İki.”

Bir kez daha nefes alırken başımı eğdim ve çatırdayan kemiklerin sesini dinledim.

“Üç.”

Bu da sonuncuydu.

Gözlerimi yeniden açınca o tanıdık uyuşukluğun omuzlarımı sardığını hissettim. Kayıtsızlık kemiklerimin derinlerine kadar yerleşmişti. Uzanıp kafamdan aşağı akan duş suyunu durduracak düğmeye bastım.

Dışarı adımımı attığımda beni paspasın ılıklığı karşıladı. Havluya uzanıp belime doladım. Kendimi yeniden otomatik pilota aldım, başıboş düşüncelerden bağımsız rutinime kaptırdım.

Yüzümü temizlerken acele etmedim. Tenimi kurulayıp elmacıkkemiklerime eşit seviyede tonik sürdüm. Sıra nemlendiriciye geldiğinde kendimi yeniden normal hissetmeye başlamıştım.

Aynadaki yansımamla göz göze geldiğimde, babamın yarattığı canavarı izledim. Onun en çılgın hayallerinin bile ötesinde bir şeye dönüşmüştüm. Yine de hâlâ onun küçük *Frankenstein**'ıydım.

“Duyguların yok. Duygusuz ve adilsin. Hissedersen onu öldürürsün. Mükemmel olacaksın, Alexander. Öyle olmak zorundasın.”

Keşke zihnimdeki anlatıcının tanıdık gelmeyen, babamınki-ne benzemeyen bir sesi olsaydı. Belki de bana hayattaki rolümü yeniden hatırlatan bastırılmış bir hatıraydı.

Her halükârda sinir krizimi zihnimin derinlerine gönderecek, hiç yaşanmamış gibi davranacaktım. Zaten her açıdan ba-

* İngiliz yazar *Mary Shelley*'nin gotik/bilim kurgu türündeki romanındaki kurgusal karakterdir. (ç.n.)

kıldığında yaşanmamış sayılırdı. Lyra ile bir sonraki görüşmemizde de ona anlaşılmamızın bittiğini söyleyecektim.

Bana yalvarsa, kalbini gümüş tepsinin üstünde bana sunsa bile umurumda olmayacaktı.

Artık bıkmıştım. Öğretmenlikten, onun saplantısından, her şeyden bıkmıştım.

Bir kez daha hayatımın dışında kalacaktı. O dolaptan sanki dışarı hiç çıkmamış gibi hissedene dek onu parça parça silecektim.

Kapının nazikçe tıklatıldığını duyduğumda yeşil kaşmir kazağı üzerime geçiriyordum. Kaşlarım sessiz bir soruyla havalandı. Bizim çocuklar kapıyı asla çalmazdı. Çalışanlarımız da kapıyı çalarak canımı sıkımlamaları gerektiğini biliyorlardı.

Yani geriye kapının diğer tarafında olabilecek tek bir kişi kalıyordu.

“Girin,” diye seslendim. Kapı kolu döndü ve büyükannem eşikten içeri girdi.

Geniş, soluk renkli eteği ve beyaz gömleği kendimi bildim bileli gardırobunun önemli parçalarındandı. Emrinde onca insan olmasına rağmen her işini kendi halletmekte ısrarcı bir kadındı. Bu huyu büyükbabamı delirtirdi.

“May,” dedim çekmeceyi açıp bir çift ten rengi çorap çıkarırken. “Bu zevki neye borçluyum?”

Büyükanneme duyduğum derin saygının, aile sevgisi ya da aynı kanı taşımamızla bir ilgisi yoktu. Geldiği yere, hayatı boyunca atlattığı badirelere duyduğum saygıydandı. Yetişkinliğinin büyük bölümünde varlıklı olsa da zorluklar yaşamıştı. Yıllar boyunca başına gelenlerle olanca zarafetiyle mücadele edişini izlemiştim.

Çocuğunu psikopati yüzünden hapse göndermişti. Kısa bir süre sonra kocasını da kaybetmiş, tek torununu yalnız başına büyütmişti.

Yine de karşımda dimdik duruyordu. Yaşlı yüzünde bir gülümseme vardı.

Sanırım benimle ilgili önyargılı olmayan tek kişi oydu. Bir zamanlar beni sadece toplumdan uzaklaştırılmış bir çocuk olarak görenlerin görüşleri, babam tutuklandıktan sonra hızla değişmişti.

Bir anda Ponderosa Springs'in bir sonraki seri katili olmuştum. Her an patlamaya hazır bir bombaydım.

Her ne kadar inkâr etse de büyükbabam da beni farklı görürdü. Kendini savunmak amacıyla, babamla aynı hataları yapmamam için böyle davranmak zorunda olduğunu söylerdi. Bana yardım edecekse, beni olduğum gibi görmeliydi.

Yani genç yaşta cinayet eğilimi ile çocukluk travmasının bir karışımı gibi.

Oysa büyükannem için öyle değildi. O beni hep yalnızca Thatcher olarak görmüştü. Torunu yalnız kalmaya diğer çocuklardan daha çok ihtiyaç duyardı, piyano çalardı ve keskin bakışları vardı.

Başka torunları olsaydı bile hepimize aynı davranırdı. Bu yüzden onu ne kadar takdir ettiğimi söylemeyi sık sık unutsam da kendi bildiğim yöntemlerle, elimden geleni yapıyordum.

"Bana küçükken 'Baba' derdin. Bunu biliyor muydun?" dedi elinde birkaç mektupla içeri girerken.

Kaşlarım çatıldı. Büyükanneme bir lakap takmış olduğum fikriyle alay edesim gelmişti çünkü asla sevecen ve sevgi dolu bir çocuk olmamıştım.

"Açıkçası hayır," diye yanıtladım çoraplarımı giymek için yatağımın kenarına oturarak. "Başka bir torunun olmadığından emin misin?"

"Sen doğduktan sonra annen bana 'Babuşka' derdi. Rusçada

büyükanne demektir. Sanırım böyle deyince ev hasretini gideriyordu.” Parmaklarını zarfların üzerinde gezdirdi. “O yaşta ‘Babuşka’ diyemediğin için kısaca ‘Baba’ diyordun.”

Mümkün olabilirdi ancak zihnim o kadar gerilerdeki anılara gitmeme izin vermiyordu. Annemin ölümünden önceki her şeyin üzerini bir sis bulutu kaplamıştı. Bana anlatılanlar dışında kalanları hatırlamamı zorlaştıran bir pus söz konusuydu.

“Sana yine ‘Baba’ dememi istemek için mi beni ziyarete geldin? Ne yazık ki kendi kanadından buraya kadar boşuna yorulmuşsun, May,” dedim hafif bir tonda. Şaka yaptığımı anlayacaktı ama aynı zamanda ona böyle seslenmeyeceğimi de öğrenmiş olacaktı.

Gözlerini devirdi ama dudaklarında nazik bir gülümseme vardı. Yanıma bıraktığı mektup yığınının kısa bir bakış attım. Doğrulduğumda onu karşımda buldum.

“Postalarını bırakmaya gelmiştim,” diye mırıldandı mektuplara bakarak. “Onun yazdığı mektuplar.”

Kimden bahsettiğini biliyordum. Zaten bekliyordum ve babamdan geldiğini duyurmasına ihtiyacım yoktu.

İç çektim. “Hep yazıyor.”

Düzgün bir el yazısıyla, tek kişilik hücresinde yaptıklarını detaylarıyla anlattığı her mektubuna kısaca göz atıyordum. Her zaman ne yaptığımı ve nerede olduğumu merak ettiği cevapsız sorularıyla dolu oluyordu.

İşim bitince her birini buruşturup çöpe atıyordum. Hepsinin sonu aynı olmuştu.

Bunu yapmasının tek nedeni ümit etmektir, farkındaydım. Bir gün cevap vereceğimi, onun övgüsünü kazanmak için sürünerek geri ona gideceğimi umuyordu. Bana bıraktığı mirasın durumunu görmek için onunla iletişime geçmemi arzuluyordu. Onun adıyla öldürmeye devam ettiğimi öğrenmek, egosunu körüklememi istiyordu.

Okumaya devam etmemin tek nedeni kontrolün bende olduğunu bilmesini istememdi. Öldürme ihtiyacının beslenmesi için bana ihtiyacı vardı ve o ihtiyacını asla karşılamıyordum.

Artık güç ve kontrol bendeydi. Ölene kadar da öyle olacaktı.

“Sen o değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?” Yüzüme düşen ıslak saçlarımı düzelttiğinde irkildim.

Kötü niyetli bir dokunuş değildi. Torununa şefkat gösteren bir büyükanneydi ve ona duyduğum saygıdan dolayı bunu yapmasına izin veriyordum.

Her ne kadar nefret etsem de...

İki parmağını çenemin altına yerleştirip yüzümü kaldırdı ve ona bakmamı sağladı.

“Değil mi?”

Göz temasının gücüne inanırdım. Güven, yüksek özgüven ve iddialılığı yansıtan sözsüz sosyal bir işaretti. Doğru yapıldığı takdirde insanların gözünü korkutup boyun eğdirebilirdi. Diğer insanlara kendine güvendiğinizi, bunu onların da görmelerinden korkmadığınızı gösterme sanatıydı.

May ile göz teması kurmaya inanmazdım.

İçlerinde, yaşadığı sefalet zamanlarından kalan sürekli bir hüznün vardı. Ne hale geldiğimi görmesini ve daha da kötüleşmesini istemiyordum.

Babamın beni neye dönüştürdüğünü görmesini istemiyordum.

Kalbinden geride kalanları kırmak dışında hiçbir yararı olmazdı. Bana bakıp kaybettiği oğlunu görmemeliydi. Bana gösterdiği sevgisine, ev yapımı keklerine ve yaz gezilerimize rağmen benim için artık yapabileceği bir şey olmadığını bilmeliydi.

Henry çok fazla zarar vermişti. Çok şey görmüştüm, kaderimi uzun bir zaman önce kabullenmiştim.

Onun iyiliği için bile olsa, bu şekilde davrandığımdan ötürü kendimi suçlu hissediyordum.

Neredeyse.

“Farkındayım.” Boğazımı temizledikten sonra dokunuşundan kurtulmak için başımı nazikçe çevirdim.

“Bazen farkında olmadığını düşünüyorum.”

Benden uzaklaşırken dudaklarından yenilmiş bir nefes döküldü. Bana alan açtı ama odadan çıkmadı. Odamın köşesindeki piyanonun yanına gidip orada oyalandı.

Bir tuşa dokunduğunu duyduğumda, o piyanoyu uzun zamandır çalmadığımı fark ettim. Çoğunlukla bodrumdaki piyanoda çalışıyordum. Ayağa kalkıp enstrümana doğru yürüdüm ve tabureye oturdum.

Karşı uçta duran May kaygan siyah zemin yüzeyin üzerinden bana bakıyordu. Yüz hatları parlak yüzeye yansıyor. Parmaklarımı tüy gibi bir dokunuşla tuşların üstünde gezdirdim.

Onu izlerken kollarımı yavaşça dirseklerime kadar sıyırdım.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. “İstediğin bir parça var mı?” diye sordum.

Benim çalmamı çok severdi. Ne kadar üzgün ya da kızgın olduğunun bir önemi yoktu, ben çalarken dinlemeye bayılırdı. Ona ihtiyacı olan sözleri ya da hakkı olan rahatlığı veremediğimde, en azından bunu yapabileceğimi biliyordum.

“Bana nasıl olduğunu anlatan bir şeyler çal, Alexander.”

Nasıl olduğumu mu?

Nasıldım?

Son zamanlarda mı, yoksa son yıllarda mı? Çünkü son zamanlarda başıma gelenleri ifade edecek birçok ifade vardı. Fakat aklıma ezici bir şekilde yalnızca bir kelime geliyordu.

Avucumun tam ortasındaki dikişe bakarken bu yaranın açıldığı güne dair anılar hızla zihnime doldu.

Eziyet. Onun alanına her girişimde rahatsız ediliyordum ve dayanılmaz bir eziyet çekiyordum. Her nasılsa, bu eziyeti yansıtan müzik parçasının ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Piyano taburesinde doğrulup çalmadan önce kendimi rahatlattım. Duşta yaşadığım eziyeti yeniden yaşamama müsaade ettim ama bu defa o acıyı yerleştirecek bir yerim vardı. Mozart'ın 23 numaralı piyano konçertosunun ikinci kısmının açılışı inanılmazdı.

Parmaklarım tuşların arasında dans etmeye başlarken açılış solosu için gotik bir vals yükseldi. Çaldığım o solo belki de özlem ve kederin sese dönüşmüş en saf ifadesiydi. Melodinin ince sızısını hissedebiliyordum. Piyano kutsal bir sesle şarkısını söylerken siyah beyaz tuşlar iç çekiyor, hıçkırıkları yankılanıyordu.

Zayıf bir sesin onun ismini kulağıma fısıldadığını duyabiliyordum. İçimdeki tüm eziyeti şarkıya yansıtmam için beni kıskırtıyordu. Müzik, içimdeki çarpık tüm duyguların yaratıcı bir yansımasıydı.

Şarkı ilerledikçe omuzlarım, notaların uyandırdığı yalnızlığın ağırlığını taşıyordu. Yumuşak hareketlerle ileri geri sallanmaya başladım. O anda orkestranın da acının güzelliği ve melankolik aşk dalgasına katıldığını hayal ettim.

Lyra, Lyra, Lyra, Lyra.

Tuşlara her vuruşumda piyano onun ismini mırıldanıyordu. Kapalı gözlerim ve çattığım kaşlarımın ardında onu görüyordum. Geçen yıl Cadılar Bayramı Balosu'nda, sahip olduğu bütün kıvrımlarını gururlandıran kıpkırmızı bir elbise giymişti. Zihnimde benim çaldığım müzik eşliğinde, kırılğan bedenini özenle sarmalamış siyahlı bir adamın kollarında dönüyordu. Siyah kukuletasından adamın sadece solgun teninin parıltılarını görebiliyordum.

Adam onu kollarında tutarken dansı zarafetle yönetiyor, kadın da her notaya uyum sağlayarak süzülüyordu. Ölümle vals yapan ilahi bir yaratığa benziyordu. Hastalıklı teninin zarar vermeden birine tutunabilmesine minnettardı.

O eller ölümcüllüğüne dayanabilecek bir kişiyi yüzlerce yıl boyunca aramıştı. En sonunda bu kızı bulmuştu. Dünyanın unuttuğu bir kızdı. Fakat adam için, ruhların ölüm meleği ve katili için öyle değildi.

Kadın, adamın zihninde asla unutulmayacaktı.

Daha hızlı hareket ettim, onun zihnimde hızlanan adımlarını izledim. Üç enstrüman belki fiziksel olarak aynı anda çalınmasa da birbirlerini desteklediklerini, tuşların sesini takip ettiklerini zihnimde duyabiliyordum.

Mükemmel bir ölüm dansı sunuyorlardı.

Kemanın sızlanışı, trompetin feryadı, pirinç ve yaylı çalgıların her biri bir araya gelerek yas tutuyordu. Acıyı hissetmek, bunun her biri açısından ne anlama geldiğini göstermek için birlikte çalışıyorlardı.

Lyra, Lyra, Lyra, Lyra.

Bölümü bitirirken ismini bir kez daha duydum. Dansı ve melodiyi aynı anda bitirdim. Gözlerimi yeniden açtığımda aslında kendi yatak odamda olduğumu, büyükannemin karşımda huşu içinde durduğunu hatırlayarak gerçeğe döndüm.

May yeniden konuşana kadar aramıza rahat bir sessizlik çöktü.

“Ne zaman piyano çaldığını duysam, annenin bundan ne kadar keyif aldığını hatırlarım.”

Parmaklarımı tuşlardan çektim. Başımı sallarken çenem kasılmıştı. Ayağa kalktım, böyle bir konuşmadan kaçmak için postaları bahane ederek yatağa ilerledim.

“Onu fazla hatırlamadığını biliyorum ama seni çok severdi. Buradan ayrılıp Rusya’ya dönmemesinin sebebi sendin,” diye devam etti ben yatağa doğru yürürken.

“Bunun için özür dilerim ama,” dedim omzumun üzerinden keskin bir bakış atarak. “Gitseydi şu an hayatta olabilirdi.”

Yatağın kenarına yaslandım ve büyükannem tam da suçlayıcı

parmağıyla beni işaret edeceği sırada zarfı elime aldım. Bir anda kendimi yeniden çocuk gibi hissetmiştim. Artık nadiren azarlanırsam da bazen o parmağını bana kızmak için gösteriyordu.

“Bunu yapma,” diye azarladı. “Onun yapacağı son şey, ölümü yüzünden seni suçlamak olurdu. Sana duyduğu kalpten sevgi için kalmaya karar verdi. Bundan başka bir sonuç çıkarma, Alexander.”

Diğer postaları babamın mektuplarının önüne aldım. Tıp fakültesi mektupları, güven soruşturması, kredi kartı başvurusu ve... İşte. Washington’daki özel bir dedektiflik şirketinden büyükbabama gönderilen mektup parmaklarımın arasındaydı.

Kalan ıvır zıvırı bir kenara atarken gözüme bir şey çarptı. Yığının içinde siyah, kare bir zarf vardı. Zarfı elime alıp evirip çevirdim ve beyaz harflerle adımın yazdığını gördüm.

Ne adres ne de gönderici ismi vardı. Sadece benim adım yazıyordu.

Zarfin ağzını açarken kaşlarımı öfkeyle kaldırdım. “Sohbete başka zaman devam etsek olur mu? Yapmam gereken şeyler var.”

İçindeki beyaz kâğıdı çıkardığımda, berbat bir el yazısıyla yazılmış basit bir not karşıma çıktı.

Ponderosa Springs’in de kaldırabileceği bir kötülük sınırı var. Şimdi gitmezsen asla sağ çıkamazsın. İşler iyice kötüleşmeden buradan git.

-X

Bu da neydi böyle? *Pretty Little Liars** mı? Artık isimsiz tehditlere mi başvuruyorlardı? Alistair buna bayılacak, Rook ise yakmaktan zevk alacaktı.

* *Sara Shepard*’ın 2006 yılında yayımladığı aynı isimli romanından uyarlanmış, 2010-2017 yılları arasında yayınlanan drama/gizem türündeki dizidir. (ç.n.)

Ayakkabıların tıkırtısını duyduğumda kafamı kaldırdım ve kapının yanında duran May'ın gitmeye hazırlandığını gördüm.

“Onlar hakkında konuşmayı sevmediğimi biliyorsun. Onları gündeme getirerek kendi duygularını incitmeyi bırakabilir misin?”

Sesim istediğimden sert çıkmıştı ama sözlerim doğruydu. Kötü bir niyeti olmadığını bildiğim için onunla böyle konuştuğuma pişman olmuştum.

“Öyle demek istememiştim.”

“Evet, istedin. Özür dileme. Bu sözleri söyleyecek kadar büyüksün artık. En azından arkasında dur.”

Sivri dilimi karşımdaki kadından aldığımı bilerek sırtıttım.

“Biz...”

“Piyanoyu neden bu kadar çok sevdiğini biliyor musun?” diye araya girdi May. Kollarını göğsünde birleştirdi. Ona cevap vermeye cesaret etmememi söyleyen bakışlarını görmeye ihtiyacım yoktu.

“Çünkü hem disiplin hem yetenek gerektiriyor. Ve ikisi de bende fazlasıyla mevcut,” dedim biraz da alaycı bir tavırla. “Bunu unuttuysan, bu sözleri müzik öğretmenimden duyduğumu hatırlatmak isterim.”

May yorgun bir gülümsemeyle bana baktı. Ailemden biriyle ilgili konuşurken hep aynı tavrı takındığımı bilirdi.

Biri unutmak istediğim bir lekeydi, diğeri ise bir yabancıydı. Hiçbirinin üzerimde bir etkisi yoktu.

“Büyüleyici seviyedeki özgüveninin yanı sıra,” dedi azar-larcasına. “Talia evinizde hep klasik müzik açardı. Koridorlar-da gece gündüz klasik müzik melodileri çınılardı. Gençken bir balerinmiş. Seni çalmaya başlaman için tabureye oturduğunda daha iki yaşındaydım.”

Sırtışım, mideme yayılan gerginlikle birlikte kaybolmuştu. Daha önce tanımadığım bir soğukluk hissi omuzlarıma yerleşirken karışık zihnimde gerçeği bulmaya çalıştım ama elim boş kaldı.

“Kabul etmek istememen ya da hatırlamaman bir şeyi değiştirmez,” dedi May. “Yeteneğin ve çalma arzun için ona teşekkür etmen gerekir. Günler geçtikçe ona daha fazla benzediğini fark ediyorum. Dönüştüğün adamı annenin sevebilmesini istiyorum, Alexander.”

“Nedense yalan söylediğini düşünüyorum, May,” diye karşılık verdim. Hiçbir annenin benim yaptıklarımı yapan bir oğulu sevmeyeceğini biliyordum.

“Babanı hâlâ seviyorum,” dedi. “Kötü de olsalar çocuklarımızı severiz. Her gün küçük oğlumu kaybetmenin yasını tutuyorum. Ne yaptığını bilmek bana acı verse de onu sevmeye devam ediyorum.”

Kapanan kapının sesi göğsümün içinde yankılandı, ardından odanın içi bir kere daha sessizlik tarafından emildi. Piyanoyu sevmemin sebebinin, hiç tanımadığım ve gömülmesine yardım ettiğim annemi unutmamak mı olup olmadığı düşün-düm.

BÖLÜM ON BEŞ

Tüm Bu Kötü Oyunlar

Lyra

“Yani James ile aralarındaki anlaşmazlık dışında, Conner’ı Halo ya da cinayetlere bağlayan başka bir şey yok mu?” diye sordu Briar.

Genelde sakin olan ses tonundaki hayal kırıklığı açıkça duyuluyordu. Telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp fayans kaplı alanı inceledim. Üst sınıfların duş alanındaki tek kişi olduğumdan emin olmak için sekiz kabini eğilerek tek tek kontrol ettim.

Briar’ın göremeyeceğini bilmeme rağmen başımı iki yana salladım. “Anlattığı her şeyi söyledim. Başka bir şey soracak vaktim olmadı. Zaten avluya bir uzuv bırakan psikopatın teki araya girdi. Conner bırakmış olamazdı, bacak ortaya çıkmadan önce hep benimleydi.”

İçeride yalnız olduğumdan emin olunca çantamı, lavaboların içine değmemesine dikkat ederek beyaz renkli şık tezgâhın üzerine bıraktım. Büyük bir gayretle yağmur botlarımı çıkarırken yere çamur parçaları düştü.

“Rook, bunu yapanın Easton olduğunu düşünüyormuş. Sage bana böyle söyledi. Başka bir ihtimali düşünmek bile istemiyormuş.”

Hafifçe güldüm. “Rook’a kalsa küresel ısınma için bile onu suçlar.”

Elinden gelseydi, gezegendeki her kötülük için onu suçlardı. Easton’ı korumak istediğim falan yoktu, Stephen’ın oğlu hep kötü bir insan olmuştu. Kadın düşmanı, manipülatör bir altın çocuktu.

Sage’e cehennemi yaşatmakla kalmamış, bir zamanlar Briar’ı da taciz etmişti. Tanrı biliyordu ya, doğduğu günden beri karşısına çıkan her erkeği egosuyla alt etmeye çalışırdı. Tıpkı babası gibi o da girdiği her yerde en büyük aletin kendinde olduğunu kanıtlama ihtiyacı duyardı. Oysa hepimiz çabucak boşaldıklarını, daha klitorise bile ulaşmadan patladıklarını biliyorduk.

“Dürüst olalım,” diye devam ettim. “Rook, Easton’ın yüzünün diğer kısmını da yakmaya bahane arıyor. Elinde hiçbir kanıt yok. Çünkü cesedi biliyorsunuz. Lise ikinci sınıfta, kurbağa deneyinde bile bayılan bir çocuğun birini öldürebileceğini gerçekten de düşünüyor musun?”

Uzun bir süre pantolonumu çıkarmaya uğraşırken beynimde bir ampul yandı. Telefonu tezgâha koyup hoparlörü açtım. Böylece akrobatlık yaparak soyunmak zorunda kalmayacaktım.

“O pislikten her ne kadar nefret etsem de babasının görevlerini yerine getiriyor olsa bile bir kadının uzvunu belediye merdivenlerine bırakacak cesareti olduğunu sanmıyorum.”

Bir hafta içinde iki ayrı kadına ait iki ayrı uzuv ortaya çıkmıştı. Her kim yapıyorsa, bizimle ilgili bir görevi yerine getirdiği ihtimalini düşündükçe karnıma ağrılar giriyordu.

“Haley Townson.” İsmi usulca söyledim. “Bu yıl okul birincisiydi. Gövde ona aitti. Katil kimse, sağduyulu davranmayı veya saklanmayı dert etmiyor. Onu fark etmemizi istiyor.”

Bu bilinmeyen tehdidin, daha az popüler ya da eylemleri sonucunda daha az dikkat edecek kişilerin peşine düşmesi onun için daha kolay olurdu. Fakat sanki bilerek statü sahibi kişileri hedef alıyordu.

Yakalanmak istiyordu. Aslında o cinayetlerin nihai hedefinin biz olduğumuzu bilmemizi istiyordu. Cesetler bunu anlamak için yeterli değilse bile Haley'nin karnına kazınan mesaj bunu açıkça belirtiyordu.

Siz durursanız ben de dururum.

Yani araştırmaları bırakmamızı, maaşlarını ödedikleri insanların peşine düşmemizi istemiyorlardı.

Gittikçe alçalan bir sarkaçta benziyordu. Ya pes edecektik ya da bizi parçalamasına izin verecektik. Her iki durumda da insanlar ölecekti. Belki taklitçi bir katilin elinde, belki de seks kölesi olarak satılarak. Sonuç aynı olacaktı.

İkisi de içime sinmiyordu. Daha az kötü olanı seçmeye yakın hissediyordum.

Tişörtümü başımdan çekip çıkardım. Üzerimde yalnızca iç çamaşırlarımla kaldığım sırada Briar sorusuyla beni hazırlıksız yakalamıştı.

“Peki sence Thatcher olamaz mı? Yani babasının tekniğini kopyalıyor olabilir mi? Sanki en mantıklısı bu...”

“Aslında değil,” diyerek araya girdim. Boy aynasından yüzümün asılışını izlerken kaşlarımı çattım. “Onunla ilgili istediğin şeyi düşünmekte serbestsin ama çocukları riske atmak yapacağı son şey olurdu. Bunu bilmen gerek. Babası kim olursa olsun, bizim çocuklara böyle bir şey yapmaz. Etrafa rasgele uzuvlar bırakan birisi ilgi çekmeye çalışıyordur. Hayır, Thatcher olduğunu düşünmüyorum. Bence sen de düşünmemelisin.”

Ayrıca yaptığı işi herkesin önünde sergilemeyecek kadar hassas ve yetenekli olduğunu düşünüyordum ancak bunu ona söyleyemezdim. Bana söylediği ya da gösterdiği şeyler hakkın-

da kimseye bir şey anlatmayacağıma dair ona söz vermiştim. Thatcher'm ders dışı faaliyetleri, paylaşabileceğim sırlarımdan değildi.

“Ben sadece tüm seçenekleri değerlendirmek istiyorum,” diyerek karşı çıktı Briar. “Sevdiğim insanların hepsi dizlerine kadar çamura battı. Thatcher babasının rutinini, işleri nasıl yürüttüğünü bilen tek kişi.”

“Evet, Amerika’da yaşayan diğer herkes de öyle. Soruşturma ulusal haberlerde, internette ve daha kim bilir nerede yayınlandı.” Sesimdeki kızgınlık açıkça belli oluyordu.

“Onunla ilgili seninle tartışmak istemiyorum,” dedi iç çekerek. O anda elini saçlarında gezdirdiğini biliyordum. “Ben sadece seni korumaya çalışıyorum. Ben sadece... onda ne gördüğünü bilmiyorum ama umarım sonunda sana zararı dokunmaz.”

Ben de aynısını hissediyordum.

Sadece onun istediği şekilde değildi.

Beni öldürmesinden korkmuyordum. Öldürmeyeceğini biliyordum çünkü eğer isteseydi çoktan yapardı.

Beni parçalamak için her şeye sahipti. Kanayan kalbimi alıp parmaklarının arasmda ezebilirdi. Günlerdir konuşmadığımız düşünülürse, sadakatimi hak ettiğinden çok da emin değildim. Anıt mezardaki günden bu yana geriye sadece görüldü attığı mesajlar ve telsiz sessizliği kalmıştı.

Hâlâ o gün saklandığım yerden gördüğüm haline, yıllar boyunca hiç kimsenin tanık olmadığı parçalarına ve bende bir şeyler görmüş olması ümidine tutunuyordum.

“Anlıyorum ama senin de sevdiğin insanların ona güvendiğini unutma. O böyle bir şey yapmaz. O, babası değil,” dedim kendimi tutamayarak. Keşke Thatcher da buna benim inandığım kadar inansaydı. “Kampüsten çıkmadan düş alacağım. Yurda geçince sana mesaj atarım.”

İçime sanki bir şey söylemek istiyormuşum ama söyleyemiyormuşum gibi bir sessizlik çökmüştü.

“Sadece kendine dikkat et,” dedi derin bir nefes alarak.

“Bir dakika,” dedim kapatmadan. “Yarın akşam sirke gidiyor muyuz?”

Kahkahası kulağımda çınladı. “Belki. İntegral sınavım yaklaşıyor, ders çalışmam gerek.”

“Bugün Cadılar Bayramı, Briar. Yani şeker ve kostüm günü. Bir geceliğine de olsa sayılarını bir kenara bırakamaz mısın?”

“Düşüneceğim,” diye mırıldandığında gülümsediğini neredeyse görebiliyordum. “Seni seviyorum, Lyra. Sabah görüşürüz.”

Duygularına karşılık vermeme fırsat tanımadan telefonu kapattı. Thatcher’ı kötü adam olarak resmettiği için ona kızmak istiyordum. Gerçekten istiyordum ama bir yandan da ona sinirlenemiyordum. İsteddiği tek şeyin sevdiklerini güvende tutmak olduğunu biliyordum.

Rothchild Bölgesi halk duşlarının sessizliği beni kucaklıyordu. Nadiren de olsa birileri burayı kullanırdı. Burası sadece üst sınıflar içindi ve orada yaşayabilenler pekâlâ kampüs dışında da yaşayabilirdi. Herkesin yüzlük dolarlarla kıçlarını sildikleri düşünülürse, yurttaki kalmaları nadir bir durumdu.

Yani o kiremitli bina daima açıktı, hep boş olurdu. Okuldan odama yaprak ve çamur içinde dönmek istemediğim zamanlar için idealdi. Bugün için mükemmeldi. Tabii donmuş çamurla kaplanmış parmaklarım hariçti.

Bugün hasat günüydü. Zamanımın çoğunu kampüs çevresindeki ormanda, ağaç ve bitkiler arasındaki ipeksi yuvaları arayarak geçirmiştım.

Sonbahar yapraklarının dökülmesiyle birlikte örümcek mevsimi de başlamıştı. Kelebekler, güveler ve böcekler küçüklüğümünden beri sevdiğim türler olsa da herkesin ödü kopan sekiz bacaklı türler ilgi alanıma son zamanlarda girmeye başlamıştı.

Henüz sergisini yapmadığım böcek türleriydi. Ağ örmedeki yaratıcılıklarına ve hareketlerine daima hayranlık duymuştum. Ancak Avustralya'nın örümcek mevsimi ile ilgili bir belgesel izleyene kadar merakım üst düzeyde bir takıntı seviyesine dönüşmemişti.

Dikdörtgen bir çerçevenin içinde, iç kısmı boyunca yapay bir ağ örülü düz bir ekran oluşturma fikri, bir dizi örümcek türü için harika bir arka plan olabilirdi. Şömine rafımın arkasında asılı hali inanılmaz dururdu.

Aklıma o kadar hızlı gelmişti ki, içine hangi türleri yerleştireceğimi araştırmadan önce yazacak vakti ancak bulabilmişim. Yapabildiğim müddetçe yerel türleri kendim toplamaya çalışıyordum. Örneklerin hepsini sipariş yoluyla elde etmekten daha samimi geliyordu. Ayrıca ormanda kazı yapabilme olanağı işin artısıydı.

Neyse ki birkaç farklı yumurta yığını toplayabilmişim. Onları yumurtalarından düzgünce çıkartmayı, daha sonra sergilemeden önce yaşam döngülerini takip edebilmeyi umuyordum. Tank ve kuluçka çoktan hazırды. Bana düşen yalnızca birkaç hafta boyunca onları muhafaza edip gözlemlemektir.

Botlarımdaki kiri duruladıktan sonra duşa girdim. İnce siyah perdeyi çekerek hem bedenimin hem de zihnimin ihtiyacı olan mahremiyeti sağladım. Durmadan akan sıcak su kemikle rime işleyen soğuğu yatıştırıyordu.

Bir haftadır ilk kez içimde bir heyecan duyuyordum. Böceklere olan tutkum, içimde kış uykusuna yatmış sessiz bir ışık gibiydi. Ne zaman neşeye ya da aydınlığa ihtiyacım olsa parlardı. Loş anılarımın hepsini aydınlatıyordu.

Yatağımın altındaki bir kutu çekirgeyi bulan koruyucu ailemin sebebini soruşunu anımsıyordum. Neden *Barbie* bebekler ya da kitap koleksiyonu gibi normal bir hobi seçmediğimi sormuşlardı.

Havalı görünüşleri ve avucumda yürürken hissettirdikleri haricinde verecek bir cevabım yoktu. Fakat artık bu sevgiyi büyütüp zanaata çevirdiğim için cevabım biraz daha somut olabildi.

Aslında cevap basitti. Her örümcek, böcek ve güve bir kategoriye aitti. Büyük resmin inşasında hepsinin çok önemli rolleri vardı. Öngörülebilir ve büyük sistemleri çalışır hale getirmek için kendi yöntemleriyle katkıda bulunurlardı. Nedense bu kadar şey yapmalarına rağmen fazla fark edilmezlerdi, özellikleri nedeniyle alay konusu olurlardı.

Biyolojik kontrolü sağlamaktan ekinlere zarar veren şeylerin popülasyonunu azaltmaya, kronik hastalıkları tedavi edecek maddelere kaynak olmaya kadar birçok konuda faydaları vardı. Yeryüzünde sürünerek ve kayarak ilerlerken tozlaşır, geri dönüşüm sağlayıp işlerini daima sessizce yaparlardı.

Anormal varlıklardı, bağlamsal olarak karanlıkta kalmış birçok yanları vardı. Küçük bir çocukken bile sanki hep onlara doğru çekilirdim. Beni annem ölmeden önceki halime bağlayan tek şey onlardı. Scarlett ile aramda kalan tek köprümdü.

Parmaklarım saç derimi ovalarken ılık suyla birlikte düşüncelerim stresimden ayrışyordu. Conner'ın teklifinin zihnimde yarattığı ağırlıktan kurtulmaya çalışıyordum.

Aynı çizgide durduğu kişileri düşününce ondan uzak durmam gerektiğinin farkındaydım. Diğer yandan bana içimdeki ışığı besleyip kariyerime devam etme fırsatı verdiğini inkâr edemezdim. Önümde beni mutlu edeceğini bildiğim bir kariyer ihtimali vardı.

Bu kasabada inşa ettiğim her şeyi geride bırakmam anlamına gelecek bir fırsattı. Arkadaşlarımı, hayatımı ve annemin hatırasını ardımda bırakmam anlamına geliyordu.

Bir yandan da geçmişimin ortaya çıkmayacağı yeni bir başlangıç da olacaktı. İstedığım insan olabileceğim yeni bir hayat

önümde uzanacaktı. En kötü halimi görmeyen insanlarla tertemiz bir sayfa açabilecektim.

Onları ve yarattığımız kötü anıları arkamda bırakacaktım. Briar, Sage ve Yalnızlar Topluluğu geride kalacaktı. Onlar kötülükten başka bir şey barındırmayan Ponderosa Springs'te yaşayacaklardı.

Thatcher ile aramıza koca bir ülke haritası girecekti.

Sabahın köründe temposunu onun belirlediği koşular olmayacak, kazağını ya da yıkandığı suyu çalmak için gizlice yatakhaneye girmeyecektim. Varlığıma eşlik eden saplantım olmadan, yalnızca kendimle baş başa kalacağım bir hayat yaşayacaktım.

Kalbim bu düşünce karşısında isyan ediyordu. Sanki neredeyse atmayı bile bırakacaktı. Yine de içimdeki o ışık, yumuşak bir parıltı eşliğinde memnuniyetle mırıldanıyordu.

Gıcırdayarak açılan ağır kapının sesi sessizliğin tınısını bozduğunda yerimden sıçradım. Uzaklaşan düşüncelerimi toparlayarak derhal gerçekliğe döndüm. Hemen ardından ayak sesleri duyduğumda, lavaboya bıraktığım kirli çamaşır yığının hakkında bir şey söylememelerini ümit ediyordum.

Neyse ki, gelen kişi hiç ses çıkarmadan ön taraftaki duşlardan birini açmıştı. Günün kirini bedenimden temizlemeye çalışırken diğer tarafta açılan başka bir suyun sesini duydum.

Sadece bir çift ayak sesi duymuştum. Bu sebeple iki duşun birden açılması mantıklı değildi. Nedeninin ne olabileceğini düşünürken bir diğeri daha açıldı ve başka duşların açılma sesi onu takip etti. En sonunda sekiz kabinden aynı anda su sesleri yükselmeye başlamıştı.

Işıklar söndüğünde kalbimin sıkıştığını hissettim. Midemde korku kabarcıkları kıpırdanırken aklımdan yalnızca bir klişe

gibi ölme ihtimalim geçiyordu. Daha önce izlediğim tüm korku filmlerindeki sahnelerde olduğu gibi çıplak ve ıslak bir şekilde mahsur kalacaktım.

Karanlık her yanı kaplamıştı. Gözümün önündeki ellerimi bile güçlkle görüyordum. İçeri soktuğum havluyu hızla bedene sardım.

“Merhaba?” diye seslendim. Göremediğimden dolayı diğer duyularımın keskinleştiğini hissediyordum. Kulaklarım en ufak bir hareketi bile duyabilmek için zorlansa da sessizlikten başka bir yanıt alamadım.

Kendi kendime bunun aptalca bir şaka olabileceğini söyledim. Zihnimi bu ihtimale inandırmak için art arda defalarca tekrarlıyordum. Birdenbire ortaya çıkan kadın uzuvlarını düşündükçe farklı bir ihtimali aklımdan geçirmek bile zor geliyordu.

Perdeyi hafifçe araladım, başımı uzatırken diğer elimle havlumu kavradım. Karanlığın içinde benimle beraber başka birinin daha varlığını hissediyordum.

Beni izliyor olmalıydı.

Soğuk bir his kollarımı gıdıklarken tüylerim ürperdi. Orada olmaması gereken birinin varlığıyla birlikte boğazım sıkılıyormuş gibi hissediyordum. Sadece bir hayalet olması için dua ettim. Üstelik bu benim gibi birinin bile düşebileceği en düşük seviyeydi.

Telefonuma ulaşabilme imkânım olsaydı yardım için birini arayabilirdim. Duştan yalnızca birkaç adım uzaklıktaki tezgâhın üstüne bırakmıştım. Acaba uzansam vaktinde ulaşabilir miydim?

Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Duştan çıkmadan önce güvenimi tazelemek amacıyla arka arkaya iki derin nefes aldım. Islak ayaklarım titrek zemine değdiğinde, bir hayalet yüzünden kafamı yarmamayı ümit ediyor-

dum. Ya da daha kötüsü, bir seri katilin işini kolaylaştırmayı hiç istemiyordum.

Lavaboların olduğu kısma doğru koştuğumda mesafe az önceye göre daha uzun hissettirmişti. Gözlerimi kullanamadığımdan dolayı yerimi belirlemek için körlemesine ileri atılmıştım.

Karnım mermere çarptığında nefesim kesildi. Ellerimle serin yüzeyde telefonumu ararken güçlkle soluk almaya çabalıyordum.

Tam parmaklarım tanıdık aygıtı hissettiği esnada arkamdan yaklaşan birinin enerjisini hissettim. Önümde çok az seçenek olduğundan telefon ekranımı dışa bakacak şekilde çevirdim. Ekranın parlak ışığında işkencecimin yüzünü görmeyi umuyordum.

“Üç numaralı kural,” diye mırıldandı. “Her zaman tetikte ol. Hedef sana zaten sinsice yaklaşıyorken sen ona yaklaşmayı nasıl beklersin?”

Ekran ışığı Thatcher’ın gözlerini ve gergin çenesini aydınlattı. Bana diktiği öfkeli bakışlarında daha önce hiç görmediğim türde bir karanlık vardı.

Üzerimdeki havluyu sıkıca kavrarken titriyordum. “Bana kalp krizi geçirtmeden bir ders veremez miydin? Yoksa hepsi birbirine mi bağlı?”

“Benim gibi kokuyorsun.”

Hiç konuşmamışım gibi beni duymazdan geldi. Sanki fark ettiği şey, zifiri karanlığın içinde ödümü koparmasından daha önemliymiş gibi bir tavır içindeydi.

“Neden benim gibi kokuyorsun?” diye sordu talepkâr bir tavırla.

Bir hafta önce şehvetle boyanan yüzünü, arzularına kendini kaptırdığında nasıl tedirgin ve her şeyi tüketen birine dönüştüğünü görmüştüm. Kontrolden çıkmış bir Thatcher’ın beni korkutacağını zannederken tam tersi bir etki yaratmıştı.

Şu anda ne kadar yakışıklı gözüdürse gözüdür, o günkü nefes kesici halinin yanında hiçbir şeydi. Üstümde nefes nefese kalmış, bizi birbirimize çekip yok olmayı reddeden kaosun içinde kendini kaybetmişti. Saçları yüzünün önüne düşmüş, gömleği dağılmış ve gözleri o güne dek gördüğüm en vahşi maviye bürünmüştü.

Tam anlamıyla dağılmıştı.

Thatcher Pierson benim yüzümden darmadağın olmuştu.

Üstelik daha önce gözümde hiç o kadar güzel görünmemişti.

Şimdi karşımda duran ise her zamanki Thatch'ti. Dingin yüzü, kaskatı duruşu ve okunması imkânsız bakışlarıyla beni izleyen adam... Her iki hali de beni güçsüz kılıyordu.

Belki beni görmezden geldiği için ona kızgın olduğumdan dolayı, belki de bilip bilmemesini umursamadığımdan başımı dikleştirip cevap verdim. "Yurttaki banyondan duş jelini çaldım."

Çenesindeki kasların seğirdiğini fark ettim. "Neden?"

Kollarımı kendime sararken ışığı aramızda tuttum. En kötü hallerimi çoktan gördüğünü bildiğim halde yine de savunmasız yanlarım ondan sakınmaya çalışıyordum.

"Kokunu seviyorum," diye yanıtladım. "Kokunu üstümde hissetmeyi seviyorum."

Yüzüne doğru hücum eden duyguların nedeninin, vücudumun geçen günden kalan hatırası olduğunu biliyordum. Kokusunun benim kokumu bastırdığı anları düşünüyordu. Hatırladığını, hislerinin geri döndüğünü biliyordum.

Aramızdaki sıcaklık artarken nefesi yüzümde geziniyordu. Ayı kaldığımız bir hafta boyunca onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Çok kızgındım ve onu yeniden takip etmemek için kendimi zorlamıştım.

Kendimi en sevdiğim bağımlılığımın mahrum etmişim.

"Kazaklarımı da mı?" Parmaklarından birini kaldırıp saçım-

dan bir tutam aldı. Yanaklarımın ısındığını hissederken başımla onayladım. Geçmişte ondan çaldığım tüm kıyafetleri aklımdan geçirdim.

“Hollow Heights kilitlerine sahip çıksa iyi olur. Kaşmir kazakları özellikle seviyorum,” diye mırıldandım yumuşak bir gülümsemeyle.

Yüzündeki boşluk ifadesinin, bir saniyeden bile kısa bir süreliğine silindiğini gördüm. Geçmişimizin gölgesi ile geleceğimizin şafağı o kısacık andaydı.

Oysa hayat bana sonsuza dek orada yaşamayacağımı komik biçimlerde hatırlatıyordu. Ne kadar aksini istesem de hayat hepimizi ayrı yönere savuracaktı. Kendini ona asla ulaşamayacağım bir yerde, her zaman benden uzakta tutacaktı.

“Artık bitti,” derken çok iyi tanıdığım o boş ifade yüzüne geri dönmüştü. Bir hiçlik çukuruyla karşı karşıyaydım. “Bu iş buraya kadar, evcil şey. Beni takip etmeni istemiyorum. Derslerimiz sona erdi.”

Kalbimin yerinden fırlamak üzere olduğunu hissettim.

Hep böyle yapıyordu. Yaklaşmaya çalışan insanları, ondan uzaklaşmadan kesip atıyordu. Ne zaman birisi yüzeyin altına girmeye çalışsa, usta bir el bağırsaklarını deşerdi.

Thatcher zamanla parçalayabileceğiniz ya da güç kullanarak yıkabileceğiniz bir duvar değildi. Dikenlerden yapılma bir kaleydi. Parçalanmış tahta ve cam kırıklarıyla doluydu. Hepsi de babasının geride bıraktığı parçalardı. Onu duygulardan, insan olmaktan koruyan ölümcül silahlarıydı.

“Saçmalık,” dedim sert bir sesle. “Lanet olası bir saçmalık. Bana karşı bir şeyler hissettiğin için bu işten vazgeçiyorsun.”

Ancak ben başkaları gibi değildim. Onun meydan okumalarından korkup kolayca kaçacak birisi hiç değildim. Benimle ilgili korkularının beni ondan koparmasına izin vermeyecektim. Birazcık kanla beni korkutamazdı.

Sanki bu zamana dek duyduğu en mantıksız şeyleri söylemişim gibi alaycı bir ses çıkardı. Işığı açmak için benden uzaklaştı, geri dönen ışık gözlerimi yaktı.

“Kendini bir şey zannetme. Aramızda olanlar bir hataydı. Göğsünün içindeki o mutsuz kalbinin aksini ümit etmesine izin verme.”

Sesindeki soğukluk beni ürpertmişti.

Boğazım sıkıştıyordu. Son birkaç gündür inşa etmeye çalıştığım peri masalım dağılıyor, uyanmak istediğim bir kâbusa dönüşüyordu.

Hata mıydı?

“Sen lanet bir korkaksın. Hatalı olan ümitsiz kalbim değil, bacaklarımın arasındaki ellerindi, seni inatçı pislik.”

Kime daha çok kızgın olduğuma emin değildim. Aramızda olanları bu kadar kolay unuttuğu, bana bakarken ellerinin ne kadar çaresiz olduğunu ve kulağıma fısıldadığı müstehcen sözleri hatırlamadığı için kızgındım. Sadece yapabildiği için bu kadar güzel bir şeyi o porselen gibi dümdüz ifadesiyle, pişmanlık göstermeden söküp alabildiği için kızgındım.

Ya da aslında kendime kızgındım.

Zarar görmeden ona bu kadar yaklaşabileceğimi düşünmemе öfkeliydim.

“Lanet bir korkaktan başka bir şey değilsin.” Öfkemin, beni apaçık reddetmesi karşısında ağrıyan kalbimi hafifletmesine izin verdim.

O anda istediğim tek şey içime gömölüp dünyadan silinmek olmasına rağmen gözlerimi onunkilerden ayırmayı reddettim. Görüş alanından buharlaşarak kaybolmak, bir daha asla görünmemek istiyordum. Fakat böylesi ona en çok istediği şeyi sunmak olurdu.

Ondan vazgeçmek anlamına gelirdi.

Thatcher bana ve başka insanlara kötü şeyler yapıyor olabi-

lirdi. Beni incitmeye çalışıyor da olabilirdi. Belki ona kızgındım ve gözlerini her an oymamak için kendimi zor tutuyordum, yine de ondan vazgeçemezdim.

Dünya zaten ondan vazgeçmişti.

Başını bana doğru çevirişi acı vericiydi. “Sözlerine dikkat et, evcil şey.”

“Bir hafta önce dudaklarından daha kötü şeyler dökülmüştü. Hem de kadınlığım senin kanınla kaplıyken. Bana patronluk taslama,” diye karşılık verdim.

Hayal kırıklığının arttığını hissedebiliyordum. Elini yüzünde gezdirirken dişleriyle dünyayı parçalamaya hazır görünüyordu. Muhtemelen hayatında hissettiği en büyük duygu buydu ve onu bu duygularla baş başa halde izlemek acı vericiydi.

“Bırak kaybolsun!” diye bağırdı yüzüne bir tutam saç düşerken. “Bırak silinip gitsin hepsi. Annenin öldüğü gece. Anıt mezarı ve sonrasında geçirdiğimiz saniyeler... Anlıyor musun? Artık benim için bir ölü olmanı istiyorum, Lyra.”

O mahzendeyken canlıydık. Birbirimizin içinde güçlenmiştik. O acımasız dili bunu değiştiremezdi. Canımı ne kadar yakmaya çalışırsa çalışsın, hissettiğim şeyler değişmeyecekti.

Fakat o anda acı çekmesini istiyordum. Duygularımı anlamadığı için intikam alıp onu yaralamak yanılttı ama elimde değildi.

Onun da aynı benim gibi canının yanmasını istiyordum. En azından çekip gittiğimde yarası deşilmiş tek kişi ben olmayacaktım.

Eğer ben kanayacaksam, o da kanayacaktı.

“Yani her şey bitti mi? Anlaşmamız? Hepsi?” Düşün buharı önümde dalgalanıyor, vücudumu saran havlu beni hâlâ sıcak tutuyordu.

“Evet,” dedi yutkunarak. Boğazındaki kıpırtıyı izledim.

Temiz kıyafetlerimi çıkarıp gereğinden fazla abartılı hareketlerle göğsüme soktum.

“Harika,” dedim soyunma odalarından birine doğru yürüyerek. Ona sırtımı dönmüştüm. “Conner’a selamım söylerim artık.”

Tepkisini ya da aramızdaki küçük bağı koparmaya devam edip etmeyeceğini görmek için konuşmaya devam etmek istemiyordum. İstediğim tek şey bir an önce giyinmek, onu Conner Godfrey’in omzunda ağlama fikrinin kıskançlığıyla baş başa bırakmaktı.

En kötüsünü düşünmesine izin verecektim.

Ancak fazla uzaklaşmadan Thatcher’ın dirseğimden yakaladığını, tenimi söylemediği sözleri söylercesine sıkıldığını hissettim.

Omuzlarında bir şiddet fırtınası esiyordu. Karanlık bakışları, ıstırap ve acıdan başka bir şey vaat etmiyordu. Parçalamak üzere olduğu kurbanının gözlerine de böyle baktığını hayal edebiliyordum.

Boştaki eliyle üstümdeki havluyu çekiştirdi. Vücudumdan düşmesini engelleyecek kadar hızlı davranamadım. Serin hava tenime değdiğinde meme uçlarım sertleşti. Zihnim ondan nefret ediyor olabilirdi ama bedenim bakışlarının altında adeta canlanıyordu.

“Benimle oyun oynama, Lyra Abbott.” Sesi gecenin gölgesi gibiydi. Karanlık ve ahlaksız niyetler gizliyordu.

Bir uyarıydı.

Gözleri açıkta kalan vücudumu inceledi. Elini bile kaldırmadan sadece bakışlarıyla tenimi okşuyordu. Karnım ona duyduğum açlıkla yanmaya başladı. Bacaklarımın istemsiz titremesi Thatch’in sırtması için yeterliydi.

Bir şeyler kazanmış gibi görünüyordu.

“Ne kadar da acınası,” diye mırıldandı. “Kadınlığın bana duyduğu nefreti, başka bir erkeğe duyduğu sevgiden daha çok arzuluyor. Bu çok üzücü. Değil mi, sevgili hayaletim?”

Parmaklarından biri köprücük kemiğime uzandığında ona temas etmemek için tüm gücümü harcamam gerekmişti. Omurgam çatlayacakmış gibi hissetsem de başımı dik tuttum.

“Hem bana dokunan hem de acı çekmeme neden olan kişi olamazsın,” dedim etkileyici bir kararlılıkla. “Ya biri olursun ya da diğeri. İkisi birden olamazsın, Thatcher.”

Birkaç saniye öncesine ait sakın özgüveni sarsılmıştı. Elini üzerimden çekip koyu renkli pantolonunun cebine koydu. Aralarında sessizlikten başka bir şey kalmayan, aynı bütünün iki yarısıydık.

Onun için hem cennet hem de cehennemle savaşırdım. Dünyanın en bağımlılık yapan yaratığıydı. Ölüm meleğim ve çok da gizli olmayan saplantımdı. Önümdeki işkenceler içindeki adam için yapmayacağım şey yoktu.

Bu durum daima onun sevgisine aç, bağımlı kalbimi paramparça etse de sırf acı çektiği için bana kötü davranmasına izin veremezdim. Kayıtsızlığı ve alaycılığı bir yana, duygularıyla ilgili deneyimsizliğinin bedelini ben ödemeyecektim.

Bunu yapmayacaktım.

“Thatcher, sana onu yakala dedik. Kilitlemeni söylemedik,” diye seslendi biri kapıdan.

Kıyafetlerimi sıkıca çıplak göğsüme bastırdım. Thatcher önüme geçti, iki elini iki yanıma koyarak önümde duvar oldu. Beni, kapının dışından konuşan Rook’tan gizliyordu.

Güçlü ve yoğun kokusu buharla karışıyordu. Tamamen onunla kaplanmış haldeydim. Kirpiklerimin arasından ona baktım. Üzerime eğilmiş, sessiz bir merakla beni izliyordu. Bu haldeyken dışarıda konuşan arkadaşını zar zor duyuyordum.

“Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Lyra,” dedi yalvaran bir

ifadeyle. “Fakat onlara hayır demeni istiyorum. Senden bu iyiliği istedikleri zaman benim için ne hissediyorsan hisset, yine de hayır demeni istiyorum.”

Kaşlarım çatılmıştı. “Ne...”

“Böcek kız!” diye seslendi Rook. “Konuşmamız gerekiyor. Thatcher’ın güzelce istemeyeceğinden eminim ama işe yarayacaksa ben ‘lütfen’ bile diyebilirim.”

“Bir dakikaya geliyor, seni sabırsız velet,” dedi Thatcher omzunun üzerinden. Kapının kapandığından emin olduktan sonra üzerimden çekildi.

“Hayır de,” dedi Thatcher bir kez daha. Ardından gözden kaybolup beni kıyafetlerimle baş başa bıraktı.

Giyinmek için acele etmedim. Dışarı çıkmadan önce duygularımı kontrol altına aldığımdan emin olmam gerekiyordu. O duşta neler olduğu hakkında fikri olmayan insanlarla konuşmadan önce kendimi toparlamalıyım.

Arkadaşlarının önünde dikilip Thatcher Pierson sanki kalbimin vazgeçmeyi reddettiği adam değilmiş gibi davranacaktım. Hayallerimi süsleyen, bedenimin arzuladığı ve zihnimin nefret ettiği adam değilmiş gibi yapacaktım.

Hayır, bunların hiçbirini belli edemezdim.

Bu yüzden her şeyden habersiz ve ilgisiz tavrımı yüzüme kondurana dek bekledim.

Eşyalarımı toplayıp kapıyı iterek açtığımda serin sonbahar havası saçlarımı hemen serinletmişti. Parmaklarım hırkamın ceplerine gömülürken duman kokusu burnumu gıdıklıyordu.

Binanın kenarına yaslanan Alistair sigarasını baş ve işaret-parmağı arasında tutmuş, Rook’a uzatıyordu. Havaya gri dumanlar yükseliyordu.

Dışarı çıktığımı görünce ikisi de bana baktılar. Thatcher ise başka bir yöne bakmayı tercih etmişti.

“Kim öldü?” diye şakacı bir tavırla sordum. Avuçlarım ger-

ginlikten titriyordu çünkü bana her an başka bir ceset daha bulduklarını söyleyebilirlerdi.

Kızlar olmadan beni aramaları garipti. Demek ki öğrenmek istedikleri neyse, sadece bana ihtiyaçları vardı.

“Kimse,” diye homurdandı Alistair alçak sesle. “Yani şimdilik.”

Topuklarımın üzerinde ileri geri sallanırken yanaklarımın içini çiğniyordum. “Benden bir şey mi istiyorsunuz? Sage ya da Briar’ın başına bir şey mi geldi?”

“Hayır,” diye yanıtladı Rook hızlıca. “Onlar iyi. İşimiz bitince konuşmamızı onlara da anlatabilirsin. Kararın sadece sana ait olması için seninle önce yalnız konuşmak istedik. Konu sen olduğunda kızlarımızın ne kadar korumacı olduğunu biliyoruz, Lyra.”

“Bu çok saçma...”

Ondan nadiren duyduğum gergin bir ses tonuyla, “Oylama yaptık, Thatcher ve sen kaybettin. Mesele artık sana bağlı değil,” diye araya girdi Rook. “Artık sadece Lyra’ya bağlı.”

Thatch’in çenesi gerilmişti, sert bakışları Rook’un üzerindeydi. “Pervasız bir fikirdi, oylamaya bile sunmamalıydık.”

“Bana ait olduğu için mi pervasız?” diye tersledi Rook. “Yoksa ilk senin aklına gelmediği için mi? Merak etme, kırıl-gan şey. Kışına giren sopayı çıkarmamıza yaradığı sürece fikir senin de olabilir.”

Arkadaşlar karşı karşıyaydı.

Planları her neyse çok yakın iki insanı karşı karşıya getirmişti. Gerçek anlamda. Thatcher’ın siyah takım ayakkabıları, Rook’un *Vans*’larının ucuna değiyordu. Thatcher ona beş santim yukarıdan bakıyor, canlı bir aleve benziyordu.

“Ölmenin daha kolay yolları var, Van Doren,” dedi Thatcher alaycı bir sesle. Sırıttığında dişleri ay ışığında parladı. “Ama canın oyun oynamak istiyorsa oynayabiliriz.”

Şahit olmak istemediğim bir kavgaya iki saniye uzaklardı. Her ikisinin de öfkesinin birbirine yöneldiğini bilmek, eşit derecede kanlı bir kavgaya yol açacaktı.

Rook sigarasından bir nefes çekip dumanını arkadaşının yüzüne üfledi. “Hadi bakalım.”

Onlara yaklaşıp elimi Rook’un omzuna koydum ve sözlü tartışmalarını kanlı bir kavgaya dönüştürmeye niyetli görünen arkadaşının yüzüne baktım.

“Sakin olun,” dedim hafif bir sesle. “Sadece benden ne istediğinizi söyleyin. Yardım etmekten mutluluk duyarım.”

Thatcher’ın bakışları, başka bir adamın omzunda duran elimi sabitlenmişti.

Gözlerini parmaklarımdan ayırmadan, “Easton’a yaklaşmanı istiyorlar,” dedi sertçe. “Seni kesimhaneye giden bir koyun gibi onun önüne atmak istiyorlar. Seni yem yapacaklar.”

Kaşlarımı çattım. Ellerimi tekrar ceplerime sokarken sorarcasına Alistair’a baktım.

“Dramatik davranıyor,” dedi Alistair iç çekerek. “Sadece onu izleyebilecek kadar yakınlaşmanı istiyoruz. Biz ne zaman yaklaşmaya çalışsak fark ediyor. Hareketlerini, özel konuşmalarını izleyebilecek sessiz bir insana ihtiyacımız var. Hepsi bu.”

Gururlanmıştım.

İçimde dalgalar halinde kabarıyordu. Daha önce kimse bana böyle ihtiyaç duymamıştı. Görünmezliğim yüzünden beni istiyor olsalar bile yine de bana ihtiyaç duyulması güzel bir duyguydu.

Tehlikeli olsa da bu işin parçası olmak istiyordum. Kayıp kızlara ve arkadaşlarıma yardım etmek istiyordum. O ana kadar kendimi çaresiz hissetmişim ama o anda önüme çıkan şey benim için bir şanstı. Bilgi toplamalarına yardım ederek Halo’yu kimin yönettiğini bulmalarım ve bu işin sonsuza dek kapanmasını sağlayabilirdim.

Anlamalı gelmeyen kısmı ise Thatcher'ın neden buna karşı çıktığıydı.

Alistair, başıyla huysuz bir ifadeyle dikilen Thatcher'ı işaret etti. "Onun düşüncesinin aksine, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Yani karar tamamen sana bağlı."

Bir hayalete ihtiyaçları vardı. Görünmez olup gizli konuşmaları, duvarlara çarpan fısıltıları dinleyecek biri gerekiyordu.

O kişi de bendim.

Duşta benden istediğini düşünerek Thatcher'a baktım ve seçeneklerimi tarttım. Ona karşı mı gelecektim, yoksa önemsedğim insanlara yardım mı edecektim? Thatcher reddetmem, bana hiç sormamışlar gibi davranıp uzaklaşmam için gözleriyle sessizce yalvarıyordu.

O yüzden bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Ne zaman başlıyoruz?"

BÖLÜM ON ALTI

Kardeşlerin Savaşı Acıdır

Thatcher

Kural 22: Davranışlarının sonuçlarına hazırlıklı ol.

Çocukken öğrenmesi en zor derslerimden birisi bu olmuştu. Doğal içgüdülerinize isyan edip normalinizin başkalarıyla aynı olmadığını kabullenmeniz gerekiyordu.

Bir şekilde araziye girmeyi başarmış bir kedi vardı. Onu bulduğumda miyavlıyor, bahçede etrafı eşeliyordu. Keçeleşmiş tüyleri kirle kaplıydı.

Çok iyi anımsıyordum çünkü kucağıma aldığımda bana ne tıslamış ne de tırmalamaya çalışmıştı. Göğsüme kıvrılıp mırlamıştı. Babamın evcil hayvan beslemeyle ilgili katı kuralları olduğunu biliyordum ama o kedide yedi yaşındaki bir çocuğa hitap eden bir şeyler vardı.

Tüyleri siyah, kulaklarının ucu turuncuydu. Kötücül güdülerime rağmen benden korkmuyor, bana güveniyordu. Onu neden sakladığımı bile bilmiyordum. Geriye dönüp baktığımda, açlıktan ölseydi daha iyi olacağını düşünüyordum.

Başlarda kolay olmuştu. Arazideki bekçi kulübelerinden bi-

rinde gezinmesine izin veriyor, her gün gizlice yiyecek ve su taşıyordum. Bir ay boyunca öğlenleri sadece ton balıklı sandviç istediğim için aşçılar durumu babamdan önce öğrenmişlerdi.

Normal derslerim ve babamla olan çalışmalarım bittikten sonra kulübeye giderdim. O ayaklarımın ucunda oynar ya da kucağımda uyurken ben kitap okurdum. O zamanlardan aklımda kalan tek şey o ışık huzmesiydi.

Akşamlarımı cinayetleri izleyerek, dinleyerek ve ardından temizleyerek geçirirdim. Arka planda ölü kadın bedenleri asılı dururken yerdeki kanı yok eder, babamın masasına sıçrayan ceset parçalarını ve testereleri temizlerdim. Bunlar birkaç dakikalığına da olsa başka bir canlıyla sessizlik içinde yaşamama engel değildi. Yani o küçücük mutluluğa sahip olmama izin verirdilerdi, değil mi? Gizli, küçücük bir şeydi.

Hayatımda hiç bu kadar acımasızca yanılmamıştım.

O gece Henry Pierson odama girdiğinde saat epey geç olmuştu. Ay tepedeydi, güneş evimden çok uzaktaydı. Hiçbir ışığın ya da iyiliğin o malikânenin kapısına yaklaşmasına izin vermezlerdi.

Büyümekte olan yavru kediye yorganımın üstüne attığında hayvanın küçük iniltisi beni uykurmdan uyandırmıştı.

“Kuralları biliyorsun, Alexander.”

O gece ruhumun derinliklerinde, insanlığa dair kalan her şey yok olmuştu. Odamın karanlığında bıçağı bana uzattığında içimde var olabilecek tüm iyilikler yok olmuştu.

“Adını büyük bir kraldan aldın. Senin de büyük olmanı istiyorum. Mükemmellikte nezakete ve duygulara yer yoktur,” dedi bıçağı küçük ellerime uzatırken. “İnsanları, eşyaları önemsemenin bir anlamı yoktur. En sonunda ölecekse neden önemseyelim ki? Sevgi de anlamsızdır, Alexander. Senin içinde yaşayamaz.”

O gece hatırladığım son şey, yavru kedinin gözlerine bak-

madan önce babamın söylediği son sözler olmuştu. Kedi bana son ana kadar öyle güvenmişti ki... Elim bıçağı kavradığında her şey bulanıklaşmıştı.

Fakat ne yaptığımı ve neye dönüştüğümü biliyordum.

Ne bir damla gözyaşı dökmüştüm ne de dilimle karşı çıkmıştım. Sadece onun istediği bir adam olmaya dair inatçı bir adanmışlık içindeydim. Damarlarımda dolaşan saf kötülüğü kabul etme çaresizliği içindeydim.

Kediyi bulursa bana ne yaptıracağını biliyordum. Tüm bunlar benim düşüncesiz hareketlerimin sonucuydu.

Hayaletimin Conner Godfrey'in kollarına koşmasının, benim ona söylediklerimin sonucu olması da aynı şeydi. Yine de tepkileri dilimde acı bir tat bırakmıştı.

Onun bu kadar yoğun olacağını bilmiyordum.

Anlaşılan Lyra Abbott'ın kızıl geceler ve keskin kılıçlarla dövüldüğünü unutmuştum.

Dünyaya gösterdiği o sessiz kızın altında bilenmiş kılıçların ve çürümüş niyetlerin hükümdarı vardı. Güçlü ısırgı olan bir engerekti. Hâlâ yaralarından acı sızan, ıstırabının tadını alan bir travma askeriydi. Yaşam ve ölümün bir birleşimi gibiydi. Azrail'in bekçisiydi. Sevimli, acımasız bir ölümdü. Güzel bir cesetti.

Ve artık ona aitti.

Artık benim acımasız ve soğuk parmaklarıma ait olmak yerine, Conner'ın ucuz makosen ayakkabılarıyla mide bulandırıcı parfümünde teselli bulacaktı. Biraz kendimi övüyor olabilirdim, yine de o herifin Lyra'nın yeni saplantısı olup olmadığını merak etmeden duramıyordum.

O da benim yaptığım gibi onun içindeki bağlılığı besleyebilecek miydi? Yoksa daha iyisini mi başaracaktı?

“Kostüm yok mu? Cadılar Bayramı'nda şov yapmamak hiç senlik değil.”

Omzumun üzerinden arkaya baktığımda kapı aralığında bir deri parıltısı gördüm. “Siyah zaten cenazeler için uygun bir renktir, değil mi?”

Homurdandı, mizahımdan hoşlanmamıştı.

Cadılar Bayramı, muhtemelen gerçekte var olmayan bir hayır kurumu için para toplama fırsatı olacaktı. Geçen sene bir panayır düzenlenmişti. Bir önceki yıl ise bir hayvanat bahçesi kurulmuştu. Yönetim kurulu, insanları sömürüp toplanan fonları kasabanın gereksiz bakım işlerinde kullanmak veya doğrudan cebe indirmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

Kasaba, sakinlerinin paralarını içine atmaktan mutluluk duydukları, sonu gelmez bir çukurdan farksızdı.

Kâbus Sirki.

Girdaplı kırmızı çadırlar ve Cadılar Bayramı arifesinin birleşimine benziyordu. Ölülerin bir kez daha insan topraklarında dolaşmasına izin verilen, geçmişlerini yeniden inşa edip ruhlarına kötülük yapanlardan intikam almaya çalıştıkları yerd.

Çocukken şeker toplamaya hiç gitmemiştim ama zamanla Cadılar Bayramı’ndan zevk almaya başlamıştım. Herkesin ür-kütücü canavarlara ve korkunç kötü adamlara dönüştükleri bir geceydi. Benim de artık maskeye ihtiyacım olmazdı. Katillerin katili olarak yürür ve bunun kostümüm olduğunu söyledim. Her gün üzerime geçirdiğim tenimi çıkarıp altında çürüyen şeyi ortaya çıkarmakta özgür olurdum.

Masamdaki fincanın içinde duran kalemlerden birini alıp, “Bu gece ona hiçbir şey olmayacak,” dedi parmaklarının arasında çevirirken. “Yardım sirkinde onu takip edecek, saat dokuzda sirk kapanınca bizimle buluşacak. Lyra kuralların farkında. Bize haber vermeden hiçbir yere gitmemesi gerektiğini biliyor. Zaten hep orada olacağız. Her şey yolunda gidecek.”

Başımı donuk bir şekilde sallarken dişlerimi birbirine sür-tüm. Yakamı düzeltmek için aynaya yürürken ağzımı kapalı

tuttum. Bu konuyu onunla tekrar konuşmayı planlamıyordum. Özellikle bu gece bir şey olursa, ona bir şey olursa neler yaşanacağını biliyorken sessiz kalacaktım.

“Mesele Lyra bile değil.”

Başımı eğip geldiğinden beri ilk kez Alistair’ın yüzüne baktım. Koyu renk gözleri beni şahin gibi izlerken ona sunduğum serabın ötesindeki çölü görmeye çalışıyor gibiydi. Çocuklar arasında bana en yakın olan o olabilirdi.

“Sana yalvarıyorum, her şeyi bilen tanırımız. Lütfen söyle, mesele ne?” diye sordum kuru bir sesle.

Masamdaki sandalyeye kolayca yerleşti ve ellerini başının arkasında birleştirerek arkasına yaslandı. Alistair Caldwell gibi kaşlarını çatan kimseyi görmemiştim. Çocukken bile yüzünde sürekli bir öfke ifadesi olurdu.

Canı sıkkın olmadığı zamanlarda bile öyle bakardı.

“Seninle aynı oyu kullanmadığım için kızgınsın.” Kendinden emin sesi karşısında dudaklarımdan bir kahkahanın dökülmesine engel olamadım. “İstediğin kadar gül ama ilk kez oylarımızı bölmüş oldum. Her zaman aynı oyu verirdik ve bir kez seninle aynı oyu kullanmadığımda hemen sinirlendin.”

Aramızdaki gerginlik odada cızırdarken en ufak bir yanlış kelime ya da hareket bile aramızda vahşi bir tartışmaya sebep olabilirdi. Aynı fikirde olduğumuzda birbirimize bu kadar sıkı sıkı bağlıyken, çatıştığımız zaman vahşi düşmanlara dönüşüyorduk.

Bir konuda haklıydı. Demokratik tarzdaki oylamalarımızda ilk kez zıt oy vermiştik. Rahatsız olmuş muydum? Evet, olmuş-tum. Rook’un peşinden gitmek bizi asla iyi bir yola götürmezdi. Alistair de bunu biliyordu, en azından bildiğini zannediyordum. Yaptığı her şeyi düşünmeden, içgüdüsel yapardı. Teoride hoş gelse de sonuçları kötü olacak fikirlere hemen atlardı.

“Senin şu lider tavırlarından bıktım,” dedim. “Çocuk deği-

liz. Burası da okul bahçesi değil ve oyuna beni seçmediğin için üzülüyor falan değilim. Dünyanın senin etrafında dönmediğine inanmaya başlarsan hayatın çok daha kolaylaşır, Ali.”

Çenesi seğirdi. Görünüşe göre kelimelerim içindeki büyük, kırmızı düğmenin etrafında dans ediyordu. Tahmin etmesi çok kolay biriydi, hep böyleydi. O beni tanımıyor olabilirdi ama ben onu tanıyordum.

Hem de neredeyse herkesten iyi tanıyordum.

Alistair ile diğerlerinden önce tanışmıştık. Silas'ın nöbet tuttuğu bir golf kulübünde, Rook'un havai fişekleri patlatmasına yardım ettiğimiz güne dek yalnızca ikimiz vardık.

Ancak birbirimizi bundan da önce tanıyorduk.

Hollow Heights'ın yönetim kurulundaki büyükbabam, Ponderosa Springs'in kraliyet ailesi için bir öğle yemeği düzenlemek istemişti. Onun karakterine aykırı bir şey değildi. Sanırım sebebi Pierson Fortune şirketini devraldıktan sonra çalışacağı kişilerle babamı tanıştırma isteğiydi.

Babamın doğru insanlarla temasta olmasını istiyordu. Güvenilir olmayan insanların listesini yapmak gibi şeyleri ondan bekliyordu.

Yaklaşık altı yaşındaydım, evimizin garaj yolu girişindeki fiskiyeğe taş atıyordum. Evimin çocuklar ve yetişkinlerle dolup taşması şaşırtıcı bir şey değildi. O gürültünün içinde kalmak yerine, kendime izole olabileceğim bir yer bulmam da sıradandı.

Büyükbabam, varlıklı bir torun rolünü harika oynayacağını söylerdi. Piyanodaki yeteneğimi gösterir, babamın bana rehberlik etmesine izin verip beni güçlü ve nüfuzlu isimlerle tanıştirmasını izlerdi.

Yeniden ortadan kaybolmadan önce bir saat anca dayanır, daha sonra ihtiyaç duyduğum yalnızlığa hemen geri dönme isteğiyle dolardım.

Evimin önünde durmuş, Alistair ve ailesinin girişini seyre-

diyordum. Anne ve babasının arabadan inişini, büyük oğulları Dorian'la yan yana yürüyüşlerini görmüştüm.

Arkalarında onlara yetişecek genç, sırık gibi uzun bir çocuk bırakmaktan memnunlardı. Çocuğun başı eğik, kıyafeti dağınıktı ve gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüştü. Kendi yerinin onların beş adım arkası olduğunun farkında bir hali vardı. Hep gölgelerin, Dorian'ın gölgesinin kasvetinde kalmıştı.

O yaştaki bir çocuk için üzücü bir gerçeklikti.

Nasıl bir his olduğunu biliyordum. Varlığından utanmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordum. Sanki kanımızda kan yerine başka bir sıvı pompalanıyormuş gibi hissettirirdi.

İşte bu kötülük travmalarımızı birbirine bağlamıştı. Bizi nefret ettiğimiz ve kaçtığımız her şeyle sararak bugün olduğumuz şeye dönüştürmüştü. Hepimiz dönüşmekten en çok korktuğumuz şeyler olmuştuk.

Hayır, daha da kötüsü olmuştuk.

Her zaman Alistair ile çok yakın olduğumuzu düşünürdüm. Ancak bugün birbirimizden tamamen uzaklaşmıştık.

“Lyra...”

“Lyra,” diye sözünü kestirm kaşlarımı çatarak. Adını ağzına alış şeklinden bile nefret ediyordum. O yüzden hiç düşünmeden konuştum. “Senin için harcanabilir. Dünyadaki bir toz zerresinden farksız. Belki de sizin için bir şey ifade etmediğinden başına bir şey gelmesinden memnun bile olursunuz.”

Sandalyeden kalktı, kişisel alanıma girerek varlığını belli etti. Arkadaşlarımı kızdırma döngüsüne girmiştim. Önce Rook büyük kötü kurt gibi göğsünü şişirip karşıma dikilmişti. Şimdi sıra Alistair'a mı gelmişti?

Ne kadar da heyecan vericiydi.

“Sen pisliğin tekisin, Thatcher,” dedi Alistair. “Onu riske atmayacağımı biliyorsun.”

Sanki ona göz kulak olmak onun göreviymiş gibi konu-

şuyordu. Her birimizden sorumlu yüce kişi kendisiymiş gibi davranıyordu. Yetkinin onda olmasına izin verdiğim için böyle olduğunu bilseydi acaba ne yapardı?

Kontrolün onda olmasına izin veriyordum, aksi takdirde parçalanıp giderdi. Yoksa normalde hiçbir zaman ne yaptıklarından ne de kim olduğumdan sorumlu falan olmamıştı.

“Öyle mi?” dedim gözlerimi kısıp yüzünü incelerken. Aramızda bir nefeslik bir boşluk kalmıştı. “O halde görevi neden Briar’a teklif etmedin? Neden Sage değil?”

Lyra ile durumumuz karmaşık olabilirdi. Hatta onunla işbirliğimizi sonlandırmış da olabilirdik. Fakat ben ve çocukların uğruna zarar görmesine de gerek yoktu.

Easton Sinclair’ın pis elleriyle ona dokunma ihtimali bile içimde bir şeylerin kopmasma neden oluyordu. Ona yaklaşmasını, babasının oğlu tarzındaki giyimiyle onunla aynı havayı solumasını bile istemiyordum.

O gece sirkte dolanarak Easton’ın hareketlerini izleyecek, konuştuklarını dinleyecek ve ihtiyacımız olan bilgileri toplayacaktı. Bütün gece peşine düşüp sesine kulak vermek, her adımını takip etmek zorunda kalacaktı. Yapabileceğini biliyordum, yine de yapmasını istemediğim türden bir işti.

Özellikle de konu Easton ise.

Alistair’ın kaşları çatıldı. “Bana onu önemsediyiğini mi söylüyorsun?”

“Sadece bir gözlemde bulunuyorum, Caldwell.”

Başını alaycı bir ifadeyle salladı. “Bir şeyi açıklığa kavuşturacak iyi olur, Thatcher. Lyra Abbott’ın senin için, Briar’ın benim için ifade ettiği kadar anlam ifade ettiğini mi söylüyorsun? Yoksa sadece dar kafalılık mı ediyorsun?”

Daha düşünmeden dudaklarım hareket etmeye başlamıştı. Sevgili hayaletimi ve ona dair bütün düşüncelerimi aklımdan uzaklaştırmaya vakit bile bulamamıştım.

Parmağımı göğsüne bastırdım. “Onun benim için ne anlam

ifade ettiği hakkında hiçbir fikrin yok,” dedim vahşı bir hırıltıyla.

Neyse ki, kendimi açıklamaya çalışmanın anlamsızlığını fark etmeden önce sadece bu kadarını söylemiştim. Anlatsam da benim için ne gibi bir anlam ifade ettiğini anlamazdı. Onun ruhunun dünya için ne anlama geldiğini bilemezdi.

Briar için hissettikleri, Lyra Abbott ile paylaştıklarımızın yanında bir zerre kadar kalırdı. Lyra’nın üzerimdeki gücüne şu dünyadaki hiç kimse erişemezdi.

Bu sebeple benden kesinlikle uzak, hem de çok uzak durması gerekiyordu.

Sözlerim karşısında irkildi. Gözlerinde okuyamadığım bir ifade vardı. Ondan hiç şimdi olduğu kadar nefret etmemiştim. Sanki ben bir şey söylemeden içimi görüyordu.

Sanki Lyra kimseden saklamadığım tek sırrım, vicdanımın tek parçasıydı. Yüzeye çıkıp saklanmayı reddediyordu.

“Ona bir şey olmayacak. Sana söz veriyorum,” dedi sabrının sınırına gelmiş gibi.

“Sözlerini buna ihtiyaç duyanlara sakla.” Bakışlarımı çekmeden önce uzun süre gözlerine baktım.

Yatağa yürüyüp ceketini aldım ve kollarını geçirdim. O felaket geceye başlamadan önce kapıdan çıkmadan kendime son bir kez baktım.

Bir elimi rahatça cebime sokup parmaklarımı soğuk metalin üzerinde gezdirdim. Madeni paranın her iki yüzeyindeki oymalar parmak uçlarıma sürtünüyordu. Bir zamanlar Phoebe Abbott’ın gözlerine koyduklarımınla aynı paralardı.

“Haklı olsan iyi edersin, Alistair. Eğer ona bir şey olursa...” Parayı avucumun içinde sıktım. Cebimden çıkarıp omzumun üzerinden ona fırlattım. “Arkadaşlığımız bile seni benden koruyamaz.”

BÖLÜM ON YEDİ

Kızıl Pus

Thatcher

İki seçenekten birisi gerçektir.

Lyra ya ölmüştü ya da geç kalmıştı.

Muhtemelen ölmüştü çünkü bileğimde çalınma ihtimali, zamanı yanlış gösterme ihtimalinden daha yüksek olan on yedi bin dolarlık bir *Rolex* vardı. Bana Lyra'nın şimdiden yirmi dakika geciktiğini gösteriyordu.

Bana iyi olacağını söylemişlerdi. Plan başarısız olmayacaktı. İstihbarat toplayıp bizimle buluşacaktı. Sirk temalı kostümler ve hokkabazlar arasında onu bir kere görmüştüm. Easton onun anlattıklarından hiç de etkilenmiş benzemeyen bir gruba gösteriş yaparken Lyra bir yiyecek standının arkasına saklanmıştı.

Ancak hepsi bu kadardı. Buklelerinin fısıltısı ve koyu renkli kazağının görüntüsü bir an görünüp kaybolmuştu. Gönderdiğim mesajları da okumamıştı. Bütün gün görmezden gelinmiştim ve şimdi de geç kalmıştı.

“Saatini kontrol etmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek,” diye

mırıldandı Rook. Karşımda motosikletine yaslanmış halde dikiliyordu. “Ona birazcık daha süre ver, Thatcher. Belki de dokuz buçuk dediğimizi düşündü.”

Arabanın kapısına yaslanmış, kollarımı göğsümde kavuşturmuştum. Bakışlarımı ona çevirdiğimde ne kadar ölümcül olduklarını tepkisinden anlamıştım. Lyra asla saatleri karıştırmazdı. Dokuzda, kampüsün B kapısında buluşacağımız konusunda anlaşmıştık. Her şey yolunda gitseydi, çoktan burada olması gerekirdi.

“Sage’e planından bahsettin mi?” dedim başımı eğerek. “Arkadaşını, kinci eski nişanlısına casusluk yapması için gönderdiğinden haberi var mı?”

Yüzünün rengi soldu, dilinin ucuna gelen zekice cevaplar kayboldu. Tüm duygularının yerini vahşi bir öfke almıştı. Değerli minik Sage’ini tehlikeye atma, Easton’ın yakınına yaklaşturma fikri bile onu çileden çıkarıyordu.

“O lanet züppe çeneni kapat, yoksa dişlerini sana yuttururum, Pierson.” Yaslandığı yerden doğrulup karşıma dikildi. “Bu geceden sonra kızlara söylemeyi kararlaştırmıştık. Bu bir deneme olacaktı. İşe yaramayacak bir şey için Sage’i korkutmaya gerek olmadığını düşündüm.”

Alistair, elini Rook’un omzuna elini koydu. Kampüs otoparkında bir kavga çıkmasını engellemek için onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama olacaklar umurunda değildi.

Aslında tuhaf yerlerde gezinen zihnim açısından dikkat dağınıcı olabilirdi. Lyra’nın başının dertte olduğu ve bizim hiçbir şey yapmadan orada durduğumuz fikrinden uzaklaşmamı sağlıyordu.

“Devam et,” dedim Alistair’a doğru başımı sallayarak. “Köpeğini serbest bırak. Nasılsa kuduz aşım var.”

“Siktir, göt herif,” diye homurdandı Rook.

Parmaklarım mesaj bölümünden Lyra’nın ismini buldu ve

yeniden aramayı denedim. Daha önce üç defa olduğu gibi tele-sekreter çıkana kadar çaldırdım. Bir yandan sürekli saati kontrol ediyordum.

“Hey! Ben Lyra, aramam kaçırdığım için üzgünüm. Mesajı-nı bırakırsan, sana daha sonra geri dönerim.”

Mesajı büyük ihtimalle kendini iyi hissettiği bir anda kay-detmişti. Sesinde etrafında değer verdiği insanlar varken ya da hayallerinden bahsederken duyulan türde bir hafiflik vardı.

İçimde neler olduğunu bildiğime dair bir his, göğsümün da-ralmasına neden oluyordu. Nedense o kısa deneyin, onun haya-tına ya da bir uzvuna mal olduğunu düşünüyordum.

Bileğimi çevirdim. “Şartları asla kabul etmedim. Sen ve Alistair kabul ettiniz. Aptal kız arkadaşlarınıza yalan söyleme-nin onları güvende tutmanın en iyi yolu olacağını düşündünüz.” Otoriter sesim alay ve küçümsemeyle doluydu.

“Thatcher, yemin ederim ki...”

Kaldırıma sürten lastik sesleri dikkatimizi başka bir yöne çekmişti. Lyra’nın eski model arabasıyla karşılaşmayı umdum ama ne yazık ki öyle olmamıştı.

Easton Sinclair’in yeni *McLaren* arabası otoparka giriyordu. Benim arabamın hemen yanına park etti. Sürücü koltuğundan inerken tek başına olduğunu gördüm.

“Uzun bir gece mi, Sinclair?” diye sordum omzumun üze-rinden.

Bakışlarını bana çevirdiğinde yüzünde korku çizgileri belir-diğini gördüm. Onun işine burnunu sokup laf atmam sık rasla-dığı bir durum değildi. Fakat oynamak zorunda hissettiği maço erkek rolünü çabuk hatırlamıştı.

Babası onun bu halini görse gurur duyardı.

Plastik cerrahı ne kadar deri nakli yapsa da Easton’ın yüzü-nün sol yanında hâlâ acımasız bir yaranın izi duruyordu. Za-manla iyileşiyormuş gibi görünse de derideki renk değişimleri

ve doku çizgileri çenesinden yanağının üst kısmına kadar uzanıyordu.

Kanlı bir görüntüydü ama bunu ondan daha fazla hak eden kimse yoktu.

“Uzun zaman oldu, çocuklar.” Arkamdaki Rook’u görünce gözleri ona kaydı. “Sage nasıl, Van Doren? Tadı hâlâ hatırladığım gibi güzel mi?”

Rook’un üstünden buharlar çıkacak kadar öfkелendiğini hissedebiliyordum. Kundakçı arkadaşımın onu şişe takip pişirebileceği düşünöldüğünde, Easton bugün kendini cesur hissediyor olmalıydı.

Sage daima aralarında bir sorun olarak kalacaktı. Easton, sarışın kıza karşı bir sahiplenme ya da bir çeşit sevgi hissediyordu. Bu her neyse Sage’in peşini bırakmayacaktı. Rook’un ondan vazgeçmesi ise çok daha uzun sürecekti.

“Emin değilim. Peki sen motosikletimin egzozunun tadını hatırlıyor musun? Yoksa bir hatırlatmaya mı ihtiyacın var?” Rook belayı çağırırçasına motosikletini işaret etti.

Easton parmaklarını istem dışı olarak yara izinin üzerinde gezdirdi. “Bana dokunursan bedelini Sage’e ödetirim.”

“Burası tehditler savurmak için tehlikeli bir yer, East,” dedi yanıma gelen Alistair. “Yanında seni koruyacak babacığın ya da arkadaşların da yok. Cesedini bulamadıkları takdirde başına gelenleri nereden bilecekler?”

“Tabii bulacak birisi olursa,” dedim alayla.

“En azından senin, uzuvlarımı kesip meydanlara bırakacağından endişelenmemem gerektiğini biliyorum, Thatcher. Tıpkı baban gibi olduğunu biliyoruz. Zayıf ve masum kadınları kesip biçmekten zevk alıyorsunuz.”

Şüpheli olarak görölmem şaşırtıcı değildi. Masum olduğumu söyleyemeden kasaba tarafından çoktan suçlu ilan edilmiştim.

“Uzuvları saçanın sen olmadığından emin misin, East? An-

neni Alistair'ın babasını becerirken bulmak kolay bir şey değildir. Kaç yaşındaydın? Beş mi, altı mı?" diye sordu Rook alaycı bir sesle. "Yoksa bastırılmış acılarını kasabanın kızlarından mı çıkarıyorsun?"

Easton'ın çenesi seğirdi. Uzun zamandır düşman olduğumuz oğlanı hassas yerinden yakalamıştı. Annesinin yasak ilişkisini öğrendiğimizde bunun ilahi bir armağan olup olmadığından emin değildim. Ancak konu ne zaman açılrsa, Easton'ın yüzünde beliren o çarpık mutsuzluk ifadesini görmeye bayılıyordum.

"Ben olsaydım, anlamaz mıydın? Küçük evcil köpeğin kim bilir ne zamandır peşimde," dedi küçümser bir tavırla.

Omurgam kaskatı kesildi.

"Anlamadım?"

"Aptalı mı oynuyorsun, yoksa her zamanki halin mi?" dedi gözlerini devirerek. "Aslında zekiceydi. Uzun zamandır içimde takip edildiğime dair bir his vardı ama ne zaman arkamı dönüp baksam, bir şey olmadığını fark ediyordum. Ta ki bu akşam sirkten ayrılana kadar."

Önce Rook'a, ardından Alistair'a bakarken kanımda pöm-palanan saf adrenalini hissettim. Hata yapmışlardı. O serseriden ne kadar nefret etsek de zeki birisiydi ve bunun farkındaydık. Arkasına Lyra'yı takip takip ettirmek bir hataydı.

Şimdi Lyra bir yerlerde o hatanın bedelini ödüyordu.

Kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Dilimi ısırp ilgisiz görünmeye uğraştım. Easton'a istediği şeyi vermemeliydim ama yapamıyordum.

Lyra'nın bacaklarının arasına yerleştiğim anda kontrol mekanizmam çökmüştü. Konu o minik böcek kraliçesi olduğunda kendimi çok az kısıtlayabiliyordum.

Avuçlarım terliyordu, daha önce hiç bu kadar sıcakladığımı hissetmemiştim. Bedenim öfkeyle dolup taşıyordu. Yoluma çıkan her şeyi yok etmek istiyordum. Daha önce hiç böyle ol-

mamıştı.

Öldürme arzusuyla bu kadar dolup taşmamıştım.

O anda herhangi bir şeyin beni aniden bastıran o öldürme, önüme çıkanı dişlerimle parçalama arzusundan alıkoyabileceğinden emin değildim. Canlı canlı yemek istiyordum. Kadın, çocuk, yaşlı... Şu anda karşıma dikilecek hiç kimse güvende değildi.

Easton'a doğru iki adım atarken sesim hayvani bir homurtu gibi çıkmıştı. "Nerede o?" diye sordum.

Ukala bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Kim?" diye sordu.

Uzanıp ceketini yakalarından kavradım. Yerden birkaç santim kaldırdığımda vücudu titremeye başlamıştı.

"Ne oluyor..."

Toplayabildiğim bütün gücümle onu asfalta çarptım, ciğerlerindeki tüm oksijen dışarı çıkmıştı. Sertçe sırtının üstüne düştü, üzerine çıktığımda dudaklarımdan bir inilti döküldü.

"O hangi cehennemde?"

Soru sormuyor ya da cevap vermesi için yalvarmıyordum.

Onu öldürecek, bunu yaparken canım yakacaktım. Anne-sinin önüne oturtup tek tek kaburgalarını sökecektim. Lanet omurgasını boğazından yukarı çekip onunla boğacaktım.

"On saniyen var, Sinclair," deyip elimi cebime attım ve sustalı bıçağımın düğmesine basıp gözünün önünde salladım. "Seni paramparça etmeden önce on saniye."

"Ben..." Nefes almak için çırpınıyordu. "... bilmiyorum."

Arkadaşlarımla Briar ve Sage üzerinde hak iddia ettiklerinde ne hissettiklerini aklım asla almamıştı. İsimlerini ağızlarına alan ilk kişiye saldıracak vahşi hayvanlara dönüşüyorlardı.

O hallerini son derece sevimsiz ve itici bulurdum.

Fakat o anda Easton'ın yüzünü yakma fikri artık anlamlı gelmeye başlamıştı. Her şeyi anlıyordum.

Sana ait olanı koruma hissini, savunmak için öldürebilece-

ğini... Bunu ilk defa hissetmiştim.

“Beş saniye,” diye hırladım.

Ellerimin altında sarsılıyordu. “Yemin ederim ki bilmiyorum. Ben giderken o da gitti ve bir daha görmedim. Nerede olduğunu bilmiyorum, dostum.”

Sesindeki panik sabahki piyanonun notalarını andırıyordu. Tazeleyiciydi.

Bıçağı âdemelmasına doğrultmadan önce elimde çevirdim. Alistair omzumu kavradı, sesi kulaklarımda gök gürültüsü gibi uğulduyordu. Öfkemi kırbaç gibi parçalayan bir sestti.

“Thatch,” dedi bıçağın ucu kurbanımın etine değerken. “Az önce Briar aradı. O hâlâ içerideymiş. Sirkteymiş.” Tutuşu sıkılaştırken ağzım kulağıma yaklaştırdı. “Buna değmez. Henüz değil.”

Easton’ın karnını balık gibi deşme isteğiyle ellerim titriyordu. Onu o otoparkta yerde yatar halde bırakmak istiyordum. Fakat Lyra’yı görme isteğim daha baskındı. Beynim o anda yalnızca onu önemsiyordu.

Easton’a doğru eğildim. Bıçağım boğazını kesecek kadar yakınındaydı. Konuşurken ağzımdan saçılan tükürükler yüzüne sıçırıyordu. “Hangi Tanrıya inanıyorsan ona dua et, aşağılık. Bu gece seni o kurtardı.”

Onu bir çöp gibi fırlattım ve nefes nefese bir halde ayağa kalkışını izledim.

Alistair bana telefonunda mavi bir noktayı gösterdi. Lyra oradaydı. Arabama ilerlemeden önce ceketimi çekiştirip yakasını düzelttim.

Easton’ın göğsünü ayağıyla dürterek, “Ah,” dedi Rook neşyle. “Şu anda senin yerinde olmak istemezdim, adamım.”

İkisi de benim arabama bindi.

“Plan nedir?” diye sordu Alistair yanıma geçerek. Ellerim direksiyonu kavradı, anahtarı çevirdiğimde motor uğuldayarak

canlandı.

Normalde dünyanın kabul edeceği türden bir özür dileme şekli olmasa da benim ihtiyacım olan türde bir özürdü. İyi bir fikir olduklarını düşündükleri bir hatayı onarmak için sonuna kadar arkamda olmaya istekli olduklarını söyleyen türde bir özürdü.

Beni dinlemeyip Lyra'yı tehlikeye attıkları için kızgındım.

Fakat onun benim için ifade ettiği şeyi kendime bile açıklayamazken onları nasıl ve neyle suçlayabilirdim ki?

Yani o anda aslında bir özre ihtiyacım yoktu.

İhtiyacım olan şey onların sonsuz sadakatiydi. Öfkeleriydi. Her birinin içindeki o karanlık, çarpık şeyin ortaya çıkıp benimkiyle oynamasına ihtiyacım vardı.

“Onu bulmak.”

BÖLÜM ON SEKİZ

Kâbus Sirki

Lyra

Sirk ringi ıssızdı.

Dairesel sahneyi çevreleyen sandalyeler boştu. Ringin içindeki kumlar çıplak ayaklarımın altında yumuşacık hissettiriyor, tabanlarıma sürtünüyordu.

Dudağımda biriken kan ağzımın ortasındaki derin yarıktaki pıhtılaşmıştı. Çeneme yapışan kurumuş sıvı damlamasına birkaç dakika kala durmuştu.

Yanaklarım kızarmış, alev alev alnımda ter damlaları birikmişti. Yüzüme tutulan spot ışığıyla yüzüm iyice yanıyordu.

Kaldırılmış bariyerin ötesindeki ilk sıraları güçlükle seçebiliyordum. Seyircilerin akrobasi gösterilerini alkışladıkları yer orasıydı.

Bu gece alkışlayacak seyirci olmasa da gösteri bendim. İşkencemin özel gösterimi vardı. Bir şeyleri kanıtlayıp mesaj göndermek için bana ağır ağır işkence ediyorlardı.

Başımı Bir Numaralı Oyuncu adını verdiğim adamdan çevirirken tısladım, sıkılı dişlerimin arasından ıslık gibi bir ses yük-

seldi. Yapışkan parmaklarını kaburgalarımın bastırıldığında yeni bir yaranın acısıyla inledim. Derimi kazıyıp kemiğime ulaştığını, iyice derinlere doğru ittiğini hissediyordum.

“Bu daha fragman, kızım,” diye kulağıma fısıldadığını duydum. “Kazmaya devam edersen, yakında kendi mezarına gireceksin. Senin için geri dönmeyeceklerini mi düşünmüştün? Başladığımız şeyi bitirmeyecek miydik yani?”

Dişlerimi dilime geçirdim. Bıçağın soğuk ucu etimi parçalayıp bedenimde yeni bir yara açarken acı dolu bir çığlık attım.

Ağzımdan kaçan inilti için kendimden nefret ediyordum. İşkencelerinden etkilendiğimin kanıtı olmuştu. Briar olsa gözyaşlarını döktüğünü görmelerine izin vermezdi. Sage ise zayıflık göstermeden ölürdü.

“Ağlamanda bir problem yok. Devam et ve ağla,” diye ısrar etti beyaz maske takmış olan İki Numaralı Oyuncu. Bana yaklaştı, elini nazıkçe saçlarımın üstüne koyup okşadı.

“Arkadaşlarının gözyaşlarını görmelerini istiyorum. Kanlı ve yara bere içindeki halini. Belki o zaman burunlarını sokmalarını gereken işlerden uzak durmayı öğrenirler.”

Gözyaşlarımın dökülmemesi için savaşıyordum, parçalandığımı görme zevkinden mahrum kalmalarımı istiyordum. Acım dayanılmaz olsa da nefes almak başka bir zorluktu. Yüzüm önceki darbelerden dolayı hassaslaşmıştı, gövdemdeki açık yaralardan kan sızıyordu.

Beni öldürmek için yeterli değildi. Söyledikleri gibi niyetleri beni öldürmek değildi. Bir şeylerin kanıtı olmam için yaşamamı istiyorlardı. Yaralarımın diğerlerini korkutması amacıyla, sakatlanmış bir halde sürünerek onlara geri dönmemi istiyorlardı.

Ancak bizim çocukları tanımıyorlardı. Küçümsendiklerinde yapabileceklerini, kederli zamanlarında öfkelerinin sınırlarını bilmiyorlardı.

“Seni öldürecekler,” diye fısıldadım nefesimi içime çekerek. “Bulduklarında balık gibi içini deşecekler. Hiç şansın yok.”

Bir tokat sesi çadırdan yankılandı. Sol yanağıma gelen darbenin şiddetiyle başımın döndüğünü hissettim. Hoparlörlerden gelen tuhaf müzik kafamın içinde dönüp duruyordu.

Dilimle dişlerimin hâlâ yerlerinde olup olmadıklarını kontrol ettim.

Çenemi kavrayan parmaklar beni kendine doğru çekti. Karşı koymaya çalıştıkça iyice sıkışıyorlardı. Kendimi çok çaresiz hissediyordum, yine kendimden başka suçlayabileceğim kimse yoktu.

Kurallara uymalıyım. Easton’ı evine kadar takip etmek yerine, sirkte kalmam gerekiyordu. Benden istediklerini yapmalıyım ama yapamamıştım.

Easton Sinclair’i takip edip önemli bir bilgi edinmediğimi onlara söylediğimde karşılaşacağım bakışların ağırlığına dayanamazdım. Ne babası ne Halo, hatta basit bir trafik cezasıyla ilgili bir bilgi bile edinmemiştim.

Onları hayal kırıklığına uğratacaktım. Yaşayacakları hayal kırıklığının acısı, bu ikisinin bana atacağı dayaktan daha fazla canımı yakacaktı.

“Yanlış insanlarla uğraşıyorsunuz. Arkadaş dediğin zengin serserilerden çok daha güçlü insanlardan bahsediyorum. O kızın ölümünün peşini bırakmaları gerekiyordu. Şimdi onların hatalarının bedelini sen ödüyorsun. Hem de sadece zedelenen gururlarının bedelini.”

Bir Numaralı Oyuncu bıçağını yavaşça, neredeyse alay ederek tenimde dolaştırdı. Avını yemeden önce oynayan bir avcıya benziyordu. Omzumla boynumun birleştiği yere doğru uzattığı bıçağıyla kazağımı yırttı ve tenimi ortaya çıkardı.

Onu engellemeye, acımı bastırmak için başka bir şey düşünmeye çalıştım. Oraya nasıl geldiğimi düşünürken nefesim

titiriyor, bir yandan da dikkatimi başka yöne çekmeye çalışıyordum.

Ayrıntılar bulanıktı. Hafızam yavaş yavaş yıpranıyordu ancak yapmamaya söz verdiğim halde Easton'ı sirkten itibaren takip ettiğimi hatırlıyordum. Onunla ilgili bir şey bulmam gerekiyordu. Elim boş dönersem, herkesi hayal kırıklığına uğratmış olacağımı düşünüyordum.

Omzuma dayanılmaz bir acı saplanırken kan derimi ısılatıyordu. Yine de gözlerimi ileride bir noktaya dikip zihnimi meşgul etmeye çalıştım. Korkuma ya da çektiğim acıya değmezlerdi. Kazanamayacaklardı.

Easton Sinclair'i evine kadar takip etmiştim. Ön kapıyı açık bıraktığını görüp içeri girmiştim. Evlerinin her köşesini hatırlıyordum. Stephen'ın masasında bulduklarımı, ofisindeki asma kilitli kapıyı ve Easton ile annesinin tartışması bitene kadar depoda saklanmak zorunda kaldığım süreyi aklımdan geçirdim.

Evden çıkıp arabama yönelmiş, okulun otoparkına girip buluşma vakti gelene kadar orada beklemeyi planlamıştım.

Hatırladığım son şey arabamın kapısının sertçe açılıp kolumdan yakalanmamdı. Ondan sonrası yoktu. Gerisi hafızamda bembeyaz bir boşluğa dönüşüyordu.

Parmaklar omzumdaki taze yara boyunca ilerledi. İki Numaralı Oyuncu kanımla ıslanmış parmağını ağzına götürüp yaladı.

“Tadın çok güzel. Boşa harcanmayacak kadar güzel.”

Kanıma bulanmış iki parmağını emmesini izlerken boğazımda bir şeyler düğümlenmişti.

“Siktir...” Yüzünü koruyan siyah kumaşa doğru tükürdüm. “...git.”

Kan ve tükürük lekeli maskesinin örttüğü yüzünü benimkine bastırırken dudaklarından iğrenç bir hırıltı çıkmıştı. Tırnakları kafa derime saplanarak saçlarımı yoldu. Sıcak nefesindeki çürümüş koku midemi bulandırmıştı.

“Onu da hallederiz, küçük kız.”

Eğer bir an bile kolayca pes edeceğimi düşünüyorlarsa yanı-
lıyorlardı. Beni sandalyeye bağlayıp dövüyor olabilirlerdi ama
pes etmeyi sessizce durarak reddediyordum. Bedenimi böcek-
lere yem etseler bile en azından izim derilerinde kalacaktı.

Beni ve mücadelemi hatırlayacaklardı, unutulmadan öle-
cektim.

Bağlı bedenimde kalan tüm gücümle geri çekilip alnımı bur-
nu olduğunu ümit ettiğim yere indirdim. Kafatasım acıyarak
zonklamaya başlamıştı ama onun iniltisini duymaya değerci.

“Seni amcık!” Haykırırken yarılan burnunu tutmak için
maskesini çıkarmıştı. Yüzü tanıdık gelmese de her bir detayı
zihnime kazımaya çalışıyordum.

Yağlı sarı saçları, fare gibi gözlerinin önünde sallanıyordu.
Üstdudağının etrafında bir yara izi vardı. Ne olur ne olmaz diye
gördüğüm her detayı aklımda tutmaya uğraşıyordum.

“Maskeleri çıkarmamamız gerekiyor,” dedi İki Numaralı
Oyuncu bana doğru bakarak. “Biz...”

“Önemli değil,” dedi yüzündeki örtünün tamamını çıkarıp
yere atan ortağı. “Bizi şu anda görmesi önemli değil. Neye ben-
zediğimizi birilerine anlatacak kadar yaşamayacak nasılsa.”

Midem çalkalanıyor, dehşet göğsümün içinde kabararak
tüm bedenimi sarıyordu. Her iki yanımdan kavrayan elleri beni
kolayca havaya kaldırmıştı.

Ayaklarımı kuma vurup parçaları savurdum. Beni geriye
doğru sürüklerken ciğerlerimden art arda çığlıklar yükseliyor-
du. Metalin sırtımı çizdiğini hissettiğimde, gözyaşlarım yü-
zümde aşağı süzölmeye başlamıştı.

Başım dönerken nereye gittiğimizi anlamaya çalışıyordum.
Gözümde bir dizi merdivene benzer bir şey çarpmıştı. Küçük bir
platforma çıkan siyah ızgaralı basamaklar vardı. Bedenim her
bir eğime çarptıkça canım yanıyordu.

En tepeye ulaştığımızda tüm ağırlığımla platformdan sallanıyordum. Planlarını anlamam uzun sürmemişti. Beni ilk uyardıkları zamanı ve o geceki olayları hatırlıyordum.

Mükemmel bir işkence aletini oluşturmak için ring değiştirilmişti. Daha önce sihirbazlık gösterileri için kullanılan sihirli bir tanktı. Kaçılmaz olandan kaçış tankıydı. Ağzına kadar suyla doldurulur, dibine bir gösterici zincirlenirdi. Kaçabildiğin zaman modern bir *Houdini** olarak görülür, kaçamazsan boğulurdun.

Ancak içindekinin hepsi su değildi. Daha yoğun ve kırmızıydı. En az on iki metre derinliğinde gözüküyor, benim platformdaki endişeli anlarımla birlikte sallanıyordu.

“Birazcık suyla karıştırılmış domuz kanı,” dedi Bir Numaralı Oyuncu art niyetli bir tavırla. “Sana kendi *Carrie*** anını yaşatacaktık. Kafanı birkaç defa suya daldırıp adrenalin pompalayacaktık ama çok zorluk çıkardın, küçük kız.”

Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu. Beni o şeyin içine attıklarında hiç şansım kalmayacaktı. Dibe batacak ve bir daha asla dışarı çıkamayacaktım.

“Beni öldürmek onları durdurmayacak,” dedim kollarımı iplere doğru bastırıp düğümlerde zayıf bir nokta bulmaya çalışırken. Fakat hiç şansım yoktu. “Bu durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacak. Patronun Rosemary Donahue’ya yapılanlardan haberdar. Durmayacaklar.”

“Patronum...” dedi öfkeyle. “Umurumda bile değil. Her kuruca ailenin bir oğlunu öldürmekten daha fazla bir şey istediğini sanmıyorum. Kasaba ne ektiye onu biçecek. Sen yalnızca onların habercisi olacaksın, Lyra.”

“Hayatta kalmayacaksın,” dedim öksürerek.

* Macar asıllı Amerikalı illüzyonist *Harry Houdini*’ye gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

** *Stephen King*’in *Göz -ya da özgün ismiyle *Carrie** isimli romanındaki kurgusal karakterdir. Burada, lise öğrencisi olan *Carrie*’nin başından aşağı domuz kanı döküldüğü sahneye gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

“Hesaplaşma vakti yaklaşıyor, küçük kız. Şimdi senin, sonra onların da vakti gelecek. Umarım Pierson’ı parçalama işi bana düşer.”

Kaçırıldığım andan itibaren bu adamların Halo tarafından tutulduklarını anlamıştım. Zamanımız tükeniyordu, sessiz kalmamızı sağlamak için geliyorlardı.

Bunu elde edebilmek için öldürmeleri gerekse bile bunu yapmaya hazırlardı.

Fazla ileri gitmiş, çok şey öğrenmiştik. Kaçırdıkları kızları uyuşturmak için kullandıkları ilaçları ortaya çıkarmak amacıyla bir öğretim görevlisi ve asistanı öldürmüştük. Rosemary’yi sattığı için belediye başkanını diri diri yakmış, çeteye karışan rüşvetçi iki dedektifi katletmiştik.

Gerçekten çok ileri gitmiştik.

Thatcher’ın adını duyunca kalbimin yerinden çıkacağını düşündüm. Boğazıma yükselen bir hıçkırık nefesimi kesiyor, yalvarma dürtümü tetikliyordu. Merhamet diledim, uzak durmaları için dua ettim.

Kendim için değil, Thatcher’dan uzak durmaları için dua ettim.

“Hadi durma. Yalvar bana,” dedi İki Numaralı Oyuncu. “Hayatını bağışlamam için bana yalvarırsan, sikimi içine nasıl aldığını göreceğ kadar yaşamana izin verebilirim.”

Kaba sözleri karşısında irkildim. Elimde kalan seçenekleri düşündükçe gözümde akan yaşlara engel olamıyordum. Ya bu iğrenç adamın pis ellerini vücuduma sürmesi için ya da olduğum yerde kalıp beni hayvan kanı dolu bir fiçıya atmaları için yalvaracaktım.

Hayatım iki seçeneğe indirgenmişti.

İki boktan seçenek.

Hayatımın toplamı buna indirgenmişti. O güne kadar yaptığım her şey göz ardı edilecek ve Kanlı Sirk'te öldürülen bir kız olarak gazeteye korkunç bir manşet olacaktım.

Ponderosa Springs kasabasında dolaşan bir diğer hayalet hikâyesi de ben olacaktım.

Azalan umudumun son kırıntılarıyla içime uzandım. Sesimin bu çadırdan sekip yankılanmasını, gözyaşlarıyla ıslanan bedenimin yardım çağırmasını istiyordum.

O anda zihnimdeki tek ismi haykırmak istiyordum. Beni bu lanet sondan kurtaracağını düşündüğüm tek kişinin ismini çığlık çığlığa söylemek istiyordum. Son şansım, ölüm üzerimde gezinirken buzdan adımlarıyla dehşetimi donduracak o kişiyi istiyordum.

Meleğim.

“Thatcher!”

Bir ölüm perisinin çığlığıydı. İlahi bir mucize sayesinde yakınlarda olmasını umut ediyordum. Kaybolduğumu fark edip beni aramaya gelmesini istiyordum. Sesimi sirk müziğinin üzerinden, uğuldayan rüzgârın arasından bir şekilde duyacağını hayal ediyordum.

Benim için gelmesine ihtiyacım vardı. Beni son bir kez kurtarmalıydı çünkü ölüme hazır değildim. Mezun olmadan, arkadaşlarımla evlendiklerini görmeden olmazdı. Kariyer yapmak, bir yetişkin olmak ve yaşamak istiyordum.

Daha önce ölmek istemiyordum.

“Lütfen, Thatcher,” diye bağırdım ağzımdan kan fişkirirken. “Thatcher!”

“Ne güzel bir ceset olacaksın,” diye mırıldandı içlerinden biri. Ardından botunu yan tarafıma savurdu.

Tankın içine yuvarlandığımda kan ve metalik parfüm karışımının yapışkan kolları beni karşılamıştı. Yüzeyin altına, sulu bir ölüme doğru çekiliyordum.

Ben tankın dibini boylarken dünya kırmızının harika bir tonuna bürünüyordu. Kapalı gözlerimden sızan, tatları metali andıran ezilmiş güllere benziyordu. Duyularım o tanıdık parlak kırmızı tonunda dönüp duruyordu. Kiraz, lal taşı, nar çiçeği ve yakut...

Her yerdeydi. Saç tellerime işliyor, ciğerlerime doluyor ve boğazımı tıkıyordu. Beni tüketip canlı canlı yiyor, bütünüyle yutuyordu.

Göğsüm yanarken çaresizce nefes almaya çalışıyordum. Etrafımı saran bağları ümitsizce yırtmaya çalışırken ciğerlerim oksijensiz kalıyor, uzuvlarım zayıflıyordu. Tankın içi çok derindi, bacaklarım olmadan kendimi yüzeyde tutamıyordum. Yeterli enerjim yoktu. Başım dönüyordu. Nefessiz ciğerlerimdeki yanma, başına gelecekleri biliyormuş gibi yerini garip bir rahatlama hissine bırakıyordu.

Bir yıl önce Cadılar Bayramı'nda dans ederken Thatcher'ın belime doladığı kollarını hissedebiliyordum. Onun arkadaşlarımızın dikkat çekmemesi için yaptığı şey, benim için sonsuz bir anıya dönüşmüştü.

Briar ile ilk tanışmamız... Gözleri ne kadar da masum bakıyordu. Rook ile bir ağacı yakışımız, yatakhanemizde kalan Alistair'ı duşta yakalayışım... Geri döndükten sonra Sage'i yemek salonunda görüşüm...

İçimde güvenle sakladığım anılar bir film makarası gibi oynamaya başlamıştı. Hayatımın en güzel anılarını yeniden izlemek, öbür dünyaya gitmeden önce son bir teselli filmi seyretmeye benziyordu.

Bilincimin parlak, keskin bir ışığın altında boğulduğunu hissediyordum. Nefesim kesilecek gibi olurken ağzımda biriken sulandırılmış kan dışarı dökülüyordu.

"Tut onu."

Bana dokunan eller bedenimi saran iplerin etrafında dolanı-

yordu. Ölmüş müydüm? Yoksa çağrılarima cevap geldiği için hâlâ hayatta mıydım? Beynim hangisi olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Gözlerimi açıp kapatarak duyularımı kör eden kırmızı çizgilerden kurtulmaya, beni kör hale getiren kızıl pusu temizlemeye çalışıyordum.

“Sence ben ne bok yapıyorum? Dama mı oynuyorum?”

“İşe yaramazın tekisin.”

“Çeneni kapatmazsan seni de atarım ve ikiniz beraber boğulursunuz, pislik herif.”

“Sadece...” Ses bir an duraksadı. “Ona yardım et.”

İnip kalkan göğsümün hareketini, oksijeni nasıl iştahla yutmaya başladığımı hissedebiliyordum. Acım bana hâlâ hayatta olduğumu hatırlatıyordu. O sıvı mezardan bir şekilde çıkmayı başarmıştım.

Etrafımda birtakım sesler uğulduyordu. Sırtımda bir metal hissi vardı. İpler gevşiyor, kollarım artık serbestçe hareket edebiliyordu.

“Lyra, Lyra, Lyra...”

Yüzüstü yatan bedenimde tanıdık bir dokunuş hissettim. Islak saçlarımı yüzümden çekiyordu. Kırmızı sıvıyı gözlerimden, ağızımdan ve yanaklarımdan temizlemeye çalışırken bir yandan adımları tekrarlıyordu. Beynim bir süredir alamadığı oksijene kavuştukça diğer duyularım da geri gelmeye başlamıştı.

Burnuma taze bir şeylerin kokusu geliyordu. Tenim ellerinin serinliğini hissediyor, gözlerim yüzünün ayrıntılarını seçebiliyordu. Gümüş rengi saçları bordoya boyanmıştı, aynı renk damlalar tellerinden düşüyordu. Mavi gözleri, neredeyse içlerinde yansımamı görebileceğim kadar berraktı.

“Thatcher.” İsmi dudaklarımdan bir dua gibi döküldü. “Thatcher.”

Titrek elimle parmağımı kaldırdım ve alınıdaki derin çiz-

gilerini takip ettim. Onu hissediyordum. Gerçektir. Bir yandan da emin olamıyordum, belki de bir rüya gibi hissettirdiği için öyleydi.

Parmaklarımı saçlarına daldırıp başını aşağı çektim.

Sanki benim için geldiği bir rüyadaydım. Yalvarışımı duyup gelmişti. Kızı kurtarmak için intikam planından vazgeçen kötü adamdı.

“Lyra.”

Dudaklarım sessiz bir çarpışma gibi dudaklarına değdi. Kışın ilk kar tanesi ağzımı sıyrırıyordu. Gökyüzünden sinsî bir merakla kayan bir yıldızdı. Nefesinin fısıltısı dişlerimin arasından geçerek boş ciğerlerimi doldurdu. Ölüm meleğinden gelen bir yaşam nefesiydi. Dudakları benimkilere karşı sertti. Tanrıların bir hediyesiydi.

Havai fişek yoktu. Açlıkla boğulmuş ya da tutkuyla yıkanmış bir öpücük değildi. Dudaklarımız kaosun içinde birbirimizde dinleniyordu. Ağzımız kelimeler olmadan konuşuyordu.

“Hey, burada güvendesin. Benimle güvendesin.”

Dudaklarımız arasında ince bir perde çekecek kadar uzaklaşan ilk o olmuştu. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve beni izleyen gözlerine baktım.

“Ben...” Sesim kısıktı. “Seni öpmeden ölmek istemedim. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmeden ölmek çok zalimce olurdu.”

Thatcher başparmağını şişmiş dudağımın üzerinde gezdirdi. Öpücüğü, tenime yapılan yumuşak bir masaj gibi hissettiriyordu. Tadını ağzımın içine itiyordu. Dudaklarının kenarı seğirdi.

“Sevgili hayaletim,” diye fısıldadı. “Seninle işim bitene kadar ölmeyeceksin.”

BÖLÜM ON DOKUZ

Kan Banyosu

Thatcher

Bu benim normal rutinim değildi.

Bu kurbanla ilgili aylarca iz sürmemiş, avlanmamış veya bilgi toplamamıştım. Konçertosunun başını ve ortasını oluşturmaya zaman ayıramamıştım. Sahnemi kurmak için notalar yazıp silmemiş, korkunç bir müzik bestelememiştim. Ölümün piyanomla birleşmesinde nasıl bir ses çıkacağım düşünmeden, filmi ileri sarmak zorunda kalmıştım.

Düzenimin dışına çıkmak ve silahlarımla imha malzemeleirim olmadan kendi alammda var olmamak normalde beni şaşırtabilirdi. Arka planda çalan klasik müziğim de yoktu.

İnsanları böyle öldürmezdim. Benim insan bedenini yok edişim bir sanattı. Zamanımı genişçe ayırdığım, aylarca planladığım ve her bir kısmı için mükemmel bir müzik parçası hazırladığım bir şaheser olurdu.

Şu an benim olana dokunan bir adama bedelini ödetmek için buradaydım.

İleriye, dairesel bir tahtaya bağlanmış adama baktım. Beline

kalın, siyah bir kemer gerilmişti. İki eli başının üzerinde kenetlenip bağlanmıştı. Ayakları kelepçelenmişti. Tahtanın üzerine boyanmış kırmızı yıldızlar, kol ve bacakların arasında bir görünüş bir kayboluyordu.

O dekoru bir bıçak fırlatma gösterisi için hazırladıklarından emindim. Kendinden emin bir adam kalabalığın önünde durur, yarı çıplak bir kadına bıçaklarını rasgele fırlatırdı. Kadının tenini birkaç santimle ıskalarken kalabalığı coştururdu.

Fakat gösteriyi ben yönetiyordum. Sirk ringi artık benim ölüm arenamdı ve ben ıskalamayla falan planlamıyordum.

“Ne yapacaksın?” diye sormuştu hedefteki adam. “Dostum, o ne yapacak? Beni öldürecek mi?”

Sessizliğini koruyan Alistair, seyirci bölümünden çektiği sandalyesinden onu izliyordu. Dudaklarında bir sigara yanıyordu, ifadesiz yüzünün önünde bir duman bulutu süzülüyordu.

Suçluyu o yakalamıştı. Ringe geri götürüp talimatımı beklemişti. Avıma elini sürmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. O av sadece bana aitti ve bunun farkındaydı.

O adamın acısının, korkusunun ve hayatının her bir damlasını istiyordum. Midem gurulduyordu. Bir kalbin son kez atışının verdiği güce aç haldeydim.

Hareketlenip sandalye üzerinde açıkta duran bıçak rulosuna göz gezdirdim. Bıçaklar ayrı ayrı ceplere özenle yerleştirilmişti. Parmaklarım keskin uçları üzerinde gezinirken intikam arzusu açlığımı körükleyip beni vahşileştiriyordu.

Sırılsıklam gömleğimin kollarını özenle sıyırdığımda altındaki damarlı kollarım ortaya çıktı. Kanlı karışımdan bulaşan damlalar manşetlerimden akıyordu. Hava açığındaki boynumu serinletirken bir yandan da yapacaklarımın beklentisi ateşimi yükseltiyordu.

Çadırın açılma sesi dikkatimi oraya çevirmeme neden oldu. Lyra morarmış dudaklarıyla içeri daldı. Birkaç dakika önce o

dudakları kendiminkilerin üstünde hissetmişim. Ağzında vahşet ve korku vardı, beklediğim kiraz tadının tam tersiydi.

Onu o kanlı tankın içinden çıkardıktan sonra öfkenin gerçek tadına varmışım. Başkalarında görmüştüm ama kendim için neler hissettireceğinden habersizdim.

Öfkem sessizce kaynayan bir yırtıcı hayvana benziyordu. Duygularımın damarlarımda bir zımpara kâğıdı gibi dolaştığını hissediyordum. Tenime sürtünüp omurgamı sarıyordu.

Duyguya dayanan ilk cinayetimdi. Onun tarafından harekete geçirilmişim.

Lyra benim duygu fenerimdi. Daha önce hiç tecrübe etmediğim duyguları onun sayesinde yaşıyordum.

Ona yakın olmak beni gitgide insanlığa yaklaşıtıyordu.

Rook arkasından gelip onu kolundan tuttu. Geri çekmeye çalışırken konuşmalarını duydum.

“Seni hastaneye götürmemiz gerek, Lyra. Bunu görmek istemezsin.”

“Gitmiyorum,” dedi Rook’un tutuşundan kurtularak. Çadırın içinde kararlı adımlarla bana yaklaştı.

“Lütfen...”

“Lyra,” dedim araya girerek. Yumuşak gözleri orada benden başka bir ses yokmuş gibi bana döndü. Parmağımla gelmesini işaret ettim. “Gel.”

Rook elini çekti ve Lyra bana doğru ilerlerken başım iki yana salladı. Acısını göstermemek için başını dik tutup topallamaya çalışması gözümünden kaçmamıştı.

Canını yakamadıklarını kanıtlamak istiyordu. Onu bitiremeyeceklerini göstermek istiyordu. İçimde kabaran şeyin gurur olduğunu düşündüm. Sadakati sadece bana değil, kendisine karşı da güçlüydü.

Yeterince yaklaştığında uzanıp parmaklarımla çenesini kavradım. Başımı birkaç yöne çevirip her bir çizik, yara ve morluklarını zihnime kazıdım.

Gitmeliydi. Sadece fiziksel durumu değil, zihinsel olarak da kontrolden geçmesi gerekiyordu. Adrenali azaldığında yaşadıkları onu sertçe vuracaktı. İçinde kıvrılıp duran travma tepkisi intikam duygusuyla geri dönecekti. Bir insan ölüme kadar gidip geri döndüğünde ancak bu kadarıyla başa çıkabilirdi.

“Sen iyi misin?”

“Evet,” dedi başımı sallayarak. “Ayrıca izlemek istiyorum. İşimizin bittiğini söyledin ama izlemeliyim. İçimdeki şey beni yiyip bitirmeden önce öğrenmem gerekiyor.”

“Parçalandığını görmelerine izin vermedin,” diye mırıldandım başparmağımı tenine sürterken.

Kendimi dokunuşuma bırakırken elimin içinde eridiğini hissettim. “Bana yapmamamı söylemiştin.”

“Çok iyi bir iş çıkardın, sevgili hayaletim,” diye fısıldadım bana bakmasını sağlayarak. “Ödülünü istiyor musun? Bu gece öğretmenin olmamı ister misin?”

Kocaman açılan yeşim rengi gözlerinden ilgisini çektiğimi anlamıştım. Bu kadar kolay kabul ettiğim için muhtemelen şok olmuştu.

“Daha fazla ders kitabı yok mu?”

Başımı iki yana sallarken istemsizce gülümsedim. “Ders kitabı yok. Sen sadece kendini adanmış bir öğrenci olacaksın. Yerinde olsam birkaç not alırdım. Belki bir sınav yapabilirim.”

İkimiz arasındaki bu gizli anlaşma hayattaki en büyük mücadelem ve bırakmakta en çok zorlandığım şeydi. Bunu itiraf etmesi zor gelse de Lyra’nın beni izlemesinden hoşlanıyordum. Gölgelelerin arasına gizlenip sadece bana odaklı bakışlarıyla beni izlemesinden vazgeçemiyordum. Ben onun dünyasının merkezi, o ise benim küçük röntgencimdi.

Omuzlarındaki gerginliğin azaldığını gördüm.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı ve dönüp ön koltuklara doğru yürüdü. Rook’a işaret vererek bir şey olma ihtimaline karşı yakınında durmasını istedim.

Düşüncelerimin onda takılı kalmasına izin verdim. Porselen gibi pürüzsüz yüzü kanlanmıştı. Morarmıştı, hiç olmaması gereken bir şekilde lekelenmişti. Öfkem tekildi. Sadece tek bir kişiye odaklanmış haldeydi.

“Çocukken babam bana fırlatma bıçağı seti hediye etmişti,” dedim paslanmaz çelikten bıçağın ucunu kaldırarak. “Etkili bir pratik yapmak için çok iyi bir fırsat. Sanırım oldukça becerikli olduğum bir hobi edineceğim.”

Uzun parmaklarım kavradığı bıçaklardan birini kesesinden çıkardı. Mat siyah kaplaması gecenin karasıyla dövülmüştü. Gizli, hızlı ve sessiz bir ölüm için tasarlanmıştı. Koyu renk deri eldivenimle eşleşen ürkütücü hançeri durgun hareketlerle avucumda tarttım.

O gece yapacaklarımı biliyordum. Çadırdan adımımı attığım andan itibaren yapacağım işkencenin her saniyesini planlamıştım. Yine de kendimi gezintiye çıkmış gibi hissediyordum.

Ne duygu ne de panikle sarsılmıyordum.

Sadece ölüm olacaktı.

“Ne halt ediyorsun, adamım?” diye mırıldandı bağlı adam. “Ben sadece işimi yapıyordum. Kızı öldürmeyecektik. Sadece biraz korkutmak istemiştik, yemin ederim.”

Sözlerini duymazdan gelerek kabaca araya girdim. “Adın ne?” diye sordum. Söyledikleriyle ilgilenmiyordum.

İnledi, gözlerinden yaşlar akarken dişlerini sıkıyordu. Neredeyse nefes alamayacak kadar büyük bir korkuya kapılmıştı. Korkusu bir kaya gibi onu dibe çekiyordu. Acaba son anlarını benim düşündüğüm gibi geçireceği aklımdan geçmiş miydi? Yaratıcıyla buluşmaya hazır mıydı?

“Siktir, siktir, siktir! Bu çok boktan! Bu şekilde olmamalıydı!”

Normalde işi uzatıp ilk kesiğin keyfini çıkarırdım. Derisini kestiğimde içimde dalgalanan güç darbesiyle kendime sınır çizdim.

Fakat bugün yemeğimle oynayacak halim yoktu.

Siyah hançer havayı yaran bir şimşek gibi döndü. Hedefine yıldırım gibi inerken çıkan gümbürtüyü adamın bağırsaklarından gelen bir inilti takip etmişti.

Kulaklarım tıpkı *Horowitz* çalarken olduğu gibi gıdıklanıyordu.

Avucunun ortasından kan akıyordu. Bıçak açıkta kalan elini delerek arkasındaki tahtaya sabitlemişti. İnsan panomun ilk parçasıydı.

“Michael! Michael!” diye bağırdı. Avucuna bakarken teni bembeyaz kesilmişti. “Adım Michael.”

Parmaklarımın arasına bir bıçak daha alırken başımı salladım. Soğuk metali parmak eklemlerimin arasında döndürdüm. Bunu Lyra için yapmam gerekiyordu. Bu adamı öldürme sebebim buradaydı.

Yine de acı içinde kıvrılan halini gördüğümde mutlu hissetmekten kendimi alamamıştım. Bağlı oluşuna direnmeye çalışıp merhametimi dileniyordu. O anda herkesin hep bahsettiği türde bir kahraman mı oluyordum? Toplumun asla yapmayacağı yanlışları ben mi düzeltiyordum? Yoksa içimdeki öldürme açlığı için bir bahane mi uyduruyordum?

Gözlerim seyircilere doğru kayarken bakışlarım onunkilerle buluşana kadar koltukları taradım. Lyra kendisinin bir kâbus versiyonuna dönüşmüştü. Kesik ve çürüklerle kaplıydı, kendisine ait olmayan bir kan denizinde boğulmuştu. Vahşi bukleleri kıvrır kıvrırdı, kıyafetleri sıırılsıklamdı.

Fakat bunların hiçbirini gözüm görmüyordu.

Ben sadece onun kişiliğini görüyordum.

Yani Scarlett'i.

İlk karşılaşmamızda bana ayakkabı fırlatan o küçük kızı görüyordum. Korkak ama bir o kadar da cesurdu. Onun gibisini görmemiştim.

Çok atılgan ve cesurdu. Simsiyah saçları ve kararlı gözleriyle dolaptan fırlamıştı. Benim sterilize hayatımdan çok farklıydı, kaotikti.

Ölüm kokan o odada yaşıyormuş gibi hissettiren tek şey oydu. O güzel ve dağınık şeyi öldürememiştim. O pislik adamın öldürebileceği fikri bile beni öfkelen-dirmişti.

“Michael,” diye mırıldandım bakışlarımı hedefime döndürerek. “Tanrı gibi olan anlamına geliyor.”

Ben sahne şefiydim. Gösterinin kumandası elimdeydi. Zevkim için kıvrınmasını sağlayacaktım. Mesele fiziksel şiddetten öte egomu besleyen bir oyuna dönüşmüştü.

Lyra'nın öğrenmek için sabırsızlandığı şey buydu. O ana tanıklık edebilmek için sabırla tüm engelleri aşmıştı. Ona karşısındaki zihniyle nasıl oynayacağını, daha dokunmadan bile ruhunu nasıl parçalayacağını öğrenmek için beklemişti.

Sükûnetine nasıl hâkim olacağını, bir katil resmini nasıl canlandıracağını öğrenecekti.

“Tanrı gibi olduğuna inanıyor musun, Michael? Damarlarında ilahi kan dolaştığına, yaşamın ve ölümün kaderine karar verme gücüne sahip olduğuna inanıyor musun?”

“Beni öldürme. Lütfen. Ölemem. Buna hazır değilim,” dedi nefes nefese. “Benim fikrim bile değildi. Paraya ihtiyacım olduğu için işi kabul ettim. Bu işin bir parçası değilim.”

“Ama parçası oldun,” diye düzelttim. “Masum bir kızı kaçırdın ve egonun onun yaşamından daha önemli olduğuna karar verdin. Değil mi?”

“Ben değil. Colin'in fikriydi. Ben sadece görevimi yerine

getirdim,” dedi yutkunarak. Gözleri kocaman açılmıştı. “Beni indirirsen seni ona götürürüm. Nerede yaşadığını öğrenirim.”

Bıçağın ağırlığı avucumdaydı. “Sana bu işi kim verdi?”

Boğazından bir inilti kopmuştu. “Kahretsin. Bunu söyleyemem. Seni Colin’e götürebilirim ama söyleyemem. Beni öldürürler, parçalarım ayırırlar, dostum.”

Onun için hazırladıkları planların benimkinden kötü olacağını düşünmesi beni güldürdü. Havada vızıldayan bir başka kara ok Michael’ın leğen kemiğinin ortasına indi. Derisini yırtıp eti kesti.

Ulurcasına çıkardığı seslere bakılırsa, hedefimi vurduğumu söyleyebilirdim.

Sigarasından bir nefes daha çekerken, “Ne kadar küçük bir hedef olduğunu düşününce etkileyici bir atış,” dedi Alistair.

Bıçak kasıklarının arasına saplanmıştı. Aleti ile testislerinin bulunduğunu umduğum yeri delip girmişti. Adamın vücudu titriyor, gözyaşları durmadan akıyordu. Aldığı her nefeste bıçağın sapı sallanıyordu.

Yavaş, acılı bir ölüm olacaktı.

Bıçaklar çıkarılmadığı sürece kan kaybından ölmesini engelleyecekti. Ben bittiğine karar verene dek nefes almasına izin verecektim. Öylece acı çekip asılı kalmaktan başka bir seçeneği yoktu.

“Bunu bilmeni ummazdım, Michael,” dedim bir bıçak daha alırken. “Fakat ben de Tanrı gibi olduğuma inanmıyorum.”

Bıçağı elimde döndürdükten sonra kolumu başımın arkasına kaldırıp fırlattım. Michael’ın sol eline saplanırken hareketlerimden hiç ses çıkmamıştı.

Ağzından küfürle karışık haykırışlar dökülmeden saniyeler önce kemiğin parçalanma sesini duyabilmişim. Acele etmeden dairesel tahtaya sabitlenmiş adama yaklaştım.

Her bir adımım ölümcül ve kendinden emindi.

Eldivenli elimle Michael'ın çenesini kavradığımda sesim son derece düz çıkmıştı. Sıvı formuna girmiş gece kadar sakin-di.

“Ben herhangi bir tanrıdan bile kötüyümdür. Burada merhamet ya da mucizeye yer yoktur. Ben ölümünün koruyucu aziziyim. Ancak ben izin verdiğim zaman ölürsün.”

Lyra'yı hayatıyla tehdit eden adamın, Michael'ın kocaman hıçkırıkları duyuldu. Onun üzerindeki gücümü fark ettiğinde iş değişmişti. Artık ayakkabımın altındaki küçük, rahatsız edici bir böcekten farksızdı.

“Seni kim işe aldı?” diye tekrar sordum. Yüzü bağırmaktan kızarmıştı. Gözyaşları ve sümükleri birbirine karışmıştı. “Söylemen yararına olur, Michael. Yoksa bunu bütün gece sürdürebilirim.”

Onu parçalamış, erkekliğini paramparça etmişim. Barikatlarını yıkmış, geriye canının derdine düşmüş çaresiz bir adam bırakmışım.

“Stephen Sinclair,” dedi sıkılı dişlerinin arasından ağlayarak. “Bize Stephen Sinclair iş verdi.”

Yüzümde hiçbir şaşkınlık yoktu. Hepimiz Hollow Heights dekanının bir şekilde Halo'ya dahil olduğunu biliyorduk. Rosemary daha ölmeden bile onun nasıl bir yılan olduğunu farkındaydık.

“Neden?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Bize sadece işten bahsetti. Kızı yakalayıp biraz korkutmamızı istedi,” dedi öksürerek. “Sebebini sorunca, sürünerek yozlaşmış arkadaşlarına gitmesini ve onlara neye ulaştıklarını anlatmasını istediğini söyledi.”

Elim bacaklarının arasındaki bıçağı kavrayıp sertçe sağa sola çekiştirdi. Ağzından bir yardım ılgığı daha yükseldi.

“Başka ne biliyorsun?”

Michael başını kaldırıp acıyla gözlerini sıktı. Farklı bir ger-

çeklik hayal ediyormuş gibi bir hali vardı. Sanki içinde bulunduğu kâbustan kurtulmayı diliyordu.

“Lyra olmaması gerekiyordu aslında,” diye mırıldandı. “Bize Sage Donahue’yu yakalamamız söylendi ama biz...”

“Siz?” dedim bıçağı biraz daha bastırarak. Sözcükler acıyla boğazına takılmıştı.

“Sarışın bir genç gelip karşı çıktı. Yüzünde kötü bir yara izi vardı. Stephen’dan Sage yerine Lyra Abbott’ı seçmesini istedi. Ona göre grubun en zayıfı Lyra’ymış ve çabuk dökülürmüş.”

Rook’un Easton Sinclair’e duyduğu öfkenin, benimkine karıştığını hissedebiliyordum. Daha önce boynunu kırmama ramak kalmıştı, o zaman ondan kurtulmam gerektiğini bilmiydim.

“Başka bir şey olmadığından emin misin?”

“Eminim,” diye çığlık attı. “Hepsi bu. Ben bu kadarını biliyorum. Tanrı üstüne yemin ederim.”

Bana verebileceği bilgilerin bu kadar olabileceğine ikna olarak başımı salladım. Aletine bıçak saplıyken çok az erkek yalan söylemeye devam ederdi ve Michael onlardan biri değildi.

Yüzünde renk yoktu. İyice solmuştu, hızla kan kaybediyordu. Onunla işim artık bitmişti. Amacımıza hizmet etmişti ve artık hayatına son vermekte özgürdüm.

Uzanıp avucundaki bıçağın sapını kavradım ve hızla çektim. Yarasından sızan kan eldivenimi kapladı. Lyra’nın sesini duyduğumda bıçağı nefes borusuna saplamama saniyeler kalmıştı.

“Bekle.”

Başımı çevirip ona baktım. Çekim alanıma kapılmış gibi bana doğru yürüyordu. Sanki bir mıknatıstı ve bana çekilmekten başka çaresi yoktu.

Alistair ve Rook aramızdaki etkileşimi sessizce izliyordu. Birbirinin galaksisinde nasıl bulunacağını bilmeyen, yörünge- de dönen gezegenlerin arasında sıkışmış iki insandık.

“Ben yapmak istiyorum,” diye mırıldandı.

Keskin ve beklenti dolu bakışlarla yüzüne baktım

“Ne yapmak istiyorsun? Kelimelerini kullan, evcil şey.”

Dudaklarından durgun bir nefes döküldü. Duruşunu dikleştirdi, çenesini havaya dikti. “Onu öldüren kişi ben olmak istiyorum.”

Lyra artık dış dünyaya gösterdiği o kırık dökük, ürkek kız değildi. Öldürme dürtüsü ve gizli güzelliğiyle bir araya gelmiş bir güçtü. Bu karanlık, kötü kadın intikam almak istiyordu.

Azrail’in yoldaşı, sevgilisi ve sağ koluydu.

Yaklaştığında nefesini yüzümde hissettim. Midemde bambaşka bir şeyin açlığı birikiyor, kör edici bir arzu beni yakıyordu.

Onun kadar güzel birisini daha önce hiç görmemiş, hiç bu kadar etkilenmemiştim. O kadar büyülenmişim ki, karşımdaki aptalın canını alacak kişi olmamak bile canımı sıkamamıştı.

Avucumun içindeki bıçağı ona uzattım. Parmakları bıçağın sapını kavrayarak benden aldı. Bir adım çekilip kolumu Michael’a doğru uzattım ve Lyra’ya yolu açtım.

Eğilip ağzımı kulağına dayadım. “Beni gururlandır, sevgili hayaletim.”

Tenine değen nefesimden etkilenmemişti. Tahtaya doğru adım atışını izledim. Ölüm kraliçesi kemik ve dişten yapılma tacına sahip çıkıyordu.

Çarpık, hatta ahlaksızca gelse de pantolonumdaki gerginliği görmezden gelemiyordum. Tuttuğu bıçakla boğazına zararsız bir çizgi çektiğinde erkekliğim kabarmıştı.

“Bana bak,” dedi kontrolün kendisinde olduğunu belli eden bir sesle. “Bana bakmanı istiyorum.”

Adamın talimatına uymadığını görünce bu defa hâlâ kasıklarının orada etine saplı olan bıçağa yöneldi. Bıçağı döndürdüğünde adam inledi. Sonunda gözlerini açtığında Lyra talebini tekrarladı.

Yüzleşmekten korktuğu gizli yanını kabullendiğini görmek ağzımı sulandırmıştı. İçindeki açlığın her bir zerresine sahip çıkıyordu. Bıçağı tamamen çekip aldığı anda adam boğulur gibi oldu.

Kan kot pantolonunun önünü kapladığında acı dolu bir çığlık daha yükseldi.

“Şimdi sana zayıf görünüyor muyum?” Daha önce hiç duymadığım bir özgüvenle konuşuyordu.

“Lütfen... Özür dilerim. Tanrım, merhamet et,” diye inliyordu. Kocaman açılmış gözbebekleri merhamet için yakarıyordu. İçindeki canavarın açlığı olmasaydı, herkesin uzaktan tanıdığı Lyra belki onu affedebilirdi.

Bir anlığına duraksadı. Sadece adamın inlemeleri ve sızlanmaları duyuluyordu. Lyra’nın her iki bıçağı da avucunda döndürüşünü izledim.

Michael başını kaldırıp Lyra’nın gözlerine baktı. “Senin Tanrının seni affedebileceğini düşünebilirsin,” diye fısıldadı Lyra. “Ancak benim de aynı merhamete sahip olduğumu düşünecek kadar aptalmışsın.”

Bir anda olmuştu. Öyle hızlıydı ki, bir an isabet ettiremediğini bile düşünmüştüm. Az önce gözlerinin açık olduğu yerde artık iki bıçak saplanmıştı.

Bıçakların keskin uçları gözbebeklerinin yumuşaklığını delip geçmişti. Parçalanmış dokunun ve akan kanına dayanamayıp ölmüştü. Açık ağzından belirsiz homurtular geliyordu.

Lyra ellerini sapların etrafına dolayarak bıçakları geri çekti ve bu defa kafatasının derinliklerine doğru itti. Bir süre önce canını almaya çalışan adamın kemiklerinden gelen çatırtıyı duyabiliyordum.

Öyle bir güç kullanmıştı ki, kafatası arkasındaki tahtaya sabitlenmişti. Çizgiler halinde sızan kan yanağında dağınık çizgiler oluşturuyordu.

Güç. Rahatlama. Gurur.

Michael'ın cesedi hâlâ orada asılı duruyordu, ağzı hafifçe açık kalmıştı. *Leonardo Da Vinci*'nin insan bedeni üzerine yaptığı o sanat eserinin şeytani bir versiyonuna benziyordu.

Bir intikam haçıydı.

Arkadaşımın varlığını daha sesini duymadan fark etmiştim. Kulağıma dolan sesi titrekti.

“O lanet derecede korkutucu, dostum.”

“Hayır.” Dudaklarımın kenarı sadece benim fark edebileceğim kadar kıvrıldı. “O olağanüstü.”

O benim sadık öğrencimdi.

Küçük evcil hayvanım.

BÖLÜM YİRMİ

Piyano Adam

Lyra

“Evet, ben iyiyim,” diye mırıldandım. Gözlerimi kapatıp başımı cama yasladım. “İnanın bunlar çoğunlukla yüzeysel kesikler. Dikişe bile gerek yok.”

Tabii bu daha az acıdığı anlamına gelmiyordu ama histerik arkadaşlarımın bunu bilmelerine gerek yoktu.

“Onu geberteceğim!” Sage’in arkadan yükselen çığlıklarını duyabiliyordum, sesi titriyordu. “Lanet olası Halo’dan daha büyük bir belayla uğraşmak zorunda kalacaklar. Yalan söylemek için umarım geçerli bir bahanesi vardır, yoksa sikini kopartacağım.”

Onlara ben de yalan söylemişim, bunu düşünmek göğsümün ağrımasına neden oldu. Beni çadırın dışına çıkardıktan sonra Rook’un bakışlarının nasıl ezildiğini hatırladığımda içim sızlamıştı. Bakışlarında daha önce görmediğim bir hüznü vardı.

Beni kot ceketıyla sarmış, hastaneye götürmek için yalvarıp durmuştu. Yaşananlara sebep olduğundan dolayı defalarca özür dilemişti.

Bu gece olanların onun hatası olmadığını söylemiştim. Yine de konu suçluluk duygusu olduğunda Rook'un bununla nasıl başa çıktığını iyi biliyordum. Arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmanın cezasını tamamen kendisi üstlenirdi. İçi içini yedi ve Sage böyle hissetmemesi için çok uğraşırdı.

Mesela Silas beş aydır hastanede olmasına rağmen Rook hâlâ suçluluk duygusundan kurtulamamıştı. Silas'ın ilaçlarını bırakmasını bir şekilde engelleyebileceğini düşünüyordu.

“Size söylememelerini ben istedim. Benim için endişelenmenizi istemiyordum. Bana kızabilirsiniz. Sadece iyileşmem için bana bir gün verin ve öyle kızın. Sözlerini tutmaya çalıştıkları için onlara kızmayın.”

Bilmeleri gereken her şeyi çoktan öğrenmişlerdi. Easton'ı evine kadar takip etme kararını kendi başıma aldığımı biliyorlardı. Olayın çözüldüğünden ve sirk çadırının ortasında, tahta kazığa çakılmış bir adamın olduğundan da haberdarlardı.

Gerisi...

Gerisini sonra konuşacaktık, belki de hiç konuşmazdık. Nendense ikincisinin bir seçenek olmadığını düşünüyordum. Yaptığım şeyi açıklamak zorunda kalacaktım. Fakat o anda konuşacak ne enerjim ne de isteğim vardı.

“Ne kadar inatçısın, yanında olabilirdik,” diye fısıldadı Briar. “Ama seni seviyoruz. Gelmemizi istemediğinden emin misin? Yanımızda atıştırmalık şeyler ve korku filmi de getirebiliriz. Temizlenmene yardım ederiz.”

“Bu gece yalnız kalmak istiyorum.” Gözlerimi bir anlığına sürücü koltuğunda oturan kişiye çevirdim. “Yatak beni çağırıyor. Yarın gelip bana biraz daha bağırırsınız, olur mu?”

İkisi de hayal kırıklığıyla ofladılar ama en sonunda kabul ettiler. Uyanır uyanmaz onları aramamam halinde kapıma dayanacaklarını söylediler. Kendimi sessizliğe bıraktım. Pahalı deri sırtımı ısıtıyordu. Her tarafım kanla kaplı olmasına rağmen

o rahatlatıcı kokunun içinde uykuya dalabilirdim.

Burada kendimi güvende hissediyordum.

“Michael’ın cesedini oraya bizim bıraktığımızı anlayacaklar. Farkındasın, değil mi?” Bu konuşmanın en azından duşa kadar beni ayık tutacağını düşünüyordum. “Polis gelip sorular sorarsa ne diyeceğim?”

Thatcher gözlerini yoldan ayırmadan direksiyonu bir anlığına sıkıca kavradı, ardından elini biraz gevşetti. Kırmızı kalıntılar solgun tenine yayılmıştı, ikimiz de kan içindeydik.

Gece ağırlaşırken bizi birbirimize bağlayan ip biraz daha güçlenmişti. O bunun farkında olmayabilirdi. Dudaklarımda hâlâ dudaklarının elektriğinden kalan cızırtılar vardı.

“Gelmeyecekler,” dedi Thatcher sakince. Direksiyonu çevirip garaj kapısına yaklaştı. “Stephen olanları duyacaktır. Koklamaya vakit bulmadan köpekleri geri çağırır. Pisliği halının altına süpürecek. Fakat Sinclair mesajı açıkça alacak. Eğer oyun oynamak istiyorlarsa oynayacağız.”

Başımı salladım. Oturduğum yerde doğrulmaya çalışırken yanağımın içini ısırdım. Karnıma yakıcı bir acı yayıldığında usulca inledim, ellerim karnımdaki yaralara uzandı.

“Yaralarını içeride saracağım.” Hâlâ bana bakmıyor, gözlerini karşıda tutuyordu.

Onunla gelmemi söylediğinde beni evime bırakmak istediğini düşünmüştüm. Kasabanın derinliklerinden onun evinin önüne çıkana kadar nereye gittiğimizi anlamamıştım.

“Büyükannen...” dedim yanaklarım kızararak. “Yani varlığım onun için sorun olur mu?”

Yaşadığımız bunca şeyden sonra böyle önemsiz bir şey sormak kulağa biraz salakça geliyordu. Ancak May Pierson saygın bir kadındı. Duş almaya ne kadar ihtiyacım olsa da ona saygısızlık etmek istemezdim.

“Evin batı kanadı bana ait. Nadiren o tarafa geçer. Senin

geldiğini bile bilmeyecektir.”

Araba evin önüne yanaşıp park etmeden önce kademeli olarak yavaşlamıştı.

“O...” Yutkunup ona baktım. “Benim kim olduğumu biliyor mu?”

Ne demek istediğimi anlamıştı. Arkadaşlığımızı bilip bilmediğini sormuyordum. Aileleri için ne anlama geldiğimden haberdar mıydı? Hayatta kalıp annesinin ölümünün hikâyesini anlatan ve oğlu Henry Pierson’ı hapse gönderen küçük kız olduğumu biliyor muydu?

“Evet.”

Tepki verecek veya başka sorular soracak zamanım yoktu çünkü çoktan arabadan inmek için bacağını dışarı çıkarmıştı. Sanırım eleştirel, alaycı ve daima sözümü kesen Thatcher’ı, bu sessiz ve düz haline tercih ederdim.

Durgunluğu beni şaşırtıyordu.

Yorgunluktan nefes alamaz hale gelmiştim. Kapının koluna uzandığımda tüm kemiklerim ağrıdı, kapıyı güçlkle ittim. Bir anda azalan adrenalinim beni güçsüz kılmıştı.

Gücümü besleyen o açlık duygusu ve dürtü kaybolmuştu. Doymuş halde, içimdeki karanlık mağarasında dinleniyordu. Sonrasıyla başa çıkabilmem için beni tek başıma bırakmıştı. Bomboş hissediyordum, sanki kendimi kaybetmiştim.

Asıl sorun da buydu. Her şey durulup öfke ve zarar verme ihtiyacı geri çekildiğinde, duygusal acı yaşamaya devam ediyordu. Açık bir yara gibi nefes alıyor, durmadan kanıyordu.

Onu öldürmek, öldürme dürtümü beslemişti.

Ancak yaralarımı tedavi etmemişti.

Üzerimde gezen ellerinin hayaleti ya da kulağımdaki sesi hiçbir yere gitmiyordu. Oksijen eksikliği yüzünden göğsümde hissettiğim yanma da geçmemişti. İntikam, şiddet ve yok etme arzumu dizginlemeye yetmişti.

Yine de annemin ölümünü izleme korkusunu ya da bir şekilde onun intikamını alma arzumu asla yok etmiyordu. Bunu yapmıştım çünkü hak etmişlerdi ama hiçbir şey değişmemişti.

Asla hiçbir şeyi değiştiremiyordu.

Dizlerim titriyordu. Ayaklarımın üzerinde bir saniye bile duramadan Thatcher bir kolunu belime doladı. Diğerini bacaklarımın arkasından geçirerek beni kaldırdı.

Zarif bir hareketle beni kollarının arasına almıştı. Bedenin serinliği, beni canlı canlı tüketen düşüncelerimi bir anlığına dondurmıştı.

Onun kollarında yalnız değildim.

Yüzüne ve konuşmadığı için sabit duran çenesine baktım. Beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş, bunu her gün yapıyormuşuz gibi taşıyordu.

“Bana öyle bakmayı kes.”

Gülümsememek için kendimi zor tutarak başımı eğdim.
“Tamam.”

Evin sol kısmına doğru ilerlerken göğsüne dayadığım kulağım kalp atışlarını dinliyordu. Mükemmel bir ritimle, sabit ve sağlıklı bir tempoyla atıyordu. O sesi dinlemek benim kalbimi de yatıştırmıştı.

Çok az sağlıklı duygusal anım vardı.

İnsanlar tanıdık bir koku aldığında geçmişe dönerdi. Ya da öğrencilik günlerinden utandırıcı bir anıyı aniden hatırlayıp aynı mahcubiyeti yeniden hissederlerdi. Belki de oynadığınız ve kazandığınız bir oyun olurdu. O yaşanan duygu, hatıranın kendisinden bile daha güçlüydü. Tetikleyici unsurlar olayları bir kere daha yaşama şansı verirdi.

Fakat benim durumum farklıydı. Benim tüm hatırlatıcılarım, beni korkutup kızdıran anılarla bağlantılıydı.

Bir kokuyla hayatımın en kötü gecesine geri dönebiliyordum. O anda artık okulda ders dinliyor ya da evimde kitap okuyor olmuyordum. Kendimi o dolabın içinde, annemin ölümünü yeniden izlerken buluyordum.

Sınıfta da olsam, insanların bana bakıyor olabileceğini bilsem bile o anda Henry'nin annemin cesedinin üstündeki halini ve öldürülüşünü izlerken elimden hiçbir şey gelmediğini hatırlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Nefes alamıyor, bir türlü sakinleşemiyordum. Bir kar küresinin içine hapsolmuş halde o travmayı yeniden yaşıyordum.

O küreyi çatlatıp beni içinden çıkarabilen tek kişi Thatcher'dı.

Fiziksel olarak bir şey yapmıyordu ama o hayallerimin arasına girdiğinde her şey daha iyi hissettiriyordu. Annemin yatak odasındaki hatırasının içine girdiğinde ona sarılır, anısının beni güvende hissettirmesine izin verirdim. Gerçeğe yeniden dönene kadar beni rahatlatırdı.

Thatcher başkalarının en kötü kâbusuydu.

Oysa beni en kötü kâbuslarımdan uyandıran kişiydi.

Evin girdiğimiz tarafı çoğunlukla karanlıktı. Mutfağı ve oturma odasındaki pahalı koltukları güçlkle seçebiliyordum. Birkaç basamak tırmanıp biraz daha ilerledik. Geçtiğimiz karanlık koridorda her şey bulanıktı.

Yatak odasının kapısı kolayca açıldı. Kafamın çarpmaması için yan dönerek içeri girdi. Thatcher'ın odası hem tam beklediğim hem de hiç ummadığım gibiydi.

Hevesli gözlerim mekânın her bir santimetrekaresini adeta içiyordu. Tavan inanılmaz derecede yüksekti. Duvarlarla zemin yumurta kabuğu rengine boyanmıştı. Yatağı yere yakındı, beyaz yorganı yeni kabartılmış gibi görünüyordu ve yastıklar

mükemmel bir şekilde düzenlenmişti.

Her şey oldukça modern, temiz görünüyordu. Tam da hayal ettiğim gibiydi ama bir yandan da yaşanmamışlık duygusu vardı. Masasında kâğıtlar, yerde ayakkabılar yoktu. Hiçbir kişiselleştirme ya da bakım izi olmaması orayı bir yandan da ıssız bir hale getiriyordu.

O kadar bitkindim ki, odasında olmanın tadını çıkaramıyordum. Her şeyin onun gibi koktuğu özel yerinde, evinin duvarlarının arasında olduğuma bile sevinemiyordum.

Beni zorlanmadan duşa taşıdı, tavandaki birden fazla musluktan su akmasını sağlayan bir düğmeye bastı. Gri fayanslı duş muhtemelen benim evimden bile pahalıydı.

“Duş al,” diye mırıldandı. “Ben misafir odasındakini kullanırım. Bandajlarla dönene kadar odada bekle. Sanırım duş jelim ve saç ürünlerim senin için uygundur. Yoksa başka bir şey mi isterdin?”

Yüzümün kızardığını biliyordum. İçten içe bedenimdeki kanın utancımı örtmesini umdum. Ona duş jelinden hiç bahsetmemeliydim. Asla unutmayacağını bilmem gerekiyordu.

“Sorun yok,” dedim boğazımı temizleyerek. “Şey, bunu yapmana gerek yoktu. Beni eve götürsen de olurdu. Senin düşündüğünün aksine, kendime bakabilirim.”

“Farkındayım.”

Kapıya doğru yürüyüşünü izledim. Eli kapı kolundayken duraksadı, sırtı kaskatıydı. Hiçbir şey söylemeden sadece bekledim. Söyleceklerini duymayı bekliyordum.

“Seni duydum,” dedi tereddütlü bir sesle. “Çılgılık attığında seni duydum.”

Ardından küçük bir *klik* sesiyle kapı kapandı. Gözlerim az önce onun durduğu yere dalmıştı, söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Çaresizce attığım yardım çılgılığı karşılık bulmuştu, beni duymuştu.

Duşun altına girmem biraz zaman aldı. En sonunda suyun altına girebildiğimde otomatik pilota geçmiş gibi hareket ettim. Acele etmeden vücudumu onun duş jeliyle köpürttüm, ipeksi şampuanımı buklelerime sürdüm.

Sıcak buharın altında zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Su üstümdeki bütün kanı temizlediğinde dışarıdan hafif bir müzik sesi geldiğini duydum. Piyano tuşlarının uzaktan gelen mırıltısı kulaklarıma doluyordu.

Midem merak ve heyecanla düğümlenmişti. Duşu kapatıp vücuduma sıcak bir havlu sardım. Giyecek kıyafetimin olmadığını o anda fark etmiştim.

Bir süre seçeneklerimi düşündüm. Thatcher beni daha önce de çıplak görmüştü, bunun da farklı olmadığını düşünüyordum. Gerçi bu defa yaşadıklarımız çok daha... yoğun hissettiriyordu. Daha yumuşak ve huzurluydu.

Yani bize ait olmayan her şeydi.

Zonklayan bedenimle kapıyı araladığımda tüm buhar yatak odasına doldu. Müzik artık çok daha yüksek sesle duyuluyor, melodiler tuşlardan coşkuyla süzülüyordu. Yatağın üstünde düzgünce katlanmış bir yığın kıyafet vardı.

Fakat Thatcher önündeki enstrümanı çalarken onunla bir olmuş gibi bana bakıyordu. Akıcı bir parçaydı. Nerede başlayıp nerede bittiğini söyleyemiyordum.

O odada piyanonun önünde saatlerce oturunu, parmaklarının her bir küçük hareketini mükemmelleştirmek için çalıştığını hayal edebiliyordum.

Bedeni her bir notayla birlikte sallanıyordu. Islak saçları yüzünün önüne düşmüştü, gözleri kapalıydı. Nefesimi kesecek kadar alışılmadık şekilde dağınık görünüyordu. Yakası iliklenmemiş siyah gömleği göğsünü açıkta bırakıyordu.

Parmakları siyah-beyaz tuşların üzerinde gezinirken karın kasları esniyordu. Hareketleri öyle hızlıydı ki, siyah ve beyaz renkler birbirine karışıyordu. Onun gri dünyasında yaşamaktan başka seçenek bırakmıyordu.

Bundan daha güzel bir şey duymamış, daha büyük bir yetenek görmemiştim.

İlk kez Thatcher'm ne hissettiğini ya da düşündüğünü merak etmedim. İlk defa bir şekilde... biliyordum.

Şarkı sözleri bana duymam gereken her şeyi söylüyordu. Akorlar ve notalarla konuşuyordu. Ne hissettiğini anlayabilmem için beni içine çekiyordu.

İliklerimde hissediyordum. İçindeki acıyı, derinlerinde var olan ve başka kimselerin görmediği o hüznü görüyordum. Gözlerimin önündeydi, kulaklarımı gıdıklıyordu.

Onu sonsuza dek izleyebilirdim. Sanırım onu gerçekten görebilmek böyle bir şeydi.

Keder ve hüznün, ruhumu onunkine bağlayan ipleri delip geçiyordu. *Tanrılar*. Zavallı kalbim onun için ağlıyordu. Kasvetli müziğin notaları eşliğinde gözyaşı döküyordu.

Bu müziğin en saf haliydi.

Daha önce hiç deneyimlemediğim gerçek bir iletişim biçimiydi.

Şarkı zarif bir şekilde sona erdiğinde oda sadece onun nefesiyle dolmuştu. Gözlerini bir süre daha kapalı tuttu. Ardından açıp doğrudan yüzüme baktı.

Onu izlerken yakalanmıştım. Ben daha durduramadan kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladı. "Özür dilerim. Ben asla..."

"Orada olduğunu zaten biliyordum," diye araya girdi taburesinden kalkarken. "İzleyicimin farkındayken orada dikildiğin için özür dilemene gerek yok."

"Thatcher," dedim kaşlarımı çatarak. "Çaldığımı biliyordum ama bu..." Kaşlarım istemsizce çatıldı. "...inanılmazdı. İnsan-

lara çalman harika olurdu. Dünyayı gözyaşlarına boğardı...”

“Dünyanın başka bir müzisyene daha ihtiyacı yok.”

Banyo kapısının arkasından çıktığımda odasının serin havasıyla karşılaştım. Kahretsin, üzerimde yalnızca bir havlu vardı.

“Peki sadece sana ne dersin? Sence dünyanın buna ihtiyacı yok mu?”

Bakışları boştu, sanki gözlerinin ardında sadece hiçlik vardı. Cevabını tek bir kelime söylemeden veriyordu.

“Sanırım bunun cevabını biliyorsun, Lyra,” diyerek yataktaki giysi yığınının doğru yürüdü. “Giyinmeyecek misin? Yoksa havluyla kalmayı mı tercih edersin?”

Söylediği her şey beni kıvrandırıyor. Yanaklarım kızardı. Sanki o konuştuğunda, vücudum utanmak ya da uyarılmak dışında ne yapacağını bilemiyordu.

Acayip sinir bozucuydu.

Ona doğru yürürken aramızdaki tek ses, parlak zemine değen nemli ayaklarımın sesiydi. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Bu kadar kusursuz biriyle aynı odada olmak çok zordu. Gerçi o anda o kadar da kusursuz sayılmazdı. Islak saçları hâlâ gözlerinin önüne düşüyordu. Alaska’nın en serin sularını andıran gözlerinin ne kadar nadir olduklarının farkındaydım. Üstündeki gömlek, karnındaki her bir çizgi ve çıkıntıyı gözler önüne seriyordu. Kasları her nefesinde esniyordu. Kalçalarının iki yanında tehlikeli bir şekilde pantolonunun beline doğru inen minik vadiler vardı...

Bir dakika.

“Dövme mi o?” dedim gözlerimi kısarak. Kıyafetleri tamamen unutup ona yaklaştım. “Dövmen mi var?”

“Evet.” Boğazını temizledi. “Dövme yaptırabilecek yaşıyım. Bizim çocuklarda da var.”

“Evet ama sen Bay Dokunulmaz’sın. Sürekli temiz olması gereken, insan öldürürken eldiven giyen birisin. Senin dövmen

olmaz.”

Dairesel mürekkebin izleri göğüs kafesinin hemen yanında gizleniyordu. Bir madeni paranın detaylı bir tasarımıydı. Charon’un obolosu, bir zamanlar annemin gözlerine bıraktığı paranın aynısıydı. Aynısı Silas’ın bileğinde de vardı.

“Çocuklarla birlikte mi yaptırdınız? Hepinizde var mı?”

Bulmacanın bir parçasını daha çözmek istercesine yaklaşıma-ya çalıştım ama biri ona fazla yaklaştığı zamanlarda hep yaptığı gibi kesip attı. Bir engerek yılanının ani saldırısı gibiydi.

Bir adım ileri atıyorsa, on adım geri gidiyordu. Hep böyleydi.

“Kıyafetleri istiyor musun, yoksa istemiyor musun?” dedi sertçe. Sesi her zamanki soğukluğunda sayılırdı ama o gece beni bulduğundan beri ilk kez böyle konuşmuştu.

Bakışlarımı dövmesinden ayırıp gözlerine çevirdim. Ellerim bana verdiği eşyalarına uzandı. Parmaklarımın arasındaki kumaşı hissedince sessizce gülümsedim.

Yumuşacık kumaşı tanımamama imkân yoktu.

Kaşmir.

Fakat kıyafetleri elimden hızlıca çekti. “Önce bandaj yapmam lazım.”

Başımı salladım. “Olur.”

“Otur.”

Oturdum.

“Sırtüstü uzan.”

Dediğini yaptım.

“Ben evcil köpek falan değilim,” dedim ters bir sesle. Oysa her dediğini yapıyordum.

“Değil misin?” diye mırıldandı. Dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. “Neredeyse beni kandırıyordun.”

Boğazımdan yükselen kahkahayla birlikte kırık bir kaburgadan kaynaklandığını tahmin ettiğim acıyı hissettim. “Az önce

şaka mı yaptın sen?”

“Bu seni sözlerim konusunda daha rahat hissettirecekse öyle olsun. Evet, şaka yaptım.”

Yüzümdeki gülümsemeden kurtulmam zordu çünkü Thatcher resmen sırtıyordu. Hem de kötücül gülüşlerinden değildi. Keyifli, neredeyse mutlu bir gülümsemeydi.

Önümde diz çökerken, “Havlunu çıkar,” diye emretti.

“Ne? Neden?”

Kalp atışlarım aniden hızlanırken sıktığım bacaklarım adeta birbirine yapışmıştı. Onu dizlerinin üstünde görmek bana doğru gelmemişti. Lyra Abbott’ın, Thatcher Pierson’a diz çöktürmesi fikri aklıma yatmıyordu.

“Hâlâ kanaman olup olmadığını ve yaralarının temizlenip temizlenmediğini görmem gerek. Bunu üstünde havlun varken yapamam.” Çok klinik bir açıklama yapmıştı. Sanki o doktordu, ben de ilgilenmesi gereken hastasıydım. Ben çıplakken bana bu kadar yakın durmasının vücuduma neler yaptığının farkında değilmiş gibi davranıyordu.

“Neden? Ben... Şey olmaz mı...”

“İzin ver de sana neler yaptıklarını göreyim, evcil şey.” Boğazının derinliklerinden gelen hırıltı sıçramama neden oldu. “Göster bana, ben de o kaçanın izini süreyim. Sana dokunmanın bedelini ödeteyim. Göster ki, bunu düzeltebileyim.”

Havluyu bırakırken yutkundum. Serin hava meme uçlarımı sertleştirdi yüzüm kızardı. Havlunun belime kadar kaymasına izin verip üst gövdeyi tamamen ona açtım.

“Tamamen aç,” dedi emredercesine.

Yanağımın içini ısırdım. “Bana dokunmadılar,” diye fısıldadım.

Neyse ki o meseleyi deşmemişti.

Gözlerim karnıma kaydığında gördüğüm manzara karşısında yüzümü buruşturdum. Hâlâ kan sızan birkaç kesik vardı,

bazıları diğerlerinden daha derindi. Yan taraflarımdan başlayıp karnıma uzanıyorlardı. Kalçakemiğime kadar giden kesiklerden biri iz bırakacak kadar derin gözükiyordu. Göğüs kafesimi süsleyen morumsu kızıl çürükler karşısında tiksinerik kaşlarımı çatıttım.

Korkunç görünüyorlardı. Berbat haldeydim. Bana iğrenç şeyler yapmışlardı.

Gözlerimin yaşadığını hissedince Thatcher'ın tepkisini görmemek için bakışlarımı duvara çevirdim. İhtiyacım olan tek şey tiksinerik bana bakmasıydı. Beni gördüğünde iğrenmesini asla istemiyordum.

Parmaklarını tenimde hissettim. Soğukluğu yerimden sıçramama sebep olmuştu. İşaretparmağını yumuşak dokunuşlarla kalçakemiğimin üzerinden kaburgalarımaya doğru kaydırđı.

İlk başta ilaç sürdüğünü ya da yaraları temizlediğini sandım. Ancak aşağı baktığımda yalnızca parmaklarını gördüm. Işıl ışıl gözlerle bana bakıyordu. Karşımda aydınlık bir yüz vardı.

Onu hiç böyle nazik görmemiştim. Gözlerinde yumuşacık bir şey vardı. Evrenin sırlarını yeni keşfeden bir çocuğa benziyordu.

“Burada çillerin var.”

Nefesim boğazımda düğümlendi, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Hatta ciğerlerimi nasıl yeniden aktif edeceğimi bile bir an unutmuşum. Parmakları vücuduma yayılmış, açık kahverengi tondaki lekelerin üzerinde geziniyordu. Kendine engel olamıyormuş gibi bir hali vardı.

Derin kesiklerden birinden akan kan özgürce karnıma doğru ilerliyordu. Thatcher'ın eline bulaştı ama o hareketlerine devam etti.

Parmağını fırça gibi kullanarak kırmızı sıvıyı tenime yaydı

ve bedenimi bir tuvale çevirdi. Önümde dizlerinin üstüne çökmüş halini izlerken gözlerime inanamıyordum. Yontulup şekillendirilmiş, güzelce detaylandırıldıktan sonra biz ölümlülerin arasına inmiş bir tanrıya benziyordu.

Karnımda gezinen şehvet acımı azaltıyordu. Bedenimin sıcaklığı artarken bacaklarım gerildi, merkezimin sızladığını hissedebiliyordum.

Thatcher'a dokunmak başka birine dokunmaya benzemezdi. Aynı hissi asla vermezdi. Onu yüzeysel olarak değil, iliklerime kadar hissediyordum. Tenini tenimde hissettiğimde ruhumun derinliklerinden mutluluk mırıltıları yükseliyordu.

Hayal gücüm bile bu hislerin hakkını veremezdi.

Gövdeme doğru yaklaştı. Beni bacaklarımı aralamaya zorlayıp geniş omuzlarına yer açtığında sanki zaman durmuştu. Bu kadar mahrem bir yerime değen teninin serinliği ile ürperdim. Sıcaklığımı soğuturken her şeyin gittikçe daha gerçek hissettirmesini sağlıyordu.

“Çok soğuksun,” dedim soluk soluğa. Havlum bacaklarımın arasına gömülmüştü, hassas kadınlığımı ondan gizliyordu.

“Başkaları da senin fazla sıcak olduğunu söyleyebilir,” diye fısıldadı. Ağzı karnımın ortasından, tenimi boyayan kırmızı çizgilerden bir santim uzaktaydı. “Ama mesele de bu, değil mi? Sen çok sıcaksın, bense çok soğuşum.”

İkimiz ışık ve karanlıktık, dengede duran gri maddeyi yapıyorduk. İyi ve kötüydük, yaşadıklarımızdan bağımsız olarak her birimizin ruhunda olduğunun kanıttık.

Thatcher için ne ifade ettiğimi, onun benim için ne anlama geldiğini daima biliyordum. Yaşadığımız an, onun da bunu görmeye biraz daha yaklaştığını hissettiriyordu.

“Ben senin gülünüm,” diye mırıldandım. Soğuk dudaklarıyla bana dokunduğunda keskin bir nefes aldım. Dilinin ıslaklığı tenimde geziniyor, yaydığı kanı yalıyordu. “Sen de benim di-

kenimsin.”

Eğilip baktığımda başını iki yana salladığını gördüm.

“Hayır,” dedi boğuk bir sesle. Dilinin her bir dokunuşunu merkezimde hissediyordum. “Sen benim hayaletimsin, Lyra Abbott. Benimsin. Sadece benimsin. Beni izliyorsun, benim için var oluyorsun.”

Keyif verici bir acıyı iliklerime kadar hissederken havluyu çeken sinsi parmaklarının farkında bile değildim. Odanın serin havası kaygan kıvrımlarıma değdiğinde onun önünde çırılçıplak kaldığımı anlamıştım.

Tamamen açıkta ve savunmasızdım. En zayıf halimle diki-liyordum, o da tam bunu görmek için karşımdaydı. O bıçak-lar Michael’ın beynine indiğinde tüm keskin taraflarım eriyip gitmişti. Şimdi Thatcher’ın önündeyken içi boşalmış ve par-çalanmış bir kızıdan başkası değildim. Sevildiğimi hissetmek, arzulanmak için çırpınıyordum.

“Bu seni ne yapıyor?” diye sordum nefes nefese. Başımı yeniden eğdiğimde kanlı ağzını daha da aşağı kaydırıldığını gör-düm. Aylar önce o fanteziyi kurduğumu hatırlayıp bir *dejavu* hissiyle ürperdim.

“Ben senin musallat olduğun adamım.” Altdudağı göbek deliğimin yanından geçerken midem kasıldı. “Kokun, gülüşün, dokunuşun... Seni gördüğüm ilk andan beri her gün peşimdey-din.”

Başımı eğip uyluğuma yumuşacık bir öpücük kondurdu. Ba-caklarımı kavrayan elleri, dokunuşunun altında parçalanaca-ğımdan korkarcasına nazik hareketlerle tenimi okşuyordu.

Bedenimle birlikte kalbim de yükseliyordu. Buz gibi do-kunuşlarının altında varlığımın her bir zerresi alev alıyordu. Göğsümü ve içimi kaplayan gerginlik artık dayanılmaz bir hale gelmişti. Her an patlayacak gibiydim, üstelik henüz fazla bir şey bile yapmamıştı.

Bir katilin sadistik elleri dizlerime dokunuyordu. Giriş hakkı talep ediyordu. Bunlar merhametsizce işkence edip ölüm bahşeden ellerdi. Uyluklarım aralanarak ona sınırsız izin verdi.

Kanlı ve acımasızlardı. Yalnızca o elleri arzulayabilirdim.

“Tatlısın. Benim için çok tatlısın, evcil şey,” diye mırıldandı.

Göğsüm düzensiz nefeslerimle hızlı bir tempo içinde inip kalkıyordu. Ağzını kadınlığımda hissetmeyi çok istiyordum. Ateşli olarak tanımlanabilecek bir şekilde onun için sancı çekiyordum.

“Thatcher,” diye inledim. “Lütfen, buna ihtiyacım var...”

Siktir, neye ihtiyacım vardı?

“Neye ihtiyacın var?”

Gözlerim bana sabitlenen bakışlarına kilitlenmişti.

“Her şeye. Herhangi bir şeye. Sadece... Lütfen.”

Dilinin kıvrımlarıma ilk dokunuşuyla derin bir inilti boğazımdan yükseldi. Bedenimin alt kısmında şimşekler çakarken daha önce hiçbir şey beni aynı anda hem canlı hem de ölüme bu kadar yakın hissettirmemişti. Dilini aşağı yukarı hareket ettirerek her noktayı yalıyordu. Kıvrımlarımda geziniyor, kadınlığımı titreten bir iniltiyle tadıma bakıyordu.

“Çaresiz amcığının tadının bu kadar güzel olmasının sebebi ben miyim? Benim için bu kadar tatlı olmak istiyor, değil mi?”

Başımı sallarken gözlerim arkaya kaydı. Islak ağzının sürünmesini daha fazla hissetmek için kıpırdanmaya başladım. Dilini klitorisimin etrafında döndürdü, ağzı hassas duyularımı uyarınca kendimi ona doğru ittim.

Thatcher’ın bedeni soğuk olsa da ağzı sıcaktı. Sıcağımı bir sıvı gibi kadınlığıma akıtıyor, içimi daha önce hiç deneyimlemediğim bir ateşle dolduruyordu.

Acele etmiyor, her bir santimin tadını çıkararak beni zayıf kılan her bir zerremi keşfediyordu. Klitorisime gösterdiği özel

ilgi karşısında dişlerimi altdudağıma geçirdim.

Sıcacık diliyle çizdiği dairelerle karnımdaki sarmal gitgide sıklaşıyordu. İnanılmaz derecede gerilmiştim. Bir eli karnımda gezinirken diğer elinin iki parmağını kanla kapladı. Ardından bacaklarımın arasına, dudaklarının altına doğru kaydırıldı.

“Ah...” Titrek bir nefesle aldım. Girişime baskı yapan parmağı dar duvarlarımın içine dalmadan önce beni iyice kızıştırdı.

Başıma gelen korkunç şeyleri alıp boşalmam için kullanması, içimde çarpık hislere neden oluyordu. Sanki bu gecenin bendeki anlamını baştan yazıyordu. Bu sayede yara izlerime yeniden baktığımda o korkunç adamları hatırlamayacaktım.

Bunun yerine Thatcher’ın önümde diz çöktüğünü, bedenimi keşfeden parmaklarını ve kadınlığımı yutan ağzım anımsayacaktım.

Kan yaşam gücümüzdü. Tutku, şehvet ve kalplerin rengiydi. Bizi insan yapan, iki kişiyi olabilecek her şekilde birbirine bağlayan bir şeydi. Yaşamı ve ölümü belirleyen bu sıvıyı paylaşmak, bağ kurmanın en samimi şekliydi.

Onunla beraber olmak, ölümle yaşam arasında gidip gelmekle eşdeğerdi. Onunla her ikisine de hazırdım. Hem ölmek hem yaşamak, hem var olmak hem de çürümek istiyordum.

Aşağı baktım ve bir parmağım daha içime sokuşunu izledim. Eline bulaşan ıslaklığımla kanım birbirine karışmıştı. Erotik, ruhumu parçalayan bir manzaraydı. İniltilerim dudaklarımdan süzülüyordu. Kalçalarımı umarsızca, muhtaç bir halde ona doğru itiyordum.

Ona muhtaçtım. Onun için çaresizdim. Ona sahip olabilmek için böyle olacaktım. Daha fazlası olacaktım.

Gözlerini benden hiç ayırmıyordu. İçimdeki düğüm dağılmaya yaklaşırken yorganını sıkıca kavradım.

“Benim zavallı, küçük evcil hayvanım,” diye mırıldandı. “Boşalmak istiyorsun, değil mi? O tatlı sıvının hepsini ağzıma

boşaltmak istiyorsun.”

“Evet, evet,” diye haykırdım. Parmaklarını içimde sabit bir hızla hareket ettirmeye başlaması bile beni o coşkulu doruğun zirvesinde tutmaya yeterdi. Hem çok fazlaydı hem de yetmiyordu. O da bunun farkındaydı.

“Hadi, sevgili hayaletim. Biraz daha çaba göster. Bana ne kadar istediğini göster ve hak et.”

Sözleriyle birlikte dilini klitorisime bir kez daha dokundurdu. Öfkeyle sızlanırken ellerimi yatağa bastırdım ve güçlü parmaklarına karşı daha fazla ivme kazanmak için kalçamı kaldırdım. Kendimi ona doğru iterek parmaklarının içimde durmadan kaybolmalarını izledim.

Thatcher’ın gözbebekleri genişledi. Sanki zihnimden geçirdiğim kirli düşünceleri okuyabiliyordu.

Çok yaklaştım. Beni eliyle becerirken sırtımdan ve göğsümden ter damlaları süzülüyordu. Çabam bana bir ödül kazandırmış olmalıydı çünkü dilini kadınlığıma bastırdı, zirveye tırmanmam için ihtiyacım olan baskıyı sundu.

Sıvı zevk bedenimden şelale gibi dökülüyordu. Orgazmın etkisiyle karnımın derinliklerindeki yarık iyice ikiye ayrılmıştı. İçimde kopan çığlıklar paramparçaydı, hırpalanmıştı. Sırtım yay gibi gerilirken bacaklarım titredi ve eline boşaldım.

“İşte bu,” diye beni övdü. Bacak aramdaki yapışkan sıvıyı yaladı. “İşte bu, benim kanlı kızım.”

Dilinin her hareketi vücuduma elektrik akımı gönderiyordu. Uyluklarımı yaladığı sırada tüm duyularım hassaslaşmıştı. Göğsünden boğuk bir inilti yükseldi. Zevk dalgaları geri çekilirken bile homurtuları devam ediyor, kadınlığımı coşkulu bir karmaşaya sürüklüyordu.

Göğsümde bir ağırlık vardı, düzensiz bir tempoyla yükselip alçalıyordu. Vücudumu rahatlatmak adına nefeslerimi düzenlemeye çalıştım. Ancak Thatcher geri çekilip ağzının sıcaklığı

uyluklarımı terk ettiğinde bile titremelerim devam ediyordu.

Mutlulukla ısıldayan gözlerimi açtım. Thatcher kucağına bakıyordu. Öne doğru eğilirken kaşlarımı endişeyle çattım. Uzuvarım ağırlaşmıştı, yorgunluk ve ağırlarım intikam alırcasına şiddetle geri dönmüştü.

“Thatch,” diye mırıldandım. Kucağına bir bakış attığımda kot pantolonunun önünde koyu bir leke gördüm. Ağzım şaşkınlıkla açıldı. “Yoksa sen...”

“Görünüşe göre,” dedi boğazını temizleyerek. Fakat şehvetin sisi hâlâ dilinin üzerindeydi. “Aletim de tadını sevmiş, evcil şey.”

BÖLÜM YİRMİ BİR

Rakibin Zaafı

Thatcher

“Afiyet olsun.”

Tepsiyi önümüze yemekten keyif almamızı değil, daha çok gebermemizi istiyormuş gibi bırakmıştı. Bakışlarımı masamızdan ayrılan servis elemanına çevirdim.

“Acaba bize servis yapacak kişiyi seçmek için taş-kâğıt-makas mı oynuyorlar?”

Tilly's'de müşterilerle birlikte çalışanlar da orada olmamızdan dolayı duydukları endişeyi saklamıyorlardı. Aşçının arkadaşlarının sipariş ettiği yemeklere fare zehri koyduğunu öğrensem bile şaşırırmazdım.

Görünür korkuları ve gömülü kıskançlıkları artık sürpriz değildi. Küçükken neden sürekli baktıklarını, neden hep sokağın karşı tarafından yürüdüklerini ya da gizlice fısıldadıklarını sorgulardım.

Hem olmak istedikleri hem de yıkmak istedikleri şey olduğumu anlamam çok zamanımı almamıştı. Babamın adı bir virüs

gibi beni takip etmeseydi, yine de onların sohbet konusu olacağımı biliyordum.

Hepimiz olurduk.

Oturduğumuz köşenin diğer tarafından, “Kısa çöpü o çekmiş olmalı,” diye takıldı Briar. Alistair’ın koruyucu bir şekilde onu sarmalayan koluna yaslandı.

“Ponderosa Springs’in en adi şerefisiziyle yatmak, kötü servisi telafi ediyor mu?” diye mırıldandı Rook. Oturduğu yerden arkama doğru uzanıp patates kızartması sepetini kucağına aldı.

Sage’in arkasında, oturağın tepesine çıkmıştı. Sage onun kaba sorusuna gözlerini devirdi ama bir şey söylemedi.

Briar fırsatı kaçırmadı. “Bu seninle yattığım anlamına gelmez mi?” diye karşılık verdi.

Kız arkadaşının cevabına şaşkınlık ve kahkaha karışımı bir tepki veren Alistair’ın boğazından gürültülü bir öksürük çıktı. Hafifçe sırttım. Briar’ı sevmiyor olabilirdim ama Rook’un aptallığını yüzüne vurmasını seviyordum.

Rook yalandan dudak büktü ve yüzünü Sage’in çilek sarısı saçlarına gömmek için ona doğru eğildi.

“Benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin, bebeğim?”

“Sen kaşındın,” dedi Sage. Gülümseyerek ellerini Rook’un dağınık saçlarında gezdirdi.

Hafif bir zil sesiyle restoranın kapısı açıldı. Dikkatimi maruz kaldığım çiftler buluşmasından ayırdım ve bir çift çamurlu, sarı yağmur botuna çevirdim.

Masamıza doğru gelen ıslak adımları duyuyordum. Yeni misafirimiz yüzünü yırtık pırtık lacivert bir paltoyla gizlemişti. Fakat kenarlarından fişkırان bukleleri onu ele veriyordu.

Lyra süzülerek ilerliyordu. Parmakları çapraz taktığı çantasının askısına dolanmıştı. Konuşmuyor, dikkat çekmiyordu. Onun gelişini neredeyse kimse fark etmemişti.

Ona kısa bir bakış atıp tatsız yemeklerine ve sıkıcı sohbetlerine geri dönmüşlerdi. Hiçbirinin ilgisini çekmemiştir.

Oysa benim tek görebildiğim oydu. O neon ışıklı restoranda ilgimi çeken tek şeydi.

Bana verdikleri tepkiden çok farklıydı. Aval aval bakıp fısıldaşmak için bile duraksamamışlardı. Lyra ufacık bir çabayla çevreye uyum sağlamış, hemen fark edilmez bir hale bürünmüştü.

Ancak birkaç kişi bakışlarımın çoktan dışlanmış grubumuzdan başka yere kaydığını fark edince onu gördüler. Önce tek bir bakış attılar. Ardından ikinci ve üçüncüsü geldi. Benim dikkatimi çeken kadını açıkça izlemeye başlamışlardı.

Omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum. Onu izlediklerinin farkındaydı. Alışık olmadığı ve rahat hissetmediği bir duygu olduğundan emindim. Kapüşonunun içinde büzülüyor, gölgelerin arasına umutsuzca karışmaya çabalıyordu ama artık çok geçti.

Hepsi de aynı boş soruyu soruyordu.

Kim bu kız?

Beynime şiddet dolu bir düşünce yayıldı.

Her masayı gezip ona bakan tüm gözleri yerlerinden söke-
rek akbabalara yedirmeye ve sonra polisten kaçmaya yetecek kadar zaman bulabilir miydim?

Masaya geldiğinde kızlar onu sıcak sözlerle karşıladı. Başındaki kapüşonu çekince dudağındaki yarık ve yanağındaki çirkin morluk ortaya çıkmıştı. Kenarları sararmaya başlamış olsa da orta kısmındaki mor kısım hâlâ belirgindi.

“Merhaba,” dedi boş masalardan birindeki sandalyeyi çekerek. “Kusura bakmayın, kütüphanedeydim ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ben...”

“O sandalyeyi alamazsın.”

Restorana neredeyse bıçakla kesilebilecek kadar yoğun bir

sessizlik çöktü. Gözlerimi Lyra'dan ayırıp az önce yemeğimizi getirenden farklı ama aynı onun gibi somurtan erkek garsona çevirdim.

Lyra'nın yüzü utançtan kıpkırmızı kesildi. "Özür dilerim. Rezerve olduğunu bilmiyordum."

Lyra'nın seviyesinin açıkça altında olan adam ona doğru eğilip konuştuğunda, öfkenin taze tadı boğazıma dolmakta gecikmedi.

"Değil zaten, canım," dedi alaycı bir tavırla. "Ama burası bir restoran ve o sandalye ödeme yapan müşterilere lazım olabilir. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Lyra utangaç ve itaatkâr bir tavırla, hoşuma gitmeyecek kadar akıcı bir hareketle sandalyeyi yerine geri itti. Ancak sandalyeyi yakalayıp soğuk metali kavradım ve olduğu yerde tuttum.

Önünde eğilmesi gereken tek kişi bendim. Küçük evcil hayvanımın kim olduğuna dair o herifin bir derse ihtiyacı vardı. Benden başka bir erkeğin önünde eğilmesine tanık olmayı reddediyordum.

"Biz ödeme yapan müşteriler değil miyiz?" dedim sağlam bir sesle. İfadesiz bakışlarımı restoran müdürü olduğunu gösteren yaka kartına indirdim.

Sözünü kesmem karşısında gözleri şokla hafifçe irileşmişti. Sanırım Rook'un patlayıcı kişiliğiyle ya da Alistair'ın sert bakışlarıyla karşılaşmayı umuyordu.

Benimle uğraşmayı beklemediğini anlamıştım.

Hepimiz meselenin sandalye olmadığını biliyorduk. Mesele, etrafta istedikleri gibi dolaşan koca kötü kurtlara karşı durmaya çalışan cılız kasaba imajını korumaktı.

"Elbette," dedi boğazını temizleyerek. "Fakat bu saatlerde biraz yoğun oluyoruz. O sandalyeyi belki başkaları..."

"Kimsenin bu sandalyeye ihtiyacı var mı?" diye sordum

yüksek sesle. Sesim durgun salonda yankılandı. Kimse yerinden kıpırdamamış, nefes bile almamıştı. Sadece sessizlik vardı.

Müdüre -ismi Josh- dönüp baktığımda yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördüm. Yanına indirdiği kollarının ucundaki sıkılı yumruklarına baktım.

“Şirket politikası,” diye ısrar etti beklediğimden fazla karşı koyarak. “O sandalyeyi alamaz.”

Başımı sallarken dudaklarımın kenarı kıvrıldı. Sandalyeyi bıraktım, oturduğum yerden kalktım. Ceketimi ilikledikten sonra Josh’ın yanına ilerledim.

Gövdem onunkinin üzerinde hâkimiyet sağlıyordu.

Sadece boyla ilgili bir durum değildi.

“Bana tekrar ‘hayır’ de,” diye meydan okudum.

“Ben...” Kekeledi. Gözlerimin içine bakmaya zorlanırken yardım için birilerini arayarak etrafına baktı ama onu benim elimden almaya hevesli kimseyi bulamadı.

“Bu lanet restorandaki tüm sandalyeleri almak isterse alır,” dedim. “İstersem bu çöplük restoranın üzerinde olduğu arazinin her santimini satın alırım. Üstelik bunu sadece arkadaşlarımdan seni arazinin üstünde canlı canlı yakmalarını izlemek için yaparım.”

Josh’ın yüzü yemyeşil olmuştu. Üzerime kusmayı düşünüyorsa, omurgasını çıkarıp kendime atkı yapardım.

Sandalyeyi yeniden aldım ve Lyra’nın oturması için ona doğru çevirdim. Ucuz metalin yere sürtünme sesi geldiğinde dikkatimi yeniden adama verdim.

“Beni anlıyor musun?” diye sordum keskin bir sesle.

Yutkundu, bir sonraki kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu. “Evet, efendim. Sizleri rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

Başka biri olsaydım bu kadarıyla yetinebilirdim. Gururu kırılmış bir halde, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak gitmesine izin verirdim.

Ancak ben sadistik bir adamdım ve dünyanın sahibi olduğunu düşünen erkeklere öyle olmadıklarını hatırlatmak en büyük eğlencemdi. Bunun için yaşıyordum.

“Özür borçlu olduğun kişi ben değilim,” diye düzelttim. Yüzünde boş bir ifadeyle bana bakan Lyra’ya döndüm. Gözlerimle sandalyeye oturmasını işaret ettim.

Yanağının içini çiğneyerek sessizce itaat etti ve sandalyesinin arkasına geçip onu olması gereken yere, masamıza yönlendirdi.

“Karışıklık için özür dilerim, hanımefendi. Benim hatamdı.” Tuttuğu nefesini bıraktı. “Başka bir isteğiniz var mıydı?”

“Biz...”

Bir kez daha Lyra’nın lafını böldüm. “Vişneli kola. Daha fazla kafan karışmadan halledebilecek misin?”

Josh başıyla onayladı, ardından masamızın ters istikametine doğru adeta koşarak uzaklaştı.

“Buna gerek var mıydı?” dedi Lyra. Yüzü hâlâ utançtan kıpkırmızıydı.

Dönüp ona baktım. “Senden altta olan insanlara başını eğmeyi kesersen, ben de böyle bir şey yapmam. Yerini bil, evcil şey.”

Gözlerinde soru dolu bir ifade belirse de sessizliğini korudu. Masamıza garip bir sessizlik hâkim olmuştu. Herkes konuşmayacak kadar şaşkındı. Genelde eylemlerimi kimseye açıklamadığım için yine öyle yapacaktım.

Havada süzülen patates kızartması Lyra’nın göğsüne çarptı. “Görünüşe göre böcek kraliçesi, Thatcher’ın buzdan kalbine girmeyi başarmış.”

Lyra nazıkçe gülümserken ben de Rook’a ortaparmağımı gösterdim. Dizleri benimkilere değdi. Muhtemelen beraber geçirdiğimiz son anları hatırlıyordu çünkü yanakları kızarmıştı. Aniden acıktığımı hissettim. Açlıktan ölüyordum ama iştahım Tilly’nin çöpten farksız yemeklerine değildi.

Boğazını temizleyip etrafa hızlıca baktıktan sonra konuştu. “Haber var mı?”

“Ne haberi? Dizlerimize kadar boka battık. Üstelik her saniye batmaya devam ediyoruz. Daha detaylı sorsan iyi olur,” diye homurdandı Rook.

Bu sefer haklıydı, tam on ikiden vurmuştu. Burada ördek ailesi gibi öylece oturmuş, durduramayacağımız bir belanın üzerimize gelmesini bekliyorduk.

“Sirkle ilgili diyorum. Polis herhangi bir açıklama yayınladı mı?”

“Babamın masasma bir şey gelmedi. Dün bizzat gittim ve karakolda da kimse böyle bir şeyden bahsetmiyordu.”

Rook ile inişli çıkışlı ilişkilerine rağmen Theodore Van Doren, konumu sayesinde bize Ponderosa Springs’teki bütün adli olaylarla ilgili harika bilgi sağlıyordu.

Bir bölge savcısı olarak sadece Rook’a gizli belgelere erişim izni vermekle -bundan haberi yoktu- kalmıyordu, ayrıca ofisi de polis merkezindeydi.

Rook’un kısa bir ziyareti sayesinde her şeyden haberdar olabiliyorduk.

“Bu dertlerin en küçüğü,” dedi Alistair oturduğu köşeden. “Göze gözdü sonuçta. Stephen skoru biliyor. Bize kim gelirse yakacağımızın farkında. Riske girmez.”

Polis arabasına atılmayacağını öğrenince Lyra’nın omuzları gözle görülür bir rahatlamayla gevşemişti.

Endişeli bir şekilde yüzünü sıvazlayarak, “Her gün uyandığımda hapishaneye biraz daha yaklaşıyormuşum gibi hissediyorum,” diye mırıldandı Briar. “Neden Ponderosa Springs besin zincirinden uzaklara gidip bildiklerimizi paylaşmadığımızı anlamıyorum. Bırakalım da bu işi profesyoneller halletsin.”

Alistair’ın kız arkadaşının omzundaki eli tutuşunu sıkılaştırdı. Onun hapishaneye gidişini görmektense ölmeyi tercih

edeceği belliydi. Bu şey ne Briar ne de Sage'e dokunmazdı. Hayatlarının geri kalanını mahvetme pahasına da olsa, çocuklar buna izin vermezdi.

“Elimizdeki kanıtlar bizi de kendisiyle birlikte aşağı çekecek bir şeye bağlı,” dedi Sage usulca. “Elimizde kendimizi de ateşe atmadan dayanabileceğimiz sağlam bir şey yok. Ayrıca federal polise bile güvenmiyorum. Onlara güvenmenin sonunun ne olduğunu geçen defa gördük.”

“O zaman...”

“O zaman ne?” diye karşımdaki sarışının sözünü kestim. “Kayıp federallerin nerede olduğunu mu söyleyelim yani? Bir cinayet işlerken seks çetesini de keşfettiğimizi mi anlatalım? Büyük planın bu mu?”

Briar dik bakışlarını üzerime dikerken yumruklarını sıkmış, dudakları düz bir çizgi halini almıştı.

“Sen gerçekten pisliğin tekisin, Pierson. Ben en azından bir çözüm bulmaya çalışıyorum. Sadece kendini düşünmek eğlenceli olmalı.”

“Öyle,” dedim onu biraz daha sinirlendireceğimi bilerek.

Onunla tartışmanın anlamı yoktu. Briar beni tanımıyordu ve tanısa bile anlamazdı. Biz her anlamda birbirimizin tam tersiydik.

Aramızda bir orta yol hiç olmamıştı, asla da olmayacaktı.

Briar muhtemelen küfretmek üzere yeniden ağzını açtığı anda Lyra araya girdi.

“Stephen belediye başkanlığına oynayacak,” dedi hızlıca. En yakın arkadaşını etkili bir şekilde susturmuştu.

“Ne?”

“Masasında kampanyasıyla ilgili bilgiler gördüm. Yakında insanları topladığı bir tür partide açıklayacak.”

“İçeri nasıl girdin?” diye sordu Sage. “Sinclair ailesi güvenlik protokolleri konusunda acayip sıkıdır.”

Omuz silkti. “Bütün gün Easton’ın peşinde dolandım. Bektan, bomboş muhabbetlerini dinledim. Sonra evine kadar onu takip ettim. Salak herif kapıyı kilitlemeyi unuttu. Fırsatı bulunca içeri daldım.”

Neredeyse ölümüne neden olan olayın ayrıntılarını anlatırken garsonumuz kısa bir süreliğine masamıza uğradı, siparişimizi bırakıp hemen uzaklaştı.

Düşünmeden bir pipet açtım ve içeceği sessizce Lyra’ya uzatmadan önce pipeti içine yerleştirdim.

“Bulduklarının hepsi bu kadar mı?” diye sordu Alistair.

Bundan daha fazlası olduğunu umuyordum. Eğer kendini bu kadarcık bir şey için, Stephen’in belediye başkanlığı kampanyası yüzünden tehlikeye attıysa ölmüş olmayı dilemesini sağlayacaktım.

“Godfrey’e para ödüyor. Bilgisayarında bazı faturalara rastladım. Ne için olduğuyla ilgili bir açıklama yoktu ama...” İçeceğinden bir yudum aldı. “Çok fazla para vardı.”

“Vay canına,” dedi Rook heyecanla. Ellerini başına götürüp bacaklarını havaya savurdu. “Etkilendim. Demek ki Stephen sikiini yalayan orospularına para ödüyormuş öyle mi? Kim derdi ki...”

Egom dönüp Lyra’ya “sana demiştim” dememek için büyük bir savaş veriyordu. Hepimiz ona Godfrey’in düşündüğü gibi birisi olmadığını söylemiştik.

Yine de herkesin içindeki iyiliği görme isteği olmasaydı, bugün olduğu kişi olmazdı. Birine dair küçücük bir umut da olsa çekip çıkarmak isterdi.

O böyle birisiydi ve hep böyle olmuştu.

“Ayrıca bir kapı buldum. Kitaplığın arkasına gizlenmişti ve asma kilitle korunuyordu. Vergi bilgilerini saklamak gibi sıradan bir şey için de olabilir Yine de bahsetmeye değer bir şey gibi geldi.”

“Muhtemelen orada deri kıyafetlerini saklıyordur...”

Briar’ın sözünü keserek, “O kapıyı tam olarak nasıl buldun?” diye sordum.

Bana bakarken yüzünde uysal bir ifade belirmişti. “Çalışkanlığım ve saf dedektiflik yeteneklerim sayesinde.”

Yanağının içini çiğnerken başını başka tarafa çevirdi. En sonunda, “Ayağım halıya takıldı ve masasındaki bir heykele çarptım. Kitaplığı harekete geçiren şey bu oldu,” diye mırıldandı.

Masadaki herkes gülerken ben de aynı duygunun boğazımı gıdıkladığını hissettim. “Bu daha doğru bir versiyon gibi geldi,” diye mırıldandım.

Kendi kendine bir şeyler mırıldandı, muhtemelen bana küfür ediyordu. Çantasından telefonunu çıkardı. Şifresini girişini izledim ve bana tamdık gelen bir şeyler gördüğümü sandım. Açtığı fotoğrafı herkesin görmesi için masaya doğru çevirdi.

“Bu da vardı. Sanırım bir program olmalı. Stephen’in 13. Terminal’de birileriyle buluştuğu tarihler olabilir mi? Ne anlama geldiğinden emin değilim. Belki siz bilirsiniz diye düşündüm.”

“13 numaralı terminal,” dedim. “Ponderosa Springs’in otuz kilometre dışında bir liman. Kaçırılan kızları kargo gemileriyle göndermekten daha iyi bir fikir olamazdı değil mi?”

Orası yakınlardaki tek limandı ve Portland’in deniz terminallerinden mal taşımakla yükümlü bir yerdi. Anlaşılan insan taşımacılığına da yardım ediyordu.

Zihnimizdeki noktaları birleştirmeye çalışırken son iki yılda gördüğümüz şeyleri ümitsizce anlamlandırmaya çabalıyorduk.

“İnsan alıp satmak bu kadar kolay mı yani?” diye sordu Briar kaşlarını çatarak.

Kafa karışıklığı sinir bozucu olsa da doğru bir noktaya parmak basıyordu. Teksas’ta küçük bir kasabada büyümüşü, böyle şeyler onun için ancak televizyonda raslayacağı türden şeylerdi.

“Yeterince paran varsa öyledir,” diye karşılık verdi Rook. “Parayla her şeyi kolayca yapabilirsin.”

“Şaşırdım. Sinclairlerin bırak insan ticareti yönetecek kadar zeki olmalarını, iki beyin hücrelerini dahi bir araya getirebileceklerinden emin olamazdım doğrusu,” dedi Sage. Bir zamanlar neredeyse aile olacağı insanlar hakkında konuşurken sesi soğuktu.

“Bunlar hâlâ bir şeyler ispatlamak için yeterli değil,” diye belirtti Alistair. “Rook, Silas’ın bilgisayarına girebildin mi? Sinclairlerin mülkünden herhangi bir güvenlik kamerasına erişebildin mi?”

“Donuyla ortalarda dolaşan Easton haricinde mi?” dedi Rook yüzünü buruşturarak. “Hayır, ofiste ya da bilardo odasında herhangi bir kamera yok. Birinin bir şey saklayabileceği her nokta karartılmış. Godfrey çok sık gelip gidiyor ama şüpheli bir şeye raslamadım.”

Rosemary adına intikam arayışımıza başladığımızda bu kadar derinlere inmeyi hiç istememiştim. Ponderosa Springs’te yanlış yaptığımızı düşünen birilerinin, bizi en zayıf noktamızdan vurmayı istediğini düşünmüştüm.

Kim olduğunu bulacaktık ve işimiz bitecekti. Yollarımızı ayırıp kasabaya dikiz aynamızdan bakacaktık. Asla bu kadar derine inmemesi gerekiyordu.

Ben bir seks çetesini çökertecek bir kahraman değildim. Hiçbirimiz değildik. Fakat Silas’a olan sadakatim yüzünden vazgeçemiyordum. Ne kadar uzarsa uzasın, o “yeter” diyene kadar gidecektik.

Bunu ona ve Rosemary’ye borçluydum.

“Çıkmaz sokak,” dedi Briar iç çekerek. “Tek bulduğumuz şey çıkmaz sokaklar oluyor.”

Elini saçlarında gezdirip Alistair’ın kollarına iyice yaslandı. Teselliği insanları parçaladığını bildiğim o kollarda aradı.

Alistair kendisini yalnızca Briar'ın bir arada tuttuğunu düşünüyordu.

“Yani bekliyoruz, öyle mi? Yani tek yapabileceğimiz bu, değil mi?”

“Neyi bekleyeceğiz? Halo'nun sözünü tutmasını mı?” dedi sarışın istediğinden de fazla zehir saçarak. “Yoksa seninle ya da Lyra'yla başladıkları işi bitirmelerini mi? Sonra da Alistair ve Sage için gelmelerini mi bekleyeceğiz?”

Korkuyordu.

Briar'dan dalgalar halinde korku yayılıyordu. Belki sesli olarak bunu söylemese de gözlerinden okunuyordu. İçinde büyüüp boğazından fişkırıyordu.

“Küçük hırsız...”

“Hayır, Alistair. Bunu yapma, böyle söyleme,” dedi Briar tutmakta zorlandığı gözyaşlarıyla. “Seni kaybetmeyeceğim. Hiçbirinizi kaybetmeyeceğim. Anlıyor musunuz?”

Korkuyordu ama kendisi için değildi. Alistair için korkuyordu. Sevdiği insanlar için korkuyordu. Onu bu kasabanın acımasız gerçekleriyle yüzleştirmekten korkuyordum. Briar'a duyduğum o küçücük saygı kırıntısı göğsümde titreşiyordu. Anlaşılan dünya bile yıkılsa Alistair'ı korumak için her şeyi yapardı ve aynı şey Alistair için de geçerliydi.

Alistair muazzam acılara gebe elleriyle kadınının yanağındaki bir damla gözyaşını nazıkçe sildi. Öne eğilip ağzını Briar'ın kulağının yanındaki saçlarına dayadı ve yalnızca onun duyabileceği bir şeyler fısıldadı.

O anda duygular en yüksek noktaya ulaşmıştı, açıkçası daha da derinleşmesini istemiyordum. Ellerimi masaya yasladım, tam kalkacağım sırada Lyra bana seslendi.

“Sen tehdit mi aldın? Ne zaman? Nasıl bir şey?”

“Önemli değil.”

“Vazgeçmezse canlı çıkamayacağını söyleyen bir mektup

aldı,” dedi Rook. Her zaman olduğu gibi karışmaması gereken bir şeye daha burnunu sokmuştu.

“Sen kendi işine bak,” diye patladım.

“Bana neden söylemedin?” dedi Lyra ısrarla.

Gözlerindeki acıyı, hüznü parıltıyı görebiliyordum. Fakat onun endişesine ya da kaygısına ihtiyacım yoktu. Beni koruyamazdı çünkü ben bir kurban falan değildim.

Özel derslerimiz haricinde iletişim kurmamamız gerekiyordu. Arka planda yaptıklarımızdan bu insanların haberi yoktu ama Lyra olan biteni ortalığa saçmak üzereydi.

“Bu sohbet burada bitmiştir.”

Ayağa kalktığımda yumuşak itirazları kulaklarıma doldu.

“Ama...”

Bakışlarımı ona dikip başımı sertçe iki yana salladım. Sanki bir çocuğu bir daha konuşmaması için cezalandırıyordum.

Parlak, yaşlı gözleriyle bana bakmak onun işi değildi. Ben ne bir trajedinin parçasıydım ne de kaybetmek için endişeleneceği birisiydim. Onun için öyle olmamalıydım ama tam tersinin geçerli olduğu yüzünden okunuyordu.

O endişe dolu gözlerle bana istediği kadar baksa da umurumda değildi. Çocukluğumu kendime nasıl bakacağımı, duygularıma karşı zihinsel olarak kendimi nasıl savunacağımı ve fiziksel olarak kendimi nasıl koruyacağımı öğrenerek geçirmiştim.

Fakat biyolojik ya da kimyasal olarak hiçbir anlamı olmayan bir nedenden dolayı, Lyra’nın yanındayken sonradan pişman olacağım şeyleri yapmamak gittikçe zorlaşıyordu. Avucumu başına koymak, saçlarını okşamak ve ağzımı vücuduna dayayıp benim için endişelenmesine gerek olmadığını söylemek gibi şeylerden kendimi uzak tutmalıydım.

Kendimi bildim bileli dokunmak ve dokunulmak benim can düşmanımdı. Yine de konu Lyra olduğunda tenim ona dokun-

mak için yanıyordu. Keskin kenarlarım ondaki yumuşaklığı arzuluyordu. Göğsüm korkunç bir spazm geçirerek kilitlenip sıkıştıyordu. O restorandan çıkıp derhal uzaklaşmalıyım. O kirli yağmur çizmeleriyle tanıdık kokusundan uzağa gitmeliydim.

Mesafe koyarak Lyra'ya ve kendime beni önemsemesine ihtiyacım olmadığını hatırlatabilirdim. Fiziksel olarak uzak dursam, üzerimdeki anısını askıya almak daha kolay olacaktı.

Arkamı döndüm, umursamaz bir tavırla elimi sallayarak veda ettim. Normalde etrafıma dikkat etmezdim. Yolum her zaman açık olurdu çünkü insanlar önüme çıkmazdı. Ben etrafta olduğumda kenarlara geçip benden kaçınırlardı.

Oysa bugün göğsüme çarpan birini hissetmişim. Yüzümü ifadesiz tutarken sert bakışlarımı aşağı çevirdim. Herkesin benden kısa olduğunu varsaymam yanılttı ama nadiren yanılıyordum.

Esprili, kedi biçimindeki gözler bana bakıyordu. Yabancı ve aşırı özgüvenli bir tavır içindeydiler.

“Uzamsal farkındalık. Biraz işine yarayabilir, ne dersin?”

Bakışlarımı istemesem de o dikkatsiz yabancınn üzerinde gezdirdim. Aksanma bakılırsa Kanadalı olmalıydı. Kadın, bana ağına yakalanmış masum bir sinekmişim gibi bakıyordu.

“Sanırım aynısını sana da önerebilirim. Biraz da terbiye eklemek fena olmaz,” dedim soğuk bir tavırla.

“Kesinlikle haklısın. Özür dilerim,” dedi aşırı özgüvenli bir sırtısla. “Ben Odette Marshall ve bu da partnerim Gerrick Knight. Virginia Özel Kuvvetler’den geliyoruz. Son cinayetlerle ilgili danışmanlık yapmak üzere çağrıldık.” Elini sıkmam için bana uzattı. “Görgü kurallarını bu defa unutmak istemedim.”

Jestine karşılık verme niyetim olmadan sadece yüzüne baktım. Erkek meslektaşını da inceledim. Damarlarını patlatmakla tehdit eden bedeninde kas üstüne kas birikmişti. Saçları asker tıraşı kesilmişti. Ellerini arkada birleştirmiş, soğuk bir ifadeyle duruyordu.

“Biriyle tanışmaktan memnun olursanız elini sıkmak kibar bir davranış olur,” diye ımrıldanıp ellerimi cebime soktum. “Yine de çabanız takdire şayan.”

Odette Marshall sol gözü sıkıntıyla seğirirken bile bana gülümsemeye devam ediyordu. Zayıflığı kimse sevmezdi. Özellikle de yetki sahibi olduklarını düşündüklerinde.

Varlıklarından ziyade bu yolculuğu yapmalarının bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım.

“Siz de kanıtları saklayıp rüşvet almayı planlıyor musunuz?” Cevap vermelerini beklerken dilimi şaklattım. “Bunun bütün FBI üyelerine mi, yoksa sadece sizin meslektaşlarınıza öğretilen bir beceri mi olduğundan emin olamadım.”

Cain McKay ile Finn Breck’in koruma ve hizmet yemini altmda yaptıkları aptallıklar tüm dünyaya yayılmıştı. Ne yazık ki yayılan bilgilerin hiçbiri onları Halo’ya bağlamıyordu, yine de itibarlarını gözden düşürmeye yetmişti.

Sanki bir önemi varmış gibi... İkisi de ölmüştü. Birinin ölümü belgelenmişti, diğeri ise sözde kaçaktı.

“İçin rahat olsun, Thatcher. Biz sadece iyi niyetle yanıtlar arayan iki dedektifiz,” diye mırıldandı. “Thatcher, değil mi? Doğru söyledim sanırım.”

Kendine olan güveni benden üstün olduğunu düşünmesinden kaynaklanıyordu. Dosyamı okuyup birkaç bilgi topladığı için bir şekilde üstünlük hissine kapılmıştı. Hatta hepimiz hakkında bir şeyler bildiğinden şüpheleniyordum.

Oysa düşündüğünün aksine, bana karşı bir üstünlüğü yoktu. Ya benim yanımda olurdunuz ya da ayağımın altında.

“Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, dedektif? Yoksa bahriyeli ile tur mu atıyordunuz?” dedim sohbetten çoktan sıkıldığımı belli ederek.

Gerrick onun askerlik rütbesiyle ilgili varsayımına şaşırırsa bile belli etmemiştir. Ortağı liderliği ele alırken sessizce izlemeye devam ediyordu.

“Aslında var,” dedi ellerini göğsünde kavuşturarak. “Bizim için birkaç soruya cevap verip veremeyeceğini merak ediyorduk. Ne de olsa buralısın ve anladığım kadarıyla fazla zekisin. Bu davaya yön vermemiz konusunda bize çok yardımcı olabilirsin.”

Alay etmek istesem de kendimi tutmuştum. Benimle böyle mi ilerlemek istiyorlardı? Ciddiler miydi?

“Dedektif,” diye mırıldandım gülümseyerek. “Etkilendim ama egomu okşamaktan lütfen kaçının. Bu işte pek de iyi olduğunuzu söyleyemem. Fakat yönlendirme istiyorsanız...”

Cebime uzanıp cüzdanımı çıkardım ve bir gözünden çektiğim kartviziti ters çevirerek ona uzattım.

“Bunu GPS servisine yazarsanız, sizi doğrudan avukatıma götürecektir. Benimle ilgili sorularınızı fazlasıyla istekli bir şekilde cevaplayacağından eminim.”

“Hadi ama. Refakatçiye mi ihtiyacın var? Gözetim altında olmadan soru cevaplayamıyor musun?”

Gerrick ilk kez konuşmuştu, sesi tam da beklediğim gibiydi. Derin ve sertti. Kaşlarımı kaldırırken gülümsemem genişledi.

“Sorularınıza cevap verecek kapasitem var mı? Kesinlikle var,” diye mırıldandım başımı yumuşak hareketlerle sallayarak. “Verecek miyim? Zannetmiyorum.”

Kollarını göğsünde birleştirip homurdandı. Gözlerimi Odet-te’ye çevirdim. Hâlâ kendini beğenmiş bir tavırla duruyordu.

“İki kelime arasında oldukça büyük bir fark var,” diye mırıldandı. “Avukatınıza mutlaka selam vereceğiz ve hazır başlamışken...”

Elini cebine atıp kendine ait soluk renkli bir kart çıkardı ve benimle göz göze geldi. Birbirimize bakarken ikimiz arasında

neler olduğunu biliyormuş gibi birbirimizi süzdük. Ben onun oyununun, o benim oyunumun farkındaydı.

Her ne kadar altı ayda bir kan dökmem onun bilgisi dahilinde olmasa da gözaltında bir katil görmek istiyordu ve onun baş hedefiydim.

Kartı bana uzatacağını sanmıştım ama kenara çekilip bakışlarını arkamda oturan arkadaşlarıma yöneltti. Aramızdaki etkileşimi sessizce izlemişlerdi, artık aramızdaki sohbetin parçası olmak istiyorlardı.

“Aslında hepinizle konuşmak istiyordum.”

Beni korkutmaya çalışıp duvara tosladıktan sonra dikkatini önemsemediğimi düşündüğü kişilere yönelterek toparlanması etkileyiciydi. Hakkını vermem gerekiyordu. Muhtemelen araştırmasını çok iyi yapmış, hepimizin ne kadar iç içe olduğumuzu öğrenmişti.

Kâğıt üstünde bütün zayıf noktalarımı elinde tuttuğunu düşünüyordu. Fakat ben onun vasat satranç oyununa dayanamıyordum. Atma karşı elimde bir kale vardı ve bana bakmaya devam ederse taşımla onu ateşe verecektim.

Lyra sandalyesinde ters dönmüş, bizi izliyordu. Odette kartını nazikçe ona uzattı.

Hareketim saf içgüdüden kaynaklıydı. Yaptığımı kendim bile fark edememiştim. Lyra’nın sandalyesinin metalini kavradım, böylece kolum onu uzatılan karttan korumuştum.

Fakat Odette’in bakışlarının keskinleştiğini, dudaklarında beliren gülümseyişi fark ettiğimde pişman oldum. Hızlıca yön değiştirdi, kartı Lyra’ya vermek yerine masanın üzerine bıraktı.

“Bir şey duyarsanız, beni arayın,” dedi ceketini düzelterek geri çekilerek. “Seninle görüşeceğiz, Thatcher.”

Kimsenin, özellikle de kızların yanlarında avukat olmadan herhangi biriyle konuşmayacağından emin olduktan sonra arabama geçtim.

Hatalı davranışım la dedektife zayıf bir yönümün olduğunu -ne yazık ki- gösterdiğimi bilmek avuçlarımı kaşındırıyordu. Artık inkâr edemeyeceğim türde bir zayıflıktı. Kâğıt üzerinde kalmayacak, içimde vahşi bir sarmaşık gibi çiçek açacak türdendi.

O zayıflık Lyra'ydı. Sadece Lyra. İçgüdüsel olarak onu koruma isteğim, Odette'in onu bana karşı kullanması için yeterli bir alana kapı açmıştı. Uzun süredir sıkıştığım dişlerim yüzünden gerilen çenemin ağrıdığını hissettim.

Arabamın kapısını açıp deri koltuğa gömüldüm ve kafamı yaslar ken avuçlarımı gözlerime bastırdım. Pişmanlıkla titriyordum.

Onu nasıl kendime bu kadar yaklaştırmıştım? Nasıl bu kadar zayıf olabilmişim?

Kendimi böyle bir duruma soktuğum için bu sorular artık önemsiz kalıyordu. O noktadaydım ve Lyra'nın beni içine çektiği sarmaldan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etmesine izin vermişim.

Şeytan çıkarma vakti gelmişti.

Onun yanında kendime güvenemiyordum çünkü çok bunalıcı geliyordu. Etrafımda dolanırken ondan başkasım düşünemiyordum. Aklımdan ne güvenliğim ne de beni hapse gönderecek sırlarım geçmiyordu.

Sadece o oluyordu.

Ortada bir hayatta kalma oyunu vardı ve eğer seni zayıflatan bir şey olursa, onu kesip atman gerekirdi. Lyra için de yapmam gereken şey buydu. Üzerimden ayıracak, hızlı ve temiz bir şekilde ondan arınacaktım. Devam edersek ikimiz de tehlikeye girecektik. Onun hayatı, benimse özgürlüğüm tehlike altındaydı.

Elimdeki tek seçenek buydu.

Onu hayatımdan çıkarma kararımı pekiştirmek istercesine gözlerimi açtığımda yolcu koltuğunda bir hediye buldum.

Kahverengi deri koltuğun üzerinde kesik bir insan eli vardı. Bir parmağının etrafına düzgün bir fiyonk atılmıştı. Hemen yanında taze bir gül ile sade harflerle yazılmış bir not duruyordu.

Seni uyarmıştım.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Örümcek Isırıkları

Lyra

Onu bulamıyordum.

Onu görmeyeli, konuşmayalı iki hafta olmuştu. Aramalarımın hepsi cevapsız kalmış, mesajlarıma tek bir yanıt gelmemişti.

Haftalardır ne kampüste ne de Ponderosa Springs'te onunla ilgili en ufak bir fısıltı bile duyulmamıştı.

Sabah derslerinin olduğu salı ve perşembe günleri beş dolarlık *americano* aldığı kafelerin hiçbirinde de yoktu. Cumartesi sabahları gittiği ailesine ait galeride de varlığından bir iz yoktu.

Bildiğim kadarıyla her zamanki güzergâhında ya da herhangi başka bir yerde koşuya çıkmıyordu. Her gün onu orada bulma umuduyla uyanıyor, her seferinde sızlayan ayaklar ve ağrılı bir kalple geri dönmek zorunda kalıyordum.

Alistair'a onun nereye gittiğini sorduğumda aldığım yanıtlar herhangi bir ipucundan yoksundu. Yüzüme bakıp şöyle demişti. "Biz soru sormayız, Lyra. O ne istediğini bize söyler. Neye ihtiyacı olduğunu biliriz. Nedenini sorgulamayız."

Bu kadarı benim için yeterli değildi, hatta benim gözümde saçmalıktan ibaretti. Çocuklarla ilişkisi o şekilde olabilirdi ama benimle olamazdı. Aramızdaki bağ böyle bir şey değildi.

Üçüncü hafta cesaretimi toplayıp kapısına dayandım. Beni çalışanlar ve onun iyi olduğu bilgisini nazikçe veren büyükannesi karşılamıştı. Ona yalnızca birkaç haftalığına uzaklara gideceğini söylemişti.

Onun muhtemelen çocukken çok sevdiği İngiliz Kolumbiyası'ndaki evlerinde ya da diğer evlerinden birinde olduğunu varsayıyordu. Belki annesinin en sevdiği yer olan Vermont'ta da olabilirdi.

Onunla konuşmak yanan kalbime bir parça merhem sürmek gibi gelmişti. Nefes almamı kolaylaştıracak küçük, rahatlatıcı bir dozdu, yine de yetmemişti.

Rahatsız edecek kadar yalnız hissediyordum. Kütüphane kulesi rahatlatıcı değildi, o olmadığında mozole de iyice kasvetli hissettiriyordu. Böceklerle çalışmayı ve araştırma yapmayı bile kendime yediremiyordum. İçimde yıllardır sızlamamış, dipsiz bir kuyu vardı. Sonu olmayan içi boş bir kuyu, dibi görünmeyen sonsuz bir çukur gibiydi.

May Pierson bana kapı önünde veda ettiğinde hemen içeri girmenin bir yolunu bulmuştum. Bu defa onun haberi olmamıştı. Sessizce girip onun yatak odasına çıkan basamakları hatırlamaya çalışmışım.

Onu bulmayı istediğimi kendime itiraf etmem uzun sürmüştü ama odasını bulduğumda içinde yaşadıklarımıza yenik düşmüştüm. Yakalayabildiğim küçük parçalara tutunmuştum. Normalde kazak ya da çalabileceğim bir eşya saplantımı bastırır, bir sonraki krizime kadar beni doyururdu.

Fakat artık o bile yetmiyordu. Karşılıklı yaşadığımız onca şeyden sonra hiçbir şey yeterli olmuyordu. Artık yalnızca ölümün dokunabileceği bir adam tarafından tutulmanın nasıl bir

his olduğunu öğrenmiştim. Parmaklarını tenimde, bacaklarımın arasında hissedebiliyordum. Kanının dilimde nasıl bir tat bıraktığını biliyordum.

Yine de bu beni açgözlü olmaktan alıkoymuyordu.

Burnumu dolabındaki her bir kıyafete dayayıp kokusunun peşine düştüm. Parmaklarımı kol düğmelerinde ve kravatlarında gezdirdim. Ellerim, ellerini sık sık sürdüğü piyanonun tuşlarını üzerinde gezindi.

Siyah hırkalarından birini omuzlarıma atıp yanımda götürmeyi planlıyordum. Köşedeki küçük masanın üstündeki notalara dokundum, ağırbaşlı el yazısındaki kıvrımların izini sürdüm.

Bir insanın el yazısına bakarak çok şey söylenebilirdi.

Mesela Thatcher'ın kelimeleri arasındaki geniş boşluklar bana onun kalabalıklardan nefret ettiğini ve yalnız kalmayı sevdiğini söylüyordu. Bir yandan da 'e' harfindeki ilmekleri, insanların duygularına ne kadar kayıtsız olduğunu ifade ediyordu. 'İ' harfindeki kasıtlı olarak yapılmış kesik noktalar ise bana iki şey söylüyordu. Başka insanların yetersizliklerine karşı sabırsızlığını ve bir şeyleri kesip biçmeyi ne kadar sevdiğini...

Bedenim çarşılarında eriyordu. Yatağına uzandığımda onu ilk kez bu kadar uzun süre görmediğimi, onun bulunduğu bir mekânda uzun zamandır bulunmadığımı fark ettim.

Annemin ölümünden sonra Ponderosa Springs'e döndüğümünden beri onu neredeyse her gün görmüştüm. Bazen küçük bir bakış bile olsa varlığını hissetmiştim. Onun varlığından bu kadar yoksun kalmamın üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Ona kızmak istiyordum. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Saplantımın beslenmesi gerektiğinin farkındaydı. Bazen kutsal bir şeyi izler gibi izlediğim adam artık gitmişti.

O kutsal şeyi benden almıştı. Sırrımı, ona hayranlığımı söküp çıkarmıştı. Kalbim karmakarışık ama ona asla gerçekten üzülemezdim. En azından bunu hakkıyla yapamazdım.

Thatcher'ın kendince bir rutini, en küçük detayına dek ciddi bir şekilde sürdürdüğü bir sistemi vardı. Düzeninin bozulması onun için kaos anlamına geliyordu.

Bana ait olduğunu anladığımı sanmıyordum. O da benim rutinimdi. Benim lanet olası sistemimdi. Şimdiyse o olmadan bir kaosu içindeydim.

Buradan gitmek için gerekli enerjiyi toplamadan önce kendime otuz dakika verdim. Eve gitmek yapmak istediğim son şeydi. Sage ve Briar'ı çok sevmeme rağmen onlarla bile görüşmek istemiyordum.

Hangi gün olduğunu hatırlayınca arabamı sürmeye başladım. Perşembe günleri Silas'la satranç oynardık ve bir süredir satranç oynamamıştım. Kendimi eğlendirip beni anlayacak birinin yanında olmanın harika bir yoluydu.

Yolum uzun ve sessizdi. Radyoyu açmamıştım. Yalnızca sessizce oturmuş, Portland'deki en iyi psikiyatri kliniğinin otoparkına girene kadar eski model arabamın uğultularını dinlemiştim.

Silas'ı Saldırı Sanatı* kitabını okurken buldum. Beyaz gömleği ve pantolonu iri gövdesine tam oturuyordu. Thatcher'dan çok daha iriydi, onun alanına girdiğimde kendimi olduğundan hep daha küçük hissederdim.

Damalı tahtayı aramıza yerleştirip oyuna oturmamız uzun sürmedi. Gönülsüzce oynuyordum, yine de dikkatimi dağıttığı için iyi geliyordu.

“Şah,” dedi yavaşça. “Gördüğüm en kötü öğrenci olabilirsin.”

“Belki de sen boktan bir öğretmensindir,” dedim gülümseyerek. Silas mükemmel bir satranç oyuncusuydu ve dürüst olmak gerekirse, bu oyunla ilgili ondan çok şey öğrenmiştim.

Başını eğip tek kaşını kaldırdı. Onu ziyaret etmeye başladı-

* *Vladimir Vukovic* tarafından yazılmış, 1965 yılında yayımlanan satranç kitabıdır. (ç.n.)

ğımdan beri gülümseme ya da gerçek bir duyguya en çok benzeyen hareketi bu olmuştu. Onu Rosemary ile beraberken bile gülümserken hiç görmemiştim.

Gerçi gözlerinde daima görülebilirdi.

Aşkı o kahverengi gözbebeklerinde yaşardı.

Fakat artık...

Artık Rosemary de gözbebekleri de ölmüştü.

“Kusura bakma, dikkatimi veremiyorum,” dedim derin bir of çekerek. “Kendimi biraz şey gibi hissediyorum...”

“Kaybolmuş gibi mi?” diye tamamladı.

Başımı sallarken hafifçe gülümsedim. “Bununla nasıl başa çıkabileceğimi biliyor musun?”

“Sence bilseydim burada olur muydum?”

Komik olmamasına rağmen güldüm. Güzel cevaptı.

“Yeterince adil bir yanıt oldu.” Yanağımın içini çiğnedim, oraya geldiğimden beri asıl sormak istediğim soru dilimin ucundaydı.

Bir yandan da bu kadar yolu sırf ondan bilgi alma amacıyla gelmişim gibi hissettiriyordu. Fakat o benim son umudumdu.

“Sana bir şey sorabilir miyim, Silas?”

“Elbette,” deyip sandalyesine iyice yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Ama cevap vermezsem alınmak yok.”

Ya o anda soracak ya da hiç soramayacaktım.

“Sen...” dedim yutkunarak. “Thatcher’ın nerede olduğunu biliyor musun? Ya da Ponderosa Springs’ten uzaklaşma ihtiyacı hissedince nereye gidebileceğini?”

Silas’ın yüzü ifadesizdi. Herhangi bir tepki verdiğine dair belirti göstermeden öylece bana bakıyordu. Onu okumak çok zordu. Bu anlamda Thatcher’a benziyordu, yine de farklıydı.

Thatcher’ı okumak zordu çünkü o diğerlerinin hissettiği gibi hissetmezdi. Bu yüzden beklediğiniz tepkileri bulamazdınız. Silas ise hissediyordu ama gizliyordu. Ne duvarlarının

ardına bir şey girmesine ne de oradan bir şey çıkmasına izin veriyordu.

Karşısında durup belirgin kaşlarını, eğimli burnunu, açık kahverengi tondaki teninin koyu çillerini izledim. Hareketsizdi, boyun eğmez bir tavrı vardı. Belki de konuşmamasının nedeni beni okumaya çalışmasıydı.

“Hayır.”

Tek kelime. Arkadaşına dair duyacağım tek kelime bu olmuştu.

Başımı sallayıp satranç tahtasına baktım. Göğsüm zonklar-ken içimdeki umut gitgide ölüyordu. Thatcher her neredeyse, artık oradan dönene kadar beklemem gerektiğini biliyordum.

Tabii geri dönerse.

“Bunu neden bilmek istiyorsun?” diye sordu Silas. Sesinde samimi bir merak vardı.

“Çünkü ben...”

Sözcükler dudaklarımda kurumuştı. Ne diyebilirdim ki?

Onun saplantılı sapıgıyım ve artık onu bulamıyorum mu diyecektim?

Çocukluğumdan beri ona takıntılı olduğumu mu söyleyecektim?

Onu sevdiğimi mi itiraf edecektim?

Bunların hepsi birer yanıt olsa da hiçbirini yüksek sesle söyleyemezdim. O anda hepsi önemsiz geliyordu. Ruhumda Thatcher’a duyduğum özlemi açıklayabilecek gerçek kelimelerin var olduğunu sanmıyordum.

“Öyle işte...”

Atımı hareket ettirip Silas’ın şah hamlesinden kaçtım. Oyunumuza devam etmekten ve normalde olduğu gibi sessizce oturmamızdan memnundum.

“Lyra,” dedi Silas başımı oyunumuzdan kaldıracak kadar değişik bir sesle. “Bunu kendine neden yapıyorsun?”

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Ne demek istediğini biliyordum. Hissetmekten aciz olduğunu defalarca kanıtlamış bir insanın merhametine kendimi neden bıraktığımı soruyordu.

Herkesin aklındaki soru da buydu. Birbirlerine bu soruyu fısıldıyorlardı. Düşündükleri halde soramadıkları, sorsalar dahi yanıt veremediğim bir soruydu. Thatcher ile ilgili hislerimi normal aşkın beklentileri çerçevesinde değerlendiren insanların yorumlarından bıktığımdan habersizlerdi.

“Onu sevmemin karşılık almakla bir ilgisi yok,” dedim sert bakışlarla. “Thatcher’a olan sevgim bencilce değil. Karşılık ya da kutlama istemiyorum. Dürüst bir şey. Fark edilmeden kendi başına var olabilir.”

Ben bir adama musallat olmuş bir hayalettim. Beni insana dönüştürmesine ihtiyacı olmayan bir hayalettim. Beni görmesi, zihninin boş tavan aralarında ve kalbinin ıssız koridorlarında yaşamam bana yeterdi.

Karşılıksız sevmek bana yeterdi.

Fakat beslenmeye ihtiyaç duyan şey sevgim değil, takıntım-
dı.

“Senin anlayacağını düşünürdüm,” diye sözlerimi bitirdim. Kirli çamaşırlarımı dökersem, o da kendininkileri dökebilirdi çünkü.

İtirafım onu şaşırtmadı ya da belki de şaşırttı. Her iki durumda da belli etmeden boş gözlerle bana bakmaya devam etti.

Orada öylece oturduk.

Dünyanın en ölümcül örümceğinin ellerinde, onun acı ağlarına takılmış iki insandık.

Aşk.

Rosemary ile beraberken onları hiç görmemiştim, Silas’ı da o zamanlar iyi tanımıyor olabilirdim. Fakat ikimizin arasında derin bir anlayış duygusu vardı. Aynı suya dökülen bir nehir gibiydik. Belki de orayı ilk ziyaret ettiğimden beri böyleydi.

İçimden bir ses onun beni açıklama yapmasam bile anlayacağını söylüyordu. Sanki dünyanın geri kalanı anlamasa bile o anlayacaktı. Silas gözlerindeki acıyı, içindeki hüznü saklamayı reddettiği için diğer insanları rahatsız ederdi.

Sanırım o gözlerden korkmadığımı biliyordu. Bu sebeple onunla arkadaşlık etmeme izin vermiş olabilirdi. Silas öne doğru eğilerek filini kaldırdı ve taşlarımdan birini alıp kendi tarafında biriken siyah taş yığınınna ekledi.

“Ne acayip bir ikili olduk,” diye mırıldandı. “İkimiz de bizi asla sevmeyecek insanları seviyoruz.”

Başımı iki yana sallayarak derin bir nefes aldım. “Rosemary seni sevmişti. Bunu biliyorsun.”

“Artık değil,” dedi çenesi gerilirken.

Kaşlarım çatıldı, elimi içgüdüsel olarak elinin üzerine koydum.

“O sevgi hâlâ yaşıyor, Silas.” Sesim aceleci çıkmıştı. “Öylece kaybolamaz. Sadece başka bir yere gitti. Fakat hâlâ gerçek.”

Elime sertçe baktı, bakışlarını kaldırına dek bir süre sessizlik içinde oturduk.

“Artık bulamıyorum.”

Yanıt vermedim. Ona söyleyeceğim hiçbir şey yardımcı olmayacak, taşıdığı acısını hafifletmeyecekti. Elini hafifçe sıktım. Bunun söyleyemediğim şeyleri ona anlatacağını ümit ediyordum.

Ben geri çekilmeden önce bir süre daha öyle durduk. Oyunu kaybetmeden nasıl ilerleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadan yeniden satranç tahtasına döndüm.

“Lyra.”

“Tamam, biliyorum,” dedim elimi sallayarak. “Saldıracak mıyım, yoksa savunma mı yapacağım hemen karar vermem gerekiyor.”

“Telefonum Rook’ta duruyor.”

Gözlerimi tahtadan kaldırıp bakışlarına karşılık verdim. “Geri aldığımda içinde birkaç penis resmi bulacağını biliyorsun, değil mi?”

Burnundan alaycı bir ses çıkardı, birazcık kahkahaya benziyordu.

Ağzını yeniden açtığında beklemediğim bir şey söyledi. Tıpkı ona uzattığım yardımsever elim gibi bir dokunuşa benziyordu. Söylediklerini duyduktan sonra onun için yapabileceğim daha çok şey olmasını diledim.

“Bizim çocukların hepsinin arabasına takip cihazı koydum,” dedi iç çekerek. “Eğer telefonumu bir şekilde ele geçirirsen, sana hepsinin nerede olduğunu gösterecektir.”

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Hikâyenin Başlangıcı

Lyra

Annemin evi bir mezarlığa dönmüştü.

Bir zamanlar Viktorya döneminden esinlenmiş muhteşem malikânenin kabuğunu artık sarmaşıklar kaplamış, tamir ve tadilata muhtaç her yanını yabani otlar sarmıştı.

Bir cesede benziyordu.

Güzellikle çürüyen bir cesetti. Çocukluğumun kalıntıları hâlâ oradaydı ve yeterince çabalarsam o amlardan bir kısmını hatırlayabilirdim. Ön bahçedeki ağaca tırmanıp uğur böceği yakalardım, yağmur yağdığı günlerde annemi ön verandada uyu-mama izin vermesi için ikna etmeye çabalardım.

Fakat ıssız koridorların ahşabı ayaklarımın altında inlerken, kendimi bir yabancı gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Henry Pierson, Phoebe Abbott'ı öldürdüğünde tüm iyilikler ve tüm mutluluklar kuruyup gitmiş gibiydi.

Hiç satılmamıştı. Boş kalmasının iyi bir nedeni vardı. Kim bir cinayetin işlendiği bir yere taşımak isterdi ki?

Artık sadece bir evdi. Korkunç bir gazete manşetini sakla-

yan dört duvardan ibaretti. Travma ve mutsuzluğu barındıran bir çatıydı. Aslında artık bir ev, teselli bulma veya neşeli bir anı hatırlama mekânı bile değildi.

Saatlerce Silas'ın telefonuna bakmış, bunun doğru olamayacağını düşünmüştüm. Thatcher'ın burada olmasına imkân yoktu. Fakat tereddüt ederek eski evime yaklaştığımda arabasını garaj yoluna park ettiğini gördüm.

Hayal gücümün bir ürünü olamazdı. O buradaydı. Fakat ne kadar süredir buradaydı? Emin değildim ana artık içerideydi. Yani hikâyemizin başladığı yerdeydi. O zamanlar o alışılmadık bir *Jack Frost**, ben yalnız bir küçük kızdım.

Kaderimizin ipleri orada kök salmıştı. Uğulduyor, nefes alıyordu. Beni annemin yatak odasına taşıyan ayak seslerimin ardındaki sebep buydu.

Cesaretimi toplayıp kapıyı açınca onu duvara yaslanmış halde, balkon penceresinden arka bahçeye bakarken buldum.

Takım elbisesi tertemizdi. Koyu mavi kumaşında tek bir kırışıklık bile yoktu. Onunla ilgili her şey, bu odada fazla temiz hissettiriyordu. Tarihin kirleri arasına serilmiş göz kamaştırıcı, buzdan bir heykele benziyordu.

Bir an dizüstü çökmek ve inanmadığım bir tanrıya bu kadar güzel olmamasını istemek için dua etmeyi düşündüm.

Çok güzeldi.

Belki o zaman kendimi ondan uzaklaştırmam daha kolay olurdu. Eğer bir şekilde pembe gözlüklerimi çıkarabilirsem, belki de onu herkesin gördüğü gibi görebilirdim.

Hesapçı, zehirli ve hissiz bir canavardı.

Yüzeyin altında sinsice dolaşan ölüm arzusu dış görünüşüne yansısaydı, bu bir fark yaratır mıydı?

Evet, dedim kendi kendime.

* Batı mitolojisinde kışın ve soğğun kişiselleştirilmiş halidir. Popüler kültürde çeşitli yapımlarda farklı tiplerle karşımıza çıkabilmektedir. (ç.n.)

Ancak doğru olmadığını biliyordum.

İnsanların gözünde nasıl biri olursa olsun, ben daima onun ruhunu görüyordum. Soğuk versiyonu da Hawaii’de yağan kar gibi olurdu. Harika ve güzeldi.

“Neden buradasın, Lyra?”

Benim olduğumu nereden bildiğini sorma zahmetine bile girmedim. Sadece bir cesedin işgal ettiği zamandan beri görmediğim o odaya doğru ilerledim. Bomboştı. Mobilyalar gitmiş, boyalar dökülmüştü. Tamamen ıssızdı.

Pencereden soğuk bir rüzgâr esiyordu. Sırtını izlerken Thatcher’ın hırkasının kollarını iyice çektim ve kollarımı etrafıma sardım.

“Ölüm tehditleri aldığını öğrendikten sonra ortadan kayboldun.” Cevabımın yeterince açık olduğunu düşünüyordum. “Öylece ortadan kayboldun. Bana tek bir kelime bile etmedin.”

Bana sessizlikle karşılık verdi. Kıpırtısız bir heykel gibi camdan dışarı bakmaya devam ediyordu. Kendimi daha rahat hissetmek için kollarımı sıktım.

“Çünkü,” deyip yutkundum. “Çünkü son zamanlarda kendimi yalnız hissetmediğim tek yer senin yanındı.”

Hâlâ bana cevap vermemiş olmasından incinmemem gerekiyordu. Fakat onu suçlayamazdım. Duygularım ve kırılganlığını ifade etmek hiçbir zaman onun uzmanlık alanı olmamıştı. Bu kadar soğuk birine âşık olmam onun suçu değildi.

Belki de öyleydi.

“Sen neden buradasın?” Aynı soruyu ben de ona yönelttim.

Eski evimde, o odada sanki günlük yaşamının normal bir parçasıymış gibi duruyordu. Orası sanki annemle babasının son kez bir arada durdukları yer değilmiş gibi bir hali vardı.

Sorum onu harekete geçirmişti. Yavaşça pencereden uzaklaşıp gövdesini bana doğru çevirdi. Sırtını duvara yasladı, ellerini cebine koydu.

Tüm o normal özellikleriyle Thatcher’a benziyordu ancak

gözlerinin altındaki morlukları da görebiliyordum. Stres, uykusuzluk ya da her ikisi birden sebep olmuş olabilirdi.

“Gelmeyeceğin tek yerin burası olacağını düşünmüştüm.”

Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. Dudaklarımdan alaycı bir gülüş fırlarken başımı iki yana salladım. Birkaç adım atıp odanın ortasına ilerledim.

“Anlamıyorsun, değil mi?” dedim dilimin ucuna kadar gelen öfkemle. “Senin olduğun ve benim peşinden gelmeyeceğim hiçbir yer yok.”

Aradan geçen bunca yıldan sonra onun için her şeyi yapabileceğimi, her yere gidebileceğimi gözlerindeki at gözlükleri yüzünden göremiyordu. Benim için başka bir seçenek yoktu. Bizi birbirimize bağlayan bağ gitmeme izin vermiyordu. Onu terk etmem halinde kalbim bana isyan ederdi.

O benim aşkım değildi.

O benim takıntımdı. Zihnimi sürekli meşgul eden, rahatsız eden biriydi. Bırakmayı ya da yardım almayı reddettiğim bir hastalık, bir uyuşturucuydu. Onun içinde olmadığı bir hayatı yaşamak istemiyordum.

Bu herhangi bir ölümden bile daha zalim bir kaderdi.

Onun nefes almadığı bir dünyada var olmak...

“Peki bu seni ne yapar biliyor musun?” diye sordu buz gibi bir bakışla. “Umutsuz bir romantik ya da acınası değilsin. Seni tehlikeli birisi yapıyor. Pervasız. Beni her yerde takip edecek-sin. Peki mezara da gelecek misin, hayatım? Çünkü bu gidişle sonun o olacak.”

Göğsümün sıkıştığını hissettim.

“Halo’nun tehditlerini gerçekleştireceğini mi düşünüyorsun yani?”

“Sana söylüyorum. Bana ne kadar yaklaşırsan, erken bir cenaze törenine doğru bir adım daha atmış olacaksın.”

Başımı iki yana salladım. “Umurumda değil. Ben...”

“Çok safsın, Lyra Abbott,” diyerek araya girdi ve yaslandığı duvardan çekildi. “Çocukken kafasına benim bir melek olduğumu yazmış saf, hastalıklı bir kızsın.”

Araya girmek için ağzımı açtım ama fırsat vermedi. Her bir kelimesi zalimce etime saplanıyor, ruhumu kanatıyordu. Beni kesiyor, beni kanatıyor ve onu sevmeyeceğim yollar çizmeye çalışıyordu.

“Sen benim çocukluğumdaki, olmaması gereken bir görüntüden başkası değilsin. Babamın emrettiği gibi öldürmem gereken bir hedeftin. Asla yapmamam gereken bir hataydın,” dedi Thatcher elini çenesinde gezdirerek. “Uyanma vakti geldi. Hayata geri dön. Sen benim hayaletim değilsin ve artık saplantın olmaktan bıktım.”

Bedenimde onun ellerinin dokunduğu her yerim acı içinde zonkluyordu. Hata olarak adlandırılmam canımı yakıyordu. Tuzlu, taze gözyaşlarım üstdudağıma süzülüyordu. Çaresizliğin, acıların tadını alabiliyordum.

“Soğuk birisi olduğunu kabul ediyorum,” dedim nefes nefese kalarak. “Ağzına kadar buz dolusun. Bazen sana yakın durmak bile fiziksel acı veriyor.”

Ona doğru bir adım attım. Bir adım daha. Bir tane daha.

“Hiçbir şey hissetmediğini kabul ediyorum. Uzun zaman önce birileri senin yumuşak yanlarını söküp aldı ve geriye sadece keskin kenarların kaldı.” Sözlerim beni boğuyor, kelimelerin etrafında bir hıçkırık birikiyordu.

Fakat başımı kaldırarak ona bakmak zorunda kalana kadar dengesiz bacaklarımla ilerlemeye devam ettim.

“Zalim olduğunu bile kabul ediyorum. Çok acımasız bir insansın, Thatcher Pierson. Sana dair kabullenmeyeceğim hiçbir şey yok. Senin soğukluğunu kendi sıcaklığımla karşılayacağım.

Keskin kenarlarının en kötüsünü yapmasına bile izin vereceğim çünkü senin için kanımı akıtmış bir insanım ben.”

Sıktığım yumruklarım yüzünden eklemlerim bembeyaz olmuştu. Mavi gözleri donmuş bir göl gibi parlıyordu. Sadece benim hislerime ayna tutuyordu.

Normalde daima boş, ciddi ve yoğun bakışları hafifçe yumuşamıştı. Onun yüzünü o kadar iyi tanıyordum ki, o farkında olmasa bile bana bakışlarının farklı olduğunu biliyordum.

“Fakat bunu reddediyorum,” diye mırıldandım başımı sertçe sallayarak. “Doğru olmadığım bildiğim bir şeyi bana kabul ettiremezsin. Sensiz ne hale geleceğimi anlamıyorsun.”

“Eğer mesele dürtülerini kontrol etmekle ilgiliyse sen...”

“Hayır!” diye bağırdım. Hakkını vermeliydim, yerinden bile oynamadı. İşaretparmağımı göğsüne bastırdım. “Eğer başına bir şey gelirse, mezarının başında ağlayıp seni geri getirmeleri için birilerine yalvarmayacağım.”

Sevgiye dair hiçbir şeyi anlamayan birine nefes alma sebebinin kendisi olduğunu nasıl anlatırdınız? O olmadan zaten öleceğimi, var olmamın tek nedeninin o olduğunu nasıl söyleyecektim?

“İntikam peşinde koşmayacağım.” Sesim hafifçe çatladı. “Sonu olmayan bir savaş başlatacağım.”

Onu terk etmeyecektim. Beni kendinden itemeyecekti. Onu koruyabilecekken bu olmazdı. Halo onu benden alamazdı. Onu benden alabilecek kimse yoktu.

“Ölürsen bu sadece beni mahvetmekle kalmayacak, Thatcher. Tüm bu kasabanın katledilme sebebi olacak,” dedim dişlerimi gıcırdatarak. Duyduğum kederin kimseyi güvende bırakmayacağını biliyordum. “Önce beni kendinden uzaklaştırıp sonra kendini ölmeye bırakma. Ve senin yasını tutarken içimde doğacak canavar için beni suçlama.”

Thatcher

Hayatım boyunca dürüst olmakla gurur duymuştum. Beni babamdan ayıran tek özelliğim buydu. O ne olduğunu dünyadan saklayıp bir canavar olduğu halde bir erkekmiş gibi davranmıştı.

Oysa ben kendime farklı olacağıma söz vermiştim. Böylesi daha iyi olacaktı.

Bu yüzden yalan söylemeyi reddettim. Canımı yaksa da gerçekler acı olsa da yine de reddettim. Dünyanın benden korkup olduğum gibi görmesine müsaade ettim. Böylece kimse yaptığım şeylere şaşırmayacaktı.

Haberlerde komşuların hiç fark etmediklerini söyledikleri o seri katillerden olmayacaktım. İnsan bedenlerini asit dolu kuyularda erittiğime şaşırmayacaklardı.

Hayır. Kim olduğumu bileceklerdi, biliyorlardı. Benim kim olduğumu ve aralarında nasıl birinin yaşadığını biliyorlardı.

“Senin dönüştüğün şeyi umursadığımı mı sanıyorsun?”

Lyra’nın iri gözyaşları yüzünden aşağı çizgiler halinde iniyordu. Hissettiği her şeyi açığa vurup o kırılgan, gülünç kalbini herkesin görebileceği bir çanta gibi koluna takıyordu.

“Ben...”

“Sanırım beni bir başkasıyla karıştırdın. Bunu sikine takacak biriyle. Bu yüzden izin ver de şunu açıklığa kavuşturayım. İleride herhangi bir karışıklık olmasını istemem.”

Parmak eklemlerimden birini yanağına doğru kaldırıp gözyaşlarını teninden uzaklaştırdım. Nazik hareketime karşın kelimelerim son derece vahşiydi.

“Seni umursamıyorum, Lyra Abbott.”

Yalan.

Yalan.

Yalan.

Pis, iğrenç bir yalandı.

İçimde son nefesime kadar inkâr edeceğim bir gerçeklik vardı. O benim her zaman önemsedığım tek kadın, tek insan olmuştu.

O öldüremediğim çocuktü. Beşinci sınıftayken Scottie Camball kafasından aşağı bir tepsi yemek döktüğünde o oğlanı merdivenlerden aşağı itmiştim. Beni izleyip bana musallat olmasına izin vermiştim çünkü gözlerini bedenimde hissetmekten hoşlanıyordum.

O benim tek zayıf noktamdı. Beni kanatan ilk kişi olmuştu.

Bundan hayatımın her bir gününde nefret etmiştim.

Bir şeylere duyduğu hastalıklı tutkuyu bir güzellik gibi göstermesinden nefret ediyordum.

“Ama sen...”

“Beni değiştirebileceğini mi sanmıştın?” Yanağından bir damla yaş sildikten sonra buklelerinden birini canını acıtmadan kulağının arkasına sıkıştırdım. “Sinsice ruhuma dalıp beni seven bir adama dönüştürebileceğini mi sanmıştın? Bana o kadar zavallı olduğunu söyleme, sevgili hayaletim.”

İnsanların gözünün ışığını söndürmekten, buğulanıp camlaşana kadar her türlü yaşam kaynağını yok etmekten zevk alardım. İşin bu kısmım çok severdim.

Fakat bu hiç öyle hissettirmiyordu.

Yeşil gözlerinin içindeki parıltı, ayağımın altında çırpman bir ateşböceği gibi sönüyordu. Bana her baktığında gözlerinin derinliklerine yer edinen duygu öyle yoğun ve ezici olurdu ki, kalabalığın arasında karışmaya çalıştığında bile onu fark edebiliyordum.

Fakat artık gitmişti.

Boştu.

Ölmesine ihtiyacım vardı.

Ona doğru eğildim, gözünün önüne düşen buklelerden birini yüzünden çektim. O anda zihnimin onun solgun yüzündeki bu ifadenin resmini çektiğini biliyordum.

“Biz nesiller boyu süren bir lanetten başka bir şey değiliz. Daha başlamadan bitmeye mahkûm bir senfoniyiz,” diye mırıldandım. “Annen bir katile âşık olunca bak başına neler geldi. Babam ona neler yaptı. Şimdi bir de benim sana yapabileceklerimi düşün.”

Phoebe Abbott, Henry’ye olabileceği en kötü şekilde âşık olmuştu ve kaçıışı olmayan bir çıkmaz sokağa girmişti. Hayallerindeki adam onun en kötü kâbusu olmuştu. Artık biz de aynı çarkın içindeydik.

Gözlerini kırptırdı, sol eli ceketimin cebine uzandı. Parmaklarının sıcaklığını kumaşın içinden hissettim.

“Demek bu bizim kaderimiz. Öyle mi, Thatcher? Sana âşık oldum, sen de beni ebeveynlerimizde olduğu gibi öldüreceksin, ha?”

Cebimden çıkardığı çakı bir anlığına parladı. Avucunun içinde tutarak bana uzattı.

Ellerimi saçından çekerken başımı soğuk bir tavırla aşağı yukarı salladım.

“O zaman öldür beni.”

Lyra’nın sözleri adeta havayı ikiye yarmıştı. Kıpırdamadan, hiç korkmadan bana bakıyordu. Yüzüne duygularını gizleyen bir maske geçirmişti. Ya ölmeye hazırdı ya da ona zarar veremeyeceğime inanıyordu.

“Dur,” dedim ne yapmaya çalıştığını anlayarak.

“Eğer sen ve ben, annem ve baban gibiysek bu iş kolay olmalı. Öldür beni.” Bıçağı açıp çaresizce bana uzattı.

Bedenimdeki bütün kaslar gerilmiş, içimde bir şeyler kaynamaya başlamıştı. O yeni duygu -öfke- kızıl bir dalga gibi üzerime çöküyordu. Orada öylece durup bıçağı ellerime doğru ittikçe dalga daha da koyulaşıyordu.

Ona yaklaştım. “Sana bir kere daha tekrar etmeyeceğim.”

“Yap hadi!” diye bağırdı. “Madem bu kadar kolay, madem bunun doğru olduğunu söylüyorsun yap! Yap da bitsin.”

Bıçağı elinden aldığımda elim öfkeyle titriyordu. Parmaklarım saçlarının arasına gömüldü, vücudunu kendime çektim.

Otoriter adımlarla ikimizi de odanın öbür ucuna, dolabın karanlığına sıkıştırana kadar ittim.

Bıçak elimde sıcak bir his uyandırıyor. Metalin kenarını onun narin boğazına yanlamasına bastırdım. Başının arkasını tutmaya devam ederken bıçağı bastırdım.

“Öldür beni, Thatcher. Bana aslında kim olduğunu göster.”

Nefesi hızlı soluklarla yankılanırken başını dik tutuyor, onu kesmem için adeta yalvarıyordu.

Bu işi bitirme arzusuyla dişlerimi sıktım. Fakat ellerim buna müsaade etmedi. Zihnim reddediyordu.

“Hayır,” diyerek başımı iki yana salladım ve yutkunmaya çalıştım. Boğazım düğümlenmişti.

“Yap artık! Öldür beni!”

Sesi kulaklarımda yankılanırken benden yıllardır düşündüğüm bir şeyi istiyordu. Fakat ben tıpkı ilk seferinde olduğu gibi yapamıyordum.

“Yapamam!” dedim saçını çekip bana bakmaya zorlayarak. “Tanrım! Seni dilimlemek istiyorum, evcil şey. Parçalarına ayırıp katletmek ve içimdeki bu uğultu ile bir daha yaşamamak istiyorum. Seni ve hatıranı yok etmek istiyorum ama yapamıyorum!”

Göğsüm kabarıyor, nefesim sanki kilometrelerce koşmuşum gibi kesik kesik çıkıyordu. Acı gerçeklik aramıza indikçe acizliğimle yüzleşiyordum.

Ona karşı zayıf oluşumla karşı karşıya kalıyordum. Yapmak için yaratıldığım şeyi yapamıyordum ve hepsinin sebebi Lyra’ydı.

Gözlerim gözleriyle buluşurken içlerindeki açlıkla boğuluyordum. Orada aynı zamanda zafer duygusu da vardı.

“Seni anlıyorum. Seni tanıyan tek kişi benim,” dedi soluklanarak. “Ve senin yalancının teki olduğunu biliyorum. Bu bizim kaderimiz.”

Bir eliyle ensemini, diğeriyle ceketimin önünü kavrayıp dudaklarını benimkilere yapıştırmadan önce söylediği son sözler bunlar olmuştu.

Ona izin verdim çünkü bir yanımda onun haklı olduğunu biliyordum. O hep haklıydı. Kendimi ondan mahrum bıraktığım, tam da o andan korktuğum için varlığını reddettiğim zamanlarda bile haklıydı.

Onun saf, bağımlılık yapan yakınlığı çiçek açıyordu. Elbette ki içimde büyüyebilir, dondurucu soğukta ve hatta buzda bile bir kış gülü gibi açabilirdi.

Benim içimde hiçbir canlı yaşamazdı. Ben onları daha doğmadan yok etmek için yaratılmıştım. Fakat o diğerlerinin korktuğu yerlerde büyümüş ve yetişmişti.

Gelişmişti.

Birbirimizle savaşıırken dillerimizle dişlerimiz çarpışıyordu. Ağzıma doğru mırıldanıyor, zevkini yutmamı sağlıyordu. Tüm o kötülük ve söylenmemiş sözler birbirimizin boğazına dökülüyordu. Bıçağı boynundan çekip gövdesinin ön kısmına sürükledim.

Dişlerini altdudağıma geçirdi. O tanıdık metalik tadı dilimde hissedebileceğim kadar sert ısırılmıştı. Etimi emip kanımı içine çektiğinde boğazımdan bir inilti koptu.

İçini kanımla boyuyordu.

Birbirine dolanmış uzuvlar ve morartıcı dokunuşlardan ibaret bir ağa dönüşmüştük. Ceketimi omuzlarımdan çekiştirdi. Kumaşı parçalayarak bana dokunmayı, tenimin altında ezilmeyi arzuluyordu.

Yüzeydekiler ona yetmiyordu. Dışarda inşa ettiklerimin altında gizlenenleri istiyordu. Etimin altında, kafamın içinde ne varsa... Bunların dışında ona vereceğim hiçbir şey yeterli olmayacaktı.

Ellerim saçlarındaki vahşi buklelerini çekiştirirken birkaç dakika öyle kaldım. Parmaklarım giysilerinin dikişlerini ayırıyor, ağzının sıcaklığı içime işlerken hissettiğim kiraz tadı duyularımı boğuyordu.

Küçük gövdesini kendime sıkıca bastırdım. Açıkta kalan meme uçlarını göğsümde hissettiğimde inledim. Arzu her yanımlı kaplarken kontrolüm gitgide geçici bir duyguya dönüşüyordu. Düşünebildiğim tek şey ona dokunmaktı.

Hayatım boyunca yalnızca tertemiz olmak istemiştim.

Oysa aslında istediğim tek şey onun beni kirletmesiydi. Ruhunun içini bana gösterdiğinde onu parçalarına ayırabilecektim. Her santimini tanıyıp ellerimi içine daldıracak, Lyra Abbott'a ait her şeyle kendimi kaplayacaktım.

Bu hastalıklı bir yakınlıktı. Yani doğası gereği neredeyse hastalıklıydı. Onun içinde olmak için nasıl acı çektiğimi içimden geçiriyordum. Kanımla boğulurken aletimi kalçalarının arasına yerleştirmeyi ve bedenlerimizin bir bütün haline gelmesini istiyordum.

Elim göğsünü yokluyor, hassas uçlarını parmaklarımın arasında döndürürken çılgılık atmasına neden oluyordu. Dilimi boynunda gezdiriyor, onu kızıştıran her noktayı keşfediyordum.

Sol elim içindeki bıçakla yalvarırcasına seğiriyordu. Tembel hareketlerle bıçağın ucunu çıplak bedeninin üst kısmından aşağı doğru sürükledim ve uyluklarına ulaşana kadar tüylerinin diken diken oluşunu hissettim.

Ellerini eteğine götürüp beline kadar kaldırdı, lavanta rengi iç çamaşırını bana gösterdi. Bembeyaz uyluklarından aşağı akan kırmızıyı düşündükçe aletim pantolonumun içinde zonkluyordu.

Elimi çevirip bıçağı bacağına bastırdım ve metali hissetmesi için yavaş hareketlerle kaydırdım. Tırnaklarını omuzlarıma geçirerek bana iyice sokuldu.

Kaşları çatılırken yüz çizgilerinde güzel bir ıstırabın ifadesi belirmişti. Sakinleşmeye çabaladım ama panik içinde başını iki yana sallayarak beni olduğum yerde tuttu.

“Bekle,” dedi heyecanla. “Dayanabilirim. Devam et.”

Öne doğru eğildim, boynunda çırpman nabzına bir öpücük kondururken gülümsedim. Elimin kenarındaki ılık sıvıyı hissedebiliyordum.

Çok güzeldi, her bir kesiğe katlanmaya gönüllü oluyordu.

“Benim için çok güzel kanıyorsun, evcil şey.”

Her bir kelimesini içtenlikle söylemiştim.

Onu o kadar çok istiyordum ki, bacaklarımın ne zaman gevşediğini anlamadım. Bıçağın onun yumuşaklığına batışını daha rahat izleyebilmek için dizlerimin üstüne çöktüm.

Boşta kalan elimle dizinin arkasından kavrayıp bacağını hafifçe kaldırdım ve uyluklarının arasındaki boşluğu genişlettim. Parmaklarım tenine sıkıca gömülüyor, benden sonra bile yıllarca teninde kalacağını umduğum izler bırakıyordum.

“Kanadığını görmek bana neler yaptırıyor görüyor musun, hayatım? Ne yapmak istememe neden olduğunu görüyor musun?”

Gözlerim ilk yatay yaranın altındaki bir sonraki kesiğe odaklanmıştı. Kesiğinden kan sızarken bu sefer kendimi ondan mahrum bırakmadım. Ağzımı kıpkırmızı tenine dayadım.

“Thatcher...” diye inledi dudaklarımı hissedince.

İnlemeleri, sızlanmaları ve iç çekişleri ciğerlerinin derinlerinden yükseliyordu. O sırada bacağından akan kanı yalıyordum. Kana kana içip keskin tadının boğazımdan aşağı damlayışını, beni kendisiyle dolduruşunu hissediyordum.

Artık biliyordum. Nereye gidersem gideyim, ne yaşanırsa ya-

şansın o her zaman benim içimde olacaktı. Başka hiç kimsenin girmeye cesaret edemediği boşluklarda var olacaktı. Kaburgalarımın arasında, kalbimi çevreleyen damarlarda dolaşacaktı.

Elleri göğsüme indiğinde avuç içleri beni soğuk zemine itti. Kokusunun tatlı buğusu beni kısmen de olsa itaatkâr yapmıştı. Kendimi zemine bırakıp belime tırmanmasına izin vermemin suçlusu da kokusuydu.

Tahta zemine düşen bıçağın tıkırtısı kulaklarımda yankılandı. Avuçlarımı arkaya yaslamıştım, Lyra kucığıma yerleşirken beni dik tutuyordu. Ağzı boğazımın kıvrımında ilerliyor, tenime ısırıklar bırakıyordu.

Vahşi hareketleri bana duyduğu istekle birlikte çılgın bir seviyeye ulaşmıştı. Ona, açık renk göğüslerinin üstünde sallanan buklelerine baktığımda gözlerim şehvetten cam gibi olmuştu.

Upuzun, sıcacık pürüzsüz teni belime tünedi. Çevik, hayvansı parmakları kemerimi çekiştirip çentiğinden çözüyor, düğmem ve fermuarımla cebelleşiyordu.

Göğsüm kabarırken gerilen aletim zonkladı. Bu zamana dek kimseyle bu kadar yakınlaşmamıştım. Bu kadar ileri asla gitmemiştim. Hiç bu kadar çok istememişim, hiç böyle yakın olma ihtiyacıyla dolmamıştım.

Beni vahşi bir hayvana dönüştürürken en temel erkek içgüdüğü geri dönüyor, narin parmaklarının ve üzerimde damlayacak kadınlığının düşüncesiyle hareket ediyordu.

Seks benim için her zaman insanların övgüyle bahsettiği ve uğruna hormonlu tavşanlar gibi davrandıkları bir şey olmuştu. Birinin vücuduma bu kadar yakın olmasının bana çekici gelen hiçbir yanı yoktu.

Sıcacık parmakları aletimin dibine sürtündü. Nazikçe kavrayıp aşağı yukarı hareket ettirdiğinde ağzımdan bir inilti çıktı. Elektrik şokları omurgamın altında uğulduyor, aklımı başımdan alıyordu.

Hem kendi yaptıklarım hem de babamın yaptıkları yüzünden hayatım boyunca dokunulma hissinden mahrum kalmıştım. Dokunulmadan o kadar uzun zaman geçirmiştik ki, Lyra bana dokunana kadar açlığımın farkına bile varmamıştım.

Temastan, fiziksel dokunuşla kurulan bağdan mahrum bırakılmıştım. Hayatım boyunca hep oksitosin salgılamıştım, hatta bebekken kucağa alındığımdan bile emin değildim.

Artık aç bir adamdım.

Tadını bir kere almıştım ve bir anda vücudum çektiği yoksunluğu hatırlamıştı.

Aletimin ucunda ıslak bir şey dolaşıyordu. Aşağı baktığımda Lyra'nın elinin bacaklarından aldığı kırmızı sıvıyla kaplandığını gördüm. Ağır, gergin vuruşlarla beni boyuyordu.

Kanın kayganlığı elinin hareketlerini kolaylaştırmıştı, şimdi rahat bir şekilde hızlanmıştı. Dişlerimi altdudağıma gömdüm ve beni damgalamasını izledim.

Bir kolumu beline doladım, diğer kolumla yerden destek alarak dengede durmaya çalıştım. Kalçamı birazcık kaldırdım, böylece elinin hareket etmekten başka çaresi kalmadı ve aletim iç çamaşırına değdi.

“Evcil şey,” diye mırıldandım dudaklarımı dudaklarına sürterek. “Amını görmeme izin ver. O üzgün amcığının nasıl ıslandığını göster bana. Göster ki onu daha fazla ıslatabileyim.”

Gözlerinin içinde karanlık, kötücül bir şehvet yüzüyordu. O kadar ileri gitmişti ki, her isteğime boyun eğeceğini ve her emrimi uygulayacağını biliyordum. Daha önce hiç hissetmediğim bir güç damarlarımda kabarıken ona dair her şeyi kontrol edebileceğimi biliyordum.

Lyra parmaklarıyla iç çamaşırının kumaşını çekip pembe kadınlığını yalnızca benim için sergiledi. Kendimi ona doğru bastırdığımda erkekliğim sızlamış, bacaklarının arasından akan sıvı beni tüketmişti.

Kalçalarını benimle uyumlu bir şekilde sallaması için belinden faydalandım. Kan ve şehvetin karışımı, kıvrımlarından kolayca kaymama yardımcı olmuştu.

Kollarımdayken onunla ilgili her şey çok küçük görünüyordu. Aletim içine daldığında ikiye bölüneceğini hissediyordum. Çok az bir çabayla onu morartabilirdim ve her bir zerresini kabul ederdi.

Ağzından bir inilti dökülürken kalçaları dağınık darbelerle bana sürtünüyordu.

“Daha fazla, Thatcher. Daha fazlasını istiyorum. Senin her şeyini istiyorum.”

Aletim, onun duvarlarının arasına dalıp bir daha hiç çıkma-fikri karşısında seğirdi. Neyse ki öz kontrolüm hâlâ oralarda bir yerdeydi, akıl sağlığımın son parçalarına tutunuyordu.

Bunu yaparsam beni bir daha asla bırakmazdı. Hedef olduğum sürece o da tehlikede olacak ve bunu umursamayacaktı.

Bunu yaparsam benim olacaktı. Sadece benim. Başka bir erkeğe ya da kadına asla ait olmayacaktı. Ona, zihnine, bedenine ve ruhuna sahip olacaktım.

Bunu ona yapamazdım.

Bunu kendime yapamazdım.

Yine de... *Tanrım*. Çok istiyordum. Çok ihtiyacım vardı. Bundan başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

Pozisyonumuzu değiştirip onu yere yatırdım. Vücudum üzerinde duruyordu. Geniş bedenim bacaklarını açılmaya zorlarken elimin yardımıyla aletimi kaygan sıcaklığının arasına kaydardım.

“Açgözlü bir fahişe olma, Scarlett.” Kalçalarını hafifçe sallayarak aletimin başını şişmiş klitorisine sürttüm. “İyi bir kız ol. Çok iyi bir kız ol ve benim için boşal. Bunu yapabilir misin, evcil şey?”

Ona herkesin kullanmadığı ilk ismiyle hitap etmek benim

hakkımmış gibi geliyordu. Dünyada bunu bilen, kullanmasına izin verilen tek kişiydim. Sadece bana ve bize ait bir şeydi.

Benimle hareket etmek için doğrularak ulaşamayacağım bir yerdeki o kör orgazmın peşine düştü. Bir santim daha aşağı hareket edersem o ham ve korumasız duvarlardan içeri girebileceğimi biliyordum.

İrademe tutunabilmek için yumuşacık belini gereğinden fazla sıktım. Bir kez olsun iyi bir şey yapmak istiyordum. Bunu ikimiz için de mahvetmemek adına kendimi zorladım.

“Siktir,” diye tısladım. Çok güzel hissettiriyordu. Çok kışkırtıcıydı.

“Thatch, geliyorum,” dedi nefes nefese. Elleriyle belimden kavrayıp acele hareketlerle kendine yaklaştırdı. “Lütfen, lütfen, lütfen...”

Aynı hızla devam ederek klitorisine defalarca sürtündüm. Fakat her geri çekilişimde kalçasını bana doğru kaldırdığını fark ediyordum. Bu hareketi o dar girişten uzaklaşmamı engelliyordu.

“Yapma, Lyra,” diye uyardım. Dişlerimi sıktım. Vücudum ilk kez canlı ve uyanıktı, kendimi bırakmam için bana yalvarıyordu. “Yapamayız.”

Ellerini belime bastırarak beni öne doğru çekti. Onunla, kendi dürtü ve arzularıyla çaresiz bir savaşa girişmişim.

“Lütfen, Thatcher. Çok yaklaştım,” diye yalvardı. Boğazından çıkan inilti bir kralı bile dizlerinin üstüne çökmeye ikna edebilirdi.

Hayalarım gerildi, birbirimize sürtünmemizden kaynaklı orgazmım giderek yaklaşıyordu. Bedenlerimizin birleştiği yere bakma gibi bir hata yaptım ve göğsümü titreten bir sesle güredim.

Bir kez daha kalçamı ona sürtünmek için bir anlığına geri çektiğimde bedeni yükseldi. Bu defa aletimin ucunun onun girişine değdiğini hissettim.

Boynumdaki damarlar zonkluyordu. Belini acımasızca kavradım.

“Lyra... Bebeğim, yapma...”

Ancak artık çok geçti.

Lyra bir çığlık eşliğinde boşaldı, haz ve ıstırabın birbirine karıştığı bir sestti. O mutluluk dolu zirvesine kavuştuğu anda aletim tüm uzunluğuyla duvarlarından içeri girdi ve her bir santimi onun sıcaklığıyla sarıldı.

“Lanet olsun,” diye inledim. Başımı boynuyla omzu arasındaki kuytuya gömdüm. Orgazmının artçı titreyişleriyle sıkıldığı duvarları, aletimin etrafında kenetlendi. “Bunu yapmamalıydın.”

Burnumu boynuna dayayıp onu derince içime çektim. Kiraz ve gece gibi kokuyordu. Ferah ve yatıştırıcıydı. Karanlığa dair sevdiğim her şey oradaydı.

Siyahla beyazın karışımı gibi meydana getirdiğimiz grilik ikimizin de inkâr etmeye yanaşamayacağı feci bir çekimle birbirine bağlanmıştı. Uzun zaman önce zihnine girmiştım. Şimdiyse bedeninin derinliklerindeydim.

Artık geriye dönmemin imkânı yoktu ve tüm bunları kendi başına yapmıştı.

“Bir hata olduğunu sonra söyle,” diye mırıldandı boynuma tutunurken. “Şimdi sikiinin üstünde kanamamı hisset. Senin için kanadığımı hisset.”

Hafifçe doğrulup yüzüme baktığımda bedenlerimiz hiç olmadığı kadar birbirine bağlanmıştı. Lyra kana bulanmış elini yüzüme götürüp dudaklarıma sürdü. Bana bakan gözleri kocaman açılmış, parlak duygularla dolmuştu. Ağızlarımız yeniden birleşmeden önce dilimi başparmağının üzerinde gezdirdim.

Sarhoş edici, kanlı bir öpücüktü. Sonsuza dek mutlu sonların en büyük kâbusuydu. Bağımızın kasvetli gerçeğini yansıtıyordu. Biz her zaman sessiz geceler ve kızıl başlangıçlardan ibarettik.

Bana olan takıntılı, şiddetli aşkı beyninin mantıklı kısımlarını ele geçirmişti. Ben de buna teslim olmuşum. Saplantısını besliyordum çünkü Lyra'nın benim için çaresizce kıvranmasını görmekten çok istediğim bir şey yoktu. Benim için, sadece benim için.

Kalçamı tamamen geri çektiğimde gözlerinde beliren paniği gördüm. Duracağımı, burada son vereceğimden korkuyordu. Fakat endişesini hemen sonlandırdım.

"Bu artık benim, Scarlett." Aletimi tekrar içine kaydırdım. "Sadece benim. Anlıyor musun? O açgözlü, inleyen amcığı sadece ben dolduracağım. İsteddiğim gibi becereceğim, tamam mı?"

Kaşları çatılırken ağzından tıslama benzeri bir ses çıktı. Yüklenen bedenim bacaklarını aralarken duvarları aletimle yeniden şekilleniyor, bedeni benim için kendini yeniden yaratıyordu.

"Bana ne yaptığını bildiğini söyle," dedikten sonra inleyerek bir kere daha sertçe yüklendim ve meme uçlarından birini ağzıma alıp ısırdım. "Bu vücut benim. Bu diri meme uçları, bu dudaklar, hepsi benim. Artık hiçbirisi sana ait değil."

Orgazmım yaklaşıyordu. Duvarlarının sıkılığının ve daha önce böyle bir yakınlık hissetmememin sonucuydu. Lyra daha önce boşaldığı için minnettardım.

"Zaten..." İçine daha sert ve hızlı girdiğimde nefesi kesildi. "Hep senindi..."

Ağzım onunkinin üzerinde gezinirken soluklarını yutuyordum. Bedenimi ona daha hızlı, sertçe girmeye hazırlayıp kadınlığının bana dair her şeyi içine almasını istiyordum.

Başparmağımı klitorisine yerleştirip acısını yatıştırmak için yavaşça daireler çizdim.

"Seni mahvedeceğim," dedim talepkâr bir sesle. "Hadi, bak. Bakire amcığının benim için nasıl kanadığını izle."

Dizlerimin üzerinde geriye yaslandım. Her gidip gelişimde, her sert itişimde zıplayan göğüslerini izledim. Lyra'nın zevk suları ve kanla kayganlaşmış aletimin kirli manzarasına baktım.

Bedeninin alt kısmı kırmızı renkle kaplanmıştı. Dokunuşlarımızın izleri ve koyu kırmızı benekler her yerdeydi. O ana dek gördüğüm en kışkırtıcı, acı verici manzaraydı. İzlerken ağzından minik zevk solukları çıkıyor, kadınlığı beni tekrar tekrar içine çekiyordu.

Her iki elimle beline sarılıp onu içime çektim ve her bir santimimi ahlaksızca içine almasını sağladım. İçimde boğulmasını istiyordum. Kanımda, zevk sıvımda boğulmasını istiyordum.

“Thatch.”

Bu son darbeydi. Dilinin ucundaki ismim beni orgazmın içine yuvarlamıştı. Aletimin ıslak duvarlarının içinde seğirdiğini hissediyordum. Aletimden boşalan sıcak sıvıyla kadınlığını işaretiliyordum.

İttirmeye, boşalırken gidip gelmeye devam ettim. Sıvılarının iyice içine işlemesini istiyordum. Böylece sadece zihni değil, ruhu da kime ait olduğunu bilecekti.

İçinden çıkmadan terli alnına soğuk bir öpücük kondurdum. “Ölüm seni beklemek zorunda kalacak. Artık benimsin.”

Kollarıma yerleşirken, “İkimizi de beklemek zorunda kalacak,” diye mırıldandı.

Lyra bana aitti. Benim mide bulandırıcı arzumdur. Hastalıklı ve acımasız umutlarla doluydu, kaçmam gereken her şeyin sahibiydi. Yine de bu hayatta benden başkasına ait değildi.

Eli yüzüme yöneldi, parmağından hiç çıkarmadığı yüzüğünün baskısını sıcak tenimde hissettim. Fazla evcimendi. Yine de bu kadar doğal ve samimi hissettirmesinden nefret ediyordum. Hep nefret etmişim.

Damarlarımda akan kan, ciğerlerimde dolaşan hava ve beynimde ateşlenen nöronlar kadar doğal, gerçektir.

Eğer Halo söz verdikleri gibi benim için gelecekse, bunu bir iltifat olarak alacaktım.

Peki onun için gelirlerse?

Benim için ne anlam ifade ettiğini öğrenirlerse...

İşte o zaman bu kasabayı kırmızıya boyayacaktım.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Bir Zamanlar Aralık'ta...

Lyra

Mevsimin ilk karı geçen seneye göre geç yağmıştı.

Fakat zamanlaması harikaydı.

Aralık ayının ilk sabahında gökyüzünden düşen kar taneleri, kaldırımları ve ağaçları kaplayıp Ponderosa Springs'i bir kış harikalar diyarına çevirmişti.

“Hey, bu kadar hızlı nereye gidiyorsun bakalım?”

Hızlı adımlarımı yavaşlatıp omzumun üzerinden baktığımda Conner Godfrey'in karlı otoparkta bana doğru koşar adımlarla geldiğini gördüm.

Atkısı rüzgârda dalgalanıyor, burnunun ucu yangın musluklarını gölgede bırakıyordu. Gergin bir tavırla gülümsedim. Her ne kadar onu doğrudan suçlayacak bir şey bulamasak da dekanla bir ilişkisi vardı.

İyi arkadaşlardı ve onun insan satma gibi bir yeteneği olduğuna inanmak istemesem de üniversite yıllarından beri tanıdığı en iyi arkadaşının karıştırdığı işleri bilmemesi çok da olası sayılmazdı.

“Benim...” Doğru kelimeyi aradım. “... özel dersim var. Ve çoktan geç kaldım.”

Öldürme üzerine olsa da ders dersti.

Thatcher ile eski evde yaşadıklarımızdan sonra ilk görüşmemiz olacaktı. Göğsümde hissettiğim umuttan utanmıyordum. Yenilenmiş bir yıldız gibi içimde parlıyordu.

Thatcher’ın benden ne kadar çabuk uzaklaştığını bilsem de ilişkimiz o gece değişmişti. Daha yeni ve çarpık bir şeye dönüşmüştü.

Onu en korunmasız haliyle görmüştüm. Şarapneller arasında, kanlar içinde hayatta kalmayı başarmıştım ve beni yine kurtarmıştı. Hasarlı ruhum ve diğer her şeyimi alıp her bir parçamı kendisiyle birleştirmişti.

Yara izlerini hatırladıkça kalçalarım karıncalanıyor, ona başka kimsenin olmadığı kadar yakın olma isteği midemi yakıyordu.

“Senin mi? Ne konuda yardıma ihtiyacın olabilir ki?” diye sordu samimi bir gülüşle. Bakışlarında ya da tavırlarında bir değişiklik olup olmadığını anlamaya çalıştım ama o yine aynı Conner’dı.

“Sadece biraz fazladan kredi meselesi vardı. Önemli bir şey değil.”

“Seni son zamanlarda laboratuvarında görmedim. Kış senin deham da mı dondurdu yoksa?”

Hayır, insanları nasıl öldüreceğimi öğrenirken bir yandan da bir seks kölesi çetesini çökertmeye çalışmak çok zamanımı alıyordu. Arkadaşlarım için duyduğum korku, böcek arama isteğimi ve yaratıcılığımı bastırmıştı.

“Aslında soğuk havaları çok severim. Notlarımı toparlamak için okul meseleleriyle çok meşguldüm. Klasik öğrenci saçmalıkları işte,” diye mırıldandım.

Conner başını sallayarak bana hafifçe gülümsedi. “Staj di-

rektörünün başvurusunu hevesle beklediğini söylemek ve güvende olup olmadığımı kontrol etmek istemiştim.”

Tabii ki.

Son ceset parçasının bulunuşunun üzerinden haftalar geçmiş olmasına rağmen kampüs hâlâ alarm halindeydi. Kızlar sınıflara gruplar halinde yürüyor, hava karardıktan sonra asla yalnız kalmamaları söyleniyordu. Kampüste kalanlara ise geceleri zorunlu bir sokağa çıkma yasağı getirilmişti.

“Kendime dikkat ediyorum, merak etmeyin.” Omzumdaki çantamı düzelttim. “Gitmem gerekiyor. Görüşürüz, Profesör Godfrey.”

Arabama doğru kalan birkaç adımı atmak üzereyken bir elin nazikçe ceketimi tuttuğunu hissettim.

“Bak,” dedi neredeyse gergin sayılabilecek bir sesle. “Haddim olmadığını biliyorum ve belki de çizgiyi aşıyorum ama bunu söylemezsem kendimi affetmeyeceğim.”

Tamamen ona dönüp konuşmasına devam etmesini beklerken kaşlarım gerginlikle çatıldı.

“Arkadaş seçimlerinin arkasında iyi bir mantık olduğundan eminim,” diye söze başladı. “Ancak geleceğin için akıllıca karar vermelisin. Güvende olmalısın.”

“Briar ve Sage ile arkadaşlık etmek güvenli değil mi yani?”

“Thatcher Pierson ile arkadaşlık etmek güvenli değil,” dedi Conner ve bakışlarını üzerime sabitledi. “Son işlenen cinayetlerle ilgisi olabileceğine dair dedikodular dönüyor. Sana bir şey olmasını istemem, Lyra.”

Tenimin altında dolaşan zehrin kaynadığını hissediyordum. Ceketimi elinden çekerken çenem gerilmişti.

İyilik yapmaya çalışıp çalışmadığı umurunda değildi.

“Haklıymışsınız, haddiniz değilmiş,” dedim soğuk bir sesle.

Öfkem sadece Conner'a değildi. Thatcher daha ergenliğe bile girmemişken onu kötü adam olarak yaftalayan bu kasabanın tamamıydı.

Hepsi korkacakları, parmakla gösterip hakkında yalanlar söyleyecekleri bir canavar istiyordu ve bu yüzden ondan bir canavar yaratmışlardı. Henry Pierson'm ondan duygusuz bir canavar yaratmasına neden olmuşlardı.

“Lyra, ben...”

Elimi kaldırıp durdurdum. “Yapmayın. Endişeniz anlıyorum ama arkadaşlarım sizi ilgilendirmez.”

Arabamı park yerinden çıkarırken yükselen seslerin arasında bana iki kere daha seslendi. Parmaklarımla direksiyonu sıkıca kavradım. Radyodan yükselen müzik bile konuşmalarımızı unutmama yardımcı olmadı.

Ona yapılanların hepsini o kasabaya ödetmek istiyordum. Oğlunu başka insanlara dokunmaya bile tahammül edemeyecek kadar çarpık bir ölüm makinesine dönüştürmesinin bedelini babasına ödetmek istiyordum.

Yol boyunca Henry Pierson'a nasıl işkence edeceğimi düşündüm. Thatcher'ın evine giden kısa mesafe boyunca onu nasıl ağır ağır boğacağımı, hatta nasıl parçalarına ayıracağımı düşünerek sürdüm.

O ölmeyi iki kere hak ediyordu.

Bir kere annem ve bir kere de Thatcher için.

Elimden gelse onu öldürüp sonra hayata geri döndürür ve bir kere daha öldürürdüm.

Pierson Bölgesi'ne giden yol süslüydü. Artık karla kaplı koyu yeşil ardıçlar üzerimde güzel bir örtü meydana getiriyordu.

Sonbahar artık bir anıydı ve kış izini bırakıyordu. Soğuk havaların hep güzel bir yanı olmuştu. Zamanın içindeki anıları dondurması, saniyelerimizi kar kürelerinin içine hapsedmesi güzel bir şeydi.

Çocukken bile üşüyen parmaklarıma şifa veren sıcacık ateşleri severdim. Sadece soğuk havayı tenimde hissetmek için bile saatlerce karda kalma dürtüsüyle tutuşurdum.

Evin önünü işaret eden yolun sonuna ulaştığımda içimde kıvılcımlanan neşem bir anda söndü ve yerini panikle karışık bir şaşkınlığa bıraktı.

Neşeyi dizginlenemez bir korkuya döndürmek için bazen upuzun bir saniye bile yeterdi. Hayatımız istikrarlı bir rutin içinde rahatça ilerlerken göz açıp kapaymıca kadar her şey değişebilirdi.

Bildiğin, inandığın her şey değişirdi.

Kırmızı ve mavi ışıklar evin önünde parıldarken erken Noel süsü olma ihtimalini çabucak seçeneklerin arasından eledim. Ön tarafa dolmuş polis arabaları çeşmeyi ve parke taşlı yolu çevreliyordu.

Tek bir ambulans kapıya daha yakın duruyordu. Alistair ve Rook'un arabalarını Thatcher'm arabasının yanında görünce göğsüm sıkıştı.

Soğuk hava aniden güzel gelmemeye başlamıştı. Arabamdan dışarı çıkar çıkmaz tenimi yaktı. Esen sert rüzgâr hassas tene tokat gibi çarpıyordu. Ellerim iki yanımda titriyor, ayaklarımın altındaki kar gıcırđıyordu.

Dünya sanki ağır çekimde hareket ediyordu. Küçük adımlar atmama rağmen koşuyormuşum gibi hissediyordum. Dizlerimin çözülmemesini, ayakta kalmayı ve ilerleyebilmeyi diliyordum.

İki memur yanımdan geçip gitti, beni daha sonra fark ettiler. Sert bakışları beni durdurmayınca ellerini kaldırıp bana yaklaştılar.

“Hanımefendi, buraya giremezsiniz,” dedi içlerinden biri. “Arabanızda beklerseniz iyi olur.”

Kaşlarımı çatmıştım. Neden arabamda bekleyecektim ki? Ne olmuştu? Neler oluyordu?

Cevapsız sorular durmadan dönen bir atlıkarınca gibi zih-nime doluşmuştu. Kış havasını yaran telsiz cızırtıları duyuldu.

“Olay yerinde ölmüş,” dedi statik bir ses. “Zorla giriş izi yok.”

Ayaklarımın altındaki zeminin parçalandığını hissettim. Tüm dünya altımda çatırdıyordu. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Durma umudum olmadan döndüm.

Bir keresinde kaybın acısının, aşkın varlığına şahitlik etmek için geldiğini duymuştum.

Aşkımın bu şekilde, ölümün yıkımında veya bir ruhun ya-sında kanıtlanmasını istemiyordum. Aşkımın nefes alıp var ol-masını, çağlar boyunca hissedilmesini istiyordum. Oysa şimdi bu umut yok olmuş, küle dönüşüp rüzgârda savrulmuştu.

Polis benimle konuşsa da onu duymuyordum. Uyuşmuş hal-deydim. Ezici bir yalnızlık bedenimi ve ruhumu ele geçirmişti. Varlığımı bile hissetmiyordum. Sanki ruhum bedenimden ayrıl-mış, yukarıdan beni izliyordu.

Gözyaşları yanaklarımdan kayarken acı göğsümde çalkala-nıyordu. Ön kapıdan gelen ayak seslerini tanıdık savaş botları takip etti.

Alistair Caldwell’in saçları ellerini çok fazla içinde gezdir-miş gibi darmadağınktı. Solgun yüzünde ve gözlerinin etrafın-da kırmızı çizgiler vardı.

Ciğerlerimi açıp ona seslenmeye çalışırken neredeyse çatla-yacak gibi olduğumu hissettim. Neler olduğunu açıklayıp bana her şeyin yolunda olduğunu söylemesi için yalvarıyordum.

Thatcher’ın iyi olduğunu söylemesini istiyordum.

Öyle olmak zorundaydı, değil mi?

Ölüm bu kadar zalim olmazdı, değil mi?

Hayır, ölüm olamazdı. Ölümün buz gibi elleri ve kederli bir gülümsemesi olurdu.

Ancak hayat bu kadar zalim olabilirdi. Affetmeyen elleriyle

seni parçalayıp karanlığın içinde bir köşede iyileşmeye bıraktı.

"Ayağıma iki kez bastın."

Yerin yarılıp beni yutması için yalvarırken yüzüm kıpkırmızı kesilmişti. Thatcher'ın belimdeki eli sıkılaştırken mavi gözleri durgun doğasından ödün vermemişti.

Bu büyük bir hataydı. Tüm olanlar öyleydi. Hollow Erkekleri'ne bulaşmamalı, Thatcher ile bu kadar yakınlaşmamalıydım. Tanrı bilir Alistair, Briar'a neler yapmıştı.

Yine de orada olmak iyi hissettiriyordu. Görüldüğümü hissediyordum ve o burada olduğu için yalnız değildim. Birbirimize en son annem öldüğü gece bu kadar yaklaşmıştık.

Fakat bu defa farklıydı.

"Sana iyi bir dansçı olmadığımı söylemiştim," dedim yüzüme düşen saçları çekerek.

Beni dışarı doğru iterken elbisem yerde hışırdıyor, beni piyanoyla beraber döndürürken elleri benimkileri sıkıca kavırıyordu. Oda dönerken canlı ve sıcak tonlar birbirine karışıyordu.

Beni yeniden kendine çektiğinde avuçlarım takım elbisesinin ceketine yaslandı. Çok yakındık, ona daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım. Onun gölgesi olmama rağmen hiç bu kadar yakın olmamıştım.

"Bu bir dans değil," diye belirtti. Nefesindeki taze nane kokusu duyularıma hücum etmişti.

Kalbimin göğsümde sertçe attığını, gümbürdediğini ve heyecanla dans ettiğini hissedebiliyordum. Onu uzun zamandır izlememe rağmen uzaktan birçok ayrıntıyı kaçırmıştım.

Yakışıklı yüzünü oluşturan her izi, kıvrımı ve her bir santimini görebiliyordum. Her bir detayı hafızama kaydettim. Ona bir daha ne zaman bu kadar yakın olabileceğimden emin değildim.

Meraklı gözlerle ona bakarken, "Ne o zaman?" diye sordum.

"Bu bir dikkat dağıtma eylemi," diye mırıldanmıştı kulağıma doğru eğilerek. "Bana ne kadar yaklaştığına dikkat etmelisin, Lyra. Benimle ölüm arasında ince bir çizgi vardır. Biri merhametlidir, diğeri ise benimdir."

Aylar önceki ilk dansımızın anısı intikamcı bir şekilde geri dönmüştü. Göğsümdeki his beni boşluğa itiyordu.

Dışarıda beliren Rook kapüşonunu kafasma geçirmişti ama yanaklarındaki kızıl tonu görebiliyordum. Hüzün hiç beklenmedik bir dalga gibi üzerine çökmüştü.

Kolların beni geri çektiğini hissederek ileriye doğru bir adım atmak için kendimi zorladım. İçimin derinliklerinden gelen bir güçle onları geçip karda ilerlemeye devam ettim. Kapıya ulaşabilirsem, dışarı çıkan bir sonraki kişinin Thatcher olacağını kendi kendime söylüyordum.

Ütülenmiş takım elbisesinin içinde, nefes alır halde çıkmalıydı. Bunun haricinde bir seçeneği kabul etmeyecektim.

Kapı aralığından bir çift ayak göründü. Fakat gördüğüm ne cilalı mokasenler ne de bir çift *Oxford* ayakkabıydı. Ağır botlarla karşılaşmıştım. Kapıdan çıkan o değildi.

Üniformalı adamlar bir sedyeyi yönlendiriyordu. Merdivenlerden aşağı, ambulansa doğru götürüyorlardı. Sedyenin üzerinde bembeyaz bir çarşafı örtülü bir ceset uzanıyordu. Kumaşın üzerindeki bordo lekeler, karla kaplı mekânda göz kamaştırıyordu.

Sanki kendi hıçkırıklarımın sesi çok uzaktan geliyordu. Çığlık bile atıyor olabilirdim. Çünkü bulanıklaşan görüşümde Alis-tair ile Rook'un bana doğru koştuğunu, herkesin bana baktığını gördüm.

Herkes beni görebiliyordu.

O hariç.

O beni göremiyordu.

O beni göremiyordu.

Ellerimi kulaklarıma götürdüm. Birden her şey çok gürültülü olmuştu. Donmuş zemine çakılırken her şey çok ağır geliyordu. Geri dönmek, o giysi dolabının içine yeniden girmek istiyordum. Yaşadığım anın gerçekliği dışında herhangi bir yerde olmak istiyordum.

Bağımlı kalbim sevdiği şey için çarpıyordu. Onun umuduyla... O yakınımıdayken bağırır ve zıplardı. Son kez bir çığlık attığını hissettim. Kırılmadan önce derinlerden gelen uzun bir feryat koptu.

Kalbim kırılmıştı, paramparçaydı. Geriye hiçbir şey kalmayana dek küçük zerreciklere ayrılmıştı. Geriye sadece boşluk kalmıştı. Eskiden kalbimin yaşadığı yerde şimdi kocaman bir boşluk vardı.

Her şey karanlığa bürünmüştü. Hiç ışık kalmamıştı. Zihnim hiçliğe sürüklenirken bedenim de onun peşinden gitti. Sessizce dua ettim. Ölüyor olmak için dua ettim.

Fakat... sabah olmuştu.

Güzel ya da parlak hiçbir şey yoktu.

Bu sadece en uzun ve karanlık gecenin başlangıcıydı.

Devam edecek...

TEŞEKKÜR

Kahretsin, dostum. Bu kitap...

Hollow Erkekleri serisine başladığımda Thatcher ve Lyra'nın olay döngüsünü biliyordum. Adamın bir seri katilin oğlu olduğu ve kadının onu takip ettiği kısmı aklımdaydı. Asıl planlamadığım şey ise hayatımı nasıl ele geçirecekleriydi. Bu yıl benim için zor geçti. Peki bu kitap? Sayfalara kanımı akıtıp, içimi döktüm ve tüm duygularımı açığa çıkardım. Her bir kelimeyi hissettim. Aklım tamamen bu iki karakterdeydi. Bugüne dek yazdığım en zor çiftti ama hiç bu kadar gururlanmamıştım. Başından beri nefret ettiğimi söylememe rağmen kitabı çok sevmiştim. Önceki sözlerim yalandı.

Bu kitap için teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Fletcher çalışma programıma gösterdiği sabır inanılmazdı. Cassian'ınızın Nesta'sı olduğum için çok şanslıyım. Her zaman elini uzattığın için teşekkür ederim.

Mesih'teki kız kardeşlerim, beni konuşturmayın. Hayatlarımız nasıl da iç içe geçmiş ve sizinle konuşmadan bir günüm bile geçmezmiş meğer. Bitmeyen tavsiyeleriniz, kahkahalarınız ve desteğiniz için minnettarım. Yıllar boyunca çakırkeyif yazmaya ve dostluğa gelsin...

Seni seviyorum, Tril. Vazgeçmeme izin vermediğin için teşekkür ederim.

Saffron! Saf, Saf, Saf! En sevdiğim arkadaşlarımdan birisin ve biten kitaplarımı göndermek için her zaman sabırsızlanıyorum. Tüm önerilerin için teşekkür ederim. Hepsi çok değerliydi.

İnanılmaz alfalarım! Kandace ve Shaunna, bunu da atlatmamı sağladınız! Rasgele saatlerde benimle yüz yüze görüşerek delirmemi engellediğiniz için teşekkür ederim.

Kitabı bir araya getiren herkes, kapak tasarımcıları, formatçılar, editörler. Siz olmasaydınız çoktan kendimi kaybederdim.

Fantastik dörtlü, sizi dışarıda bırakacağımı düşünmemişti-
niz, öyle değil mi? Hepinize duyduğum minneti tek tek ifade
etmeme kelimeler yetmez. Sizi karanlıktan çekip çıkaran in-
sanlara nasıl teşekkür edilir ki? Bunun için üretilmiş bir teşekkür
kartı var mıdır? Varsa bulmaya çalışacağım. Andy, beni hep
ayakta tuttu ve gülmem gerektiğini her zaman hatırlattı. Han-
nah, tek bir kez bile tutkum yüzünden beni kötü hissettirmedin
ve sadece cesaretlendirip büyümesini sağladın. Jess, kendim
yapamadığım zamanlar beni savundun ve kendimi birinci sıra-
ya koymama yardım ettin. Hepiniz dünyaları hak ediyorsunuz.
Sizi seviyorum.

Ve siz sevgili okuyucular... Daima siz... Sabrınız, bu ka-
rakterleri sevdiğiniz ve beni daha iyisine zorlandığınız için
teşekkür ederim. Biliyorum, şu anda beni hayatınızdan çıkar-
manın eşiğindesiniz ama en azından bu yolculuğunuza değdiği-
nin sözünü verebilirim. Hadi elimden tutun ve karanlığa doğru
ilerleyelim...